

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARKEST DESTINY

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

PEPPER WINTERS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

En Karanlık Kader *ile*

New York Times ve USA Today Çok Satanlar Listesi

Biber Kışları

EN KARANLIK KADER
Telif hakkı © 2026 Pepper Winters
Pepper Winters tarafından yayınlandı.

Tüm hakları saklıdır. Eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan elektronik veya mekanik dahil olmak üzere herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve hadiseler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın almanız gerekmektedir. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya yalnızca sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Kütüphaneler bu kuraldan muaftır ve kendi kütüphanelerindeki kopyaları üyeleriyle paylaşmalarına izin verilmektedir; bu kitabı stoklarında bulundurdıkları için kendilerine minnettarız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka modellerinin eğitiminde kullanılmasına izin verilmez. Bu, sayısız olay örgüsü notu, can sıkıcı yeniden yazımlar, acı verici miktarda silme işlemi ve sayısız ıstırap dolu saatlerin sonucunda ortaya çıkmış insan eliyle yazılmış bir eserdir. Ve evet, makbuzlar da sunulabilir.

Yayınlayan: Pepper Winters 2026: pepperwinters@gmail.com
Kapak Tasarımı: Christley Creatives
Düzeltilme: Christina Routhier

İçindekiler

Adanmışlık / Çalma Listesi

Yazarın Notu

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On üçüncü Bölüm

On dördüncü Bölüm

On beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On yedinci Bölüm

On sekizinci Bölüm

Ondokuzuncu Bölüm

Yirmiinci Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dördüncü Bölüm

Yirmi Beşinci Bölüm

Yirmi Altıncı Bölüm

Yirmi Yedinci Bölüm

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Otuzuncu Bölüm

Otuz Birinci Bölüm

Otuz İkinci Bölüm
Otuz Üçüncü Bölüm
Otuz Dördüncü Bölüm
Otuz Beşinci Bölüm
Otuz Altıncı Bölüm
Otuz Yedinci Bölüm
Otuz Sekizinci Bölüm
Otuz Dokuzuncu Bölüm
Kırkıncı Bölüm
Kırk Birinci Bölüm
Kırk İkinci Bölüm
Kırk Üçüncü Bölüm
Kırk Dördüncü Bölüm
Kırk Beşinci Bölüm
Kırk Altıncı Bölüm
Kırk Yedinci Bölüm
Kırk Sekizinci Bölüm
Kırk Dokuzuncu Bölüm
Elliinci Bölüm
Elli Birinci Bölüm
Elli İkinci Bölüm
Elli Üçüncü Bölüm
Teşekkürler
PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Adanmışlık

*Lucien Ashfall'ı zihnime yerleştiren ve onun çarpık,
acı dolu öyküsünü yazmaktan başka çare bırakmayan
ilham perisine...*

*Ve mantıktan ziyade duyguya, gerçeklikten ziyade
destansılığa ve o kadar absürt olay örgülerine sahip
ki adeta sihir haline gelen tüm o muhteşem Çin
dizilerine...*

*Çünkü sihir harika ve gerçekliğin daha iyi yazarlara
gerçekten ihtiyacı var.*

Çalma listesi

Uyumsuzların Senfonisi – Imagine Dragons
İnanan – Imagine Dragons
Tüyler Ürpertici – Mickey Valen, Joey Myron
Aşk İstiyorum – Jessie J
Sırlar – OneRepublic
Sonunda – Linkin Park
Beni Ölmek İsteme – The Pretty Reckless
Geri Adım Atmayacağım – Tom Petty
Sahip Olduğunuzu Sandığınız Şeyler – Ilia
Sadece – Nine Inch Nails
Dünyanın Yanmasına İzin Verin – Chris Grey
Yanmak – Ellie Goulding

Yazarın Notu

Bu, beklenmedik bir sürprizle dolu karanlık bir aşk hikayesi. On üç yıllık kariyerim ve kırktan fazla kitabım boyunca, her zaman çağdaş ve büyümlü unsurlar arasında gidip geldim. Kitaplarımın çoğunda normal sınırları aşan bir unsur var, ancak fantastik unsurları modern kurguyla tamamen harmanlamaya hiç yönelmedim.

Bugüne kadar.

Bu kitap, diğer kitaplarım gibi karanlık, kaygı dolu ve yer yer tabulara değinen bir başlangıç yapıyor. Ancak, beklentilerimi çok aşan ve şu sonuçları veren bir dünyaya evriliyor:

Daha fazla karanlık.

Daha fazla arzu.

Daha fazla tehlike.

Daha fazla umutsuzluk, ölüm ve kader.

Saplantılı, çarpık bir esir alan/esir aşkı olarak başlayan hikaye, travmanın pranga haline geldiği bir dünyaya dönüşüyor.

Acının güce dönüştüğü yer.

*Kötü karakterin, kahramanı sevebilen tek kişi haline geldiği bir durum...
...ve onu dizginleyebilecek tek kişi o olur.*

Gerilim dolu ve gizemli, yavaş yavaş gelişen ve insanın içini çok acıtacak bir hikaye.

Ancak, alev aldıklarında... dünya yanıp kül olacak.

Gerçekten.

Hazırsanız, Cinderkeep'e girmeye hazırlanın...

İçerik zaman zaman okunması zor olabilir, bu nedenle lütfen sorumluluk bilinciyle okuyun.

(Son bir uyarı: Klişelerden, uzun çizgilerden ve bolca insana özgü özelliklerden kaçınmadım. Tamamen bu kitabın her kelimesinin benim tarafımdan yazıldığını ve yapay zeka tarafından yazılmadığını göstermek için. Ve eğer bir yazım hatası bulursanız... bu sadece insan olduğumu ve makine olmadığını kanıtlar. :))

Keyifli okumalar!

Önsöz

Yirmi iki yaşına geldiğimde zaten birçok ismim vardı.

Kaçak Varis.

Kayıp İmparatoriçe.

Tembel Kraliçe.

Bu unvanlar sorumluluklarımı terk ettiğim için beni suçluluk duygusuyla doldurdu, ancak anne babamın ölümsüzlüğü gerçeğe dönüştürme adına ölmesine tanık olduktan sonra, medyanın 'sinir krizi' dediği bir durum yaşadım.

Snowflake Corp'ta hak ettiğim yeri almam için hazırlanırken, bir gecede ortadan kayboldum.

Ortadan kaybolmanın güzelliği, sorunların beni bulmakta zorlanması anlamına geliyordu.

Ama bu aynı zamanda, beni bulduklarında beni kurtaracak kimsenin olmadığı anlamına da geliyordu.

Ve kendimi hayal edilebilecek en karanlık kaderin içine atılmış buldum...

Birinci Bölüm

"Bu hayatta geri dönecek misin?"

İçimden bir ah çektim ve kadın kalabalığından yavaşça uzaklaştım. Telefonumu açmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum. "Frank, bunu daha önce de konuştuk. Bu numarayı sana vermeyi kabul ettim, ama sadece gerçek acil durumlar için. Bunun dışında, ben yokum, anladın mı?"

Snowflake Corp'un Genel Müdürü, CEO'su, CFO'su ve kısacası kralı olan Frank Lampton, dramatik bir şekilde inledi. "Rook, beni dinle. Anne baban... 'n için ne kadar zor olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Gözümün önünde mi eridi?"

"Evet, şey, kriyojenik ve yaşlanma karşıtı bileşiklerle oynuyorlardı ki..."

"Ölümsüzlük arayışları, onların vakitlerinden çok önce ölmelerini mi sağladı?"

"Bunun seni etkilediğini biliyorum, ama senin de sorumlulukların var —"

"On beş yaşındaydım Frank. Bu sorumluluklara on iki yaşındayken başladım. Beni okuldan aldılar ve hayatım onların şirketinde sadece bir dişli çark oldu. Artık bunu yapacak kapasitem yoksa beni affet—"

"Kolay bir hayat yaşadığınızı söylemiyorum. Ve bir süreliğine yalnız kalma hakkını kazandığının farkındayım, ama... ara sıra imza atmaktan daha fazlasına ihtiyacımız var. Her bir yan kuruluşun ve işletmenin tek varisisiniz. Ortadan kaybolmanız kurumsal dünyada dalgalanmalara neden oldu ve—"

"Hayatta kalacaklar." Aynı bayat konuşmadan bıkmış bir şekilde dördüncü kez sözünü kestim. "Bak, eğer acil bir durum yoksa—eğer

laboratuvarlar patlamadıysa veya ölümsüzlük hâpı icat edilmediyse—lütfen, lütfen beni yalnız bırak.”

Baş ağrısının şiddetlendiğini hissediyordum. Gözlerimin arkasında keskin, batıcı ağrılar. O günden beri, ölümün etkilerini çekiyordum; on beş yaşında bir çocuk olabileceğim gerçeğiyle birlikte, bir gecede Snowflake Corp'un tüm varlıkları, yükümlülükleri ve anlatılmamış gizli patentleri benim olmuştu.

Ben de mantıklı, kafası karışık bir gencin yapacağı şeyi yaptım ve oradan hızla uzaklaştım.

“Hanımlar, vay canına, ne muhteşem bir katılım!” Bir adamın sesi hoparlör sisteminden cızırtılı bir şekilde yankılanarak lüks bahçede zengin bir bariton tınıyla duyuldu. Hızla arkamı dönüp kadın kalabalığını süzdüm. Bazıları güzeldi, bazıları o kadar güzel değildi, bazıları elbiseli, bazıları kot pantolonluydu. Ama hepimizin ortak bir noktası vardı: elimizdeki pembe davetiyeler.

"Gitmem gerekiyor, Frank."

“Hayır, durun bir dakika—”

“Ember Wellness Retreat Weekend etkinliğimize katılma teklifimizi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. Gelecek ayki büyük açılışımızla birlikte, ortaya çıkabilecek iyileştirme alanlarını bulmamıza yardımcı olmada sizler çok önemli bir rol oynuyorsunuz. Geri bildirimleriniz çok değerli olduğu için, tüm hafta sonu bizden – sınırsız masajlar, güzellik bakımları ve tesis içindeki birçok sıcak havuz ve buz banyosuna erişim dahil.”

Herkes birbirine gülümsedi, ellerinde beş yıldızlı bir spa'da geçirecekleri hafta sonu için gerekli eşyalarla dolu çantaları sıkıca tutuyordu.

Telefonu kapattığım an bir hiç kimse olacağımı, yirmi iki yaşında, hiçbir hırsı, hiçbir amacı olmayan ve hiçbir şey yapmama sanatıyla bütünleşmiş bir tembel olacağımı bildiğim için baş ağrım yavaş yavaş geçmeye başladı.

İşte bu sayede doğru zamanda doğru yerde bulunmuş ve davetiyeyi almıştım.

Tayland'da geçirdiğim bir ayın ardından Londra'ya yeni gelmiştim. O kadar çok güneş, kum ve turkuaz denizden sonra, kendimi kazaklara sarıp bin yıllık bir pub'da şöminenin önünde kızarmış yiyecekler yemek istiyordum.

İki uç nokta. İki deneyim.

Hayatım bundan ibaretti; tek bir sırt çantamla, sürekli olarak bir sonraki stressiz ana doğru sürüklenmek. Bu yüzden, bahsi geçen barda yakışıklı bir adam yanıma gelip, hafta sonu müsait olup olmadığını ve şımartılmak isteyip istemediğimi sorduğunda, bunu evrenin uçuşumdan sonra rahatlamam için bir işaret olarak algıladım ve kabul ettim.

Elbette, tamamen aptal değildim.

Dünyanın en zengin kadınlarından biri olabilirdim ve paranın somut değerini çoktan kaybetmişim—çünkü para, hayır kurumlarına bağışlayabileceğimden daha hızlı bir şekilde hesabıma akmaya devam ediyordu—ama on iki yaşındayken ailemin şirketinde çalışmaya başlamamın bir sebebi vardı.

Bana zeki demişlerdi. Bir tür dahi. Buna inanmıyordum. Kafamda olup biten her neyse, muhtemelen bu kadar korkunç migrenler çekmemin sebebiydi; beynim ya arızalıydı ya da aşırı ısınmasına neden olacak bir seviyede çalışıyordu. Her iki durumda da, spa'nın adını araştırdım, güvenlik amacıyla beni gözetlemesine izin verdiğim tek adamı aradım ve ona da kontrol ettirdim.

Ve her şey yolunda gitti.

Bu yüzden keyfini çıkarabilmek için Frank'ten kurtulmak zorunda kaldım.

"Neredesin?" diye sordu Frank, şüphesiz ipucu almak için telefonuna sıkıca tutunmuştu. "Ember Wellness Retreat mi? Orası nerede? İngiliz aksanı mı duydum?"

"Önemli değil. Telefonumu şimdi kapatıyorum. Bana ihtiyacın yok Frank. Tüm kararlar için sana vekalet verdim ve sana güveniyorum."

"Ama kendime güvenmiyorum. Sana ihtiyacım var. Bak şöyle yapalım. Hafta sonundan sonra özel jetle seni almaya geleceğim, tamam mı? Uçakla gelip birkaç gün benimle her şeyi gözden geçirebilirsin, sonra da göçebe hayatına geri dönebilirsin."

"Sana güveniyorum," diye tekrarladım. "Hoşça kal."

"Rook Snowden, sakın telefonu yüzüme kapatma—"

Çok geç.

Sadece haritalara bakmak ve konaklama rezervasyonu yapmak için kullandığım o nefret ettiğim cihazı kapatıp, eski püskü sırt çantamın derinliklerine soktum ve kalabalığın daha yoğun olduğu yere doğru ilerledim.

Ayaklarımın altında, cilalı beyaz mermer parılıyordu; etrafı bakımlı çitler ve kemerli geçitlerle çevriliydi ve gözü, takım elbiseli bir adamın mikrofonuyla durduğu küçük sahnenin üzerinde yükselen bir bekçi kulübesine doğru yönlendiriyordu.

Bizi Londra şehir merkezinden buraya getiren üç büyük otobüs, devasa çakıllı kavşağın kenarında sessizce duruyordu. Ortasında, kuyruğu pırıl pırıl kristallerle kaplı dev bir tavus kuşu heykeli yer alıyordu.

Koruma görevlime göre (ki beni ancak beni kovalayabilirse koruyabiliyordu), bu spa'nın sahibi Ember Health adında bir şirketti. Sağlık ve zindelik sektöründe nispeten yeniydiler, ancak dünyanın dört bir yanında bunun gibi deneme günleri düzenliyorlardı; pazarlarını test etmek, geri bildirim almak ve sihirli bir şey yaratmak için gereken zamanı ayırarak altı yıldızlı bir deneyim sunmak için ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı.

Bu etkinlik özellikle kötü şöhretli Cinderkeep malikanesinin arazisinde düzenleniyordu. Doğal sıcak su kaynakları, çok sayıda göl ve nehir ile peri halkının yaşayabileceği kadar vahşi ormanlık alanlara sahip olduğu söylenen, iki bin dönümden fazla bir araziye sahip olan bu yer, zenginlik ve ihtişam bakımından İngiliz Krallığı'na bile rakip oluyordu; ancak hiç kimse bu arazileri keşfetmemiş veya kapıdan içeri girmeyi başaramamıştı.

Bu da burada bulunmamın bir başka sebebiydi.

Gizlilik ve huzur.

Hiçbir sorumluluğum olmaması, merakımı gidermek için bolca zamanım olduğu anlamına geliyordu, ama sonunda içeri girmemize izin verdiklerinde tek istediğim, güneş ışığıyla aydınlanmış bir su birikintisinin içinde, tercihen o meşhur nehirlerden birinin kenarında, kısa bir şekerleme yapmaktı.

"Pekala hanımlar, eminim siz de bizim kadar haftasonunuza başlamak için sabırsızlanıyorsunuzdur. Size davetiye gönderdiğimizde de belirttiğimiz gibi, sadece otuz kişilik yerimiz var, bu yüzden—"

"Bir dakika durun!" Pembe çerçeveli gözlük takan güzel bir kıvılcıklı kız öfkeyle elini havaya kaldırdı. "Eğer sadece otuz yer varsa, neden bu kadar çok kişiyi getirdiniz?" Olduğu yerde dönerek hızlıca saydı. "Sanırım burada en az seksen kişi var. Ne yapmaya çalışıyorsunuz?"

"Evet, tamamen haklısınız." Adam başını salladı, gülümsemesi samimi görünse de biraz küçümseyici bir tonda. Gür, koyu saçları şakaklarında grileşmişti, ancak fit vücudu ve bakımlı cildi onu neredeyse yaşsız

gösteriyordu. “Rahatsızlık için özür dilerim. İlk eleme aşamasına yüz kadını davet ettiğimiz konusunda haklısınız—”

"Yüz mü?" diye inledi Çinli bir kız. "Bu adil değil."

"Yani sadece otuzumuz hafta sonunu mu geçireceğiz?" diye somurtarak sordu İngiliz bir kız. "Yanlış reklam!"

“Bizi boş yere zaman kaybetmek yerine bunu açıkça belirtmeliydiniz!” Uzun boylu bir kadın pembe davetiyesini buruşturdu.

“Hayal kırıklığınızı anlıyoruz.” Adam o yapmacık gülümsemesiyle başını salladı. “Ancak elinizde tuttuğunuz davetiyelerdeki küçük yazıları okursanız, bu aşamada geri bildirim sağlayacak belirli bir tür insan aradığımızı açıkça göreceksiniz.”

Her kadın gözlerini aşağı indirdi ve pembe kağıdı inceledi.

Kartın arka yüzünü okuyarak onları kopyaladım:

Ember Wellness Retreat'e katıldığınız için teşekkür ederiz. Lütfen unutmayın, bu davetiye, yerinde yapılacak gizli testlerle birlikte kısa bir anketle doğrulanmalıdır. Sadece otuz kişi seçilecektir.

İç yüzü.

Kabul edilme şansım yüzde otuzdu ve ben insanların "şanslı" dediği türden biri değildim.

Eh, neyse.

Esneyerek davetiyei kot şortumun cebine soktum ve gerindim. Açık gri örgülü kazağım İngiliz yazının soğğunun çoğunu dışarıda tutuyordu ama tropiklerde bir ay geçirdikten sonra, tam olarak sıcak hissetmiyordum.

Ama en azından yapacak başka bir şeyim, gidecek başka bir yerim yoktu. Sorumluluklarımın, ailemin, evcil hayvanlarımın, arkadaşlarımın veya sevgililerimin olmamasının güzelliği, sıfır stres demekti.

Eğer kabul edilirsem, harika olur.

Yapmasaydım da sorun değil.

Ben de yavaş yavaş Londra'ya geri döner ve bir otel bulurdum—

"Beni saymayın!" diye homurdandı kızgın bir siyahi kadın. "Artık ilgilenmiyorum."

“Hayal kırıklığınızı gidermek için hepinize beş yüz pounddan fazla değerinde organik cilt bakım ürünleri ve lüks eşyalar içeren bir hediye çantası vereceğiz,” dedi adam. “Başarısız olanlar için de bu gece Waldorf'ta sütler ayarladık.” Kadın kalabalığını gözleriyle tarayarak sırttı. “Tek yapmanız gereken bize bazı evrak işlerinde yardımcı olmak, sonra ya Waldorf'a götürüleceksiniz ya da Cinderkeep'in içine alınacaksınız. Kulağa

hoş geliyor mu?” Adam biraz abartılı bir şekilde gülümsedi ama... kadınlar teker teker yumuşadı ve başlarını salladılar.

Ve bir şekilde, kendimi düzenli bir kuyruğa itilmiş halde buldum ve onların gizemli sorularını yanıtlamak için sabırla sıramı bekledim.

İkinci Bölüm

“TEŞEKKÜR EDERİM, BAYAN SNOWDEN.” Beyaz gömlekli, bembeyaz dişli yakışıklı genç adam, az önce bilgilerimi doldurduğum panoyu aldı. Küçük bir tente altında, iki yanımızda da mahremiyet paravanları varken oturduk, diğer kadınlar da kendi sorgulamalarını tamamlıyorlardı.

Tekrar esnedim, uykuya çok ihtiyacım vardı.

Uyku, en sevdiğim ve çok değer verdiğim uğraşlardan biriydi. Manzaramı sık sık değiştirsem de—tropikal adalardaki su üstü bungalovlardan, dumanlı şehirlerdeki kalabalık yaya trafiğine kadar—orada olduğum süre boyunca alışkanlıklarım hiç değişmedi.

Başlıca amacım dinlenmektir. Her türlü stresten kaçınmak. Mümkün olduğunca sakin ve huzurlu olmak. Bu zen benzeri tepkisizlik hali, iyi beslenme, düzenli dinlenme ve istediğim zaman istediğim her şeyi yapma özgürlüğünden kaynaklanıyordu.

“İşimiz bitti mi?” diye kibar bir gülümsemeyle sordum, parmaklarım boynumdaki büyük kristal damla kolyeye kaydılar. Annem onu bana on yaşındayken takmıştı; sonunda iyiliğin sırrını bulduklarını iddia ederek neredeyse sevinçten uçuyordu ve onu asla çıkarmayacağıma dair söz vermemi istemişti. Snowflake Corp'un bu mücevherin içine hangi teknolojiyi yerleştirdiğini bilmiyordum ama o zamandan beri sözümü tutmuştum.

Adam sırtıttı, bilgi formumu panodan alıp diğer kadınların evraklarının bulunduğu bir kutuya koydu. "Neredeyse." Masanın altına eğilerek, şüpheli bir şekilde tıbbi bir şeye benzeyen büyük bir çanta çıkardı. Fermuarını

açarak, ucunda gümüş bir ped ve minik bir iğne bulunan, parfüm test cihazına benzeyen küçük bir şişe çıkardı.

"Lütfen parmağınızı bunun üstüne koyar mısınız?"

Gözlerimi kısıtım. "Neden?"

"Her öğünün, içeceğin, kokunun ve tedavinin DNA'nıza özel olarak uyarlanmasını sağlamak için." Gözlerime baktı, adeta pozitif enerjiyle ışıldıyordu.

"Benim DNA'm mı?"

Sadece başını salladı.

Şimdi, herhangi bir normal kadın için DNA belki de o kadar büyük bir olay değildi. Sonuçta, hepimiz uzun zamandır kayıp İrlanda köklerimiz olup olmadığını öğrenmek için o soy ağacı sitelerine DNA'mızı verdik. Ancak ben, bilim dünyasını tek başlarına değiştiren iki kişi tarafından yaratılmışım. Kriyojenikte ilerlemeler kaydetmişler, ölümsüzlükle Tanrı gibi oynamışlar ve temiz enerjiyle rekabet edebilecek veya kitle imha silahı olarak kullanılabilecek soğuk füzyonun patentini almışlardı. Bunun yanı sıra, dünya çapında sistematik olarak satın aldıkları tuzdan arındırma tesisleri, buz taşımacılığı ve tatlı su haklarından bahsetmiyorum bile.

Yani evet, DNA örneği vermeye hazır değildim.

Özellikle hafta sonu için.

Ayağa kalkıp yıpranmış sırt çantamı kaptım ve omzuma astım.

"Üzgünüm ama fikrimi değiştirdim."

Ayrılmak üzere arkamı döndüğümde, sorumlu gibi görünen adamın gözleriyle karşılaştım. Grileşmiş saçları ve tertemiz siyah takım elbisesi onu neredeyse bir kraliyet mensubu gibi gösteriyordu, ancak gözlerindeki parıltı tamamen şeytaniydi.

"Emin misiniz?" Bilgilerimi alan genç adam birden dikildi. "Sadece minicik bir iğne deliği ve—"

"Eminim." Kibarca gülümseyerek, meta verilerini ve DNA'larını çoktan vermiş olan kadınların arasından yavaşça ilerledim ve seçilmeyenleri şehre geri götürecek üç otobüsün beklediği, su sıçratan tavus kuşu çeşmesine doğru yöneldim.

Yanımda cilalı takım elbise ayakkabılarının gıcirtısı duyuldu; uzun bir gölge benim üzerime düştü. "Fikrinizi değiştirdiğinize yazık."

Ani bir frenle durdum ve sahnedeki yerini terk edip biraz fazla yakınımnda duran adama doğru döndüm.

Pekala, ortada şüpheli bir şeyler döndüğünden emin değilsem bile, şimdi kesinlikle emindim.

Tek sorun şuydu ki, fiziksel çatışma söz konusu olduğunda tamamen beceriksizdim.

Tam da beklediğim gibi, en ufak bir strese bile son derece duyarlı bir baş ağrısı başladı. Hayatımı böyle yaşamak istemiyordum. Anlamsız bir insan olmaksızın iyi bir insan olmayı tercih ederdim, ama en ufak bir zorlayıcı şey yapmaya çalıştığım her seferinde yere yığılıyordum. Hatta Snowflake Corp'tan gelen bir e-postaya bile baktığım her seferinde bayılıyordum.

Ve zavallı vücudumun ve sıfır kaygı toleransımın sayesinde, bu ufak baş ağrısı, bayılmadan önce kendimi bu durumdan uzaklaştırmam gerektiğine dair bir uyarı işaretiydi.

"Birinin kanını test etmenin, telefon numarası toplamak kadar basit olduğunu düşünmeniz çok yazık." Başımın arkasındaki zonklama şiddetlenirken omurgamı gerdim.

"Öyle değil mi?" diye sordu başını yana eğerek. "Tükürük örneği alan veya hedef kitlelerini anlamak için biyometrik yöntemler kullananlardan ne farkımız var ki?"

"İstedikini yapabilirsin." Omuz silktim. "Ama benim için DNA, eksiksiz bir kullanım kılavuzu. Hiçbir yasayla korunmuyor, yani sana verdiğim anda patentini alabilirsin, bundan kar elde edebilirsin, hatta silah haline bile getirebilirsin."

Kaşları birden kalktı, kibar maskesi birazcık düştü. "Kimsin sen?" Elindeki tablete gözlerini indirdi, birkaç pencereye dokunduktan sonra bir şekilde aptalca doldurduğum bilgi formunu buldu. "Adım, Rook Snowden. Mesleğim, belirtilmemiş. Yaşım, yirmi iki." Bakışları gözlerime kilitlendi. "Çok gençsin ama çoğu genç kadını sıkacak konularda çok bilgilisin."

Neyse ki, adım beni Snowflake Corp. ile ilişkilendirmeyecekti.

Annem ve babam bunu bilerek yapmıştı; her hisse ve varlığın takma bir isim altında kayıtlı olmasını sağlamışlardı... Elara Snowflake. Bu ismi her kullandığımda utanıyordum.

"Bu küçümseyici yorumunuz için teşekkürler. İyi günler." Yanından geçip otobüse göz attım. Olan bitene sinirlenmeyecektim, çünkü hayatta olduğum her gün iyi bir gündü, ama itiraf etmeliyim ki, içgüdülerim kesinlikle hemen buradan ayrılmak istiyordu.

Peşimden gelmedi ama gözlerini benden ayırmaması tüylerimi diken diken etti.

Bakımlı çimenlerin üzerinde yürüyüşümü izledi, kadınların yumuşak sesleri arkamda kayboluyordu.

Omzum üzerinden ona baktığımda, gözlerimiz buluşunca gülümsedi.

Tavus kuşu şeklindeki fiskiye su sıçratarak beni daha hızlı hareket etmeye teşvik etti ve çimenlerin arasından yılan başları gibi yükselen minik krom nozulları görmedim. Sulama sistemi mükemmel bir yay çizerek çalışmaya başladı. Eski terliklerim nozullardan birine takıldığı anda yüzüme kör edici bir su tabakası fişkırdı.

Düştüm.

Kaldırımdan inip, çakıllı yola girdik.

Kendimi tutmak için ellerimi savurdum, keskin taşlar avuç içlerimi parçalayınca nefesim kesildi. Acı yakıcı bir şekilde saplandı, ardından parlak kırmızı kan ve ısıldayan bir sıcaklık yayıldı.

Harika.

"Buyurun. Yardım edeyim." Adam yanıma çömeldi ve beyaz bir mendili yaramın üzerine çok sıkı, hatta bilerek derine bastırdı.

İkimiz de onun ne yaptığını biliyorduk.

İkimiz de onun kazandığını, sulama sistemini çalıştırıp benim düşmeme neden olduğunu biliyorduk.

Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve kanım tertemiz keten kumaştan sızarken elimi geri çekmeye çalıştım, ancak o parmaklarını daha da derine, etime sapladı.

O, yaptıkları testler için yeterince bilgi edinene kadar sessiz bir savaş verdik. Sonunda, yüzündeki alaycı gülümseme yapmacık bir tatlılığa dönüştü ve ayağa kalkmama yardımcı olmak için dirseklerimi avuçlarının içine aldı.

Ortalığı ayağa kaldırsam bile kimse umursamazdı. Bana bakmak gibi nazik bir davranışın boğazıma saplanan bir bıçak kadar tehlikeli olduğunu kimse anlamazdı.

"İşte şimdi." Gülümsedi. "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Ona küfretmeye fırsat bulamadan başka bir adam geldi. "Beni siz mi çağırdınız, Bay Ward?"

"Al bunu." Adam ona bakmaya bile tenezzül etmeden kanlı mendili uzattı.

“Evet, efendim.” Adam hafifçe eğildi, kan lekeli keten örtüyü kaptı ve bizi yalnız bıraktı.

Baş ağrım şiddetlenince titredim. "Burası tam olarak neresi? Siz kimsiniz?"

Artık kendini saklama zahmetine girmeyen adam, cilalı profesyonel maskesini bir canavarın parıltısıyla değiştirdi. "Şanslı olanlardan biriysen, gerçeği öğreneceksin." Yanağımı okşamak için elini uzattı ama ben hırlayarak geri çekildim.

Sadece kıkırdadı. "Benim adım Marcus Ward. Bunu aklınızda tutmanızda fayda var. Şimdi, izninizle. Kazanan şanslı kadınlara haber verme zamanı yaklaşıyor. Yakında görüşürüz, Bayan Snowden."

Gitmek için döndü, ama sonra fikrini değiştirdi ve fısıldadı: "Ayrıca, kaçma gibi bir düşünceniz varsa, bu kapı evine ulaşmak için kat ettiğiniz on kilometrelik yolu hatırlatmama izin verin. Ayrıca bu arazinin sekiz bin dönümden oluştuğunu ve eğer gitmenizi istemezsem, gidemeyeceğinizi de hatırlatmama izin verin."

Ve sonra, tam olarak yapmak istediğim şeyi yaptı.

Ve ayrıldı.

Üçüncü Bölüm

“HEPSİMİZİN GİTMESİ GEREKİYOR. HEMEN ŞİMDİ,” diye fısıldadım en yakın sarışının kulağına. Benim yaşlarımdaydı, vanilya aromalı çileklere boğulmuş gibi kokuyordu. “Geri kalanları uyarmama yardım et, böylece sayıca üstünlük sağlayarak buradan kaçabiliriz.” Buradaki tüm kadınları başarıyla test ettikten sonra, kapı kulübesinin yanında toplanan erkekleri süzdüm.

Onlardan sadece on kişi. Biz ise yüz kişiyiz. Eğer herkesi aday olmaya ikna edebilirsem, matematik bizim lehimize işliyordu.

“Ama neden?” Küçük burnu kıvrıktı. “Neden gitmemiz gerekiyor?”

“Bir şeyler çeviriyorlar.”

“Bir şeyler mi çeviriyorsun?” Hafif endişesi alaya dönüştü. “Evet, tamam. Yani aslında demek istediğin, en azından otuz kişiden biri olup ücretsiz spa haftasonuna hak kazanmak için kalabalığı azaltmaya çalışmak mı?”

“Hayır.” Başımı salladım. “Otobüs anahtarlarını çalabilseydim şimdiye kadar kendi arabamla Londra'ya geri dönmüş olurum.”

“Çok tuhaf birisin.” Gözlerini devirerek uzaklaşmaya çalıştı ama ben bileğinden yakaladım.

“Beni dinleyin. Bütün bunlarda bir gariplik var. Gitmemiz gerekiyor.”

“Tek sorun sende.” Elimden kurtularak kalabalığın arasından sıyrılıp gözden kayboldu.

Of.

Baş ağrım biraz daha şiddetlendi ve strese yenik düşmemek için elimden geleni yaptım. Vazovagal senkop geçirmeyi göze alamazdım; bu

durum, anne babamın kazara en korkunç şekilde intihar ettiği o talihsiz günden beri miras aldığım bir stres kaynaklı bilinç kaybıydı.

“Söylediklerinizi az önce duydum.” Saçları benimki kadar siyah olan, ince yapılı Asyalı bir kız yanıma yaklaştı. Öndeki adamlara bakışlarını dikerek fısıldadı, “Bir şeylerin yanlış olduğunu düşünmenize ne sebep oldu?”

Gözlerimi kısarak, benimle dalga geçmeye mi geldiğini yoksa gerçekten ciddi mi olduğunu anlamaya çalıştım. Her iki durumda da fark etmezdi. “Kanımı vermeyi reddettiğimde, sorumlu adam yine de bir yolunu bulup kanımı aldı.”

“Neden böyle bir şey yapsın ki?” Bal rengi saçları güneşte altın gibi parıldayan sarı röfleli başka bir kız ortaya çıktı. “Burası bir spa merkezi. Çılgın bir komplo değil.”

“Nedenini bilmiyorum,” diye omuz silktim, iki kadının arasında sıkışmış halde. “Ama şunu biliyorum ki, oraya girmemeliyiz. Kimse oraya girmemeli.”

“Ama ya biz içeride ne olduğunu biliyorsak ve bunu bizim için mahvetmenizden hoşlanmazsak?” Çarpıcı siyah saçlı kız aniden bana döndü ve beni diğlerinin yanına sıkıştırdı. Çok fazla yaklaşıarak dudakları kulağıma değdi. “Ya çoğumuz tam olarak ne yaptığımızı biliyorsak ve siz bilgisiz aptallar sadece sayıları tamamlamak için buradaysanız?”

“Ne...nelerden bahsediyorsun?” Tüylerim diken diken olurken kollarımı ovuşturarak hızla uzaklaştım. “Gerçekten bunların ne olduğunu biliyor musun?”

“Elbette ki öyleyiz.” İki kız birbirlerine baktıktan sonra alaycı bir kahkaha attılar. “Bu fırsat için yıllardır eğitim alıyoruz.”

“Eğitim?”

Kendinden emin bir şekilde başlarını salladılar. “Dediğimiz gibi. İçeride ne olduğunu biliyoruz. İçeride kimlerin olduğunu biliyoruz. Ve kalabalığı kışkırtmanıza ve her şeyi mahvetmenize izin vermeyeceğiz.”

“Hanımlar!” Marcus Ward’ın sesi, mikrofonun etkisiyle bahçeyi yankıladı. “Şanslı otuz kişiyi belirlemeyi bitirdiğimizizi duyurmaktan mutluluk duyuyorum. Adınız okunduğunda kenara çekilirseniz, gün batımından önce sizi bir kokteyl eşliğinde jakuziye alacağız!”

Kadınlar birbirlerine dirsek atıp gülümsedikçe sevinç çığlıkları yükseldi.

“Serena Voss.”

“Yaşasın!” Kızıl saçlı, kıvrımlı hatlara sahip güzel bir kız kalabalığın arasından hızla geçerek sol tarafta tek başına durdu.

“Keira öldü.”

"Aman Tanrım!" Başka bir kıvrımlı sarışın da Serena'nın yanına koştu.

“Nadia Waters.”

“Ahhh!”

Liste uzayıp gitti, ardından sevinç çığlıkları ve kendiliğinden gelişen danslar geldi.

Bu manzaradan yüzümü çevirerek, sanki olay çıkarmaya başlarsam beni susturmaya hazır gibi etrafımı saran iki kıza odaklandım.

"İçerisinde ne var?" diye sessizce sordum. "İçerisinde kim var?"

Siyah saçlı kız sırttı. “Bu seni ilgilendirmez. Sen kura çekilişinden davet edilenlerden birisin. Belki de sokaktan rastgele seçilen biri, bizim yapmaya hazırlandığımız şeyi başarabilir. Ama senin girme ihtimalin sıfır.” Omzuma hafifçe vurdu. “O yüzden güzel küçük kafanı bununla yorma.”

“Lydia Swift.”

“Ah, o benim. Şuna bakın.” Altın sarısı saçlı kız sırttı. Gitmeden önce eğilip fısıldadı, “Önerim ağzını kapalı tutman, bugün gördüğünü sandığın her şeyi unutman ve aptallık yapmaman.” Yanağımı avuçlayıp tırnaklarını derime batırdı. “Çünkü eğer yapmazsan... Eğer aptalca bir şey yapıp biriyle konuşursan... Eğer bunu bizim için mahvetmeye çalışırsan... birileri seni bulup hayatına son verecek.”

Onun tehdidi karşısında ağzım açık kaldı.

Bugün nasıl böyle bir hal almıştı?

"Görüyoruz." Yanağıma o kadar sert bir tokat attı ki neredeyse bir şaplak gibiydi, sonra da kalabalığın arasından baştan çıkarıcı bir şekilde sıyrılıp seçilmiş diğerlerinin arasına katıldı.

Marcus Ward isimleri okumaya devam ediyordu, ama ben yanımda oturan Asyalı kızla göz göze geldim. "Bu yerde neler oluyor Allah aşkına?"

“Sanırım bunu asla bilemeyeceksin.” diye sırttı. “Ve muhtemelen de en iyisi bu. Oraya bir adım bile atarsan seni diri diri yerdı.”

"O mu?" Birinin beni itmesiyle daha da yaklaştım. "Kim o?"

Cevap vereceğini düşünmemiştim ama kendinden emin bir tavırla, "Lucien Ashfall," diye mırıldandı.

O isim.

Kulağa neredeyse tanıdık geliyordu...

"Otuz kadının seçilmesinin onunla ne ilgisi var?"

"Evelyn Ling," diye seslendi Marcus Ward.

"Ah." Parlak saçlarını savurdu. "Sürpriz, sürpriz. Bu benim."

Parmaklarını oynatarak bana bir öpücük gönderdi. "Hoşça kal, seçilmemiş olan."

Başka bir şey söylemeden, seçilme şanslarının giderek azaldığını fark eden, surat asan kadınların yanından hızla geçti.

"Kia Brass."

Kısa boylu, zayıf bir kız çığlık atarak gruba katıldı.

Gitmek için arkamı döndüm.

Uyarılmışım, tehdit edilmişim ve... stres altında bayılmayan bir vücuda sahip olan diğerlerinin aksine, bu savaşı verme niyetim ya da kapasitem yoktu.

Burada her ne yaşıyorsa yaşansın. Lucien Ashfall kim olursa olsun. Bununla hiçbir ilgim olsun istemiyordum.

Sırt çantamı kaldırıp avucumdaki çakıl taşlarının neden olduğu tahrişe kaşlarımı çatarak, bekleyen otobüslere doğru hızla ilerledim.

En azından bu sefer sulama sistemi devreye girmedi ve kaçma şansı verilen diğer yetmiş kadınla birlikte ben de oradan ayrılabilirdim.

Ama sonra adımımı söyledi.

Dördüncü Bölüm

“Bay Ward’ın seni çağırdığını duymadın mı?” İki adam belirdi ve otobüse doğru hızla ilerleyen yolu kestirdi.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Baş ağrım daha da kötüleşti. Stres seviyemin beni felç etmesini engellemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Onların etrafında hızla dolaşırken öksürdüm. "Birdenbire kendimi iyi hissetmiyorum. Yerimi başkası alabilir—"

“Rook Snowden.” Marcus Ward’ın sesi hoparlörlerden yankılandı. “Tebrikler! Şanslı sonuncumuz sensin.”

İki adam sırtıttı, her biri kolumdan birer tane tuttu. "Özel pavyonunuza yerleştiginiz an, kendinizi daha iyi hissedeceksiniz." Hepimiz bunun düpedüz zorlama olduğunu bilsek de, nazikçe bana yol göstererek beni sola doğru yönlendirdiler ve seçilmiş kadınlar grubunun yanına bıraktılar.

Evelyn ve Lydia bana öfkeli bakışlar attıktan sonra, aralarında paylaştıkları sırları birbirlerine yakıştırarak ölümcül bakışlar savurdular.

Sırtım buz gibi terle kaplandı.

Bu lanetli sitede ne varsa kötü olabilir, ama bu kızlar muhtemelen daha da kötüydü.

Burada olmak istemiyordum, ama sanki onların şöhretini çalmaya gelmişim gibi davrandılar. Ve eğer hayatımı herkesin gözü önünde tehdit etmekten çekinmiyorlarsa... içeri girdiğimizde neler olacaktı acaba?

“Hanımlar, günün üzücü kısmına geldik ve size veda etmek zorundayım.” Marcus, seçilmeyenlere sırtırken dramatik bir şekilde kamburlaştı. “Ember Health olarak hepinize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz ve Waldorf’taki akşamınızın keyfini çıkarmanızı umuyoruz. Hediye

çantalarınız, giriş işlemlerinizi tamamladıktan sonra odalarınıza teslim edilecektir.”

Birkaç kadın soru sormak için ellerini kaldırdı, ama Marcus fark etmemiş gibi davrandı. "Tekrar teşekkür ederim ve iyi bir öğleden sonra geçirmenizi dilerim." Mikrofonu kapatıp sehpanın üzerine koydu, adamlara parmaklarını şıklattı ve kapı kulübesine doğru yürüdü.

Demirle güçlendirilmiş ahşabın en sessiz iniltisiyle çift kanatlı kapılar açıldı, ardına kadar sallanarak uzaktaki bir noktaya doğru uzanan, koni şeklindeki ağaçların etrafında kıvrılan, kusursuz bir çakıllı yolun bir başka görüntüsünü sundu. Zar zor görünen malikâne, öğleden sonraki güneş ışığında bir serap gibi sallanıyordu.

"Lütfen bizi takip edin." Dört adam otuz kadından oluşan grubu çevreledi, diğer personel ise isteksiz kaybedenleri otobüslere geri götürmeye yardım etti.

Ayak sesleri ve hayal kırıklığı dolu fısıltılar arasında fırsatımı gördüm.

Özgürlüğe doğru ilerleyen kalabalığın arasına karışarak başımı öne eğdim ve—

“Bayan Snowden.” Bilgi formumu alan adam önüme geçti. “Yanlış yöne gidiyorsunuz.”

“Ah, ben...” diye kekeledim, baş ağrım zonluyordu. “Ben... şey, bir şey kaybettim.” Son yalan denememden beri oyunculuk yeteneklerimin geliştiğini umarak gözlerimi çimenlere diktim. “Otobüste bırakmış olabilirim—”

Kollarını kavuşturdu, sesi sabırlıydı ama gözleri zekiceydi. "Ne kaybettiğinizi söylerseniz, otobüs şirketini arayıp bir şey bulup bulmadıklarını öğrenebilirim."

“Sorun değil.” Gözlerimin kenarları biraz bulanıklaştı.

Sakın yapma!

Sakın böyle bir şey yapmaya kalkışma.

Zorlukla yutkunarak stresi bastırdım ve yavaşça etraftan geçmeye çalıştım. "Yine de teşekkürler."

Ben, fışkıran tavus kuşu çeşmesine doğru yürüyen kalabalığa yeniden katıldığımda kıkırdadı. Parmak arası terliklerimin çakıllı yolda çıkardığı ses ve otobüslerin ön camlarından yansıyan güneş ışığının parıltısı kalbimi umutla hızlandırırken, bir şansım olabileceğini düşünmeme izin verdi.

Ama sonra yine önüme geçti.

Aşırı beyaz dişleri sırtırken parladı. "Hâlâ yanlış yöne gidiyorsun. Lütfen... izin ver de seni Cinderkeep'e götüreyim." Dirseğime uzandı.

O kadar hızlı geri çekildim ki, neredeyse düşüyordum.

Gözlerim, otobüslere üzgün bir şekilde binen birkaç kadına takıldı. Onlarla yer değiştirmek için neler vermezdim ki? Sırf buradan kurtulmak için onların hayatını tehlikeye atacak olmam beni korkunç bir insan mı yapardı?

Muhtemelen öyleydi. Ama ben zaten kim olduğumla barışmıştım.

Kendimi tembel biri olarak kabul ediyordum. Asgari düzeyde iş yapmada altın yıldızım, tembellikte diplomam ve erteleme konusunda ömür boyu başarı ödülüm vardı.

Ve tüm bu beceriler beni cehenneme mahkum etti; adam bana dokunmadan, ama tekrar kaçmaya kalkarsam beni seve seve omzuna atacağını açık işaretlerini vererek beni kapı kulübesine doğru itti.

Çözüm bulmak için zonklayan beynimi zorladım.

Keşke spor salonuna gitseydim ve kardiyo egzersizlerinde iyi olsaydım. Keşke dövüş eğitimi alsaydım ve müthiş bir sağ kroşem olsaydı. Keşke o dumanlı, kasvetli barda kalsaydım ve açgözlü olmasaydım.

Derin bir iç çekerek, kapıdaki çift kanatlı kapılardan çoktan geçip farklı bir araca binen hevesli kadınların arasına katıldım. Mat siyah, camları filmli Mercedes-Benz G-Wagon'lar tercih edilen araçlardı ve her seferinde dört kadını yutarak, aşırı zenginliğin mırıltısıyla uzaklaşıyorlardı.

Bunlardan her biri küçük bir ev satın alabilirdi, ancak bu malikanenin sahibi on iki tane eve sahipti.

Evelyn ve Lydia, yanlarında iki kızla birlikte kutu gibi görünen bir vagona doğru ilerlerken dudaklarını büzdüler. Lydia, Evelyn'e bir şeyler fısıldadı. Evelyn güldü. Ve Lydia ön koltuğa bindiği anda parmağını boğazında gezdirdi ve beni işaret etti.

Adamlardan biri elini belimin alt kısmına koyarak beni öne doğru itti.

Gözlerimi kapatıp bayılma isteğiyle mücadele ederken baş ağrım migrene dönüşmek üzereydi. Yıllardır bu kadar stresli olmamıştım. Her türlü panikten kaçınmak için yaşıyordum. O gün yaşananlar yüzünden vücudumun kimyası onarılamaz bir şekilde bozulduğu için, kaygı dolu televizyon programları izlemiyor veya yüzeysel olmayan kitaplar bile okumuyordum.

Beni tıkıştırdıkları pahalı G-wagon'un içini kusmadığımı ya da kapıyı çarparak, arabayı hareket ettirip beni ve diğer üç kadını güneşin altında

parıldayan saraya doğru götürürken kulak zarlarını tiz bir çığlıkla patlatmadığım için şanslıydılar.

* * * * *

"Sizi burada bırakıyoruz," dedi Marcus yapmacık ve kibar bir ses tonuyla.

Hepimiz bir bekçi kulübesinden diğerine taşınmıştık. Eski taş duvarı, kırsal alanın üzerinde dev bir yılan gibi kıvrılarak, meraklı gözlerden mülkü koruyordu; diğer bekçi kulübesi ise bir hapisaneye benziyordu.

Zamanın izlerini taşımayan veya fırtınalardan etkilenmeyen kaya, yosun ve kalıntılardan tamamen temizlenmişti, üst yüzeyi ise kırık cam parçalarıyla parıldıyordu. Keskin köpekbalığı dişlerini andıran cam kırıklarının üzerinde, tek bir metal tel boğma ipi gibi ışıldıyordu.

Spa haftasonunun yalanları, gerçeklerin karşısında hızla dağılıp gidiyordu.

Burası her ne olursa olsun, içinde kim hapsedilmiş olursa olsun, kaplıcalar ve masaj salonlarıyla dolu bir cennet değildi.

Sonunda diğer kadınlar da uyanmaya başladı. Kimisi kıpırdandı, kimisi birbirini dürttü. Ama çoğu, sanki bizden daha çok şey biliyorlarmış gibi güldü ve sırttı.

"Cinderkeep'e girdikten sonra, nerede kalmak istediğinizi seçmek size kalmış. Tesisin çeşitli yerlerinde birden fazla pavilyon bulunmaktadır ve düzenli olarak yemek servisi yapılacaktır. Tesislerin herhangi birini kullanabilirsiniz ve keyifli vakit geçirmenizi teşvik ediyoruz."

Ellerini takım elbisesinin önünde birleştirerek gülümsedi. "Her biriniz bu yarışmaya katılmak için eşsiz niteliklere sahipsiniz ve hepinize bol şans diliyorum. Şimdi... hazırsanız..." Yan tarafa geçerek asil bir şekilde el salladı. "Lütfen, buyurun."

Bir başka çift kanatlı kapı daha açıldı, bunlar sessiz ve iyi yağlanmış kapılardı. Ama kalın ve demirden yapılmışlardı. Bizi içeride tutmak için birden fazla kilitleri vardı.

"Şey... peki ya spa bakımları?" diye sordu uzun boylu bir kadın sessizce. "Bir program yok mu? Sunulan hizmetlerin bir menüsü yok mu?"

"Bütün bunları çadırınızda bulacaksınız." Marcus sırttı, gözleri ifadesiz ve soğuktu.

"Sanırım fikrimi değiştirdim," dedi esmer tenli, güzel bir başka kadın. "Lütfen Londra'ya geri dönmek istiyorum."

“Maalesef, bugün tüm ulaşım durduruldu,” dedi Marcus usulca. “Ama emin olun, Pazar akşamı sizi hemen oraya geri getireceğiz.”

Birkaç kadın birbirlerine baktı, gözlerinde korku alev alev yanıyordu.

Ve yine de... endişe gösterenler çok azdı. Belki sadece beş ya da altı kişi. Kadınların geri kalanı sanki savaşa gidiyormuş gibi ellerini yumruk yaptı, omurgalarını dikleştirdi ve arkalarına bakmadan, kararlı bir şekilde kapılardan içeri girdiler.

Neler oluyor Allah aşkına?

Ben de dahil olmak üzere geride kalanlar, kaçış yolu aramak için arkamıza bakmadan önce aynı endişeyi paylaştılar, ancak kapıdan içeri itildiler.

Kapı gürültüyle kapanıp kilitlerin çarpma sesi duyulduğunda hepimiz irkildik.

* * * * *

Burası gerçek olamayacak kadar gösterişliydi.

Benim kadar bilgisiz bir grup kadınla birlikte, ağızımız açık bir şekilde, bu kadar ihtişam karşısında hayretler içinde, bahçenin içine doğru yavaşça ilerledik. Bu da bir şey ifade ediyordu çünkü aile evim, yıkık dökük bir yüksek binadaki iki odalı bir daire değildi. Hizmetçileri, dadıları ve bir değil üç yüzme havuzu olan geniş bir malikanede doğmuştum.

Peki ya burası?

Uzaktan, saray karşımızda yükseliyordu; heybetli, etkileyici ve inanılmaz derecede görkemliydi. Siyah taş, altın işlemelerle bezenmiş kuleleri yukarıda yükseliyordu. Pencere kemerleri altın varakla parıldıyordu ve çatısı, kıvrımların, eğimlerin ve kulelerin uyumsuz bir karışımıydı; arduvaz kiremitleri mika parçacıklarıyla ışıldıyordu.

Çitler ve gül çalılıklarıyla çevrili ana yoldan ilerlerken, başlarımız sağa sola dönerek ana salondan dışarı taşan onlarca ek binayı hayranlıkla izledik.

Her pavyon arasında, mahremiyet ve mesafe sağlayan alanlar bulunuyordu.

Egzotik tasarımlarıyla dikkat çeken bu bölgenin tamamı, gözün görebildiği her yerde, şırıl şırıl akan kristal berraklığındaki derelerin üzerinde yükselen, ince işçilikli taş köprülerle doluydu; hepsi de zümrüt yeşili çimenlerin arasından, atan bir kalpten çıkan atardamarlar gibi akıyordu.

Nehirlerde koi balıkları yüzüyordu, taş duvarlar ve dairesel kemerler özel bahçelere davet ediyordu, açık hava, çatılı koridorlar ise kafes panellerle süslenmiş ve akla gelebilecek her türlü çiçekle örülmüş her pavyonu birbirine bağlıyordu.

Çiçeksi parfüm, adeta bir uyuşturucu gibi havayı sarmıştı; sanki eski Çin'e, sütunlara ve kenarlara sarılmış mor salkımların arasında, bembeyaz kuğularla dolu geniş bir gölün kıyısında kurulmuş çardakların bulunduğu bir yere adım atmışız gibi hissettiriyordu.

Her köşede, gerçekliği çarpıtan, aşırı bir zenginlikten bahsediliyordu.

"Ben... neler olup bittiğini bilmiyorum," diye fısıldadı bana en yakın kadın, neredeyse ağlayacak halde. Uzun kızıl saçları kalın bir atkuyruğu şeklinde bağlanmıştı, siyah elbisesi benim salaş kot şortlarımdan çok daha şıktı.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye mırıldandı başka bir kadın. "Sanki bir canavarın kafesine tıklmışız ve her an yenilecekmişiz gibi hissediyoruz."

Aynen öyle hissettim.

Kızıl saçlı kız fısıldayarak, "Hadi diğerlerine katılalım," dedi.

"Kalabalık olunca güvenlik olur."

Adımlarımızı hızlandırdık ve geniş siyah taş sarayın dışındaki beyaz mermer avluya çoktan gelmiş olan kadın kalabalığına katıldık.

Giriş, Doğu ve Batı mimarisinden esinlenerek, çift kanatlı kapıyı İngiliz meşe ağaçları ve hırıldayan oryantal ejderhalarla harmanlamıştı.

Evelyn altı basamaklı görkemli merdivenleri çıktı ve cesurca yumruğunu büyük kapılara vurdu.

Hepimiz nefesimizi tuttuk.

Zaman akıp giderken, kalp atışlarımız da hızlandı.

Baş ağrım giderek kötüleşti ve kısa süre sonra dinlenmekten başka çarem kalmadı. Vücudum, beni bilinçsiz hale getirerek uyumaya zorluyordu.

Yakındaki bir köşke kaçmaya hazırlanarak biraz geri çekildim, ancak kapılar sonunda hayalet uşaklar tarafından yönlendirilmiş gibi aralandı ve yavaşça açıldı.

"Merhaba?" diye seslendi Evelyn karanlık iç mekâna. Arkadaki yerimden görebildiğim tek şey, tavandan sarkan ve öndeki kızların üzerine gökkuşağı renkleri saçan bir avizeydi. "Bay Ashfall?"

Yanımda oturan kızıl saçlı kadın, "Bay Ashfall?" diye sordu. "Kim o?"

"Sessiz olun." Buraya neden geldiğimizi biliyor gibiydiklerinden biri bize doğru döndü. Parmağını dudaklarına bastırarak kaşlarını çattı. Ve işte o zaman çığlıklar başladı.

Beşinci Bölüm

HERKES DAĞILDI.

Endişe beni sarınca dizlerim titremeye başladı. Geldiğimiz yoldan geri koştum. Neden koştüğümüzü ya da kadınların neden ıglık attığını bilmiyordum ama öğrenmeye de niyetim yoktu.

Mermer avlunun kenarına kadar ulaşmayı başardım ki biri "Koşmayı bırakın aptallar! Hakkındaki dosyayı okumadınız mı? O onun evcil hayvanı!" diye bağırdı.

"Carly haklı," dedi bir başkası. "Ona ergenlik çağındayken verilmişti— esas olarak aklını kaçırmasını engellemek için. Bize zarar vermeyecek. Bakın, öylece duruyor."

Birkaç cesur kız durup arkalarını döndüler ama ben dönmedim.

Koşmaya devam ettim, gül bahçesine daldım ve neşeli pembe çiçekli bir çalının arkasına saklandım. Parlak koyu yaprakların arasından bakarak, bu kargaşayı anlamaya çalıştım.

Kadınlar kaçmaya devam etti, ancak buraya gelme konusunda belli bir amacı olanlar yavaş yavaş durdular ve kendilerini geri dönmeye zorladılar.

Evelyn gözlerini sarayın girişine dikmiş, "Bizi efendinize götürün," diye emretti.

"Gerçekten İngilizce konuştuğunu mu düşünüyorsun?" diye kaşlarını çatı diğerlerinden biri. "Yolumuzu tıkıyor. Onu kenara çekmeliyiz."

"Tamam, peki. Çek şunu." Evelyn kıkırdadı. "Öyleyse sen."

Diğer kız cevap vermedi ve ne konuştuklarını anlayamadım. Kadın grubu aniden ortadan ikiye ayrıldı, herkes geri çekilirken ortada kocaman, siyah ve zarif bir şey belirdi.

Kadifemsi yırtıcı hayvan, sanki buranın sahibiymiş gibi kadınların arasından süzülüp giderken, kuyruğunu sallarken ve parıldayan sarı gözleri öğleden sonraki güneş ışığında bile ikiz aylar gibi ışıldarken gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Kalbim o anda durmayı seçti.

Stres beni her yönden ezdi ve görüşüm karardı.

Yine sinir krizi geçiriyordum.

Tek açıklama buydu.

Aklım karışmıştı ve gerçek olamayacak bir fantezi uydurmuştu.

Bu gerçek olamaz.

Gül çalısının arkasına saklanarak kendimi toparlamaya çalıştım.

Gerçekliğin geri dönmesi için yalvardım—

Ama sonra ensemeye çok hafif bir nefes üflendi.

En hafif hırıltı bile tüylerimi diken diken etti, panikledim.

Kendimi sağa sola savurarak, bir kır malikanesine değil de ormana ait bir yaratıkla karşı karşıya kaldığımda popomun üzerine düştüm. Hiçbir mantığı yoktu. Bir panterin saçımı, boğazımı koklayıp da keskin dişleriyle omurgamı parçalamaması akıl almazdı.

Evelyn, gül çalısının yanına gelip pantere gözlerini dikerek, "Şaka yapmayı bırak da bizi Lucien'e götür," diye çıkıştı.

Bir panterdi, değil mi?

Yoksa genetiği değiştirilmiş dev bir ev kedisi miydi?

Çünkü hayvan gen dizilemesi ve gen manipülasyonu imkansız değildi. Snowflake'in laboratuvarlarında bu tür bilimsel başarıları bizzat görmüştüm...

Evelyn burnunu havaya kaldırdı. "Nerede o? Çıkıp bizi karşılamasını söyleyin." Cesareti, intihara meyilli olmasa da, son derece hayranlık uyandırıcıydı.

Bu kadın kimdi?

Bu yer hakkında ne biliyordu ki, sanki biz top yemiymişiz gibi düşman hatlarını geçip savaşa girmiş gibi davrandı?

Panter beni koklamayı bıraktı ve Evelyn'e tısladı. Kuyruğunu daha sertçe salladı; göğsünden, tıpkı kızgın bir tekir kedi gibi, alçak bir inilti yankılandı.

"Şey..." Ayağa fırlayarak geri çekildim ve Evelyn'i gelişigüzel bir şekilde kendimle canavar arasına yerleştirdim. "Belki de ona bağırmak en iyi fikir değil."

Kollarını kavuşturdu ve bariz ve anlaşılabilir korkum karşısında gözlerini devirdi. "Bize zarar verecek olsaydı, şimdiye kadar vermiş olurdu. Diğerlerinin de dediği gibi, sadece bir evcil hayvan."

"Evcil hayvan mı?" Kaşlarım birden yukarı kalktı. "Daha önce hiç böyle bir evcil hayvan görmemiştim."

Diğer kadınlar da bize katılarak panterin önünde küçük bir kalabalık oluşturdular. Dev kedi hepimize baktı, ama yemin ederim ki bakışları onlardan çok bana odaklandı.

Ne kadar şanslıyım.

Acaba bu yaratık için hareketli bir ziyafet olmak üzere mi buraya getirilmiştik? Sadece uygun atıştırma malzemeleri miydık ve ben de onun ilk yemeği olarak mı seçilmiştim?

Derin bir iç çekerek baş ağrım dayanılmaz seviyelere ulaştı.

Bu kadar kötüleştiğimde hiçbir ağrı kesici veya ilaç fayda etmedi.

Bozulmuş sistemimi yeniden dengeleyebilecek tek şey uykuydu. Uzun, huzurlu, unutkan bir uyku ki orada—

"Bizi Lucien'e götürün." Evelyn ayağını yere vurdu, bu da kadınlardan birkaçının kıkırdamasına neden oldu. "Hemen!"

"Öfke nöbeti geçirmek işe yaramaz." Kızlardan biri – iri yapılı, kısa saçlı bir kadın – öne çıktı, kolları düzenli ağırlık kaldırmaktan dolayı şüphesiz benim uyluklarımdan daha kalındı. "Ve sahibinin şımarık küçük prenseslerden hoşlandığını sanmıyorum."

"Ha, bir de Lucien'in senden hoşlanacağını düşünüyorsun sanırım?" Evelyn ona döndü. "Kahvaltıda yirmi tane çiğ yumurta yemiş gibi görünen birinden."

Kadın parmaklarını çitlatarak Evelyn'in yanına yaklaştı. "Bir daha söyle bakalım. Cesaretin varsa söyle."

"Sakin olun, sakın olun." Altın kahverengi saçlı Lydia, ikisinin arasına girdi. "Bu görevin başında hemen kavga etmeyelim, olur mu?"

Misyon?

Hangi görev?

Vücut geliştirici kadın çenesini sıktı ama başını salladı. "Pekala." Hepimize işaret ederek ekledi, "Ama yolumdan çekilin. Biliyorum, birçoğunuz o piçi baştan çıkarmak ve piç çocuklarını doğurmak için buraya geldiniz, ama ben mi? Boğazını yırtıp kıyameti başlatma şansını tamamen yok edeceğim."

Tamam, NE?

Gözlerim ağrıyordu. Kulaklarım çınlıyordu. Acıdan neredeyse kusacaktım. Ama aklımı başıma toplamaya çalıştım ve sordum: "Lütfen biri bana buranın neyin nesi olduğunu söylesin?"

“Hayır!” diye çıkıştı Evelyn. Öfkesini pantere yönelterek bağırdı: “Bizi hemen Lucien'e götür!”

İnanılmaz bir şekilde, kedi homurdanıp hırladı ama etrafımızdan sessizce geçip ana saraya doğru geri döndü.

Herkes, sanki mücevher gibi simsiyah postuna ve hipnotize edici kuyruğuna kapılmış gibi onu takip etti.

Ama herkes siyah taş kalenin içine doğru kaybolurken, ben arkamı dönüp kaçtım.

Altıncı Bölüm

Evime girip kaybolan kadınlar, ölüm, seks ve başa çıkamayacağım kadar çok gürültü vaat ediyordu.

İşte bir başka grup daha.

Beni çiftleştirmeye yönelik bir başka girişim daha.

Son yirmi yılda buraya kaç kişi gönderdiklerini, kaç kişiyi öldürdüğümü, kaç umutlunun yatağıma gizlice girmeye çalıştığını saymayı bırakmıştım.

Beni hapse atanlar için üzücü olan şey, rahimlerini kiralamaya istekli kadınların yavaş yavaş azalmasıydı. Bana bir sevgili bulmak için yaptıkları titiz taramalara rağmen, suikastçılar aradaki boşluklardan sızmayı başardılar.

Beni öldürmek için giderek daha çok küçük katil kız geldi, her gün kimin kimi önce öldüreceği meselesi haline geldi.

Kadınlardan biri gruptan ayrılıp hızla uzaklaşınca dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi.

Sarayımın çatısında rüzgar daha şiddetli esiyordu.

Kimse benim onları izlediğimi göremezdi.

Adeta ölüm tanrısı gibiydim; hangilerini önce bitireceğimi not alıyordum.

Ama o mu?

Uzun siyah saçlı ve parasız bir genç kız gibi giyinmiş kız... farklı görünüyordu.

"Ya acınası derecede aptal ya da etkileyici derecede zeki." Hafif rüzgar fısıltımı kaptı, kimsenin duymaması için paramparça etti.

Yıllarca kendimden başka konuşacak kimsem yoktu. Bana kitaplar ve önceden onaylanmış eğlenceler verdiler, ama insan arkadaşlığına izin vermediler.

Onları hamile bırakmadığım sürece olmaz.

Ve öyle yapsam bile, gayrimeşru çocuğumu doğurmaları için onları alıp götüreceklerdi, böylece çocuğum şu anda yaşadığım cehennemden daha kötü bir kadere mahkum olacaktı.

Böyle bir şey olmasındansa ölmeyi tercih ederim.

Kız bahçelerin arasından, asla tırmanamayacağı duvara doğru hızla kaçarken, ben arkamı döndüm.

Yeterince görmüştüm.

O da onların tuzağına yakalanmış bir fareden başka bir şey değildi.

Keyfini çıkarmaya hiç niyetim olmayan bir başka lokma daha.

Siyah paltom üzerimde dalgalanıyordu.

Tüylerim diken diken oldu.

Kulenin tepesinden balo salonuna inerken içimden bir ah çektim.

Kendimi çok yaşlı ve yorgun hissediyordum, nefret ve intikam duygularıyla yanıp tutuşuyordum.

Ama şimdi evim farelerle dolup taşmıştı ve oyunlar başlamak üzereydi.

Yedinci Bölüm

"Kendini toparla. Bunu başaracaksın. Gördüğün gibi, iyisin."

Kendime moral vererek, bizi bu kabusun içinde hapseden duvara doğru koştum. Üstteki kırık cam parılıyordu ve o iğrenç tel muhtemelen elektrik yüklü olduğunu gösteriyordu ama denemek zorundaydım.

Duvara yaslanarak sırt çantamı karıştırdım ve cep telefonumu çıkardım. Etrafıma gizlice bakındım, telefonu açtım ve başımı ağrıtarak açılışını bekledim, çalışmaya başladı ve... sinyal yoktu.

Elbette.

Elimde aptal gibi havada tutarak birkaç metre yürüdüm, sinyal gelmesi için çubuklara yalvarıyordum.

Ve hiçbir şey.

İyi.

Zaten o aptal cihaza hiç güvenmemiştim. Koruma görevlim Dillon da beni onsuz da bulmakta yeterince deneyimliydi. Ubud'un pirinç tarlalarında ya da Avrupa'da bir nehir gezisinde beni kaç kere bulmuştu ki? Yani, kredi kartımı kullanırken tam olarak gizli saklı davranmıyordum ama yine de... beni bulurdu.

Sonunda.

Telefonumu sırt çantamın içine geri koyup, çantayı omzuma astım ve duvara baktım.

Kapıyı çoktan çekmiştim ve tahmin ettiğim gibi kilitli olduğunu gördüm.

Kalp atışlarım birkaç kez düzensizleşince biraz sendeledim, bu da beni tükenmişliğe daha da yaklaştırdı.

Ya bu yerden çok çok uzaklaşmam gerekiyordu ya da dinlenebileceğim bir yatak bulmalıydım çünkü zamanım hızla tükeniyordu.

Genç meşe ağaçlarından birine doğru koştum, kendimi ona doğru fırlattım ve en yakın dala tutunmayı başardım. Saçma sapan terliklerimle tırmanırken ve bacaklarımı ağacın kabuğuna sürterek, duvardan bakabilecek kadar yükseğe tırmandım.

Ve...hiçbir şey.

G-wagon'lar artık yoktu.

Ortalıkta hiç erkek görünmüyor.

Seçim süreci ve sağlıkla ilgili yalanların hepsi sanki kafamda uydurulmuş gibiydi.

"Lütfen ağaçtan inin ve balo salonundaki diğerlerinin yanına katılın."

Şok içinde irkildim, etrafıma bakındım. "Kim—?"

Drone göz hizasına indi ve kameranin diğer ucunda beni izleyen kişiden gelen mesajı tekrarladı: "Lütfen diğerlerine katılın. Bu bir rica değil."

Başımın zonklaması görüşümü tekrar bulanıklaştırdı. Bir elimle ağacın gövdesine tutunurken, diğer elimle gözlerimi ovdum.

"Lütfen diğerlerine katılın."

Bunu görmezden geldim, normal olmayı diledim. Panik ve endişeyle başa çıkabilmeyi ya da biraz kaygı yaşadıkları anda süper insana dönüşen o şanslı insanlardan biri olmayı diledim.

Bunun yerine, kusma ihtimaline karşı dişlerimi sıktım.

"Bana başka seçenek bırakmıyorsun." Drone tiz bir ses çıkardıktan sonra, içimden bir elektrik akımı geçti.

Kaslarımı kasıp kavurdu.

Kemiklerimi yaktı.

Bütün bağlarım kasıldı ve baş aşağı aşağıdaki çimenlere yuvarlandım.

Sert bir şekilde yere düştüm, nefes nefese kalmıştım, uzuvlarım kırık bir kukla gibi çırpınıyordu.

Drone beni ne kadar hızlı çarptıysa, o kadar hızlı da durdu. Üzerimde havada asılı kalmış, şüphesiz sırt üstü yatarken benim kutlama fotoğraflarımı çekiyordu, ve "Diğerlerine katılmak için iki dakikanız var, yoksa tekrar şok olacaksınız" diye duyurdu.

Pes ettim.

Geri döndüm.

Ve o lanet şey bütün yolculuk boyunca peşimden geldi.

* * * * *

Kadın seslerinin mırıltısını takip ederek, olabildiğince küçüldüm ve sarayın içinde sessizce yürüdüm. Britanya'nın çayırılarındaki bir ev için bu kelimenin doğru olup olmadığından bile emin değildim, ama ihtişamı tam olarak ifade etmeye yardımcı oldu.

Kubbeli tavanlar bir katedralin ana nefi gibi yükseliyordu, ancak vitraylardaki azizler yerine, kemerli pencereler çiçek açmış lotuslar ve uçan anka kuşlarıyla süslenmişti. Işık, kırık gökkuşakları gibi içlerinden süzülerek siyah taş zeminleri hareketli mozaiklerle boyuyordu.

Uzun zaman önce ölmüş kralların mermer büstlerinin arasında turna kuşları ve sisli dağların resmedildiği ipek rulolar asılıydı. Bıyıklı adamların Avrupalı portreleri bana dik dik bakarken, yanlarında Çin kaligrafisiyle yapılmış devasa bayraklar asılıydı.

Sanki iki medeniyet çarpışmış ve birleşmiş, demir avizelerden sarkan kağıt fenerler ve barok duvar kağıtlarıyla kaplı duvarlara yaslanmış saksı bambuları Doğu ve Batı birbirine karışmıştı.

Balo salonunun eşiğine vardığımda, güzelliğin etkisiyle başım dönmüştü.

Kadınlardan oluşan grup, devasa odanın tam ortasında bir araya toplanmıştı; büyük pencerelerin çoğunu kaplayan siyah kadife perdeler sayesinde ışıklar kısık bir alacakaranlık hissi yaratıyordu. Duvarlardaki oyma paneller, sedef ve kararmış aynalarla parıldıyor, loş lambaların titrek ışığını ve otuz çift endişeli gözü yansıtıyordu.

Durup etrafa bakındım, panterin izlerini görmek için gölgelerin içine göz gezdirdim.

Buraya otobüsle gelirken aklımı kaybettiğimi düşünmeye başlamıştım ve o zamandan beri olan her şey tuhaf bir rüya gibiydi.

"Herkes ne yapıyor?" diye fısıldadım yakındaki kıza. "Neden burada bekliyorlar?"

Bana baktı, yüzünde cesaret ve panik arasında bir mücadele vardı. "Elbette, O'nun varlığıyla bizi onurlandırmasını bekliyoruz."

"Lucien Ashfall mı?" Onu dikkatle izledim. Ücretsiz spa hafta sonunun bir yalan olduğunu bilerek buraya gelen kadınlardan biri miydi, yoksa benim gibi aptallığına lanet edenlerden miydi?

"Evet." Dudaklarını büzdü, diğer kadınlara baktı. "Burada bir yerlerde...bizi avlıyor." Parmağındaki, kanının alındığı iğne deliğine baktı

ve kaşlarını çatı. “Eğitmenim, kabulün DNA'ya bağı olacağından hiç bahsetmedi.” Gözleri benimkilerle buluştu. “Sence neden—”

Yanındaki kız, "Aptal, vücudunun onunkiyle uyumlu olup olmadığını ve doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını görmek için yapıyorlar bunu," diye yanıtladı.

“İğrenç.” Burnunu buruşturdu. “Onunla uyumlu olmama gerek yok. Onunla yatma niyetim de yok. Sadece şunu istiyorum—”

"Onu öldürelim mi?" Serena olduğunu sandığım başka bir kız kendi kendine mırıldandı. "Sizin tarafınız kazanamaz. Onun öldürülemez olduğunu söylüyorlar. Onun yerine bizim tarafımıza katılsanız daha iyi olur."

Bekle... ne?

Şimdi taraflar mı var?

"Evet, ama o da hâlâ bir insan, değil mi?" diye sordu ilk konuşan esmer kız sessizce. "Ve o sadece bir kişi. İçeri giren en az on altı kişi onun ölümünü istiyor."

“Çok dar görüşlüsün.” Serena, sarı saçlarını kabartarak homurdandı. “Onu baştan çıkarıp hamile kalmak daha iyi. Böylece onun soyunu taşırsın ve hiçbir şeyden mahrum kalmazsın.”

"Onun piç çocuğuna sahip olduğunuz için size tapacaklarını düşünüyorsanız, bizden daha da hayalperestsiniz."

Salonun ön tarafına baktım, kadınların baştan çıkarıcılar ve suikastçılar olarak kendilerini ikiye ayırmaları ve fısıltılarının arasından neler olup bittiğini duymaya çalıştım. Zaman geçtikçe gerilim artıyor, korse ipleri gibi geriliyor ve nefes almayı zorlaştırıyordu.

Balo salonuna dağılmış lambalar, sanki bir şey odadaki cılız ışığı emmiş gibi aniden sönmüşleşt. Gece yarısı kürklü panter sinsice geçerken, yeşim taşıyla kaplı zeminde gölgeler uzadı.

Kalabalık ortadan ikiye ayrıldı, kadınlar geriye doğru sendeledi ve nefes nefese kaldılar, dev yırtıcı hayvan kayıtsızca odanın tepesindeki kürsüye doğru ilerledi. Dev pençeleri üç taş basamağı yavaşça tırmandıktan sonra arkasını döndü, hepimize öfkeyle baktı ve tembelce yere yığıldı.

Kimse kıpırdamadı veya konuşmadı.

Gözlerim etrafta dolaşp bir şeyler görmeye çalışıyordu—

Orada.

Soldaki karanlığın içinden uzun boylu bir figür belirdi, tıpkı saf bir gölge gibi hareket ediyordu.

Kadınlar arasında bir farkındalık dalgası belirdi, adam yavaşça görünür hale geldi ve devasa bir tahtın bulunduğu platforma doğru ağır adımlarla ilerledi. Panter tahtın ayak ucunda yatıyordu, adam merdivenlerden yukarı çıkıp dev kedinin yanına oturduğunda parlayan gözleri adama kilitlenmişti.

Çıplak ayakları, solgun ve sessiz, su gibi hareket eden siyah pantolonunun altında parıldıyordu. Uyumlu siyah gömlek, ince ve uzun bedenini sıvı gece gibi sararken, uzun siyah palto, düğmeleri açık bir şekilde omuzlarına yapışmış, arkasında sürüklenerek yeri karanlıkla süpürüyordu.

Onu gözlerimle süzdükçe nefesim kesildi.

Tahta oturmak için acele etmedi. Kürsünün alt tarafında toplanmış kadınlarla konuşmadı. Sadece yavaşça durdu, bize döndü ve çenesini yukarı kaldırdı.

Balo salonundaki hava adeta geri çekiliyor, kalbimin düzensiz atışını daha da hızlandırıyordu.

Baş ağrım şiddetli bir şekilde sızlarken, görüşüm bulanıklaştı.

Artık buna daha fazla dayanamazdım. Daha fazla stres, panik ve kafa karışıklığı.

Bir odayı sadece gelişiyle boğabilecek birini daha önce hiç görmemiştim. Onun kadar güzel birini de hiç görmemiştim; ama tıpkı güzelliğin insanları korkunç hatalar yapmaya itebileceği gibi, onun güzelliği de soğukkanlı bir cinayetin habercisiydi.

Soluk, kusursuz bir ten, kibirle kısılmış koyu gözler ve çıplak ayaklarının dibinde yüksek sesle mırıldanan panterle uyumlu, parlak siyah saçlar. Tıpkı evinin Doğu ve Batı'yı birleştirmesi gibi, o da iki dünyayı mükemmel bir şekilde birleştirmişti. Keskin elmacık kemikleri, kusursuz dudakları ve eski hanedanlarda bile yadırganmayacak aristokrat kaşlarıyla vahşice yakışıklı bir yüze sahipti.

Gözleri kalabalığı taradı.

Düşüncelerim bile sustu.

O sırtırken kalbim adeta durdu. Acı, nefret ve küçümsemeyle dolu, gergin ve şiddetli bir gülümsemeydi bu.

Panter, efendisinin gerginliğini fark etti, kendini yukarı çekti ve kıvrımlı omurgasını gerdi. Adam yavaşça basamaklardan aşağı inerken, bu sefer potansiyel katillerin ve cariyelerin ortasına, doğrudan bana doğru gelirken, pençeleri mermer zemini tırmaladı.

Sekizinci Bölüm

Kadınlar hızla kenara çekildiler, başlarını eğdiler ve son derece uysal davrandılar. Adam tekrar gülümsedi, sanki çoğunun neden burada olduğunu tam olarak biliyormuş ve hiçbirine kanmayacakmış gibi başını salladı.

Kalabalığın ortasında durup, yalınayak yavaşça döndü ve her birimizi süzdü. Yakından bakınca teni daha da kusursuz, bakışları daha da kurnaz görünüyordu. Kalın, siyah saçları yakasına kadar uzanıyor, uçları asi bir kıvrımla yukarı doğru kalkıyordu.

Kalbim göğüs kafesime hızla ve şiddetle çarpıyordu.

Görüşüm tekrar bulanıklaşırken biraz sendeledim. Aniden daha önce hiç konuşmadığım bir kıza dönüp o şiddetli küçük sırtışıyla bana baktığında ayakta kalmak için tüm gücümü toplamam gerekti. "Sen." Başını yana eğdi, sesi bir panterin mırıltısı kadar zahmetsiz ve baştan çıkarıcıydı. "Neden buradasın?"

Kız yutkunarak zorlukla nefes aldı, beyaz çilli teni kıpkırmızı oldu. Ellerini birbirine kenetledi, bu mekana giymeyi seçtiği güzel çiçekli elbisenin altında göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Ben mi?" Zoraki bir kıkırdamayla, "Size hizmet etmek için buradayım, Bay Ashfall. Size—" dedi.

Sözünü bitirmesine fırsat bulamadan, adamın elleri hızla uzanıp boğazını kavradı ve boynunu kırdı.

Yere yığılmış bir kemik yığını gibi düştü.

Panther, bıyıkları diken diken olmuş bir halde cesedi kokladı.

Yankılı balo salonunda çığlıklar kulakları tırmalayan bir şekilde yankılandı.

Yanlış reklamlar sonucu buraya getirilen kadınlar, çift kanatlı kapılara doğru koşup sarayın içine girince ortalık karıştı. Buraya getirilmek üzere yetiştirilen ve bir görevi olan kadınlar ise onları takip etmedi. Kaçma içgüdüsüne karşı koyarak, zarif bir şekilde diz çöktüler ve onun canı isteklerine teslim oldular.

Kızlar birer birer ellerini uyluklarına koyup bahçe heykelleri gibi büzülüp kalınca çığlıklar kesildi.

Peki ya ben?

Bedenim beni tamamen terk etti.

İstediğim gibi koşamadım.

İhtiyacım olduğu gibi çığlık atamadım.

Zar zor bilincimi koruyarak yere yığıldım, sol kalçamın üzerine sertçe düştüm, çıplak bacaklarım soğuk mermere yapıştı.

Baş ağrım odanın titremesine neden olurken, görüşüm de ara ara netleşip bulanıklaştı.

Parmaklarım damla şeklindeki kolye ucumu bulmak için aceleyle uğraştı, sıkıca kavradım. Lucien Ashfall gözünü bir sonraki kurbanına dikti ve çıplak ayağıyla ona dokundu. "Sen." Acımasızca, gergin bir şekilde gülümsedi. "Neden buradasın?"

"Buradayım..." Lacivert uzun bir elbise giymiş, göz kamaştırıcı sarışın kadın titredi. Ölü kadına bakarken dişlerinin şakırtısı yankılandı ve gözleri yaşlarla doldu. "Ben... ben buradayım—" Yutkundu.

Lucien gülümsedi.

Önünde çömelerek, usulca ve baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı: "Seni yalnızca gerçek kurtaracak."

Gerginlikten kekeleyerek başını salladı. "Ben... ben Brimstone Industries'te çalışıyorum. Sizin şirketinizde. Ben... sizin fotoğraflarınızı gördüm ve... ve her zaman sizinle tanışmayı hayal ettim."

"Öyle mi?" Daha da geniş bir gülümsemeyle parmaklarıyla yüzünün yan tarafını okşadı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Neden?"

"Neden?" Yutkundu. "Çünkü... çünkü çok yakışıklısın ve..."

"Beni yatağına ilk sen çekebileceğini mi sandın?"

Bekle...ilki mi?

Stresi atmaya çalışarak şakaklarımı ovdum. Bu, onun bakir olduğu anlamına mı geliyordu? Bu dünyaya ne kadar derine inersem, sorularım o kadar kötüleşti.

Neden bu kadar acımasızdı ki, tanımadığı birini çıplak elleriyle öldürebildi?

Neden evcil hayvan olarak bir panter besliyordu ve sanki yeraltı dünyasının hükümdarıymış gibi baştan aşağı siyah giyiyordu?

Cinayetten dolayı onu tutuklamak için neden kimse gelmemiști?

"Hayır, yani..." Kız yardım edecek birini, bir şeyi bulmak için çabaladı. Kimse onunla göz teması kurmadı. Kimse cesaret edemedi. Ben de dahil.

"Öyleyse ne demek istiyorsun?" diye sordu Lucien sessizce. "Belki de benimle yatmak için değil, beni öldürmek için buradasın?"

"Hayır. Asla yapmazdım. Ben—"

Bir savaş çılgılığı onu susturdu; başka bir kadın ayağa fırladı, eteğinin altındaki kılıfından bir hançer çıkardı ve kendini onun üzerine attı.

Bıçak loş ışıktaki parıldıyordu.

Lucien zahmetsizce ayağa kalktı ve yana doğru sıyrıldı, tam o sırada kadın bıçağını tam onun bulunduğu yere doğru savurdu.

Sırtarak biraz geri çekildi. "Başlamak için sabırsızlanıyorsun galiba."

"Seni paramparça edeceğim, manyak herif!" Ona doğru atıldı, kolunu yukarı doğru savurarak göğsüne sapladı.

Ve o hiç kıpırdamadı.

Yerinde dimdik durdu. Gözlerinin içine baktı ve yemin ederim ki göğsü kabardı, sanki hançerin derine saplanması için yalvarıyordu—

Ama panter üzerine atıldı, onu yana savurdu ve sırt üstü yere serdi.

Canavarı bıçaklamaya çalışırken çılgılık attı, ama artık çok geçti.

Dev çeneleri boğazını kavradı ve vahşi bir sarsıntıyla, ıslak bir çıtırtı ve mide bulandırıcı bir hırıltı eşliğinde onu öldürdü.

Kalmayı seçen kadınların hepsi dizlerinin üzerine çöktüler, artık boyun eğmekle kalmayıp, hayatları için eğilerek tam anlamıyla kendilerini kırbaçladılar.

Mide bulantısı beni buz gibi terlere boğdu.

Arkamdaki çıkışa doğru şöyle bir baktım.

Bacaklarımın ayağa kalkıp koşabilmesi için yalvardım.

Keşke bu kadar acınası olmasaydım.

Keşke buraya tesadüfen gelen diğer kadınlarla birlikte kaçabilseydim.

O zaman görmek zorunda kalmazdım. Bu canavarın insafına kalmak zorunda kalmazdım.

Kalk, Rook. Git. Çok geç olmadan!

İnleyerek ellerimi mermere dayadım ve kalkmaya çalıştım. Titrek dirseklerim pes etti ve baş ağrım zonklama halinden parçalanmaya, beynime bir kazık saplanması ve her şeyi berbat ve yanlış hale getirmeye dönüştü.

Burada kalarak siz de onlardan biri oluyorsunuz!

O, senin onu yatağa atmaya ya da parçalamaya geldiğini düşünecek.

KOŞMAK!

Tekrar denedim, ancak bulanık görüşümde sadece siyah çerçeveli çıplak ayaklar belirdi.

Lucien dilini şaklatıp üzerime doğru yükselirken donakaldım. "Oldukça cesursun, değil mi? Diğerleri gibi eğilmeye bile zahmet etmiyorsun."

Evcil hayvanının öldürdüğü kızın vücudundan sızan kan gölüne aldırış etmiyor gibiydi. Etrafımda sinmiş duran sayısız diğer kadını da fark etmemiş gibiydi.

Sayıcı üstünlük bizdeydi.

Panterinin bizi katletmesine rağmen, onu öldürmeye gelen kadınlar bir araya gelirse kazanabilirlerdi.

O çömelirken yutkundum, gözleri benimkine dikildi. "Ee? Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Yakından bakıldığında, gözleri son derece yıkıcıydı. Sonsuz ve boş, karanlık ve acımasız.

Bakışlarında intikam, öfke ve iliklerine işlemiş bir nefret gördüm.

"Ben..." Dudaklarımı yaladım, acı dayanılmaz hale geldikçe hafifçe inledim. Bayılmak istiyordum. En azından baygın olsaydım, beni öldürdüğünü hissetmezdim.

"Sen...?" Alaycı ve kötü niyetli bir şekilde kısık sesle kıkırdadı. "Sen ne? Neden buradasın?" Parmaklarını kıvrarak, çeneme çok nazikçe dokundu. "Umarım diğerlerinden daha iyi bir cevabın vardır çünkü sıkılmaya başladım."

Dokunuşu, dronun elektrik şokuyla verdiği aynı yakıcı acıyı hissettirdiğinde ürperdim. Sıcak parmakları içimden geçerek kalbimi alevlerle yaktı.

"Ben... bunun bir spa haftasonu olduğunu sanıyordum." Sesimin ne kadar güçsüz olduğundan, her kelimenin bana zarar vermeme yalvarışıyla dolu olmasından nefret ediyordum. "Ben... ben senin kim olduğunu bilmiyorum. Ben—"

"Yalancı." Dudakları hırçın bir şekilde geriye kıvrıldı ve eli boğazımı kavradı. "Sana sadece gerçeğin seni kurtaracağını söylemişim."

"Bu doğru!" diye bağırdım, bileğini tırmalayarak onu üzerimden atmaya çalıştım.

Bol siyah gömleğinin manşetleri koluna kadar sarkmış, üzerinde okuyamadığım amblemler bulunan geniş gümüş bir bileklik ortaya çıkmıştı.

Çektiğimde yüzünü buruşturdu, sonra beni daha sıkıca sıkarken hırladı.

Gözlerim bembeyaz yıldızlarla doldu; bu sefer stresten değil, havasız kalma hissinden kaynaklanıyordu.

Akıl sağlığının yerinde olmadığı kesindi.

İki kişiyi öldürmüş, pıhtılaşmış kan birikintisinin içinde durmuştu ve yüzüne kazınmış tek şey, zorlukla kontrol ettiği öfkeydi.

Ne empati, ne de sempati vardı; sadece zehirli bir kinle beni kendi kurbanlarının arasına katılmaya zorladı. Eli kötü niyetle titriyordu. Göz kapaklarım titredi—

Hayatım gözümün önünden geçmedi, ama umutsuzluk geçti.

Bu hayata doğduğum için inanılmaz derecede şanslıydım, ama bana verilen zenginlik ve güçle değerli hiçbir şey yapamamıştım. Bunun yerine, hayatta kalmak için kaçmaktan başka hiçbir özelliği olmayan, en kötü türden bir insan olmuştum.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, bir an önce bitmesini diledim.

Bana bir iyilik yapıyordu.

Beni bu acıdan kurtarıyor.

Parmaklarım bileğinin etrafında gevşedi, son gücümle o garip, sıkıca bağlanmış kelepçeye tutundum.

Ben öne doğru yığılıp ona çarptığımda o da nefesini tuttu, parmakları ise nefesimi kesmeye devam ediyordu.

Baş ağrım bin kat daha şiddetlendi, ölüme benimle birlikte gelmeye kararlıydı.

Ölüm korkusundan kendimi sık sık şu şekilde teselli ederdim: En azından mezarda acı seni bulamaz. Anne ve babamın cenaze gününde de bunu defalarca tekrarladım, daha iyi bir yerde, birlikte, mutlu ve son anlardaki acıdan uzak olduklarına dua ettim.

Ama şimdi... şimdi o kadar emin değildim.

Ya bu acıyı hep hissetseydim?

Eğer sonsuza dek sürecek bir azaba mahkum olsaydım ve onun benden son yaşam damlasını sıkıp aldığı anı tekrar tekrar yaşasaydım ne olurdu?

Bedenimin kontrolünü kaybettim ve tamamen onun üzerine yığıldım. Onu dengesizleştirdiğimde boğazımdaki parmakları çözüldü ve yere, pıhtılaşmış kanın içine düştü.

Beni aktif olarak boğmasa bile, ondan kurtulamayacak kadar kendimden geçmiştim. Göğsüm onun göğsüne çarptı, alnım omzunun bir yerine yaslandı ve bacaklarımız birbirine dolandı.

Sonunda balo salonunun zemininde bir yığın halinde kaldık.

Ve ben yaşamla ölüm arasında gidip gelirken, o da uzun bir süre boyunca altımda titredi.

Derin ve alçak bir inilti çıkardı, bu ses kulağımın altında, üzerinde yattığım yerde titreşti. Ses kızgın ya da öfkeli değil, işkence görmüş gibiydi.

Beni üzerinden itti, panterinin kükremeleri etrafımı sardı; ya onu öldürmek isteyen diğer kadınları engelliyordu ya da beni öldürmeye hazırlanıyordu.

Beni kendisinden uzaklaştırmak için tekmeledi ve ben de ancak gücüm yettiğince ayağa fırlayıp, bembeyaz olmuş parmaklarıyla kalbini tutarak, sanki organını yerinden sökecekmiş gibi siyah gömleği bükmesini izleyebildim.

“Bay Ashfall?” Hevesli, aptalca cesur bir kadın başını kaldırdı. “Eğer rahatsızsanız, ben—”

"Git buradan," diye hırladı, nefes nefese gömleğini düğümleyip eteğini yukarı çekerek düz, kaslı karnını ortaya çıkardı. Acı dolu inlemeleri boğuktu.

“Ama eğer canın acıyorsa, ben—”

“GİT!” diye kükredi. “Hepiniz. ÇIKIN!”

Sesinin yankısı yüksek saçaklardan sekip sedef duvarlardan geri döndü. Koşan kadın ayaklarının tıkırtısı, zayıflayan gözlerimden daha çok, itaat ettiklerini bana anlattı.

Ve gölgeler nihayet beni ele geçirirken ve sessizlik stresimi örterken, Lucien Ashfall yerde uzanmış bana aşağıdan baktı.

Gözleri kısılıp beni inceledi, sonra siyah paltosunu savurarak beni balo salonunda yapayalnız ölümüne terk etti.

Dokuzuncu Bölüm

Ağrı beni felç etmeden önce odama ulaşmayı başardım.

O.

VitalSync çekirdeğinin tepki vermesine neden oldu?

Kalp atışlarım neden birden hızlandı ve nabzımı kontrol edemediğimde her zaman yaşanan zincirleme reaksiyonu tetikledi?

Parmaklarım göğsüme yerleştirilmiş cihaza pençeleriyle saldırdı. Derime gömülmüş olan cihazın kabloları vücudumda kıvrılarak kalbime cerrahi olarak bağlanmıştı; böylece sahip olduğum her sır, her acı, her nefret, her lanet olası kalp atışım zincirlerimi tutanlar tarafından kaydedilip değerlendiriliyordu.

Hayati belirtilerimi izleyen kişi bir düğmeye bastığında sendeledim.

Gömleğimi yırtarak açtım ve vitalsync çekirdeğindeki ışıklar yeşilden kırmızıya yanıp sönerken hırladım.

O tanıdık uyuşukluk beni sarmadan önce kanepeye bile ulaşamadım; güçlü sakinleştiriciler doğrudan kan dolaşıma karışıp bilincimi çaldı—bu, sefil hayatımda ilk kez bir kadından etkilenmiş olmamdan değil, nabzımın aniden yükselmesinin muhtemelen intihar girişiminde bulunduğum zamanki gibi şüpheli görünmesinden kaynaklanıyordu.

Dizlerimin üzerine çökerek, tenime damgalanmış gümüş daireyi kavradım, ciğerlerim hava için mücadele ederken ve düşüncelerim dağılırken onu tırmaladım. Sis beni ele geçirirken gözlerim yavaşça kapandı; iblisler ve kabuslarla dolu, mide bulandırıcı, yapışkan bir duman.

Omzum yere çarptığında ve yavaşça bayıldığımda, o iğrenç aleti vücuduma yerleştirdikleri günün parçaları zihnimi rahatsız etmeye devam etti.

Dokuzuncu yaş günümden birkaç gün geçmişti.
Kesinlikle istemediğim bir hediye.
Antiseptiğin keskin yakıcı etkisi, ardından anestezinin acı tadı.
İlaçların etkisi başlamadan önce bile beni iyice kontrol altına almışlardı.
Güvendiğim adam, şefkatli, babacan bir gülümsemeyle, sıcak ve sağlam elleri omuzlarımda, başımda duruyordu.

Beni ameliyatla açacaklardı—
Ameliyattan sonra kendime geldiğimde kendimi bu yerde buldum.
Yarama yalnızca tek bir hemşirenin bakmasına izin verilmişti ve bir teknisyen de yeni takılan vitalsync cihazımı izleyerek tüm biyolojik verilerimi doğru bir şekilde okuduğundan emin oluyordu. Hiçbiri bana gülümsemedi, dokunmadı, benimle konuşmadı.

Ben sadece bir içtim.
Ve ben yeterince iyileşiğimde, gittiler.
O zamandan beri yalnızdım.
Tam yirmi yıl boyunca, akıl almaz bir yalnızlığa ve neredeyse sürekli bir acıya katlandım.

Eğer kelepçeler aracılığıyla kanımı almıyorlarsa, doğrudan kalbime zehir enjekte ediyorlardı.

Beni bu kadar acı içinde yaşatmalarının benim hatam olduğunu düşündüm.

Hapse girdiğimde beni kendi halime bırakmışlardı.
Yaşım ilerledikçe güçlendim ve hapishaneyi kaçış planımı yapacak kadar iyi tanıdım. Birkaç kez çok yaklaştım. Birkaç kez de ölümünden döndüm.

Ama duvara beşinci kez tırmandıktan sonra uyandığımda, ellerimin kırık cam parçalarıyla parçalandığı için sargılı olduğunu fark ettiğimde, kalbime bir keder bulutu çöktü ve bir daha da ayrılmadı.

Her saat başı, vitalsync çekirdeği bana bir damla daha zehir veriyor, sinir sistemimi alt üst ediyor ve nefretime yakıt ekliyordu. Sürekli bir acı damlası gibi olan bu durum, beni güçsüz ve sinirli tutuyor, kalbim gümbür gümbür atarken ve başım dönerken yürüyüşe çıkmayı bile neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Kazanmışlardı.
Ve nedense, yirmi yıl geçmişti ve artık sağlıklı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Kendimi güçlü hissettiğim ve acıdan yanıp tutuşmadığım son zamanı hatırlayamıyordum.

O gelene kadar.

Ta ki bana dokunana ve bir şey olana kadar.

Beni boyun eğdirmek ve mutsuz etmek için kullandıkları her türlü yöntemi bozmuştu.

Ve belki de, belki de, beklediğim kişi o olabilir...

Onuncu Bölüm

ÖLÜMÜN KARANLIĞI KADAR MUTLAK BİR KARANLIĞA
UYANDIM.

Dişlerim birbirine çarpacak kadar şiddetli bir şekilde titriyordum, ruhum çok isteksizce de olsa yavaşça bedenime geri döndü.

Neredeyim... neredeyim ben?

Buz gibi mermerin üzerinde uzanmış, zifiri karanlığa bakarken, hatırlamaya çalışıyordum—

Sağlıklı yaşam haftasonu.

Panter.

O.

Derin bir nefes alarak, boğazımı saran morluklara bağırdım. Refleks olarak yutkundum, parmaklarının bıraktığı zonklayan acıyla inledim.

Yani işi bitirmemişti.

Ve onun kocaman kedisi beni akşam yemeği olarak yememişti.

Neden?

Cehennemine izinsiz giren herkesin canını almaktan fazlasıyla memnun olduğunu kanıtladıktan sonra neden durmuştu ki?

Kendimi zorlayarak doğruldum ve ölen kadınların cesetlerini görmeye hazırlandım.

Ama...hiçbir şey olmadı.

Devasa, karanlık balo salonunda benden başka kimse yoktu.

Cesetlerini nereye koymuştu?

Neden benimkini almamıştı?

Gücüm tükenmiş ve titreyerek yere yığıldım.

Tekrar hareket etmeyi denemeden önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama en azından ikinci denememde o kadar umutsuz değildim. Boğazımdaki acıya karşı dişlerimi sıkarak dizlerimin üzerine kalkmayı başardım ve oradan itibaren ayağa kalkmak yorucu bir mücadele oldu.

Titremem de işleri daha da zorlaştırıyordu.

Tekrar hareket etmek için neden bu kadar çok çabaladığımı ya da balo salonundan neden ayrıldığımı bilmiyordum. Daha önce kaçmayı denemiş ve bunun imkansız olduğunu anlamıştım. Sırt çantamın başına ne geldiğini bilmiyordum ve korkunç derecede yalnızdım.

Ama içgüdülerim beni ileriye doğru itti, umut ise denemeye devam etmemi sağladı.

Sarayın içinde sendeleyerek, destek almak için dekoratif duvarlara yaslanarak ve duygusuz heykellere ve eski mobilyalara tutunarak, daha önce geçtiğim adımları yeniden takip etmeye çalıştım.

Bu yerden kurtulmak istiyordum.

Ölsem bile.

Tökezleyerek antreden geçip, meşe ve ejderha motifli çift kanatlı kapılardan dışarı çıktığımda, artık hiçbir şeyim kalmamıştı ve hilal şeklindeki ay ışığında dizlerimin üzerine çöktüm.

Kalın, siyah saçlarım görüşümü engelliyor, yüzümün etrafına tutam tutam dökülüyordu.

Nefes nefese, çenemi yukarı kaldırdım, saçlarımı geriye doğru ittim ve...

Vay canına.

Bahçeler ateşe verilmişti.

Dallardan ve yürüyüş yollarından yüzlerce fener sallanıyor, her biri içinde küçük bir güneş barındırıyormuş gibi titriyordu. Bronz mangallar yolları çevreliyor, turuncu alevler çakılların üzerinde dans ediyordu. Pagodalar ve avlular ateşle çıtırdıyordu, siyah meşalelerin tepelerinden yıkıcı bir ısı yayılıyordu.

Bu sabah otobüsten indiğimden beri ilk kez buraya neden Kül Deposu dendiğini anladım. Yangından etkilenmemiş tek bir santimetre kare bile yoktu. Köprülerden avlulara, ağaçlardan çiçeklere kadar her yer kor haline gelmişti. Mor salkımlar ve meşeler minik alev telleriyle örülmüştü. Çimenlikte bile, sanki kuyruklu yıldızlar yere düşmüş ve hala için için yanıyormuş gibi görünen lambalar vardı.

Ana sarayın ışıklarının yanmamasına şaşmamalı.

Böyle bir sihir varken kim göz kamaştırıcı elektriğe ihtiyaç duyar ki?
Orada diz çöktüm, gözlerimi ondan ayıramadım.
Ateşin meditatif güzelliği sayesinde stresim yavaş yavaş eridi.
Tüm dikkatim alevlerdeydi, sanki cennet bir şekilde cehennemle
birleşmiş gibi hissediyordum.

Gözümün kenarında bir silüet hareket etti ve dikkatimi çiçeklerin
labirentine çekti. En kara gölge yaprakların arasından süzülüyordu, binlerce
ateşin sarı ve turuncu renkleri postunda parıldıyordu.

Sendelleyerek ayağa kalktım ve panter bahçeyi terk edip sarayın ön
revakına çıkan basamaklardan sessizce yukarı doğru süzülürken kendimi
hazırladım.

Kımıldamadım. Nefes alamıyordum.

Dev yaratık bana yaklaşıp beni kokladığında tüylerim diken diken oldu,
bıyıkları kolumu gıdıkladı. Omuzları kalçalarım kadar yüksek, kuyruğu
kadife bir sarmaşık gibi etrafımı sararken dudağımı ısırdım.

Önümde durduğunda homurdandı. Ateşli gözleri benimkilerle buluştu
ve yemin ederim bana zarar vermek niyetinde değildi.

Ona asla dokunmazdım.

Bir panteri okşayacak kadar intihar eğilimli değildim ve bunun onun
hoşuna gideceğini de düşünmedim.

Tüy yumağı tükürür gibi bir öksürükle, dev yırtıcı hayvan ayaklarımın
dibine bir şey tükürdü.

Geriye doğru sendeledim, boğazım o kadar morarmıştı ki yutkunmakta
bile zorlanıyordum, bağırmaktan bahsetmiyorum bile.

Bir kez daha homurdanarak, az önce teslim ettiği küçük eşyayı dürttü,
ardından merdivenlerden atlayıp bahçeye doğru koştu.

Alevlerin ve ateşin arasında kayboldu.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Görebildiğim yerde onun
tarafından yargılanmak mı, yoksa göremediğim yerde onun tarafından
avlanmak mı?

Buz gibi İngiliz gecesi yüzünden bir ürperti daha geçirdim.

Ayın evrelerine bakarak saatin gece ikiye yaklaştığını tahmin ettim.

Yıldızların ve güneş ışığının konumuna göre zamanı tahmin etmeye
alışmıştım. Bunun başlıca sebebi, cep telefonumu yanımda taşımayı
reddetmem ve kol saati takamamaktı. Kurumsal veya hayır işleriyle
uğraşmadığım gibi, zamanın baskısına da dayanamıyordum.

Bu bana, hayatta kalma yöntemimin diğer insanlar tarafından tembellik olarak algılandığını hatırlattı. Her bir saatlik uykumun veya bulutların geçişini izlemekten başka hiçbir şey yapmadığım her dakikanın, başkalarının hayatta kalmak için kıt kanaat geçindiği, köle gibi çalıştığı bir saat ve dakika olduğunu fark ettim.

Tüylerim diken diken olmuş kollarımı ovuşturarak o düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım.

Artık bunların hiçbir önemi yoktu.

Önemli olan bir sığınak bulmak ya da en azından sabah donmamak için bir battaniye bulmaktı.

Merdivenlere doğru ilerlerken, panterin düşürdüğü eşyaya göz attım.

Yarı boğularak ölmenin verdiği baş dönmesine karşı kendimi zorlayarak, küçük teneke kutuyu aldım ve üzerindeki kedi salyasını dikkatlice sildim.

Paketi açtığımda içinde tek bir hap vardı. Oldukça büyük bir hap. Yuvarlak, gümüş rengi ve parlak.

Kapağı hızla kapatıp tekrar bahçeye baktım.

Bana bunu neden getirdi?

Zehir miydi yoksa ağrı kesici mi?

Bir panterin benim acı çektiğimi anlayıp yardım edecek kadar zeki olması mümkün müydü acaba... Lucien Ashfall mı bana bunu verdi?

Kutuyu tekrar inceleyerek sıkıca kavradım ve sanki gözlerinin, dokunuşunun, öfkesinin hatırasından kaçabilmişim gibi alevler içindeki bahçeye doğru yöneldim.

Onu düşünmek istemiyordum.

Onu bir daha asla görmek istemedim.

O seni bulmadan önce saklan.

Olabildiğince hızlı yürüyerek uzaktaki bir pavyona doğru ilerledim.

* * * * *

Badanalı duvardaki yuvarlak delikten içeri adımımı attığımda, bir başka köşk daha gözüme çarptı. Bütün gece aramıştım. Baş dönmesi yüzünden iki kez düşmüş, açlık dayanılmaz hale gelince de karnıma yumruk atmıştım. Ama ne kadar uzağa gidersem gideyim, her yer zaten yirmi dokuz—bekle...yirmi yedi—diğer kadın tarafından işgal edilmişti; onlar da Cinderkeep'e kaçıp ortadan kaybolmuşlardı.

Tesadüfen girdiğim birkaç pavilyonun ışıkları yanmıyordu ama kendimi ön kapıya kadar sürükleyip eşikten içeri adımımı attığımda, başıma bir vazo ya da lanet fırlatılmıştı; bu da oranın zaten bir sakini olduğunu kanıtlıyordu.

Neredeyse umudumu kaybetmişim.

O kadar uzaklardan gelmişim ki, çayırın öbür ucundan ana sarayı göremiyordum ama... sonunda şansım yaver gitmiş olabilir.

Duvarla çevrili avlunun içine gizlice girerek, şırıl şırıl akan bir derenin bulunduğu güzel bahçenin içinden geçtim. Üstü kapalı bir veranda, masa ve sandalyeleri koruyordu ve köşkün çatısı, kanat şeklindeki saçaklarıyla yıldızlara doğru uzanıyordu.

Kimse bana izinsiz giriş yaptığım için bağırmadı.

Bana doğru hiçbir porselen fırlatılmadı.

Oymalı kapıyı aralayarak tereddütle içeri girdim. "Merhaba?"

Ve hiçbir şey.

Şükürler olsun ki, hiçbir şey olmadı.

O kadar rahatladım ki neredeyse duvara çarpacaktım.

Sıcak bir banyo yapmanın, dolapları yağmalayıp yiyecek aramanın, endişelerimi şarapla boğmanın hayallerini kurmuştum. Ama baş ağrım ilk ortaya çıktığından beri mücadele ettiğim yorgunluk, duvarlara çarpıp geniş, açık planlı süite girmeme bile zar zor zaman bıraktı.

Yatak odası ile oturma odası arasında duvar yoktu. Büyük pencerenin yanındaki zeminde oryantal işlemeli yastıklar dağınık halde duruyordu ve yatak beyaz, kabarık battaniyelerle örtülüydü.

Hıçkırarak halının üzerinde sendeledim ve yüzüstü yatağa yığıldım.

Acı, paramparça olmuş bilincimi ele geçirdi ve parmaklarım gevşediği anda beni uykuya daldırdı.

İçinde tuhaf bir hap bulunan teneke kutu elimden kayıp yere düştü ve gürültüyle kırıldı.

On Birinci Bölüm

İKİ GÜN GEÇTİ.

Zamanımın çoğunu uyuyarak ve iyileşerek geçirdim.

Ara sıra, rüzgârda tiz bir çığlık duyuluyor, midem bulanıyordu. Acaba o başka bir kadını mı katlediyordu? Yoksa panteri yeni favori yemeğini mi seçiyordu?

Daha iyi bir insan, daha güçlü bir insan olsaydım, dışarı çıkıp kendi sığınaklarında saklanan diğer tutsaklara yardım etmeye çalışabilirdim. Ama... benim gibi tamamen tesadüf eseri bu talihsiz yere sürüklenen dört beş kız dışında, geri kalanların hepsi buraya gönüllü olarak gelmiş gibiydi.

Bu adamı tanıyorlardı.

Onu öldürmek istemek için yeterince şey biliyorlardı.

O grubu anlayabiliyordum. Onaylamıyordum ama anlıyordum.

Anlamadığım ise onunla yatmak ve gayrimeşru çocuğunu doğurmak isteyen diğerleriydi.

Bu tür girişimleri kışkırtan adam kimdi? Ve neden ona çarptığımda nasıl titrediğini, herkesin dağılmasını haykırırken nasıl acıyla inlediğini hatırlamaya devam ediyordum?

Bu benim sorunum değil.

Bu düşünceleri çok uzaklara iterek, buzdolabında bulduğum taze üzümeleri yemeye başladım. Meğer Marcus Ward doğru söylüyormuş. Her pavyon yiyeceklerle tamamen doluydu ve iki gün önce olanları unutup sürekli korkumu bir kenara bırakabilirsem, neredeyse bunun, var olmaya hazır olmadığım bir dünyadan beni korumak için tasarlanmış, isimsiz bir yerdeki başka bir tatil köyü olduğunu hayal edebilirdim.

Ve en iyi yanı ne mi?

Dolaplarda şarap vardı.

Eşsiz ve şık şaraplar, sadece kırmızı ve beyaz değil. Elma çiçeği, ekşi armut ve kiraz etiketli toprak kaplar. Her biri hoş kokulu ve çiçeksi. Ve gerçekten de oldukça güçlü.

Ağızıma bir üzüm daha attım, yutkunmanın acısına hazırlandım ve bir yudum daha elma çiçeği şarabıyla kendimi teselli ettim. Morluklar giderek renk değiştiriyor, boğazımı onun parmak izlerinden kalan istenmeyen bir kolye gibi sarıyordu. Ama aynaya bakmadığım ve şarabın verdiği hafif sarhoşluk halim devam ettiği sürece, unutabilirdim.

Başım hafifçe dönüyor ve geçmeyen bir ağrı beni kemiriyordu, yemeğimi pencerenin yanındaki minderlere taşıdım.

Stres, bu durumda yapmam gerekenin tam tersinin tembellik etmek olduğunu bana hatırlatmaya çalıştı. Korku ise, balo salonuna geri dönüp sırt çantamı bulup korumamı arayarak beni kurtarmasını istemem gerektiğini fısıldayarak beni normale döndürmeye çalıştı.

Ama... aşırı yüklenme noktasına gelmiştim.

Ve önceki deneyimlerimden yola çıkarak söyleyebilirim ki, şu anda en ufak bir rahatsızlık bile yaşasam, muhtemelen felç geçirip kalp krizinden ölürdüm.

Ve ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Güneş ışığıyla aydınlanan bir su birikintisinin içine kıvrıldım, egzotik şarabı bitirdim ve canavarların beni bulamayacağı bir yerde tekrar uykuya daldım.

* * * * *

Çimenin üzerinde uzandığım yerde gerindim.

İngiliz güneşi, tropik bölgelerdeki kadar sıcak olmaya çalıştı ve ben de birkaç yastığı dışarı çıkarıp kendimi altın sarısı parıltısının altına yerleştirerek bundan tam anlamıyla faydalandım.

Bir gün daha geçmişti ve ben hâlâ sığınağımdan dışarı adım atmaya cesaret edememişim.

Suçluluk duygusu beni strese sokmaya çalıştı ve özgürlüğümün çalınmasıyla ilgili panik, sakın kalma çabalarımı baltalamak için elinden geleni yaptı, ama gerçekçi olmak gerekirse... bu dışarıdaki hayatımdan ne kadar farklıydı ki?

Kendi zihnimin yarattığı bir hapishanede yaşıyordum, seyahat ederken bile kibirli, şımarık bir mirasçının yaşam tarzını sürdürüyor gibiydim. Beni iyileştirebilecek o tek yeri arayarak bir yerden bir yere savruluyordum, ama hiçbir yer güvenli gelmiyordu. Hiçbir şey doğru gelmiyordu. Ve yedi uzun yıl boyunca bu kafeste var olmuştum.

Bir bakıma, esarete zaten oldukça alışmıştım.

En azından boynumdaki morluk biraz hafiflemişti ve artık başka bir sürprizle karşılaşsam bayılacakmışım gibi hissetmiyordum.

Geçtiğimiz üç gün bana durumumu gözden geçirmek için bolca zaman vermişti. Bulanık anılarımdan yola çıkarak arazinin hızlı bir haritasını çizmiştim ve neden bu kadar çok ayrı binanın bahçeler, koridorlar ve patikalar ağıyla birbirine bağlı olduğunu anlayamıyordum.

Aklıma gelen tek açıklama şuydu... bir grup kadının buraya atılması ilk defa olmuyordu. Geniş konaklama yerleri... bilmiyorum. Her kıza alan sağlamak için mi tasarlanmıştı? Güven duygusu vermek için mi? Yoksa Lucien ve panteri ava çıktığında kimse çılgınlıklarını duymasın diye diğerlerinden ayırmak için mi?

Üşüdüm ve gözlerimi daha da sıkıca kapattım.

Bunu düşünmeyeceğine söz vermiştin.

Odaklanmam gereken tek şey, sistemimde hala bulunan aşırı miktardaki kortizolü düşürmek ve bir nebze de olsa normal olmanın bir yolunu bulmaktı. Kalbim artık çarpıyor ve bayılma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıyorsam, o zaman ana saraya geri dönüp bir katille görüşme talep edecek ve mantıklı bir konuşmanın beni serbest bırakmaya olanak sağlayıp sağlayamayacağını göreceğim kadar cesur olacaktım.

Sonuçta... bugün salıydı.

Spa tatili sadece bir hafta sonu için planlanmıştı.

Tanrım, Rook. Seni nasıl dahi sanabilirler ki? Aptalsın sen.

Derin bir nefes verdim.

Buradan çıkıp gitme hayallerim, evcil hayvan olarak bir panter beslemek kadar hayal ürünüydü.

Kulaklarım seğirdi, balo salonundaki geceden beri duymadığım bir sese takıldı.

Ayak sesleri.

Sanki birisi takip etmeye alışkınmış gibi, yumuşak ve kasıtlı olarak sessiz.

İki seçeneğim vardı.

Doğrulup uyanık bir şekilde sonumu karşılamak ya da... ölü taklidi yapıp çok acımamış olmasını ummak.

Cesaret eksikliğimden nefret ettim, bedenimi tamamen gevşetmeye zorladım, sanki dünyada hiçbir derdim yokmuş gibi çimenlerin üzerine uzandım. Yüzümü yumuşatıp gözlerimi kapalı tutarak, üzerime bir gölge düşerken nefesimi yavaş tutmaya odaklandım.

Bulut değil.

Kuş değil.

Tıpkı Azrail kadar uzun ve soğuk bir gölge.

Elime önce ıslak bir şey değdi, ardından bıyıkların iğneleyici dokunuşları geldi.

Pantherin kolumu koklayarak ilerlerken çıkardığı sessiz homurtulardan korkmamak ve 'uyuyormuş' gibi görünmek için her türlü yolu denedim. Kocaman pençeleri, başımın üstüne yaydığım uzun saçlarıma takıldı ve kafa derimdeki hafif çekme, tüylerimi diken diken etti.

"Uyuyor mu?" diye tısladı Lucien, sesi neredeyse öfkeli bir fısıltıdan ibaretti. "Nasıl uyuyor olabilir ki? Neden diğerleri gibi inlemiyor ya da benim ölümümü planlamıyor?"

Panther, sanki cevap verircesine homurdandı; pençelerinin ağır darbeleri etrafımda dönerek gölgenin yanına geri döndü.

Lucien üzerimde durdukça hava değişti, keskin ve güçlü bir hal aldı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Sessizce küfrederek, ele geçirdiğim çadırıma doğru ilerledi.

O, görmeye geldiği şeyi araştırırken kısa bir süre de olsa rahat nefes alabildiğim için derin bir iç çektim.

"Yemeğin çoğunu yedi, şarabı da içti," diye mırıldandı, gölgesi tekrar güneşimi engelledi. Panther, garipliğime acıyormuş gibi homurdandı, Lucien ise ekledi: "İştahı nasıl olur ki?" Ayak bileğime dokundu, çıplak tenlerimiz birbirine temas ederek karıncalandı.

Yine yalınayak olmalı.

Onun geldiğini zar zor duymam hiç şaşırtıcı değil.

"Böyle işe yaramaz bir casusu nereden buldular?"

Casus?

Şimdi de casuslar mı vardı? Baştan çıkarıcılar ve suikastçılar, şimdi de casuslar mı?

Gözü olan herkes benim bu kategorilerin hiçbirine uymadığımı anlayabilirdi.

Onun gözünde nasıl göründüğümü düşününce midem kasıldı: Kendini evinde gibi hissetmiş, tıka basa yemek yiyip, içki içip, gecelikte ortalıkta dolaşan, akıl sağlığı yerinde olmayan bir kadın.

Dolapta güzel elbiseler ve etekler, bluzlar ve pantolonlar bulmuştum, ama vücudum bu kadar gerginken, dar veya kısıtlayıcı herhangi bir şey sadece acımı artırıyordu. Bu yüzden uzun, dökümlü kollu ve yere kadar uzanan etek uçlu krem rengi saten bir gecelik tercih etmiştim. Eşleşen sabahlığının önünde işlemeli şakayıklar vardı. Çok şeyi örtüyordu, ama inkar edilemez bir şekilde kadınsıydı ve bana zarar vermek istese bile hiçbir koruma sağlamıyordu.

"Sarhoş," diye tısladı. "O kadar çok içti ki, kendinden geçmiş bir halde bayıldı."

Panter homurdandı ve ayağımı kokladı.

"Yirmi yıl sonra artık bundan bıkmış olmaları gerekirdi diye düşünürsünüz. Onların oyunlarına kanmayacağım ve beni öldüremezler. Ama yine de denemeye devam ediyorlar."

Gözlerimi kapalı tutmak ve uyuyormuş gibi yapmaya devam etmek için tüm gücümü harcamam gerekti, özellikle de daha fazlasını öğrenme merakım beni gıdıkladığı için. Ona bakmak, ses tonundaki hem yorgunluğu hem de öfkeyi, hem umutsuzluğu hem de kızgınlığı neden taşıdığını görmek istedim.

Gölgesi aniden yanıma düştü, yüzümün yarısını gölgeledi, diğer yarısı ise güneş ışığıyla ısındı. Parmak uçları alnıma değip burnumdan aşağı akıp alt dudağımı okşarken bile tepki vermemeye çalıştım.

"Çok güçsüz görünüyor," diye fısıldadı, sanki gerçekten de çok fazla alkolden bayıldığımı sanıyormuş gibi. "Çok işe yaramaz."

Bu düşünceleri günlük olarak düşünmeme rağmen kalbim kırıldı.

"Bu küçük oyunları çok sıkıcı olmaya başladı," diye iç çekti ve elini çekti.

Tekrar ayağa kalkmasını bekledim ama kıpırdamadı. Zaman geçti ve yakınlığı tüylerimi diken diken etti. Bana ne kadar uzun süre bakarsa, onu her yerimde o kadar çok hissediyordum. Kemiklerimde. Kanımda. Nefesimde.

Panter gibi sinsice diğer tarafıma yaklaştı, beni sıkıştırdı ve kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atmaya başladı.

Lucien'in parmak uçları aniden bileğime değdi.

Bedenim bana ihanet etti; hafif bir irkilme yaşandı.

Daha da yaklaşırken fark etmemiş gibiydi. O kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordum. Sedir, narenciye ve kanın acı kokusu.

Kan?

Donakaldım.

Buraya gelmeden önce başka bir kızı öldürmüş müydü?

Gözlerimi açsaydım, ellerinin kıpkırmızı olduğunu ve benimkileri dökmeye hazır olduğunu görür müydüm?

"Yine oldu," diye mırıldandı. "Yanında olduğumda acı daha az oluyor..."

Panter homurdandı, bu da sanki bu adam ve hayvan gerçekten de bir sohbet ediyormuş gibi bir izlenim yarattı.

"Bunu nasıl yapıyor?"

Lucien'in onunla konuşma şekli, bunun ilk defa olmadığını ima ediyordu. Diğer kızların onun bir evcil hayvan gibi beslemesi hakkında söylediklerini hatırlayınca, sanki çok uzun zamandır tek başına, yanında sadece bir yırtıcı hayvanla yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Kalbim sıkıştı.

Bu doğru muydu?

Yirmi yıldır bu acımasızca güzel yerde hapsolmuş muydu?

"Onu öldürmeliyim," diye hırladı aniden, kaslarım gerildi. "Bitir git artık." Ayağa fırlayarak, gölgesi tekrar bedenimi ıslattı.

Nefesim kesildi.

Kendimi savunma dürtüsüne karşı koydum.

Bunu nasıl yapardı?

Frank ve Snowflake Corp yönetim kurulu, kimse beni bulamadığında ne düşünecekler acaba?

Lütfen acele edin.

Uçurumun kenarında bekledim, sonun gelmesini bekledim ama... saldırmadı.

Sanki beni inceliyor, yargılıyor ve zamanına değmeyecek biri olduğuma karar veriyormuş gibi, dakikalar sonsuz gibi akıp gitti.

Sonunda nefesini verdi ve geri çekildi. "Ah, boş ver gitsin."

Panter, efendisine doğru ilerlemeden önce, sanki hâlâ hayatta olduğumdan emin olmak istercesine omzumu kokladı.

"Ne oyun oynadığını görmek için bekleyeceğim. Yarın onu her zaman öldürebilirim."

Panter homurdandı.

Gölgeleri kayboldu.

Ve bir şekilde bir günü daha atlattığımın verdiği titreşimle rahatlamayla
bedenim çimenlerin üzerinde çorba gibi oldu.

On İkinci Bölüm

Gece çökerken gölgelerde saklandım ve inatçı baş ağrım nihayet dindi.

Üç günlük dinlenmenin, bu yerin yöneticisinin istenmeyen ziyaretinin ve bir dolap dolusu şarabın ardından, yürüyüşe çıkacak kadar güçlü ve sinirli hissettim.

Belki de herkes uyurken, bu kâbustan kurtulmanın bir yolunu bulurdum.

Çevre duvarının pek umut vaat etmediğini zaten biliyordum, ama belki bir arka giriş vardı? Güvenliğin zayıf olduğu bir tür servis alanı, orada bir kamyonun arkasına saklanabilir veya kılık değiştirerek gizlice çıkabilirdim.

Cinderkeep'in arazisi beni bir kez daha tamamen büyüledi.

Gündüzleri, büyüleyici çiçekleri ve güzel avlularıyla görsel olarak göz kamaştırıcıydılar, ancak geceleri cehennemin yakıcı alevlerine dönüşüyorlardı. Meşaleler nöbetçiler gibi yolları kaplıyor, alevleri karanlığı yalıyordu. Bakır mangallarda ateşler tütüyordu ve ağaçlarda fenerler, sanki yıldızlar casusluk yapmak için inmiş gibi sallanıyordu.

Tenim turuncu ateşle parıldarken, dolapta bulduğum kalın uzun paltoyu üzerime geçirerek beyaz çakıllı patikalardan birine yapıştım. Eskimiş terliklerimi lavanta rengi spor ayakkabılarla değiştirmiştım ve olabildiğince gizli olmaya çalıştım.

Yukarıda, birkaç insansız hava aracı mekanik kuşlar gibi süzülerek bahçenin bazı bölgelerinde havada asılı kaldıktan sonra devriyelerine devam etti. Bir kız belirdiğinde kalbim hızlandı, adımları hem hafif hem de sinsiydi. Sarı saçları metalik bir şekilde parlıyordu, hareketleri ise hem zarif hem de tehditkardı.

O yolun önüne aniden geçerken durdum ve kendimi kucakladım.

Nereye gidiyordu?

Neye bakıyordu?

Bakışlarını takip ettim ve—

O.

Gözlerim Lucien'e iliştiğinde nefesim kesildi. Malikanesinin dört bir yanındaki masa ve taburelerden birinde oturuyordu. Elinde bir şişe içki, dirsekleri mermer masanın üzerine dayalı ve başı öne eğikti.

Panter onun yanında değildi ve depresyon ile reddedilmenin yarattığı aura, bir hastalık gibi ondan yayılıp dalgalanıyordu.

Kız, ses çıkarmamaya özen göstererek yavaş yavaş yaklaşırken alaycı bir ifade takındı. Baştan aşağı siyah giyinmiş halde, alevli meşalelerle altın rengine bürünmüş geceyle bir bütün haline gelmişti.

İstemedenden de olsa öne doğru yavaşça ilerledim, o sırada ceket cebinden keskin ve parlak bir şey çıkardı. Metalin üzerinde ateş ışığı parıldıyordu.

Lucien'in oturduğu masanın etrafına yapraklarını serpen söğüt ağacının arkasına kayıp giderken kalbim durdu.

Kadın ağacın etrafından eğilerek ve parmak uçlarında yaklaşarak yanına geldiğinde, adam başını kaldırmadı veya onu duyduğuna dair herhangi bir işaret göstermedi.

Ona seslenip uyarma isteği çok güçlü bir şekilde geldi.

Hepimizin onun yüzünden burada hapsoldüğü gerçeği beni sessiz kalmaya zorladı.

Birbirine zıt iki duyguyla mücadele ettim.

Bir yanım onun öldürülmesini engellemek isterken, diğer yanım da izlemek zorunda kalmamak için çok uzaklara kaçmak istiyordu.

Kolunu kaldırdı, parmakları hançeri sıkıca kavradı.

Şişeyi kaldırdı ve içti, başını geriye eğdi, boğazı arkadan gelecek bir darbe için tamamen açıkta kaldı.

Fırsatı fark etti.

Ve aldı.

Siyah ve çelik bir parıltıyla karanlıktan fırladı ve sırtına indi. Çığlık atarak bıçağı öne doğru çevirdi ve—

—Lucien, ani bir güç ve hız hamlesiyle sola doğru bir aldatmaca yaptı, onu kendinden uzaklaştırdı ve keskin kılıcından kurtuldu.

Bir şey kaçırdığını fark edince dehşet içinde gözleri faltaşı gibi açıldı ve olduğu yerde döndü.

İleri atıldım... ne yapmaya?

Çok geç.

Lucien hırıldayarak arkasına döndü.

Vücudu o kadar akıcı, o kadar ölümcüldü ki, tıpkı evcilleştirdiği panter gibiydi. Eli kadının etrafına dolandı ve acımasız bir zarafetle onu geriye, kendi önüne doğru çekti. Bir kolunu sıkıca beline dolayarak, elinden hançeri kaptı. Hançer ateş ışığında parladı, tam o sırada kadının tiz çığlığı geceyi yarıp geçti.

Boynunu kestiğinde boğazından ıslak, kırmızı-siyah bir şelale gibi kan aktı.

İnledi, boğuldu, sonra da ayaklarının dibine yığıldı.

Elim hemen ağzıma gitti.

Ağzımdan ufak bir nefes kesilmesi sesi çıktı.

Başını hızla yukarı kaldırdı.

Gözleri benimkine kilitlendi, simsiyah ve nefretle yanıyordu. Gölgelelerin arasından, kamburlaşmış sırtıyla alçak sesle hırlayarak panter yaklaştı.

Koşmak.

Döndüm, taşlar etrafa saçıldı ve paltom bacaklarımın etrafında savruldu.

Spor ayakkabılarım tutunacak yer arıyordu. Birkaç korkunç kalp atışı boyunca kaçmayı başardım, ama sonra üzerime atıldı, beni genç bir fidanın içine itti ve gövdesine çarptı.

Beni kendine doğru çevirerek, bir elini boğazıma doladı. Beni ağaca yaslayıp boğazımı sıktı, nefesi hızlandı ve burnu neredeyse burnuma değiyordu.

"Sen de işin içinde miydin?" diye homurdandı, sesi hırıltılı ve pürüzlüydü. "Eğer başarısız olursa, yedek plan sen misin?" Gözlerinde delilik parıltısıyla sırtıttı. "Öyleyse devam et. Bekliyorum."

Parmaklarını sıktı, bu da kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Meşalenin ışığı yüzünü altın ve turuncu tonlarla aydınlattı, elmacık kemiğinin üzerindeki kıızıl çizgi parıldıyordu.

Kan.

Onun kanı.

Başımda aniden şiddetli bir migren ağrısı başladı. Gözlerim karardı. Dizlerim titremeye başladı ve bu gibi durumlarda oldukça deneyimli olan vücudum, ayakta kalabilmek için en yakın şeye tutundu.

Ellerim kalçalarına yerleşti, parmaklarım sertleşmiş kaslara ve kemiklere saplandı.

Donakaldı, gözleri benimkine kilitlendi. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermek için dudaklarımı yaladım ama boğazımdaki eli kasıldı. Onu bırakmaya, onu öldürmeye çalışan kızın kanını taşıyan adama dokunmayı bırakmaya çalıştım ama gerçekten de ayaklarının dibine yığılmak istemiyordum.

“Peki?” Yüzümü incelerken bakışları sabit değildi. Neredeyse simsiyah göz bebeklerinin derinliklerinde delilik parıltısı vardı sanki. Ama bunun ötesinde başka bir şey daha vardı. Acı.

Üzerime eğildi, dudakları alaycı bir ifadeyle geriye kıvrıldı ve acısının tüm izleri kayboldu. "Cevap ver bana. Bana dokunarak ne halt ediyorsun?"

Ses tellerimi sıkıştırarak konuşabileceğimi mi sandı?

Bir elimi kalçasında destek olarak tutarken, diğer elimi kaldırdım ve tereddütle elini boğazıma dokundurdum.

Gözlerini kıstı.

Boynumu kırmasını ve işin bitmesini bekledim.

Bunun yerine, beni iterek ve bırakarak benden uzaklaştı, böylece benim ona olan tutuşumu da kopardı.

Kollarını kavuşturarak beni baştan aşağı küçümseyerek süzdü. "Hayatta kalmak istiyorsan konuş."

Ağzım kurumuştur ama şaşırtıcı bir şekilde bayılmadım. Kalbim tekledi, sendeledi ve kendimi hiç bu kadar hasta hissetmemiştim, ama yine de aceleyle, "Sana dokunarak hiçbir şey kastetmedim. Sadece başım döndü, hepsi bu. Seçeneklerim ya seni tutmak ya da yere yığılmaktı." diyebildim.

Çenesi sanki söylenen hiçbir şeye inanmıyormuş gibi kasıldı. "Onun gibi beni öldürmeye mi geldin?" Masanın yanında yüzüstü yatan bedene doğru çenesini kaldırdı. Kanının sıçradığı yerlerden mermer masa tablası kırmızı şeritlerle kaplıydı.

Bilincimi kaybetmemek için çok uğraştım. "Hayır."

"HAYIR?"

Onun öfkesiyle karşılaşınca nefesimi tuttum. "Sadece yürüyüş yapıyordum, hepsi bu. Sana zarar verme niyetim kesinlikle yoktu—"

"Yalancı."

Sinir sistemimin bozulmasıyla mücadele ederken tüylerim diken diken oldu. Sesim daha güçlü çıktı ve "Birçok şeyim ama hayatım tehdit altındayken yalan söylemekte usta değilim" dedim.

"Buraya atıldıysanız, olabilecek en iyi yalancı olmak üzere eğitilmişsiniz demektir."

“Eğitimli mi?”

Gözlerini devirdi. "Hadi ama. Gerçekten bu kadar bilgisiz olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?" Ruh hali cehennem kadar karardı. "Tekrar soruyorum. Neden. Buradasın?"

"Bilmiyorum. Ben—"

"Beni öldürmek mi istiyorsun?" diye sordu sessizce, bakışları yüzümü bıçak gibi kesiyordu.

"Sana söyledim. Hayır!" diye bağırdım, muhtemelen olması gerekenden biraz daha yüksek sesle. "Seni tanımıyorum bile. Seni neden öldürmek isteyeyim ki?"

Başını yana eğdi, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Beni baştan çıkarıp çocuğumu mu doğurmak istiyorsun?"

Acımasız bir kıkırdama kaçtı ağzından. "En azından önce bana bir akşam yemeği ısmarlayabilir misin?"

Yüzünde şaşkınlık belirdi, öfkesiyle karışmıştı. "Eğer bu iki şeyden birini yapmak için burada değilseniz... neden. Buradasınız?"

Yutkundum. "Bir hataydı."

"Bir hata," diye tekrarladı, sanki benimle birlikte oyun oynuyormuş gibi. "Nasıl yani?"

"Yanlış yer, yanlış zaman, her şey yanlış. Bana sıcak taşlar ve salatalık maskesi sözü verilmişti, bu da her neyse işte."

Yüzüne simsiyah bir öfke kazınmıştı; bana zarar vermek istercesine yaklaştı. "Yirmi yıldır bu saçmalığa katlanmak zorunda kaldım ama sen... sen belki de şimdiye kadarki en kötüsüsün."

"Affedersin?"

"Bazen hoşgörölü davranıp bazılarınızı serbest bırakıyorum ama bu sefer?" Hafifçe gülümsedi. "Bu sefer hepinizi teker teker yok edeceğim çünkü—"

"Bekle!" Hareket etmemesine rağmen ellerimi havaya kaldırdım. "Sana söyledim! Ben diğerleri gibi değilim. Ben buraya isteyerek gelmedim. Seni öldürmek ya da seninle yatmak için burada değilim. Ben—"

"Fısılda," diye mırıldandı sözümü keserek. "Bu yalancıyı benim için öldür."

"Fısılda?"

Kara panter gecenin karanlığından belirdi, tüyleri diken diken olmuş, bıyıkları sertleşmişti.

Bu Whisper mı?

Ağacın yanından sendeleyerek uzaklaştım, geri geri gittim. Sistemim çökmek üzereydi ama direndim. Parçalanmış zihnime canla başla direndim çünkü bir orman kedisi tarafından paramparça edilmek istemiyordum. "Burada olmamam gerekiyor!" Gözlerim Lucien ve Whisper arasında gidip geldi.

Whisper nasıl bir isimdi?

"Tamamen finanse edilmiş bir spa haftasonu düşüncesiyle açgözlü davrandığımı itiraf ediyorum. Tüketimciliğin beni ele geçirmesine izin verdim. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim ama... dürüst olmak gerekirse yalan söylemiyorum." Geri geri gitmeye devam ettim, panter her hareketimi takip ediyordu. "Ben ve birkaç kadın daha buraya yanlışlıkla geldik. Geri kalanlar, haklısın. Seni öldürmek isteyenler de var, bir de hamile kalmak anlamına geliyorsa ne istersen seve seve yapacak olanlar var ama—"

"Yeter," diye fısıldadı, sanki acı çekiyormuş gibi şakaklarını ovuşturarak. "On yıllardır bu kadar çok gevezelik duymamıştım."

"Özür dilerim ama... beni dinlemiyorsunuz. Ve beni öldürmeden önce masumiyetimi kanıtlama fırsatını bana vermeniz gerekiyor..."

"Sessiz ol," diye tısladı, tanıdık siyah kıyafetleriyle bana doğru yaklaşırken. Paltosu sadece belden iliklenmişti ve bir imparatorun pelerini gibi bol bol açılıyordu. "Çok gürültücüsün."

Özür dileme isteği tekrar geldi ama dudaklarımı birbirine bastırdım ve sessiz kaldım.

Konuşmamız, alevlerin titrediği karanlıkta, etrafımızı sarıp sarmalıyormuş gibi havada asılı kaldı.

Ellerini indirirken, gözlerimiz buluşunca hafifçe irkildi. Öfke ve nefret maskesinin altında, şimşekler gibi çakan acı çatlakları belirliyordu. Derin bir nefes alarak parmaklarını göğsüne götürdü, kalbinin üzerinde oyalandı.

"İyi misin...?" Bu soru, tamamen kontrolüm dışında, ağzımdan döküldü. Ölümcül bir sessizlik içinde kaldı. "Ne?"

Eyvah.

Şimdi ne yapmıştım ben? Sağlığı hakkında soru sormama izin verilmiyor muydu, yoksa bir şekilde zayıf olduğuna mı ima etmişim?

"Acı çektiğini görüyorum," diye kendimi zorlayarak söyledim. "Ben sadece—"

"Beni öldürmenin yollarını mı arıyorsunuz?"

“Tanrım, yeter artık! Masumiyetimi kaç kere daha kanıtlamam gerekiyor?” Öfkem onun öfkesiyle birleşti. “Sana söyledim. Seni öldürmeye gelmedim—”

“Ah, evet.” Gülümsedi. “Tıpkı buraya benimle sevişmek için gelmemişsin gibi.”

O gülümseme.

Nefesimi kesti.

O tek hareket, yakışıklı yüzünü güzellikten yıkıcı bir ifadeye dönüştürdü. Alay ve iğnelemeyle dolu ama bir yandan da acıyla sızlayan bir gülümseme.

Beni çok etkiledi.

Beni etkiledi.

Kasıldı.

Derin bir nefes alarak, parmakları kalbinden yanağına doğru kaydı ve utangaç bir şekilde ovuşturdu. "Ne yapıyorsun? Neye bakıyorsun?"

Eğer birisi bana Cinderkeep'te neler olduğunu sorsaydı, onlara hayatımın tamamen değiştiği anın o olduğunu söyledim. Diğerleri kadar hızlı geçen, ama kalbimi, kaderimi ve geleceğimi değiştirecek kadar güçlü bir an.

Sonsuza kadar.

“Hiçbir şey.” Başımı salladım. “Yani...yanağınızda kan var ama ben ona bakmıyordum.”

"Neye bakıyorsunuz o zaman?"

"Önemli değil."

Ona ne kadar ilgi duyduğumu, ne kadar meraklandığımı, korktuğumu ve... çekildiğimi asla söylemezdim.

Elini indirdi ve uyluğunun yanında yumruk yaptı. Yalınayak bana doğru yavaşça yaklaşıırken, "Sanki beni öldürmeni istiyorsun," diye mırıldandı.

Yakından bakıldığında, çok fazla şeydi. Tehlikeliydi, apaçık. Binlerce kalbi kıracak kadar güzeldi. Ama acısı, ateş ışığının bir oyunu değildi.

Gözlerinde hayalet gibi belirdi, ağzını çerçeveledi. Her hareketinde ve her kelimesinde yaşadı.

Bakışları dudaklarıma kaydı. Kanımı yakıcı ve rahatsız edici bir sıcaklık kapladı.

Whisper aramızda sessizce, gözlemleyerek dolaşıyordu. Omuzu bacağıma değdi, sonra Lucien'e doğru gidip ona kafa attı. Lucien gözlerini

benden ayırmadan, yaratık yanından geçerken parmaklarını omurgasında gezdirdi.

Saçını okşama şekli, bu an gibi daha önceki birçok anı anımsatan, son derece doğal bir aşinalık sergiliyordu.

Karnım kasıldı.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı. "Yine bana bakıyorsun."

Meşalelerden yükselen alevler gölgelerimizi titrek silüetlere dönüştürdü. Baş ağrım gözlerimin arkasına baskı yapıyordu ve bunca zamandır dayanabilmiş olmama rağmen, tükenmeye çok yakındım.

Zorlukla yutkunarak bir adım geri çekildim. "Öyle misin?" diye fısıldadım.

"Ben neyim?"

"Beni öldürecek misin?"

Sırıttı. "İstersen yapayım mı?"

"HAYIR."

"HAYIR?"

"Akli başında kim buna evet der ki?"

Gözleri karardı, sonra sanki "evet" der gibi bakışlarını kaçırdı. Katlandığı her neyse, ona son vermeyi kabul edecekti.

Acımasız bir kahkahayla omuzlarını geriye çekti, bu tür şeylerin tüm belirtilerini gizledi ve bana tepeden baktı. "Seni öldürmek cazip geliyor ama... bu gece değil."

Çirkin ve parlak bir rahatlama hissi beni adeta çarptı. "Yapmayacak mısın?"

Zarif ve kibar bir şekilde sadece başını salladı.

"Neden?" diye fısıldadım.

Gözleri, açık bir tehditle gözlerime kenetlendi. "Çünkü beni çileden çıkarıyorsun."

Şaşkın ve biraz da tuhaf bir kahkaha kaçtı ağızından. "Bu bir iltifat mı demek istediniz?"

Cevap vermedi.

"Yani, beni sinirlendirmeyi bıraktığım an beni öldürecek mi diyorsun?"

"Belki."

"Beni öldürmeni engellemek için ne yapabilirim?"

"Sanırım zaman gösterecek, değil mi?" diye sıırıttı. "Hadi bakalım, küçük yalancı. Fikrimi değiştirmeden önce."

Cinayet eğilimlerine rağmen, onun hakkında daha fazla şey öğrenme merakım beni kalmaya zorluyordu, ama içgüdülerim ağır bastı ve kaçtım.

Yatağa yığılıp kalana kadar koşmayı bırakmadım ve sanki şeytanın kendisinden saklanabilirmişim gibi battaniyeleri başımın üzerine çektim.

On üçüncü Bölüm

Yedi yıl boyunca uyku en iyi arkadaşım ve en sevdiğim ilacım olmuştu.

Uyku, berbat bir günü silebilir, baş ağrısını iyileştirebilir ve bozulan sinir sistemimi başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde yeniden düzenleyebilir.

Seçme şansım olsaydı, uyanık olduğumdan daha uzun süre uyumayı tercih ederdim; paramparça olmadığım ve anne babamın hâlâ hayatta olduğu rüyalarda yaşamayı yeğlerdim.

Bu gece, anne babamın umdukları gibi ölümsüzlük sağlamayan, aksine onları erimiş kemik yığınınna dönüştüren bir kimyasal maddeyi kendilerine enjekte etmelerini izledikten sonra kaçtığım ilk yeri rüyamda gördüm.

Üzerime sıçrayan tuhaf renkli kanı temizlemek için eve bile gitmemiştim.

Frank'i ve tüm personeli görmezden gelmiştim.

Kasadan pasaportumu, ofisten çantamı kaptım, şirketten çıktım ve ortadan kayboldum. Kendimi bulmak ya da kederimi iyileştirmek için değil, havaalanından kalkan ilk uçak olduğu için Vietnam'ın ormanlarında yedi ay geçirdim.

Bir şekilde kendimi kimsenin beni tanımadığı, hiçbir gazetecinin benimle röportaj yapmak istemediği ve Forbes'un tek başına ölümün hepimizin kaçınabileceği bir eğlence haline gelmesinin nedeni olacağını iddia ettiği bir şirketi yönetmenin baskısının olmadığı küçük bir köyde bulmuştum.

Asya taşra hayatına seve seve ve minnetle uyum sağladım.

Dil bilmemem ya da kredi kartlarımın ATM olmadan işe yaramaması önemli değildi. Yerel bir aile bana acıdı ve tarlalarında nasıl çalışacağımı

öğretti.

Uzun ve zorlu saatler boyunca kurtuluşu buldum -her ne kadar rahatsızlığım bana eziyet etse de- ve gün bittiği anda derin, iyileştirici bir uykuya daldım.

Gecenin bir yarısı sık sık uyanırdım ve sahipsiz ama köy halkı tarafından beslenen yerel köy köpeklerinden oluşan bir sürünün, uyuduğum yerde etrafıma kıvrılmış olduğunu görürdüm.

Bu yüzden, serin ve ıslak bir şey elimi dürttüğünde, hayallerim beni doğrudan hiç kimse olmadığım o zamana geri götürdü. İçimi derin bir huzurla doldurdu ve o anılara uzanıp, o sadeliğe geri dönmeyi özledim.

Kollarım, beni uyandırmak için burnunu sürtmeye gelen köpeğin etrafına dolandı, tıpkı alıştığım gibi. Köpek, daha önce kucakladığım pasaklı köpeklerden daha büyük görünüyordu, ama yine de sıcaktı, yumuşaktı ve harikaydı.

Daha da yaklaşarak içimi çektim ve daha derin rüyalara daldım.

* * * * *

Yanaklarımı yalayan, son derece hırıltılı bir dilin sesiyle uyandım.

Kıkırdadım ve çenemi içeri çekerek köpeği kenara ittim. "Khoai, bırak şu işi." Köpeklerimden en sevdiğime Vietnamca'da Patates deniyordu, çünkü tıpkı bir patates gibi yuvarlak bir şekle sahipti.

Bir köpeğin soğuk burnunun öpücüğü, ardından gelen nefes sesi. Kalbim çatlayacak kadar şişti. Anne babamın ölümünden sonra başka bir insan bana dokunmamıştı. Kimsenin bana yeterince yaklaşmasına izin vermemiştim çünkü bunu kaldıramazdım. Yine de dokunmaya çok özlem duyuyordum. Beni her şeyden koruyacak bir kucaklamaya hasret kalmıştım. Kimseye ihtiyacım yokmuş gibi davranırken bile, bana bakılmasını istiyordum.

Duvarlarımı yıktığım tek zamanlar hayvanların yanındaydı; kendimi onların koşulsuz kucaklamalarına bırakıyor ve özlediğim her şeyi onlardan alıyordum.

O hırıltılı, kuru yalama sesi yine geldi, tam şakağıma.

"İğrenç, Khoai, diline ne oldu?" Sırt üstü dönerek gözlerimi açtım ve—
"Ahhhh!"

Hemen doğrulup yataktan fırladım, ancak bacaklarıma dolanmış battaniyelere takılıp tekrar yere düştüm.

Panter, yattığı yerde—yani benim yattığım yerde—kaşını kaldırdı. Sanki beni yargılıyormuş gibi homurdandı, sonra ayağa kalkıp gerindi. Pençeleri yastığımı deldi, omurgası bir balerin kadar zarif bir şekilde düzleşip kavislendi.

Esnerken kalbim durdu, ağzından keskin köpek dişleri ve son derece sivri dişler göründü.

Yere yığılmış vücudumdan kalkmaya çalıştım. Hızla yükselen adrenalinimi durdurmak için. Ama sonra panter yatağımdan fırladı ve bana doğru sinsice yaklaştı. Üzerime doğru yükselerek, altın rengi, parıldayan bakışlarıyla beni diri diri yaktı, sonra sessizce mırıldanarak tam alnıma kafa attı.

"Ah..." diye inledim, geriye doğru sallanıp bir başka morluğu daha ovdum. "Gerçekten de kendi gücünün farkında değilsin, değil mi?"

Oturdu, uzun bacakları ormanda koşmak için mükemmeldi, pençeleri ise son derece büyüktü.

Kımıldamadım.

Nefes almakta zorlanıyordum; başını yana eğmiş bir yırtıcıyla karşı karşıyaydım.

Kafası karışmış görünüyordu.

"Evet, ikimiz de aynı durumdayız, kocaman kedi."

Çenesi neredeyse sırtış gibi aralandı.

"O... sen miydin?" diye sordum sessizce, yatağa bakarak gerçekliği hayalden ayırmaya çalışıyordum. "Ben... uyurken sana mı sarılıyordum?"

Tekrar esnedi ve yanıma uzanıp sırt üstü yattı, bana koyu kahverengi karnını gösterdi.

Yüzümü oraya gömme isteği o kadar güçlüydü ki neredeyse yere yığılacaktım, ama intihar etmeyi düşünmedim ve battaniyelerimin içinde kaskatı kalıp hayatta kalmayı başardım. "Nerede..." Boş pavilyona omzumu çevirip baktım, dudaklarımı yaladım. "Efendin nerede?"

Kaşıntısını dindirmeye çalışır gibi yerde kıvranan panter cevap vermedi.

Çünkü o bir panterdi ve konuşamıyordu.

Ne yapıyorsa yapsın diye bırakıp, battaniyelerimden kurtulmak için çabaladım ve ayağa kalktım. Hızla atan kalbim birkaç kez atladı ve bu yerden kaçana kadar geçeceğinden şüphe ettiğim hafif baş ağrısı gözlerimi sızlattı, ama... uyurken yenmemiştim, bu da bir şey ifade etmeliydi, değil mi?

“Lucien senin burada olduğunu biliyor mu?” Saçlarımı elimle düzelttikten sonra battaniyeyi alıp yatağa geri attım. “Gitmen gerekmez mi?”

Panter hızla ayağa kalktı ve bana doğru sessizce ilerledi.

Geri çekildim. "Eee, ne yapıyorsun?"

Sürekli gelmeye devam etti ve beni mutfaka doğru itti; orada buzdolabını ve dolapları sistematik bir şekilde karıştırıp durmuştum.

“Ne yazık ki fazla yiyecek kalmadı.” Tezgahın arkasına koştum. “Yoksa sana kahvaltı verirdim. Sadece beni yemeye kalkışmamamı sağlamak için.”

Homurdanarak ve sinsice yanıma doğru geldi, ipeksi gövdesi kalçamı dörterken doğruca yüksek kiler dolabına yöneldi.

“Dürüst olmak gerekirse, içeride hiçbir şey yok.” Panterin peşinden giderek kapıyı açtım ve—

“Hım. Sanırım stoklarını yenilemişler.” Tüylerim diken diken oldu. Bunu ne zaman yaptılar? Dün gece yürüyüşe çıktığımda Lucien'in tacizine uğradığımda mı, yoksa uyurken mi?

Ürpererek bir paket balda bekletilmiş et çıkardım. "Bunu mu istiyorsunuz?"

Kedi kalçasını yere bastı ve bir patisini havaya kaldırdı.

"Oturup dilenmeyi bile biliyor musun?"

Gözlerini etten hiç ayırmadı.

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı. "Neler olup bittiğine ya da buraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yok ama... oldukça sevimlisiniz."

Bıyıkları sabırsızlıkla kabarmış bir halde tısladı.

“Pekala. Pekala.” Paketi yırtarak açtım, balda tütsülenmiş eti çıkardım ve... bunu ona mı yedirdim? O dişler çok tehlikeli görünüyordu. Bir panter bu tür şeyleri yiyebilir miydi ki? Lucien, evcil hayvanına onaylanmamış şeyler verdiğim için beni öldürür müydü?

Fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan, panter onu parmaklarımın arasından kaptı ve tek bir ısırıkla yere fırlattı.

Ağzını yaladı, mırıldandı, kalçama kafa attı, sonra arkasını dönüp pavyondan çıktı ve ödünç aldığım evin önündeki son bakımlı çimen şeridini çevreleyen ormanlık alana doğru gözden kayboldu.

Dizlerim iflas etti.

Son et parçasını da mutfak zemininde orada yedim.

Bütün benliğim bunun bir rüya olduğuna inanıyordu.

Aklı başında ve mantıklı olan her yanıma başka bir şeyi kabul edemezdi.

Ama... bu bir rüya değildi ve uyanamıyordum, tüm bunlar karşısında ne yapacağımı da bilmiyordum.

On dördüncü Bölüm

AĞRI.

Bildiğim, olduğum ve olacağım tek şey buydu.

On yıllarca süren acı.

Yıllarca süren sefalet.

Dişlerimi sıktım, yatağında bağdaş kurmuş oturduğum yerde ellerimi yumruk yaptım. Mevcut saldırıya karşı kendimi hazırladım. Hayati senkronizasyon çekirdeğinden kanayan yanma, kıvrınma, batma acısına karşı. O lanet olası makine doğrudan kalbime zehir enjekte ediyor, her atışta damarlarımda umutsuzluk pompalıyordu.

Bu zorlu görevi en iyi şekilde yerine getirmeye çalışırken şakaklarımda terler fişkırdı. Nefesim kesildi, kaslarım kasıldı. Kanım alev alev yanıyordu, şirketimin kullandığı lavın ta kendisi haline geliyordu.

"Kahretsin..." Dizlerimi sıkarak dik durmaya çalıştım ama kızgınlığın doruk noktasına ulaşan bir başka acı dalgası beni öne doğru savurdu.

İnleyerek karnımı tuttum ve en kötü anlarını atlatmak için sallanmaya devam ettim.

Kimse gelmedi.

Hiçbir kurtuluş yolum, hiçbir yardımım yoktu; tamamen karanlığa terk edilmişim.

Gözlerim kenarlardan kararmaya başlarken, zorla bayılmayı önlemenin tek yolu, hızlanan kalp atışımı yavaşlatmaktı. Vücudumdaki kimyasalları emmesini engellemekti.

Nefes almak.

Çenemi sıktım ve olabildiğince dik oturmaya çalıştım.

İçeri, dışarı. İçeri, dışarı.

Onca yıl sonra, bana verdikleri ilaçlara karşı duyarsızlaşacağımı ummuştum. Bir şekilde tolerans veya bağıışıklık geliştireceğimi ve yanma hissinin sonunda geçeceğini düşünmüştüm.

Ama ya vücudum işkence görmekten hoşlanıyordu ya da acımın diğer ucundaki insanlar dozu sürekli ayarlayarak, bir türlü üstesinden gelemeyeceğim bir seviyeye getiriyorlardı.

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu.

Vitalsync ünitesinin hafif bip sesi, nabzımın otomatik olarak sakinleştirici verilmesini tetikleyen sınıra yaklaştığını haber veriyordu.

Bana karşı kullandıkları tek silah—beni işkenceye maruz bırakmak ve intihar etmemi engellemek için kurulmuştu—beni neredeyse çökertme noktasına kadar işkenceye maruz bıraktı.

Çok uzun zamandır ölüm için yalvarıyordum. Yıllarca çığlık attım, feryat ettim. Birinin, herhangi birinin beni öldürmesi için yalvardım, yakardım.

Beni kadınlarla oynamaya göndermeden önce, kalbim hızla çarpmadan ve bayıltıcı ilacı vermeden önce, beni çabucak öldürebilecek bir şey bulmak için bu malikanenin tamamını aradım.

Ama bu yerde silaha benzer hiçbir şey yoktu.

Ve her defasında kendimi perde bağıyla asmaya ya da merdivenlerden trajik bir şekilde düşmeye çalıştığımda, hızla atan kalbim ve adrenalinim beni yarı yolda bıraktı ve başarılı olamadan beni yere serdi.

Mutfakta bıçak yoktu, silah deposunda kılıç yoktu ve atölyede alet yoktu, hiç şansım yoktu. Çatının altında bile platformlar vardı; beni öldürmeden çok daha hızlı yakalayacak taş teraslar.

Tek seçeneğim onların yapmasına izin vermektir.

Onlar sinsice yaklaşırken gözlerimi kapatıp, beni katletmeye çalışırken hareketsiz kalmak. Bu bir sorunu çözecekti. Ne yazık ki, kolayca çözülemeyecek çok daha fazla sorunum vardı.

Ve bu yüzden... Nefes almaya devam etmek zorundaydım. Savaşmaya devam etmek zorundaydım. Hazır olmak zorundaydım.

Çünkü hayata tutunmamı sağlayan tek şey intikamdı ve bir gün intikamımı alacağım.

Ellerimi yumruk yaparak, asla gerçekleşmeyecek hayalleri düşünmeyi bırakmaya zorladım kendimi. Bunun yerine, şu anki kâbusa odaklandım, düşüncelerim ona doğru kayıyordu.

Onu düşündükçe kalp atışlarım hızlandı ve nefesimi tuttum.

Tekrar bip sesi geldi ve gözlerimi kapattım, nabzımı düşürmek için elimden gelenin en iyisini yaptım ki beni uysal tutan anesteziyi enjekte etmesinler.

Onu bu kadar farklı kılan neydi ki, vücudumdaki yanma hissi onun yanında sanki duruyordu?

O onların casusu muydu? Benimkine yaptıkları gibi onun biyolojik yapısına da mı müdahale etmişlerdi? Benim ihtiyacım olan panzehir gibi davranmasını sağlayıp, gardımı düşürmemi ve beni daha da hızlı bir şekilde yıkmalarını mı amaçlamışlardı?

Geçmişte oyunlarına kanmış olabilirim, ama bu sefer, hayatımı cehenneme çevirmelerine asla izin vermeyecektim. Biliyordum ki, nihayetinde ruhumu kırmak, intikamıma tutunmak yerine beni uysal hale getirmek istiyorlardı. Ama bu kadar uzun süre akli başında kalmamın tek sebebi, hepsinin bedelini ödetmekti.

Ayak sesleri duyuldu, ağır ve gizliydi.

Omuzlarım derin bir minnet duygusuyla gerildi. "Sonunda geri döndün, hain kedi!"

Marcus'un on beşinci yaş günümde bana hediye ettiği ve o zamandan beri tek dostum olan panter, odamda dolaştı, yatağa atladı ve tam yanıma oturdu. Kaslı vücudu, dik otururkenki boyum kadar büyüktü ve acı bu kadar şiddetlendiğinde her zaman yaptığım şeyi yaptım.

Dev canavarı kollarımla sardım, yüzümü ensesine gömdüm ve—

"Neden bal kokulu et alıyorum?"

Esaretin özelliği buydu işte.

Duyularınızı neredeyse doğaüstü derecelere çıkardı. Sonsuz can sıkıntısı ve ebedi tekdüzeliğin arka planında, en ufak bir farklılık bile o kadar yüksek sesle, o kadar canlı bir şekilde yankılandı ki, kulaklarıma, gözlerime ve burnuma bir saldırı gibiydi.

Farklı olan her şey bir tehditti. Yeni olan her şey düşmandı. Sürekli diken üstünde olmak, hayatta kalma içgüdülerimi neredeyse altıncı bir duyuya sahip olacak kadar keskinleştirmişti. Bir bakıma, ağımın ortasında dev gibi duran ve içinde hapsolmuş herkesin titreşimlerini hisseden bir örümceğe dönüşmüştüm.

Panter dudaklarını yaladı ve suçluluk duygusuyla yüzünü buruşturarak başka yöne baktı.

İlk defa olmasa da, onun da benim gibi genetik olarak farklı olup olmadığını merak ettim. Söylediklerimin hepsini anlıyor gibiydi, ama yine

de, o benim tek arkadaşlık kaynağımdı; bu da esasen yalnızlık içinde kesinlikle delirdiğim için bana verilmişti. Bir ders kitabındaki bir psikolog, insanlığımı ona yansıttığımı ve bu yüzden onun diğerlerinden farklı olduğuna inandığımı söyleyecektir.

Ama öte yandan, Brimstone Industries'in gerçekleştirdiği bilimsel atılımlardan haberleri yoktu. Tek arkadaşımın üzerinde deneyler yapılmak üzere yakalandığından ya da belki de benim gibi bir kafese doğmuş talihsiz bir kedi yavrusu olduğundan hiç şüphem yoktu.

En azından benimle birlikte hapsedilme kaderi, DNA'mı sentezlemek için kullanılan diğer hayvanlardan daha iyiydi. Marcus beni ziyaret ettiğinde—onu çok fazla öldürmeye çalışmadan önce—bilim insanlarının sadece kanımı kopyalamakla kalmayıp, onu üretecek bir şey yaratmak için ne kadar çok çalıştıklarını büyük bir keyifle anlatırdı. İster makine olsun ister canlı, ben gereksiz hale gelene ve artık bana ihtiyaç duymayana kadar durmayacaklardı.

"Seni o mu besledi?" diye sordum, damarlarımdaki bunalıcı sıcaktan sırtımdan terler akıyordu. "Aptal mısın? Onlardan uzak durman konusunda sana kaç kere söyledim? Sana zarar verecekler."

Ondan uzaklaşarak, yakınlığının verdiği rahatlığı kendimden mahrum bırakarak dişlerimi gösterdim. "O, hepsinin toplamından daha beter."

Altın rengi gözleriyle bana baktı. Kaşını kaldırdı, sanki bana biriktirdiğim çok kıymetli Kriyolit haplarımdan birini ona verdiğimi hatırlatıyormuş gibi. Sadece on bir tane vardı; her hap, on bir yıllık itaatkarlığım için yıllık maaşımdı. Marcus buna iyi davranış ödülü demişti. Ben ise rüşvet diyordum. Her üç günde bir evime gelip kanımı alan hain piçleri sakatlamamı engellemek için bir rüşvet.

Dokuz yıl süren ziyaretlerinden sonra. Dokuz korkunç yıl boyunca yere yatırılıp iğnelerle bıçaklandıktan sonra, artık yeter demiştim ve onlar için bunu yapmayı kabul ettim. Bana bu kadar kötü zarar veren adamları görmemek için kendim çiftçilik yapmayı kabul ettim.

Cryolyt haplarının her biri ağrımı on iki saat boyunca dindirebiliyormuş.

Kaçtığımda onları kullanmayı planlamıştım. Acı zincirleri beni alt etmeden önce hepsini tek tek katledecek kadar uzun süre acı çekmeden yaşayabilmek için.

Ve ben de, açıklanamayan bir nedenden dolayı, aptalca bir şekilde, balo salonunda tanıştığımız gün korkudan bayılan kıza bir tane vermiştim.

“Bana o bakışı atma.” Acı devam ederken titreyerek kendimi kucakladım. “O, hepsinden daha iyi bir oyuncu, daha iyi bir yalancı. Onun farklı olduğunu düşünerek hata yaptım, bu yüzden benim örneğimi takip etme. Mesafeni koru.”

Whisper homurdanarak üzerindeki ağırlığı silkeledi ve uzandı.

Yanına uzandım, acıdan titriyordum ve kaderin sonunda tüm bunların sona ermesi dileğimi yerine getirmesinden önce ne kadar daha acı çekmem gerekeceğini merak ediyordum...

On beşinci Bölüm

Üç gün daha geçti ve işler... iyi gitmedi.

Geceleyin, alev alev yanan meşalelerin, mangalların ve fenerlerin kenarında oturdum. Cehenneme girmeye veya çakıllı yollarda dolaşmaya cesaret edemezdim. Lucien'e beni öldürmesi için bir sebep vermek veya başka bir cinayete şahit olmak istemezdim.

Ama mesafemi korumak, çığlıkları duymaktan güvende olduğum anlamına gelmiyordu. Hızlı şaşkınlık çığlıkları. Bir adamı koruması olarak bir panterle öldürebileceklerini sanan kadın suikastçıların tiz çığlıkları.

Yatağıma döner, battaniyelerin altına büzülür, uykunun beni alıp götürmesi için yalvarırdım, ama panik içinde uykusuz bir hale gelirdim. Tek kurtuluşum Whisper'dı. Siyah canavar, efendisi öldürmeyi bitirdikten sonra ortaya çıktı ve ben artık aklımı sorgulamıyordum; yatağına geri çekildim, kollarımı açtım ve dev kedi yanıma yığılırken neredeyse minnettar gözyaşlarına boğuldum.

Öğrendiğim şey aslında bir erkek çocuktur. Ve ona sıkıca sarıldığımda homurdanmadı. Yüzümü yumuşak tüylerine gömdüğümde beni ısırmadı. Bana uyku armağan etmedi ama en azından varlığı aklımı tamamen kaybetmemi engelledi.

Geceler korkutucuydu, ama gündüzler daha da kötüydü.

Gün ağarınca, uyuyup her şeyi unutabilmek için yorulana kadar biraz egzersiz yapmaya çalışarak malikanenin etrafında yürüyüşe çıkardım. Göle, bahçelere, pagodalara ve labirentlere odaklanmaya çalışırdım, ancak her sabah, bizi iterek geçirdikleri kapılardan siyah takım elbiseli adamlar arabalarıyla girip siyah taş sarayın önüne park ederlerdi.

Merakıma yenik düştüm ve ne yaptıklarını görmek için bir banka oturup beklemeye başladım. Belki de malzeme getiriyorlardı; Lucien'in kalesindeki tüm kadın pavyonlarını ve diğerk tüm erzak depolarını dolduruyorlardı.

Ama... içeriye bir şey getirmiyorlardı; dışarıya bir şey götürüyorlardı.

İlk gün, kanlı çarşafıara sarılmış iki ceset çıkarıldı ve hiç saygısızca bir G-wagon'un arkasına tıkıldı. İkinci gün, üç tane daha. Üçüncü gün ise sadece bir tane.

Lucien'in, hiçbirimize merhamet göstermeyeceğine dair söylediklerinde haklı olduğı anlaşıyordu. Altı cesede bakılırsa, onu öldürmeye veya baştan çıkarmaya çalışan kadın sayısı altı azalmıştı.

Yedinci sabaha gelindiğinde, duygularım tamamen incinmişti.

Tek kurtarıcım olan uyku beni terk etmişti ve her sinirim aşırı hassasiyet ve stresten yanıyordu.

Yatakta uzanmış, güneş ışığına maruz kalmışken, kafamın içinde bir şey sıkılaştı; zonklayan, hasar görmüş beynimin etrafında görünmez bir yumruk gibi. Görüş alanımın kenarında ışık kırılıyordu.

Tanrım, şimdi değil.

Lütfen.

Doğrulup öne eğildim. Dirseklerimi dizlerime dayayarak parmaklarımı gözlerime bastırdım. Eski numaralar: yüzden geriye doğru saymak, nefesimi yavaşlatmak, farklı bir yeri hayal etmek—hiçbiri işe yaramadı.

Baş ağrım giderek şiddetlendi.

Dışarıdaki kuş cıvıltıları ve şırıldayan derenin sesi bozulmuş ve neredeyse şeytani bir hal almıştı. Sağ gözümün arkasında keskin bir ağrı saplandı.

"Kendine gel Rook. Bunu yapamazsın. Burada yapamazsın."

Kendimi zorlayarak doğruldum, sendeledim ve dışarı çıktım.

Bu kadar kötüleştüğimde, çok güçlü ağrı kesicilere ihtiyacım oldu. Ve bazen, o zaman bile işe yaramadılar. Ama burada, tek başıma, yardım alma imkanım olmadan...

Gökyüzü aniden açıldı. Midem bulandı. Ağaçlar ve çiçekler çoğaldı ve birleşti. Dizlerim dizlerin ne işe yaradığını unutana kadar iki adım atmıştım. Ellerim çimenlere çarptı, ardından vücudumun geri kalanı da. Ağzımı kirli, tanıdık bir tat kapladı—eski paralar ve ekşi limonlar.

Dünya ince, yankılı bir tünele doğru daraldı.

"Nefes al," diye hıçkıra hıçkıra söyledim. "Bayılma sakın. Sakın—"

Üzerime bir gölge düştü. Bir an için panik içinde Lucien'in sonunda beni öldürmeye geldiğini düşündüm. Çok acı çekerken beni öldüreceğini sandım. Minnettar olmalıydım sanırım. Her an bu korkunç acının sona ereceğine ve bu işe yaramaz bedenimin bana işkence etmeyi bırakacağına şükretmeliydim, ama ölüm yerine yumuşak bir hırıltı ve soğuk bir burun sesi geldi.

“Fısılda.” Gözlerim titremeye ve bulanıklaşmaya devam etti.

Panter etrafımda daireler çizerek havayı ısıtacak kadar yaklaştı, kuyruğu boynuma dolandı.

Bayılırsam, bana karşı arkadaş canlısı davranmayı bırakıp beni günlük atıştırmalığı olarak kabul eder miydi?

Baş ağrım gözlerimin arkasına yerleşti, sanki beynimde yumurtadan çıkmaya çalışan bir şeytan gibiydi. Yere yığılıp yanıma kıvrıldım. Bu hareket yeni bir acıyı tetikledi—beyaz bir ışık parlaması.

Whisper'ın nefesi yanağıma değdi. Derin, titreşimli bir mırıltı, boynumu koklarken yankılandı; nabzım, tuzağa düşmüş bir kuş gibi çırpınıyordu.

“İyiyim,” diye inledim, karnım da umutsuzluğun keskin parçalarıyla birlikte acıya katılırken. “Sadece... yorgunum.”

Saten sabahlığımın arkasında dişlerin saplandığını hissettim.

Kumaş gerildi ve kulaklarımın etrafını yukarı doğru çekti.

"Hey." Işıklar patlayınca boğazım düğümlendi ve neredeyse kusacaktım. "Şunu yapmayı bırak—"

Kocaman kedi beni avını sürükler gibi sürüklemeye çalıştı, çimenlerin üzerinde çekiştirdi.

"Fısılda!" diye inledim, beni kemiksiz bir halde avlu çıkışına doğru sürüklerken. "Dur."

Geceliğim beni boğdu. Bedenim beni terk etti.

Ve gördüğüm son şey, güneşin altın rengi bir havai fişek gibi patlamasıydı.

Gözlerimi kamaştırdı, beni yaktı—

Bayıldım.

On Altıncı Bölüm

"Tamam, sakın ol. Tanrım, yeter artık. Sana ne oldu böyle, lanet olası kedi?"

O ses.

Zengin, derin ve boğuk.

Lucien'in bariton sesi çok uzun bir tünelde, çok uzaklara yankılandı.

"Hıh." Ayak sesleri kesildi. "Onu öldürdün mü?"

Başım çok çok ağrıyordu.

Boynuma bir şey dokundu; soğuk ve sert bir dokunuştı, sanki bana hiç dokunmak istemiyormuş gibiydi.

"Demek onu sen öldürmedin. Yazık." Dokunuş kayboldu. "Cesedi temizlemek için değilse neden beni buraya getirdin?"

Bir kedinin hırıltısı ve ardından yankılanan bir tıslama sesi.

"Ona yardım etmemi mi bekliyorsun?" Şaşkınlığın yerini alay aldı.

"Neden? Sana ne yaptı da bu kadar bağlandın?"

Bir tıslama daha, ardından bir dürtme.

"Ah, tam bir baş belasısın." Lucien'in sesi ezici karanlıktan geldi ve beni daha da karanlık bir battaniyeye sardı. "Pekala. Deneyeceğim.

Memnun musun?"

Whisper homurdandı.

Lucien, adeta bir panter gibi homurdandı: "Aptalsın, bunu biliyorsun değil mi? O da diğerleri gibi. Seni uyarmadığımı söyleme."

Kedi sessizce hırladı.

"Pekala. Ne olursa olsun. Umurumda değil." Gölgesi yaklaştı. "Yardım edeceğim ama sadece aptal olduğun için."

Whisper cevap vermedi, güçlü, kaslı kollar dizlerimin ve omuzlarımın altına kenetlendi. Lucien'in sesi tekrar geldi. "Yine de ölürse beni suçlama."

Kendi kendine mırıldandı, "Ona yardım etmeyi başarsam bile, haklı olduğumu kanıtladığımda yarın onu öldürebilirim."

Yer arkamda kaldı. Kollarının arasına düşerken yanağıma sıcaklık çöktü. Sıkı göğsü beni sardı, kalp atışları benimki gibi garip bir şekilde düzensizdi.

Baş dönmesi beni tekrar etkisi altına almaya çalıştı, ama aklımı başımda tutmak için mücadele ettim. Beynimin uyanmasını, gözlerimi açmasını diledim.

Bir haftadan fazla süredir benim olan yumuşak yatak, ağırlığımı taşıdığımda kumaş hışırdadı.

Uyanıklık ve bilinçsizlik arasında gidip gelirken her şey birbirine karıştı.

Ne kadar süre baygın kalmıştım?

Bu, normal bir bölümden neden farklı hissettirdi? Uzun süren, yapışkan ve kurtulması çok zor olan bir deneyimdi?

"Sence bir şeye alerjisi var mı?" Lucien'in parmakları tekrar boğazıma bastırdı, nabzımı yokladı. Soğuk baskı bileğime, şakağıma, kulağımın arkasındaki dumanlı havai fişekler gibi patlayan ağrıya yayıldı.

Yanımda yatakta otururken, varlığı içime işledi. Boğazını temizledi, sözlerini evcil hayvanına değil, bana yöneltti. "İlaç bulundurmama izin vermiyorlar." Sesinde tiksinti vardı; bunun onu esir tutanlara mı yoksa bana mı yönelik olduğunu bilmiyordum. "Seni bu acıdan kurtarıp işi bitirmeyi tercih ederdim. Ama kedime bir şey yapmışsın gibi görünüyor."

Üzerime eğilerek fısıldadı: "Eğer onu bana ulaşmak için kullandığını öğrenirsem, eğer ona zarar vermeye cüret edersen, kalbini söküp ona yediririm."

Sanki Whisper İngilizce konuşabiliyormuş ve Lucien'in beni tehdit ettiğini duymuş gibi sessiz bir tıslama sesi çıkardı.

"Lanet olsun, baş belasısın," diye küfretti Lucien. "Sana ne oldu böyle? O sadece bir kız. Sadece bir yalancı daha. Bir başka canı küçük sahtekar."

Whisper yanıt vermedi ve Lucien derin bir nefes verdi.

Zaman durdu ya da zihnim durdu, ama sonunda onun sinirliliği bulanık zihnimi dağıttı. "Dediğim gibi, eğer bugün ölürse, benim suçum değil. Sadece gidip onların küçük farelerinden birine bağlandığın için surat asma."

Fare?

Bu herif kime fare diyor Allah aşkına?

Eli bileğimi hızla kavradı, başparmağı tekrar nabzımı buldu. "Ben doktor değilim ve size yardımcı olabilecek bir şeyim yok." Sesi yine bana yöneltilmiş gibiydi, o duygusuz buz gibi tavrına geri dönmüştü. "Ve seni buraya tıktıran o şerefsizler senin yaşayıp yaşamamanla ilgilenmiyorlar."

Whisper'ın sıcak, kadifemsi vücudunun ağır kütlesi, sanki protesto edercesine yere yatmış gibi yanıma bastırdı. İki yüz kiloluk panter, canlı bir kum torbası gibi beni kucakladı.

"Gerçekten de bir hainsin," diye mırıldandı Lucien.

Kedi homurdandı.

"Lanet olsun." Lucien kıpırdandı. Yatak sarsılırken keskin bir nefes aldı. Yanımdaki panter kaskatı kesildi. "Fısıltı ne isterse onu yapacağım. En azından bu işe yaramazsa, uğraşmak zorunda kalmayacağım bir ölü kız daha olacaksın."

Dudaklarıma bir şey bastırdı.

Bu bir fincan değil. Cam veya porselen de değil.

Deri.

Sıcak, erkeksi ten.

Eli yanaklarımı kavradı, çenemin eklemine sıktı ve ağzımı açmamı sağladı.

Dilime yapışan metalik, ılık sıvı, acı ve keskin bir lezzet sunuyordu.

Tadı hiç hoş değildi.

Vücudum tepki verdi, her neyse onu reddetmeye çalıştı.

Hayatta kalma içgüdüğü beni içine düşüğüm bataklıktan kurtardı.

Motor kontrolüm geri geldi ve ona karşı güçsüzce direndim. Bana zorla yedirmeye çalıştığı şeyi vermesini engellemeye çalıştım.

"İnatçı olma." Başımın arkasını avuçlayarak beni tuzağa düşürdü. "Yut."

Öğürme refleksim devreye girdi ve bana başka seçenek bırakmadı.

İstemsizce yutkundum.

Ve bana verdiği şeyin tüm tadı bir anda patlayınca yüzümü buruşturdum.

Bakır ve tuz.

Kan.

Gözlerim birden açıldı ve onun gözlerine kilitlendi.

"Daha fazla." Yaklaştıkça yatak çöktü. Yüzünün gölgesi, bir güneş tutulması gibi benimkinin üzerinde belirdi. Parmakları burnuma gitti, nefesimi kesti.

Gözlerim panik içinde irileşti.

“Bir lokma daha al, sonra seni bırakacağım.” Bileğini dudaklarıma sıkıca bastırdı. “Yap şunu.”

Çok uğraştım ama rakip olamadım.

Kanı boğazımdan aşağı süzüldü—

Refleks olarak tekrar yutkundum.

Beni bıraktı.

Midem bulandı, birden doğruldum ve kusmak için yatağın kenarına doğru eğildim.

Küstahça bir burun kıvrımayla beni tekrar yere itti. "Bunu kusarsan seni hemen şimdi öldürürüm."

Gözleri gerçeğin parıltısıyla yanıyordu. Sesi şiddetli bir kesinlikle doluydu.

Midem bulandı ve ellerimi ağızıma bastırdım. Bulantı dalgası şiddetli ve yakıcı bir şekilde yükseldi.

"Sizi uyardım," diye mırıldandı.

Titremeye başlarken tenimde taze ter damlaları belirdi. Dünya yeniden göz kamaştırıcı renklerle, keskin ve ayrıntılı bir şekilde canlandı. Dilim dişlerimin üzerinde gezindi, demir tadı aldım.

Çok yakındı. Hem de çok, çok yakın.

Neredeyse tekrar öğürüyordum.

Kaşını kaldırarak bana meydan okudu.

Bana kendi kanını içirmiş olması gerçeğinden başka her şeyi düşünmeye çalışarak, birden ağızımdan şu sözler döküldü: "Bunu neden yaptın? Aklından ne geçiyordu?"

Bileğini kaldırarak, açtığı güzel kesiği gösterdi. Uzun, ince, kırmızı ve acıyan bir çizgi, bileğine sıkıca kilitlenmiş gümüş kelepçenin hemen önünde duruyordu. Şaşkınlığıma sırtıttı. "Yine mi beni tanımadığınızı iddia etmeye çalışıyorsunuz?"

Gözlerimi kısarak, "Numara yapmıyorum," dedim.

Alaycı gülümsemesi yerini kaş çatmasına bıraktı. "Gerçekten buna inanacağımı mı sanıyorsunuz?"

"Neye inandığınız umurumda değil. Bu gerçektir."

Biraz geriye yaslandı, bakışlarında ilk tereddüt belirtisi belirdi.

Uzun bir süre geçtikten sonra, "Gerçekten bilmiyor musun?" diye mırıldandı.

Omurgamdan aşağıya doğru bir titreme geçti; bu titreme, onun bedenimin her parçasını canlandırmasıyla ilgili değildi, aksine nefretinin ve

öfkesinin altında, kendi acımı ve yalnızlığımı yansıtan, son derece derin bir acı ve yalnızlık yatıyor olmasıyla ilgiliydi.

Bu, deriyi ve kemiği kemiren, geriye sadece tedirginlik ve umudun zehirli bir karışımını bırakan türden bir acıydı.

Onun bir canavar olarak görülmesini imkansız hale getirdi. Ben sadece çok uzun süre kafese kapatılmış bir adam gördüm. Ve o inanılmaz an için, sanki aynı hapishane parmaklıklarının ardından birbirimize bakıyormuşuz gibi hissettim.

Boğazını temizleyerek büyüğü bozdu ve yanaklarım kızardı.

Başımı çevirerek, tıpkı ne diyeceğimi bilemediğim gibi battaniyelerle oynadım. "Yani sonunda bana inanmaya hazır mısınız?"

Derin bir nefes aldı ve daha dik oturdu, gözleri tekrar buz gibi bir ifade aldı. "Hayır. Ama kimse senin kadar aptalca davranmaya uzun süre devam edemez."

Öfkeyle çenemi yukarı kaldırdım. "Hasta ile iletişim kurma şekliniz gerçekten geliştirilmeli."

"Hain kedim olmasaydı burada bile olmazdım." Yanımdan ayrılmayan Whisper'a öfkeyle baktı. "Seni kurtarmamın sebebi o. Bana kalsaydı, ölmene izin verirdim."

"Bu biraz abartılı. Aslında kibirli de. Ölmezdim. Sadece bu nöbetlerim oluyor—"

"Önemli değil. Rica ederim."

"Neden bana yardım etmedin?" diye sordu, öfkeli bakışlarına karşılık. "Çünkü ben senin için sadece bir fareyim?"

Kaşlarını çatı. "Şimdi de özel konuşmaları mı dinliyorsun?"

"Tam buradayken bunu yapmamak zor."

"Dikkatli ol," diye mırıldandı. "Whisper'ın senden hoşlanması, sana zarar vermeyeceğim anlamına gelmiyor."

Uyandırdığı tüm o duygular, alaycı bir şekilde geri döndü. Ne düşünüyordum ben? Onda gördüğüm kırılmalı belirti ışı ın bir oyunu olmalıydı.

Biraz tuhaf bir şekilde gülümsedim. "Biliyor musun? Bana her ne kadar garip bir şekilde yardım ettiysen de teşekkürler, ama senden gerçekten, gerçekten hoşlanmıyorum."

"Ah, bakın." Sırtmaları geri geldi. "Sonunda ortak bir noktamızı bulduk."

Bileğinden hâlâ sızan kana bakarak elini kaldırdı. "Biraz daha ister misin?"

"Bana para verseniz bile."

Şaşkınlıktan donakaldı, kaşlarını çattı. "Doğru söylüyorsun."

"Ve sonunda, bana inanıyorsunuz."

"Sanırım tüm dünyada bunu istemeyen tek kişi sizsiniz."

"Ne istiyorsun?" Kaşlarım havaya kalktı. "Kanını mı?"

Umursamıyormuş gibi omuz silkti ama... bir şey gözlerini kıstı. Gerginlik mi? Özgüven eksikliği mi?

Bu adam da kim?

Geçen gece beni gürültülü bulduğunu itiraf etmesi -sadece birkaç cümleden sonra- çok sessiz, çok yalnız bir hayat yaşadığına işaret ediyordu ve... bunun beni nasıl etkilediğine dair hiçbir açıklamam yoktu.

Gözlerimi ondan alamıyordum. "Sen kimsin?"

Bakışları birden benimkine dikildi, kısılmış ve soğuktu. "Beni tanımadığını iddia etmeye devam mı ediyorsun? Tamam, bakalım bunu ne kadar daha sürdürebileceksin."

"Az önce kimsenin benim kadar aptal olup da yalanının ortaya çıkmayacağını söylemedin mi?"

"Bazen aptallık zekâyâ üstün gelir."

"Bana aptal demeyi bırak."

"Öyle davranmayı bırak o zaman." Dişlerini gösterdi. "Ve bu kadar sinir bozucu olmayı da bırak."

"Beni sinirlendirdiğiniz sürece beni öldüremezsiniz."

"Bundan gerçekten emin misin?" Biraz öne eğildi, bakışları boğazıma takıldı.

"Hayır, emin değilim." Geri çekildim ve elimi Whisper'ın başına koydum. Panter mutlu bir şekilde homurdandı, tam o sırada Lucien'in gözleri panterine dokunduğum yere dikildi.

Eyvah.

Bakışları gözlerime doğru kaydı ve orada kaldı. "O aptal hayvanı kandırmış olabilirsin, ama beni kandıramazsın."

Whisper'ın sevimli, kıpır kıpır kulaklarını iki elimle bastırdım. "Ona aptal deme."

"Sadece gerçeği söylüyorum, çünkü senin oyunlarına kandı." Derin bir nefes alarak, "Söyle bana. Beni buraya sürükleyecek kadar sadakatini nasıl kazandın?" diye çıkıştı.

“Ben hiçbir şey yapmadım.”

"Yalancı-"

"Her zaman bu kadar tartışmacı mısın?" diye çıktım.

"Bana zarar vermek isteyen insanlarla karşılaştığımda mı? Evet."

"Aman Tanrım!" Battaniyelere yumruk attım. "Dinlemiyor muydun? Seni tanımıyorum. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Gerçek bu ve benden ne kadar şüphelenirsen şüphelen, bu değişmeyecek!"

Sessizlik çöktü, tartışmamız sona erdi ve yavaş yavaş kayboldu.

Başını bir kez salladı, siyah gömleğinin etek ucunu kavrayıp ağzına götürdü. Çıplak karnının bir anlık görüntüsü içimi kasmıştı. Kumaşın kenarını ısırıp bir şerit koparmasını izlemek, açıklanamaz bir duyguyla titrememe neden oldu.

Hâlâ kanayan bileğine derme çatma bir bandaj sararken gözlerimi ondan alamadım.

Yaptığı her şey içimde gerginlik ve karmaşa hissetmeme neden oldu.

O, sağduyuyu bir anda devre dışı bırakacak türden bir güzelliğe sahipti; güzelliğin ve ölümcül kenarların harmanlandığı kadim, evcilleştirilmemiş bir miras. Elmacık kemiklerinin kıvrımları, simsiyah gözleri ve mavi-siyah saçları, akla son derece edepsiz düşünceler getiriyordu. Özellikle de yatağımda olmasıyla.

Bakışlarım dudaklarına kaydı, o mükemmellikten nefret ediyordum.

Ölümden zevk alan bir adam için ağzı son derece edepsizdi; sanki başka şeylerden, bedensel şeylerden zevk alması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

"Yine bana bakıyorsun," dedi buz gibi bir sesle.

Elleriyle yaptığı geçici bandajı bağlamayı bitirirken dikkatimi ona diktüğimde yanaklarım kızardı. Cildi kusursuzdu. Hareketleri bana panterini o kadar çok hatırlattı ki, bir kez daha hayal ile gerçekliğin iç içe geçmesiyle boğuşup, ne tür bir masalın içine düştüğümü merak ettim.

Kendi kendine küfrederek ellerini arkasına koydu, bacaklarını uzattı ve ayak bileklerini çaprazladı; tıpkı arkasındaki kedi gibi tembeldi. Her çizgisi sakinlik gösteriyordu ama gözleri bana zarar vermek için bahane arayan şehvetli bir uyarıyla parıldıyordu. "Pekala o zaman." Başını yana eğdi, saçları yakasının üzerinden kaydı. "Oynayacağım."

Yutkundum, üzerime yaptığı büyüü gözlerimle silmeye çalıştım. "Neyi oynayacaksın?"

“Brimstone Industries’i hiç duymadınız mı?”

“Hayır.” Kaşlarımı çattım, zihnimde Snowflake Corp'ta çalıştığım yılları aradım ama bulamadım. “En azından, öyle olduğunu sanmıyorum.”

"Ashfall hanedanlığını duymadınız mı?"

“Senin yer aldığın bir makaleye denk gelseydim, hatırlardım.”
Gözlerimi devirdim. “İnan bana.”

"Bu ne anlama geliyor?"

Aman Tanrım.

Rook...sen aptalsın.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Eğer gerçekten son yirmi yılını burada yalnız başına geçirmişse, utancımı fark edip bana bir soru daha sorma fırsatı verecek sosyal becerilere sahip olacağından şüpheliyim.

Ama o, gözlerini benden hiç ayırmadı, her nefeste öfkesi daha da arttı.

“Şey, biliyorsun işte...” Sanki çok açık bir şeymiş gibi ona el salladım.
“Bana biraz öz saygı göster de bunu sesli söylemek zorunda kalmayayım.”

"Neyi sesli olarak söylersin?"

"Hadi ama, gerçekten mi?"

"Hadi ama?" diye kaşlarını çattı. "Bu ne demek oluyor?"

"Demek istediğim..."

Of, tamam.

Derin bir nefes alarak, "Neye benzediğini biliyor olmalısın, değil mi?" diye patladım. Gözlerimi devirdim, her gece ava gitmesine ve her sabah daha fazla cesedin çıkarılmasına rağmen onunla konuşmanın çok kolay olduğunu düşünüyordum.

"Nasıl görünüyorum?"

Tamam, bu durum artık çok uzadı.

Beni henüz öldürmemişti. Aslında beni kurtarmıştı—bir şekilde. Uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Panterinin isteği üzerine gelmişti ve açıklanamaz bir nedenden dolayı, kalbim sinirden gümbür gümbür atsa da, bu konuşmanın bitmesini istemiyordum.

İstemedenden de olsa ona karşı bir çekim hissettim.

Onun varlığını her yönümle derinden hissediyorum.

Evet, o bir katildi ama... bunların hepsi meşru müdafaa değil miydi?

“Tamam, bunun için beni öldürme ama...” Whisper'a biraz daha yaklaştım ve ensesini kaşıdım, dürüstlüğüme ters teperse beni kurtarmasını umuyordum. “Senin hakkında bir makale görseydim seni hatırlardım çünkü çok güzelsin, tamam mı?” Ağzım kontrolden çıktı, filtrelerim tamamen

kayboldu. “Sadece güzel değilsin, aynı zamanda...” Yanaklarım o kadar kızardı ki, yanaklarımda marshmallow kızartabilirdim. “Müstehcen. Yüzlerce tehlike etiketi ve iki saatlik güvenlik brifingi gerektiren türden bir güzelliğe sahipsin. İşte, söyledim. Mutlu musun?”

Uzun bir süre gözlerini dikmiş baktıktan sonra kuru bir sesle, "Benimle seks yapmaya mı çalışıyorsun?" dedi.

Beynim bir önceki bölüme geri döndü. "Ne? Hayır. Tabii ki hayır. Ben —" Kelimeler karmakarışık oldu. "S-sana iltifat ediyordum."

“İşe yaramayacak. Seninle birlikte olmayacağım.”

"Senden bunu mu istedim?"

"Görünüşe göre az önce yaptınız."

Utançtan tüylerim diken diken olmuştu, bu yüzden ovuşturma isteğime karşı koydum. "Neyse, güvendesin. Ben bunu aramıyorum."

Ona henüz biriyle yatağa girmemiş nadir kişilerden biri olduğumu söylemeye cesaret edemedim. Çok uzun zamandır biraz fazla sorunlu bir haldeydim, bu yüzden o şekilde bir partneri kendime çekemiyordum.

Baştan çıkarma sanatında, tam anlamıyla başarısız olmuşum.

“Öyle değil misin?” Kaşları öyle masum, öyle şaşkın bir şekilde kalktı ki, kalbim hızla çarpmaya başladı. Sansür edemedim ağzımdan bir soru çıktı: “Neden... neden herkes senden hamile kalmak istiyor?”

Yüz ifadesi değişmedi, ama gözlerinin ardında karanlık bir şey birikti.

İçimden bir ah çektim, bana cevap vermeyi reddedeceğini bekliyordum. Sonuçta, yabancıydık ve teknik olarak düşmandık, ama sonra elini kaldırdı ve siyah bandajla sarılı bileğine baktı. Bandajın ortası ıslak bir şekilde parlıyordu, kanamasının durmadığını gösteriyordu. "Bu yüzden."

"Kanınız için mi?" Şüphe omurgamı dondurdu. "Neden?"

“Önemli değil.” Bakışları kapıya kaydı, vücudu çıkmak için gerildi.

“Önemli olan, bunun için öldürmeye bile hazır olmaları.”

“Neden?” diye tekrar sordum. Gitmesini istemiyordum. Bazı cevaplar alana kadar. Belki bu hapishaneyi anlarsam tekrar uyuyabilirdim. Rahatlayabilir ve başka bir saldırıya balıklama atlamazdım.

Parmakları göğsüne, kalbine doğru kaydı. Kolu aşağı doğru kayarak gümüş bilekliğini tüm ihtişamıyla ortaya çıkardı. Bakışları benimkilerle buluştu, keskin ve soğuktu. "Çünkü ben soyumun sonuncusuyum. Ve eğer ölürsem, Brimstone Industries de benimle birlikte ölür."

Yüzünde daha fazla cevap aradım. "Anlamıyorum."

“Evet, öyle işte.” Sırıttı. “Pek zeki değilsin. Bunu zaten daha önce de belirttik.”

Gözlerimi kısarak, "Artık gidebilirsin," dedim.

Ayağa kalkarken kıkırdadı. Whisper başını kaldırdı ve esnedi.

Yataktan bir adım uzaklaşan Lucien, mırıldandı: "Yani... beni baştan çıkarmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi? Bu artık sıkıcı olmaya başladı—"

"Ve buraya beni öldürmeye gelmediniz."

"Yüzüncü kez söylüyorum, hayır."

Başını hafifçe yana eğdi, uzun saçları yakasına sürtündü. "Pekala."

"Neyi ceza olarak?"

Parmaklarını şıklattı ve panterinin yataktan fırlayıp yanına gelmesini bekledi. "Bundan sonra bana hizmet edeceksin."

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne yapacağım?"

“Sana inanıyorum. Sen diğerleri gibi değilsin.” Kapıya doğru döndü, parmakları yanında dolaşan kedi Whisper'ın parlak siyah tüylerinin üzerinde gezindi. “Yarın sabah saraya gel. Bu bir rica değil.”

Sinirlerim bozulmaya başladı. "Lütfen diyebilirdiniz."

“Yapabilirdim.” Omuzunun üzerinden baktı, gözleri soğuk ve büyüleyiciydi. “Ama yapmayacağım. Yarın görüşürüz küçük yalancı. Geç kalma.”

On yedinci Bölüm

Şiddetli bir ağrı dalgası daha beni bayıltmakla tehdit ederken inledim.

Özel avlumda oturduğum yerde ellerim yumruk olmuştu; küçük katillerin bana sinsice yaklaşamayacağı tek yer orasıydı çünkü Whisper bir iki uzvumu koparmadan hiçbiri saraya giremezdi.

Gün boyu yanma hissi giderek kötüleşiyordu, sanki bana damla damla daha büyük bir doz veriyorlarmış gibi—sanki biriyle konuştuğumu hissetmişler gibi. Tüm içgüdülerime rağmen birine güvenmek istiyordum.

Onun bana yaptıklarını inkar edemezdim. Onunla birlikteyken acımı bir şekilde dindiriyordu. Bana acı çekmeden nefes alma şansı veriyordu. Ve ona inanmak istememden nefret ediyordum. Onun diğerleri gibi olmadığını, doğruyu söylediğini çok istiyordum, ama geçmişte olduğum gibi aptal da olamazdım.

Anne ve babam öldükten sonra Marcus'un bana bakacağına güvenmiştim.

Reşit olana kadar Brimstone Industries'i yönetmek üzere bir araya gelen yönetim kurulu üyelerine güvendim.

Ve bakın bu güven bana neler kazandırdı.

Yukarıdaki yıldızlar parıldarken, yakıcı umutsuzluğu yavaş yavaş kontrol altına almaya çalıştım ve derin bir nefes aldım. Çenemi gökyüzüne doğru eğerek, anne babam beni iş seyahatlerine götürdüklerinde Pekin'in ışıltı ışıltı parlayan şehir silüetlerini hayal etmeye çalıştım.

Yirmi yıl boyunca, gördüğüm tek toplum ve şehir manzaraları, Marcus'un benim için tablete yüklediği nadir filmlerdi. Dünyanın bugünlerde nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uçan

arabaların var olup olmadığını veya insanlığın yıkımın eşiğinde olup olmadığını bilmiyordum.

Güneşlenme terasındaki şezlongdan kalkıp, yalınayak babamın bu mülkü annem için ilk satın aldığı anda diktiği küçük kiraz ağacına doğru yürüdüm. İngiliz kışlarını sevmiyordu ama yazın gayet iyi geliyordu.

Üzerinde birkaç yeşil yaprak bulunan küçük bir dalı koparıp döndürdüm, tam o sırada Whisper geldi.

Dev yaratık, az önce boşalttığım şezlonga oturmadan önce beni hafifçe dürterek selam verdi. Ona doğru dönüp baş parmağımla yaprağın üzerinden geçtim ve düşündüm.

Ne yazık ki, merak etmek her zaman başımı belaya soktu.

"Eğer diğerleri gibi değilse... eğer doğruyu söylüyorsa... bu, onu kullanabileceğim anlamına mı geliyor?"

Whisper esnedi ve başını kocaman patilerine yasladı.

"Eğer gerçekten bana zarar vermek için burada değilse... buradan kurtulmanın anahtarı o olabilir."

Gözleri gözlerime kilitlendi, başını tekrar kaldırdı.

Yaprağı parmaklarımla ezerek yere düşürdüm.

Ona güvenmemem önemli değildi.

Niyetlerinden hâlâ şüpheleniyor olmamın bir önemi yoktu.

Onu yönlendirebildiğim sürece işime yarayabilirdi.

Parmaklarım yumruk haline geldi, buradaki her kamerayı ve dinleme cihazını sistematik olarak imha ettiğim için bir kez daha memnundum. Beni gözetim altına almışlardı ve hepsini ortaya çıkarmak yıllar sürmüştü. Ama şimdi... şimdi, sahip oldukları tek göz ve kulakların tepede uçan dronlar olduğundan oldukça emindim.

Etrafın güvenli olduğundan emin olmak için yukarı bakarak sessizce fısıldadım: "Her şeyi neredeyse on yıldır planlıyordum. Bu hamleyi yapmaya çok uzun zamandır hazırdım. Sadece tetikleyici bir unsur eksikti."

Panterin yanına gidip oturdum ve kulağını kaşıdım. Anında mırıldandı ama benim düşüncelerim başka yerlerdeydi. Olası özgürlük ve muhtemel kaçış üzerineydi.

İşler son derece kötü de gidebilir, yoksa... şaşırtıcı derecede kolay da gidebilir.

Her iki durumda da, çektiğim acılar sonsuza dek sona erebilir.

Parmaklarımı onun kalın yakasına geçirerek mırıldandım: "Onu kullanırsam özgür olabilirim."

Whisper kısık sesle homurdandı ve ben bunu onay olarak algıladım.

“Pekala o zaman, yapalım.” Vitalsync çekirdeğinden damlayan zehirle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık dalgası üzerime çöktü. Kalbimi tutarak titredim, kafam karışık ve korkmuştum.

Daha fazla acıya hazırlandım. Belki de bu, her zamankinden farklı bir karışımdı, farklı bir tür ıstırap verecek bir şeydi, ama... birden kahkaha attım.

“Ne dersin?” Başımı salladım. “Aslında nefret ve umutsuzluktan başka bir şey hissediyorum. Umudun tadını tamamen unutmuşum.”

Whisper gözlerini devirdi ve gerindi.

Umut duygusunun nasıl bir şey olduğunu neredeyse hatırlamıyor olmam ne kadar üzücüydü?

Öfke ve intikam beni hayatta tuttu ama bu tür şeyler yaşamdan tüm neşeyi çaldı.

Peki ya şimdi?

İçime sinmiş, azimli bir kararlılık hissettim.

Kim olduğu önemli değildi.

Buraya gelme sebebinin ne olduğu önemli değil.

Onu kaçmak için kullanırdım.

Ve eğer bir gün başarılı olursam, ona teşekkür etmek için onu öldürmezdim.

Bu sırada ben de geri kalanları katletmek için bir katliam serisine giriştim.

On sekizinci Bölüm

Onu görmeden önce geldiğini hissettim.

Bir yırtıcının pusuda beklediğini haber veren havanın esnemesini hissettim, içgüdüsel bir korkuyla enseme saklanma isteği uyandı.

Tahminimce saat sabah ikiye yakındı.

Bir saat kadar önce bir çığlık duymuştum ve uykunun beni oradan uzaklaştırmasını dilemiştim. Ancak, eğer Lucien bu sırada beni ziyaret ediyorsa... belki de bana hizmet etme emrini yeniden gözden geçirmiş ve beni ortadan kaldırmaya gelmişti.

Karanlıkta iki altın küre belirdi, gözlerindeki parıltı ayna gibi ışıldıyordu.

“Ah, sadece senmişsin.” Nefesimi verip yana döndüm, krem ve beyaz dokuma halının üzerinde ağır ağır ilerleyen, yatağa atlayan, sanki bir kütükmüşüm gibi üzerimden geçen ve ardından dramatik bir iniltiyle kendini yatağa atan dev yaratığa doğru döndüm.

Pantere doğru dönüp gülümsedim. "Merhaba."

Whisper esnedi ve bana korkutucu derecede keskin dişlerini yakından gösterme fırsatı verdi.

Kalbim hızlandı ama bu, uzanıp parmaklarımı onun kalın, gür tüyelerine daldırmama engel olmadı. Hafif bir ekşilik ve tuzlu bakır kokusu vardı, Whisper'ın sıcaklığı sayesinde koku oldukça yoğundu.

Burnumu buruşturdum ve yeni bir korku, uykunun bir kez daha elimden kaçmasını sağladı. "İkiniz yine ava mı gittiniz?"

Sanki beni anlamış gibi, Whisper ipeksi tüyelerinin birbirine dolanmış olduğu yeri devasa pençesiyle yaladı ve böylece izleri sildi.

Yani Lucien bir kızı daha öldürmüştü.

O, umut vadeden suikastçılardan biri miydi yoksa hevesli cariyelerden mi? Benim gibi bu karmaşaya kazara sürüklenmiş kadınlara zarar vermesini nasıl engelleyebilirdim?

Bu düşünce bile başımı zonklatıyordu ama ağrı eskisi kadar şiddetli değildi.

Sırt üstü uzanıp, Whisper yanımda banyo yaparken yüksek tavana baktım. "Biliyor musun, efendim bu sabah gittikten sonra, iyi hissetmemin sadece bir tesadüf olduğunu umdum. Daha önce de birkaç kez bayılma nöbeti geçirdim ve her zaman müdahale olmadan kendime geldim, sonrasında kendimi çok kötü hissetsem bile. Ancak..." Whisper'a baktım. "Artık kendime yalan söyleyemem."

Dik oturup yastığıma sarıldım ve çenemi üzerine koydum. "Bütün gün kendimi...daha iyi hissettim. Her zamanki bitkinlik halim yoktu. Baş ağrım önemli ölçüde azaldı. Gözlerimin arkasındaki basınç geçti. Midem isyan etmiyor. Ve başım dönmedi."

Whisper, kulaklarını seğirterek dinlemeye devam etti ve banyo yapmaya devam etti.

"Neden böyle?" diye sordum sessizce, sanki Lucien yakınlardaymış ve bizi dinliyormuş gibi. Ki, bildiğim kadarıyla öyle de olabilirdi. Her odada kamera ve mikrofon olabilir. Başımızın üstünde uçan dronlar da ona rapor veriyor olabilir.

Yine de... içimden bir ses bana, o tahkim edilmiş duvarların, elektrikli çitlerin ve vızıldayan dronların onu içeride tutmak için tasarlanmış bir şey olduğunu söyledi.

"Onun kanı bana ne yaptı ki? Bu gezegendeki diğer tüm insanlardan ne farkı var?" Kaşlarımı çattım. "Ve eğer gerçekten iyileştirici özellikleri varsa, o zaman o adamlar neden onu öldürmek için bu kadar çok kadını buraya attılar?" diye öfkeyle söylendim. "Lucien, eğer o ölürse Brimstone Industries'in de öleceğini söylememiş miydi?"

Suratımı astım, uzun zamandır ilk defa internete erişebilmeyi diledim. Lucien Ashfall'ın kim olduğunu araştırmak istiyordum. Bu gizem beni delirtmeden önce bu bulmacayı bir araya getirmeye başlamak istiyordum.

"Brimstone Industries tam olarak nedir?"

Whisper banyosunu bitirdi ve sessizce homurdandı.

"Ne?" diye sordum, elimi uzatıp boynunu kaşıyarak. "Soru sormama izin verilmiyor mu?"

Gözlerindeki hafif yanma, köz halindeki kömürlere benziyordu. Burnunun üzerinde hâlâ çok hafif bir kızılık parıltısı vardı.

Bu gece hangi kızın öldüğünü merak ederken midem kasıldı.

“Efendiniz tam bir bela,” diye mırıldandım.

Homurdandı ve yatağın neredeyse tamamını kaplayacak şekilde yayıldı. Gözlerini kapattı ve kıskançlık duygusu kabardı. Bir panterin bu kadar çabuk hayallere dalmasına imreniyordum.

Yanına sokularak, onun dinginliğinden faydalanmaya çalıştım.

Faydası olmadı.

Gözlerim tekrar kocaman açıldı. "Bana hizmet etmemi istediğini söyledi." Pantere dürttüm. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Whisper homurdandı ve kıpırdandı, ağır başını doğrudan karnımın üzerine koydu. Gözlerini tekrar kapatırken beni ağırlığıyla ezdi, beni sahiplendi.

Dişlerinin sıkışıklığı. Çenesinin ağır, sağlam duruşu. Sinir sistemimi alt üst etmeliydi ama... nefes alışverişi düzene girdiğinde ve gecenin karanlığında en yumuşak mırıltı yankılandığında, gözlerim yavaşça kapandı.

Sorularım yumuşak bulutlar halinde dağıldı.

Ve inanılmaz bir şekilde, uyudum.

* * * * *

İleride siyah taşın saray heybetli bir şekilde yükseliyordu.

Elimden geldiğince oyalandım. Dolambaçlı, çakıllı patikalardan geçerek manzaralı yoldan gittim ve Lucien Ashfall'a hizmet etmeyi reddetmenin bir yolunu bulmaya çalıştım.

Ama gerçek şuydu: Hayatta kalmak istiyorsam itaat etmek zorundaydım.

Ve böylece... günü atlatabilmek için üzerime yapışmayan veya beni bunaltmayan kıyafetler tercih etmiştim. Bol bir keten pantolon, beyaz bir bluz ve deri sandaletler ilk iş günü için uygun bir kıyafet değildi, uzun siyah saçlarımı açık bırakmak da profesyonelce sayılmazdı, ama bir daha bayılmamak için her türlü önlemi almıştım.

Baskı ve ben? Biz birbirimize hiç uymadık.

Eğer benden iyi bir çalışan olmamı bekliyorsa, çok hayal kırıklığına uğrayacak çünkü kendi şirketimden kendimi kovdum, çünkü bordrodaki en

işe yaramaz kişi bendim.

Ellerimi yumruk yaparak sarayın önündeki mermer avluyu hızla geçtim ve gözlerim etkileyici revakın basamaklarında oturan üç kadına takılınca donakaldım.

Yoğun sohbetlerinden başlarını kaldırmadılar; dizleri birbirine değiyor, yüzleri yakın, sert fısıltılarla konuşuyorlardı. Birkaç metre yaklaşmayı başardım, sonunda gelişimi fark ettiler ve başlarını kaldırdılar.

Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış, ağızları ise hayretle açık kalmıştı; bu durum oldukça komikti.

İkisini tanıdım.

Evelyn ve Lydia.

Üçüncüsünü daha önce görmüştüm ama adını bilmiyordum. Esmer tenli, ince yapılı bir kadındı; bakışları o kadar yoğun ve keskindi ki, sanki önceki hayatında bir katılmış gibiydi.

"Sen," diye nefes nefese sordu Evelyn.

Ayağa fırladı, siyah saçlarını geriye itti ve beni baştan aşağı, sanki ölümcül yaralar arıyormuş gibi süzdü. "Nasıl hala ölmedin?"

"Size de güneydın." Kollarımı kavuşturdum.

Lydia, güzel limon sarısı elbisesiyle suikastçı değil, baştan çıkarıcılardan biri olduğunu ima ederek bana doğru yürüdü. "Neden hâlâ hayattasın?"

Kaşlarımı çattım. "Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Yani... seni henüz nasıl öldürmedi?"

"Yine de, tam olarak ne söylememi istediğinizden emin değilim."

"Sen her zaman bu kadar sinir bozucu musun?" diye mırıldandı diğer kız.

"Hayatta nasıl kaldığımı soran ben değilim." Onun delici bakışlarına karşılık verdim.

Evelyn, "Geçtiğimiz hafta bir yerlerde mi saklanıyordun?" diye sordu. "Onun ilgisinden bu şekilde mi kaçınıyordun?"

Gözlerim arkalarında yükselen devasa saraya kaydılar ve keşke arkamı dönüp kaçabilseydim diye düşündüm. Baş ağrım şakaklarımda zonkluyordu ve bu insanlardan uzaklaşma isteği kalbimi hızla çarptırıyordu.

Meşe yaprakları ve oryantal ejderhalarla oyulmuş devasa çift kanatlı kapılar aralandı. Lucien'in ortaya çıkıp hepimizi öldürmesini bekleyerek donakaldım. Ama... onun yerine gölgelerin arasından Whisper belirdi.

Yatağımı paylaştığım uysal, nazik panter artık yoktu; başını eğip kızları takip etmeye başladı, gözleri kısılmış ve acımasızdı.

“Şey... beyler?” Geri çekildim, Whisper için korktuğum için değil, gerçekten kan içinde kalmak istemediğim için.

Rook, sesini duyuyor musun?

Hangi dünyada panterleri evcil hayvan olarak kabul etmek ve bir panterin kahvaltıda birini yemeye karar vermesi durumunda kıyafetlerime kan bulaşması düşüncesinden sinirlenmek normaldi?

Derin bir nefes alarak arkalarını işaret ettim; böylece hayatlarını kurtardım. Gerçi bana teşekkür edeceklerini de bilmiyordum. "Konuşmanızı bitirmek için başka bir yere gitmek isteyebilirsiniz."

Üçüncü kız, "Bize ne yapacağımızı söylemeyin," diye tersledi.

“Burada olmaması gereken sensin.” Evelyn burnunu çekti. “Bay Ashfall seni görür görmez, işin bitti.”

Onları düzeltmekle uğraşmadım ve tavsiyelerimi dikkate almamaları da umurumda değildi. Zaman daralıyordu ve Lucien bana bu sabah ne zaman gelmem gerektiğini söylememişti, bu yüzden muhtemelen zaten geç kalmıştım.

“Ben gidiyorum.” Kızlar onların etrafından dolaşarak benimle birlikte döndüler, ancak Whisper'ı tam arkalarında fark edince donakaldılar.

Geriye doğru kayarak birbirlerine tutundular, bu sırada panter dişlerini gösterip kükredi.

Gülümsememi zorla bastırdım ve aptalca, salakça bir şekilde, tıpkı Lucien'in yaptığı gibi, parmaklarımı Whisper'ın kıvrımlı omurgası boyunca gezdirdim. Bunu ölmediğimi kanıtlamak için mi yoksa beni hafife almamaları konusunda onları uyarmak için mi yaptığımı anlayamadım.

Her iki durumda da gözleri fal taşı gibi açıldı ve Whisper da omurgasını kamburlaştırarak, sanki yeni favori şeyimmişim gibi bana sürtünerek küçük oyunuma katıldı, sonra elimi nazikçe ağzına alıp beni konağa doğru çekti.

Dişleri son derece kırılğan olan tenime bastırıldı. Ağzının sıcak ve ıslaklığı tüylerimi diken diken etti, vücudumun reflekslerini bastıramadım.

"Eh, Whisper?" diye fısıldadım. "O ele ihtiyacım var. Lütfen, lütfen ısıрма onu koparma."

Homurdandı ve beni kapılara doğru sürükledi.

Arkamdaki kızlar yüksek sesle konuşmaya başladılar.

"O-"

"Onu içeri getiriyor."

"Burada neler oluyor Allah aşkına?"

"Onu neden eve sürüklüyorlar ki?!"

"İçeri giremezsiniz! Bay Ashfall'ın evine kimsenin girmesi yasak!"

"Bırak beni gideyim" diye fısıldadı ve ardından yüksek, vahşi bir hırıltı daha çıkardı.

Kadınlara dönerek sordum: "Zaten hepiniz ona zarar vermek için burada değil misiniz? Neden kapının önünde duruyorsunuz?"

Evelyn diğer ikisinden daha cesur bir şekilde öne doğru yürüdü. Siyah, vücuda oturan elbisesi bir gece kulübüne daha uygun olurdu. "Ona zarar vermeye çalışmıyoruz. Ona her zaman istediği her şeyi vermeye çalışıyoruz."

"Yani seks demek istiyorsun."

Kaşlarını çattı. "Yirmi yıldır yalnız. Çok yalnız."

"Onun kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum, gerçekten, çaresizce öğrenmeyi istiyordum. "Onu sizin ve dışarıdaki adamlar için bu kadar önemli kılan ne? İnsanların onu öldürmeye çalışmasına neden olacak kadar büyük bir tehdit oluşturuyor?"

Lydia gözlerini devirdi ve Evelyn'in yanına geldi. "Onun kim olduğunu bile bilmiyor, yine de kedisi ona özel bir davetiye gönderiyor." Dramatik bir tavırla dudak büzerek elini bana doğru savurdu. "Bu nasıl adil?"

Evelyn gözlerini benden ayırmadı, bakışlarında yavaş yavaş saygı belirliyordu. Bana ihtiyacım olan cevapları vermesini bekledim, ama kıkırdayıp saçlarını savurunca hayal kırıklığına uğradım.

Pekala, sırlarınızı kendinize saklayın—

"O çok önemli çünkü kanı Brimstone Industries'i yönetmenin anahtarı. Her kilit, kasa ve şifre sadece Ashfall kan bağıyla çalışıyor. O sonuncusu, bu da yönetim kurulunun onsuz şirketi nasıl yöneteceklerini bulmak için zamanlarının azaldığı anlamına geliyor. İşte burada devreye biz giriyoruz." Sırıttı ve kalçasını yana doğru çevirdi. "Ne kadar çok kişi onun çocuğunu dünyaya getirirse, kanından o kadar çok varis olur."

Kulaklarım çınlıyordu ve Whisper bol gömleğimi yakalayıp beni saraya çekmeye çalışıyordu. Panterle mücadele ederken sordum: "Peki ya onu öldürmeye çalışanlar? Eğer o kadar önemliyse, neden o adamlar sadece yatak arkadaşı değil, suikastçıları da içeri aldılar?"

"Hayır, öyle yapmadılar." Lydia sıırıttı. "Bizim gibi eğitilmiş fahişeler kılığında gizlice içeri girdiler. Bazıları, onun yönetiminde olmaktansa her

şeyi yok etmeyi tercih eden kendi şirketinden, bazıları ise en büyük rakibinden.”

Whisper hırladı ve beni tekrar çekmeye çalıştı.

Kapı çerçevesine tutunarak içeride kalmak için mücadele ettim. "En büyük rakibi mi?"

Evelyn, esmer güzelle bakıştı. "Ona söylemek ister misin, Miram?"

Miram sıırttı. "Snowflake Corp, Ashfall soyunu durdurmak için çok yatırım yaptı. Bu, bazılarımızın uğrunda ölmek anlamına gelse bile."

“Snowflake Corp mu?” Kalbim mermere çarptı. “E-Emin misiniz?”

Whisper etrafımda dolaşıp beni eşikten içeri doğru ittiğinde kızlar güldüler. "Görünüşe göre menüdesin." Evelyn parmaklarını oynattı. "Merak etme. Sabah cesedin dışarı taşındığında senin için yas tutmayacağız."

Fısıltı beni geriye doğru savurdu.

Kapı gürültüyle kapandı.

Ve Lucien Ashfall'ın sarayı beni tamamen yuttu.

Ondokuzuncu Bölüm

“GEÇ KALDIN.”

Gözlerimi kırıştırdım ve hayranlıkla etrafa bakmamak için elimden geleni yaptım. Tıpkı balo salonunda diğerlerine katılmak için gizlice içeri girdiğim ilk gün gibi, muazzam büyüklüğü ve ihtişamı nefesimi kesti. Gözlerimi gölgelerde duran Lucien'e indirdim ve bu işi bir an önce bitirme hedefimi benimsedim. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Gülümsemedi.

Elleri arkasında bağlı bir şekilde duruyordu. Bol siyah pantolonu, siyah gömleği ve siyah uzun paltosuyla bir kâbus gibi görünüyordu; sarayının siyah taşından oyulmuş ruhsuz bir silüet.

Kalbim hızla çarpıyordu ve başım tekrar dönmeye başlamıştı, ama kendimi zorlayarak ona doğru yürüdüm. "Eğer bir hizmetçi istiyorsan, ben senin için doğru kişi değilim."

"Öyle mi?" Kaşını kaldırdı.

"Ben...yapacak durumda değilim." Her şeyi açıklayacakmış gibi şakağıma dokundum. "İşsiz olmamın bir sebebi var ve beni öldürmekten vazgeçtiğiniz için minnettar olsam da, gerçekten de benden yapmamı istediğiniz şeyi yapamam."

"Benimle gel." Çıplak ayağıyla dönerek, devasa fuayeden geçip ötesindeki kemerli koridora doğru yürüdü.

"Hey!" diye seslendim, yetişmek için. "Dinlemiyor muydunuz? Sizin için çalışmam. Kimse için çalışmam." Geldiğim yöne doğru işaret ederek ekledim, "Kapınızın önünde üç hevesli kız bekliyor. Bırakın onlar size yardım etsinler."

Cevap vermedi ya da hızını yavaşlatmadı.

Whisper yanımda sessizce dolanıp durdu ve bana dişlerini göstererek gülümsedi.

İyi.

Gözlerinin içine bakabildiğim ve evini ateşe vermiş gibi ortalıkta dolanmadığımız bir zaman tekrar deneyeceğim.

Sarayın derinliklerine doğru ilerledikçe, aklım beni alıp götürmeye başladı.

Miram adlı kız, Snowflake Corp'un onun en büyük rakibi olduğunu ve onu yok etmeye çalıştığını söylediğinde ne demek istemişti? Eğer bu doğruysa, her yatırım getirisi toplantısında Brimstone Industries'ten bahsetmemiz gerekmez miydi? Birçok su hakkına sahiptik ve kâr amacı gütmeyen temiz soğuk füzyon teknolojisini başarıyla geliştirmiştik. Dünya çapında en iyi enerji tedarikçilerinden biri olmuştuk. Bizimle rekabet edebilecek hiçbir şirket bilmiyordum.

Brimstone gibi bir isimle anılan şirket, yangınla mı yoksa ona eşdeğer yıkıcı bir şeyle mi ilgileniyordu?

Aristokrat mobilyalar, antik sanat eserleri ve kabarık işlemeli kanepelerle döşenmiş geniş odaların önünden geçerken kalbim hızla atmaya başladı; ancak kağıt fenerlerle aydınlatılmış salonlardan, avizelere kadar uzanan saksı bambularından ve tütsünün yumuşak dumanlarından geçerken bambaşka bir çağa adım atmış gibi hissettim.

İki dünya—birbirine karışmış ama aynı zamanda meydan okurcasına tanımlanmış.

Dekorasyondaki farklılıklara rağmen, sıra sıra dizilmiş güvenlik kameraları sayesinde her odayı birbirine bağlayan bir tema vardı. Her köşede, her tablonun üzerinde, her aydınlatma armatürünün ucuna yerleştirilmişti. Binlerce çift göz, hepsi kör edilmiş ve oyulmuştu; mercekleri paramparça olmuş, kabloları kopmuş ve çoğu sanki zorla çekilmiş gibi sarkıyordu.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum.

Lucien omzunun üzerinden bana baktı, bakışları benimkini takip ederek bozuk güvenlik kamerasına kaydı. Dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. "Evet, yaptım."

"Çünkü sizi gözetliyorlardı?"

Başını salladı ve yürümeye devam etti.

"İnsansız hava araçları da onlara mı ait?"

Bir süre cevap vermedi ve beni sekizgen şeklinde, sekiz ayrı yolun çıktığı başka bir fuayeden geçirdi. Kuzeydoğu koridoruna yöneldi ve biraz yavaşlayarak, "Günlük olarak ne yaptığımı göremedikleri için sinirleniyorlar. Kaçış yolu üzerinde çalıştığımın endişeleniyorlar," dedi.

"Öyle misin?"

Vahşi ve biraz da dengesiz bir şekilde sırttı. "Elbette."

Gözlerimiz kenetlendi. Tüylerim diken diken oldu. Güzelliği beni bir kez daha dilsiz bırakmıştı, aynı anda dilimde binlerce soru dönüp duruyordu. "Şirketinizin lideri ve ailenizin son üyesiyseniz, neden—"

"Demek kim olduğumu biliyorsunuz."

"Ben..." Tam da bu tuzağa düştüm. Omuzlarımı düşürerek mahcup bir şekilde, "Dışarıdaki kızlara senin hakkında sormuş olabilirim," dedim.

"Ne kadar da güzel dedikodu yapıyorlar."

"Haklılar mı?"

Benimle konuşmak bir angarya gibiymişçesine derin bir iç çekti. "Muhtemelen."

"Öyleyse neden burada hapsedildiniz?"

"Sana zaten söyledim." İleri doğru yürüyerek beni başka bir odaya götürdü.

Tavanlar aynı yükseklikteydi, duvarlar da anka kuşları, ejderhalar ve kiraz çiçeği ağaçlarının ipekten işlenmiş motifleriyle yaldızlıydı, ama atmosfer farklıydı.

Sarayın geri kalanı kasvetli ve karanlıktı; tertemiz ve steril bir canlı mozole gibiydi, ama burası... sanki içinde yaşanmışlık izleri vardı.

Özel duvarla çevrili avluya açılan çift camlı kapıların yanındaki mor ve siyah halı güneşten yanmış ve yıpranmıştı. Alçak bir masanın üzerinde, dikkatsiz eller yüzünden buruşmuş kitapların bir yığını duruyordu. Satranç tahtasında oyun devam ediyordu, birkaç taş sanki oyuncu yarıda sinirlenip kenara atmış gibi devrilmişti. Bir su bardağı pencere pervazında durduğu yerde cilalı ahşaba gökkuşağı yansıtıyordu ve beyaz örgü bir battaniye gelişigüzel bir şekilde keten kanepenin üzerine atılmıştı.

Etrafıma şöyle bir göz atmak, birinin en mahrem alanına bakmak gibiydi.

"Burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordum sessizce.

Büyük taş şöminenin yanındaki kanatlı koltuğa doğru yöneldi. Zarif bir şekilde otururken, paltosu bacaklarının etrafında dalgalanıp yere yığıldı.

"Evime bu kadar dikkatle bakmanızın sebebi meraklı olmanız mı yoksa

silah mı arıyorsunuz?" Elini paltosunun cebine sokarak çaldığı hançeri kaldırdı. "Çünkü size söylemekten nefret ediyorum ama bu, bu lanet olası mezarlıktaki tek silah ve sanırım uzun süre elimde tutmama izin vermeyecekler. Hiçbir zaman izin vermezler."

Durun bir dakika... yani gelip eşyalarını mı aldılar? Sanki güvenilmez üç yaşında bir çocukmuş gibi mi davrandılar?

"Mezarlık. İlginç bir kelime seçimi." İleri doğru yavaşça ilerleyerek kanepenin yanında oyalandım. Whisper kanepenin arkasından atlayıp, şüpheli bir şekilde panter büyüklüğünde görünen bir çukura yayıldı.

"Burası evden çok bir mezara benziyor." diye omuz silkti, düşünceli bir şekilde ilginç bir sohbet havasındaydı.

Konuşmaya istekliyse, onu durdurmazdım. Belki de eksik kısımları tamamlardı ve zonklayan başım sonunda gizemden dolayı acımayı bırakırdı. "Neden silahlarınızı elinizden alıyorlar? Kendinizi koruma yollarınız yok mu?"

"O zaman dönüp bu yöntemleri kullanarak kendime son verebilirdim." Bıçağın ucuna bir parmak şıklattıktan sonra, onu yanındaki sehpanın içine şiddetle sapladı.

Donakaldım. "Yani kendine zarar vereceğini mi söylüyorsun?"

Gülümsedi ve bu gülümseme kalbimi burktu çünkü kasvetli, duyarsız veya acımasız değildi. Acı verici bir şekilde kaybolmuş ve bitkin bir gülümsemeydi. "Eğer intihar eğilimim varsa neden yere yatıp o izinsiz girenlerden birinin beni öldürmesine izin vermediğimi düşünüyorsunuzdur eminim."

"Hayır, ben—"

"Henüz ölme niyetim yok." Gözleri parladı. "Kendimi öldürebilsem bile."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hiç bir şey."

Garip hava dağıldı ve ne diyeceğimi düşünmekte zorlandım. Sonunda genel bir şey söylemeye karar verdim: "Tamam, bu iyi—"

"Neden iyi?" diye sözümü kesti. "Yaşayıp yaşamamamla ilgileniyormuş gibi yapman beni sinirlendirmeye başladı."

"Bu bir oyun değil." diye kaşlarımı çattım.

"Yalancı."

Sinirlerim kabardı ama kendimi tuttum. Olabildiğince sakin kaldım, neşeli bir şekilde gülümsedim. "Hayatta kalmak istemene sevinen tek kişi

ben deęilimdir eminim. Kanının bu kadar deęerli olduęunu dűşűnűrsek, sana kendine bakabilme yeteneęi vermeleri gerekirdi—űzellikle de o kocaman kedin hariű. Hele de deli kadınları buraya seninle birlikte hapsediyorlarken."

Gűzlerini kısararak, "Dikkatli ol. Neredeyse onlara benziyorsun," dedi.

"Kanınızdan bahsettięim iűin mi?"

"űűnkű onun neler yapabileceęini űğrendin ve ŗimdi merak ediyorsun."

"Hiűbir ŗey űğrenmedim." Koltuęun arkasına tutundum. "Tek bildięim, dűn gece bana bir ŗeyler hissettirdi ve yardımınız iűin minnettarım."

"Tam olarak ne yaptięını űğrenmek istemiyor musun?"

Sırtımı dikleűtirerek baűımı salladım. "Elbette isterim. Ama bana sűyleyip sűylemeyeceęinizden emin deęilim."

Gűzlerim ondan hiű ayrılmadı. Konuűarak sadece onun deęil, baűkalarının da sırlarını aűięa űıkarabileceęinin son derece farkındaydım. Eęer Snowflake Corp'un tek varisi olduęumu bilseydi... beni űldűrűr műydű? Buraya yanlıűlıkla geldięime onu ikna ettięim iűin beni bu kadar uzun sűre baęıűlamıűtı ama... ya űyle deęilse? Ya bir ŗekilde biliyorlarsa?

Saűmalama.

Beni tanısalar bile, beni buraya getirerek ne kazanacaklardı? Aptal bir kuzuyu kurban mı edeceklerdi?

Bu, Snowflake Corp'un liderini kaybetmesi anlamına gelir.

Kaęıt űzerinde bu felaket gibi gűrűnse de, gerűekte yedi yıl űnce liderlerini kaybetmiűlerdi ve hala gűűlű bir ŗekilde devam ediyorlardı. Bana en ufak bir ihtiyaűları yoktu.

"Bir ŗey dűűűnűyorsun." Parmaklarını sandalyenin kollarına sapladı, eklemleri bembeyaz oldu. "Ne?"

"Hiűbir ŗey." Boęazımı temizledim. "Sadece seni anlamaya űalıűıyorum, hepsi bu."

Gűzlerini kısararak, tıpkı panteri gibi beni inceledi. "Bulacaęın ŗeyden korkmuyor musun?"

"Olmalı mıyım?"

Sırtıttı. "Kesinlikle."

"O halde... pavyonuma dűnűp anonim kalmaya devam edebilir miyim?" Kanepede uyuklayan Whisper'a baktım. "Size yardım etmek iűin űok umutsuz olduęumu sűylerken yalan sűylemiyorum. Stres altında űűkerim ve uyumayı, atıűtırmayı ve hayal kurmayı űok daha fazla tercih ederim... tercihen bu sırayla." Kapiya doęru geri űekildim. "Yani sakıncası yoksa—"

"İznim olmadan buradan dışarı çıkarsan, özür dilemeden önce seni öldürürüm."

Kasıldım.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ama başım garip bir şekilde ağrısızdı. Ağrı devam ediyordu. Gözlerimdeki basınç geçmemişti ama kötüleşmemiş veya bayılacak kadar şiddetlenmemişti.

Neden?

O, sistemimi yüksek alarma geçirdi ve her yerimi yakıcı bir farkındalıkla titreştirdi, yine de... ondan korkmuyordum. Bu tamamen mantıksızdı ve onun yanında olmanın beni nasıl mahvettiğine dair bir başka ipucu daha verdi.

Aniden ayağa kalkması, Whisper'ın yere sıçramasına ve efendisinin yanına doğru yavaşça ilerlemesine neden oldu.

"Benimle gelin," diye emretti Lucien, başka bir kemerli geçitten geçerek devasa mutfığa doğru ilerlerken. Burada bir basketbol takımı bile rahatlıkla oynayabilir ve siyah lake dolaplara ve gri-altın rengi mermer tezgaha çarpmadan bolca yer bulabilirdi.

Büyük siyah lavabonun altındaki dolapları zorla açan Lucien, burnunu çekti. "Ne dersem onu yapacaksın. Bahane duymak istemiyorum. İtaatsizlik edersen seni cezalandırırım. Hadi işe koyul."

Yavaşça ona doğru ilerlerken, lavabonun altındaki şişelere, bezlere ve kovalara baktım. "Tam olarak ne yapmamı bekliyorsunuz?"

Sanki zekâm sıfırmış gibi kaşlarını çattı. "Elbette temiz."

Ağzım açık kaldı. "Gerçekten benden hizmetçiniz olmamı mı bekliyorsunuz?"

"Hayatta kalmak istiyor musun?"

"Evet-"

"O zaman sen temizleyeceksin." Yanımdan geçip parmaklarını şıklatarak Whisper'ın da yanına gelmesini işaret etti ve hem adam hem de panter duvarla çevrili avlunun içine kayboldu.

Beni, dünyanın en zengin kadınlarından biri olmaktan -stres yüzünden hatırı sayılır servetini dağıtan bir kadından- münzevi, muhtemelen deli bir mahkumun yanında sıradan bir hizmetçi olmaya nasıl düştüğümü merak ettirdi.

Kendi bölüğünün tutsağı.

Damarlarında insanlık dışı kan dolaşan bir mahkum ve gerçekten, gerçekten öğrenmek istediğim bir hayat hikayesi.

Yirmiinci Bölüm

Kahretsin, bu sefer çok kötüydü.

Kötüden de beter.

Biliyorlardı. Sonunda evime bir kadını kabul ettiğimi biliyor olmalıydılar.

Mutlu olacaklarını düşünmüştüm. Sürekli devam eden yakıcı acıdan beni kurtaracaklarını, böylece gerçekten seks yapacak enerjim olacağını sanmıştım.

Böyle bir senaryoyu istememişler miydi?

Benden birilerine yakınlaşmamı, çocuğumu asla bu sonsuz acıya mahkum etmeyeceğim yönündeki sarsılmaz kuralımı bozmamı istediler.

Bana gönderdikleri işgalcilere tecavüz edebilirdim. Tam bir canavara dönüşüp yüzlerce kadınla birlikte olabilirdim, ama... yapmadım.

Yirmi dokuz yaşında bakire bir kadın olmaktan hoşlandığım için değil, onlardan birinin hamile kalma ihtimaline bile en ufak bir risk almak istemediğim için.

Bu olay gerçekleşmeden önce kendimi hadım ederdim.

Ergenliğimin en yoğun dönemindeyken bile vücuduma uyuşturucu vermişlerdi; inatçılığımı bastırmak ve beni şehvetle yakmak için tasarlanmıştı bu uyuşturucular. O seviyedeki acı neredeyse dayanılmazdı ve eğer Whisper orada olup yatağıma gizlice girmeye çalışan kızları uzaklaştırmasaydı, çok pişman olacağım bir şey yapabilirdim.

En azından beni insan aygırı gibi performans sergilemeye zorlamayı bırakmışlardı, ama acının neden bu kadar dayanılmaz olduğunu anlayamıyordum.

Damarlarım tamamen kuruyup toz haline geldi.

Kanım alevlere dönüştü.

Kalbim gittikçe hızlandı ve sonunda hayati senkronizasyon merkezinin bana sakinleştirici vermesi için tetiklenen o kritik ana ulaştı.

Dişlerimi o kadar sıkı kenetledim ki neredeyse kırılacaklardı. Acıdan sırtımdan terler akıyordu.

Hangisinin daha iyi olacağına karar vermeye çalıştım: Savaşmaya devam edip acının geçmesini mi ummak, yoksa kalbimin o uyarı çizgisini aşıp yere yığılmasına izin vermek mi?

Ama o benim evimdeydi.

Oturma odamdaydı, yatak odama çok ama çok yakındı ve ben boğazımdan kopan çığlıklarla boğuluyordum.

Eğer o buradayken bayılsaydım... bana her şeyi yapabilirdi.

Belki de beni bayıltıp kendi insafına bırakmaya çalışıyorlardı.

Kanımı değil, spermelerimi de ele geçirmek için yeni bir yöntem kullanacaklardı; DNA'mı farklı bir biçimde çalarak, kınamayı reddettiğim bir hayat yaratacaklardı. Henüz o kadar ileri gitmemişlerdi. Ya da en azından... gittilerse de ben bunun farkında değildim.

Şiddetli bir acı patlaması.

Acı dolu bir yumruk.

Dünya griye büründü.

Yirmi Birinci Bölüm

"AH!" Ellerimi kaldırdım ve oluşan kabarcıkları saydım.

Bunu kimseye söylemeye cesaret edememiştim ama... daha önce hiç kabarcığım olmamıştı. Vietnam'daki kısa sürem dışında, böyle rahatsızlıklara yol açacak hiçbir angarya işi yapmamıştım.

Peki ya bugün?

Bugün ilk kez evcilleşmenin tadını aldım ve... bundan nefret etmedim.

Aslında, güneş batarken bile hâlâ ayaktaydım. Lucien Ashfall'ın özel odasında dolaşırken ve lambaları, fenerleri açarken hâlâ aklım başımdaydı. Daha gençken ve anne babam hayattayken bile, kurumsal ortamda pek başarılı olamamıştım.

Bana tahsis edilen ofiste çalışacak kadar işlevseldim. Araştırmaları derlemeye yardım ederdim ve ebeveynlerimin benden yapmamı istediği her görevi yerine getirirdim, ancak neredeyse her zaman insanlarla, bilgisayar ekranlarıyla ve ağır sorumluluklarla uğraşmaktan dolayı sersemlemiş bir halde günü bitirirdim.

Ama bu mu?

Temizlik neredeyse zihnimi kapatmama izin vermişti. Raflarını tozdan arındırmak, kitaplarını düzenlemek, yerleri silmek... Bundan pek zevk almadım ve tembelliğim beni oturup uyumaya itti, ama aslında kendimle biraz gurur duydum.

Gerçekten de bir şey başarmıştım.

Bayılmamıştım.

Şimdi çok acıktım.

Karnım yüzüncü kez guruldadı. Lucien bu sabah işe gitmemi söyledikten sonra geri dönmemişti ve dolaplarından bir şey çalmaya cesaret

edememiştim, ama... onun izni olmadan ayrılmaya da cesaret edememiştim.

Ondan korkmuyor olabilirim ama ona karşı gelirsem ne tür bir ceza uyduracağını da görmek istemezdim.

Bu durumda geriye tek bir seçenek kaldı.

Satranç takımını cilalarken omzuma düşen saçlarımı geriye doğru savurdum (tüm parçalar yanındaki ahşap kutuya düzgünce yerleştirilmişti), bezi ve şişeyi alıp mutfağa geri döndüm.

O odayla henüz ilgilenmeye vakit bulamamıştım ve düşüncesi bile tüm vücudumu ağrıtıyordu.

şarap.

Birden canlandım.

şarap her şeyi daha iyi hale getirirdi.

Özellikle de Cinderkeep'te bulunan enfes lezzetler.

Bezi ve narenciye kokulu dezenfektanı tezgâhın üzerine bırakıp buzdolabına doğru yöneldim ve açtım. Raflar yiyeceklerle dolup taşıyordu. Taze kavunlar ve ilekler, kızarmış tavuk, soğuk etler, rengarenk sebzeler, protein içecekleri ve hazır orbalar. Önceden doğranmış kereviz saplarını içeren kabı açıp biraz humus alıp bir avuç ilek kaptığımda midem tekrar guruldadı.

Küçük ziyafetimi afiyetle yerken, son zamanlarda oldukça sevdiğim iek şarabıyla dolu toprak kaplardan birini gözüme kestirdim.

Harika.

Son ileği ağzıma attıktan sonra kavanozu kaptım, buzdolabının kapağını kalamla iterek kapattım ve bir bardak aramaya koyuldum.

Arkamdan ağır ve yumuşak ayak sesleri geliyordu.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu, aniden başım ağrıdı ve şarabı neredeyse düşürüyordum. "İş kanunlarından haberin yok mu?" diye patladım. "Biraz ara vermeyi hak ediyorum ve—" Derin bir nefes verdim. "Oh, Tanrıya şükür, sadece senmişsin."

Whisper göz kırptı ve elimdeki şaraba, sanki tam olarak ne yaptığımı biliyormuş gibi baktı: Efendisinin stoğunu yağmalıyordum.

"Defolun." Gülümsedim. "Bu sadece insanlar için."

Onun yanından geçip ekmecelerden birini denedim; tabaklar ve kaseler buldum ama bardak yoktu.

Whisper beni takip etti ve burnunu kalçama dayadı.

"Sen de mi açsın?" Başka bir ekmece açtım.

Aha!

Kristal bir kadehi kapıp, şişenin kapağını açtım ve içine berrak alkol döktüm. Ekşi armut kokusu burnuma çarptı. Mükemmel. Bu en sevdiğilerimden biriydi. Lucien ve gardiyanları bu içkiyi nereden buluyorlardı acaba? Eğer süpermarketlerde satsalardı, kesinlikle alkol sorunun olurdu çünkü çok lezzetliydi.

Bardağı dudaklarıma götürerek, ilk yudumun tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım ve—

Whisper beni devirince popomun üzerine düştüm.

Şarap her yerime sıçradı, beyaz gömleğimi ıslattı, şeffaf ve açık bir hale getirdi—tıpkı dar kıyafetlerden hoşlanmadığım gibi, kısıtlayıcı iç çamaşırlarından da hoşlanmıyordum. İçime giydiğim ipek askılı bluz, tıpkı gömleğim gibi tenime yapıştı ve beni buz gibi bir şokla titretti.

"Ne yapıyorsun, aptal şey?" Dev yırtıcıyı üzerimden iterek ayağa kalkmaya çalıştım ama Whisper beni tekrar itti, dev kafası ıslak göğsüme değdi ve beni yerde sürükledi.

"Hey!"

Beni paspas gibi kullanmaya devam etti, mutfak adasında ve uzakta, keşfetmeye cesaret edemediğim bir alana açılan başka bir kapıya doğru itti.

Geriye doğru çekilen Whisper, sendeleye sendeleye ayağa kalkmam için bana tam yetecek kadar zaman verdi, ardından keten pantolonumun kumaşını kavrayıp beni öne doğru çekti.

Tökezledim.

Elim omuz kemiklerine değdi, pürüzsüz kürkün altında çalışan kasları hissettim. "Sorun ne?" diye sordum, panterin beni çektiği yere gitmekten başka çarem yoktu. "Beni nereye götürüyorsun?"

Whisper homurdandı ve beni ölü bir ceylan gibi kemerin altından, başka bir koridordan ve aralık bırakılmış bir kapıdan içeri sürükledi.

İçeriye sendeledim ve donakaldım.

Yüksek duvarlar siyah damask kumaşla kaplıydı, siyah kadife perdeler çöken alacakaranlığı engelliyordu ve mekânı yalnızca birkaç lamba aydınlatıyordu. Uzak duvara yaslanmış, etrafı karanlık bir hendekle çevrili gibi, başka hiçbir şey yoktu; yatağı oradaydı.

"Beni buraya getiremezsin," diye tısladım, Whisper'ın dişlerinden kurtulmaya çalışarak. "Burası onun yatak odası. Eğer..."

Uzun ve alçak sesli, erkeksi bir inilti.

Karanlığın içinde gözlerim karanlığa alıştı ve siyah örtülü yatağının ortasında oturan Lucien Ashfall'a odaklandı. Sanki meditasyon yapıyormuş

gibi bağdaş kurmuş, elleri dizlerini öyle sıkıca kavramıştı ki eklemleri bembeyaz olmuştu. Üstsüz, çenesi çıplak göğsüne yaslanmış, ince kasları altın rengi bir parıltıyla bezenmiş ve kalbinin üzerinde gümüş bir disk ışıltıyordu.

Fısıltı beni öne doğru çekti.

Bakışlarım, tenine çok garip bir şekilde yapışmış olan o tuhaf metalik halkaya kilitlendi. Uzaktan bakıldığında, zinciri olmayan büyük bir kolye ucu gibi görünüyordu, ama yakından bakınca, etine saplanmıştı. Sanki hastalıklı bir mücevher gibi yerleştirilmişti, kenarları derisi tahriş olmuştu. Kızgın kırmızı damarlar, örümcek ağı gibi dışarı doğru uzanıyordu.

Bu da neyin nesi—?

Lambaların ışığı köprücük kemiklerini hançer gibi keskinleştirmişti; nefes nefese kaldıkça teni terden parlıyordu. Mavi-siyah saçları yanaklarının üzerine dökülüyor, gözleri sıkıca kapalıydı. Zor nefes alarak titriyor, her titremesiyle acıdan kıvranıyordu.

Birkaç kez göz ucuyla gördüğüm gümüş kelepçeler, bileklerini tıpkı el kelepçesi gibi korkunç bir şekilde zincirlemişti. Kalbinin hemen üstüne yerleştirilmiş o korkunç gümüş plakanın yarattığı karmaşaya benzer şekilde, sıkı ve acımasızca içine işliyorlardı.

Lucien'in yatağının yanına durduğumda Whisper endişeyle kuyruğunu sallayarak sızlandı.

Neler oluyordu? Bunun anlamı neydi?

Onun sorunu ne?

“İyi misin...?” Bu sözler, umutsuzluğun vahşi iniltisine karşı gülünç derecede kısık bir sesle çıktı ağzından. Bilinci yerinde değil gibiydi. Başını kaldırmadı, gözlerini açmadı.

“Onun sorunu ne?” Pantere baktım, keşke İngilizce konuşabilseydi. “Benden ne yapmamı bekliyorsunuz?”

Whisper başını yana eğdi, kulakları geriye doğru yatıştı. Sanki efendisinin bana bir şeyler yaptırma yöntemini benimsemiş gibi dişlerini hafifçe gösterdi.

Ensesini okşayarak, baş ağrısı geçirmemi engellemeye çalışan sinir sistemimi kitledim. Buna hazır değildim. Doktor veya hemşire olmak için gerekli bünyeye asla sahip olamazdım ve yerde baygın yatmadığım için kendimi şanslı sayıyordum, ama... Whisper'ın acı çeken efendisini izleme şekli kalbimi parçaladı.

Ne kadar süredir birlikte yaşıyorlardı?

Bir panter nasıl olmuştu da buraya, bu yere, onun yanına gelmişti?
Mide bulantısının şiddetine karşı dişlerimi sıkarak geri çekildim. "Şey, ben gidip ona bir bardak su getireyim, tamam mı?"

Ben çıkmaya çalışırken Whisper uyarıcı bir şekilde homurdandı.
"Hemen döneceğim, söz veriyorum. Ona içecek bir şeyler getireceğim ve—"

Lucien dizlerinin üzerine çökerken ve tırnaklarını siyah bol pantolonuna saplarken acıyla bağırdı. Karnındaki ve kollarındaki her kas kasıldı ve acıdan titredi. Ardından boğuk bir inilti ve nefes nefese bir hıçkırma geldi.

Baş ağrım şiddetlendi. Gözlerim karardı.

Oda dönmeye başlayınca geriye doğru sendeledim.

Çok fazla stres. Çok fazla kafa karışıklığı.

Neden bu kadar acı çekiyordu? Ona ne yardımcı olabilirdi? Neden burada ona bakacak kimse yoktu?

Lucien'in başı aniden geriye doğru eğildi, kalbinin üzerindeki garip gümüş disk önce yeşil, sonra kırmızı bir ışıkla parladı.

Kükredi.

Gözlerim yaşlarla doldu. Dizlerim titremeye başladı.

Whisper arkamdan fırladı, devasa kafasını sırtımın alt kısmına dayadı ve beni öne doğru itti.

Uçağa bindim.

Yatağa, Lucien'in üzerine.

Bedenlerimiz çarpıştı ve ağırlığım onu geriye doğru savurdu. Islak tişörtüm alev alev yanan çıplak göğsüne yapışınca gözleri birden açıldı.

Dünya, onun içime işleyen sıcaklığı ve o gümüş çemberin altında sıkışıp kalmış kalbinin çılgınca çarpmasıyla daraldı.

Gözlerimiz buluştuğunda, artık yalnız başına acı çekmediğini birden kavradı. Göz bebekleri çok genişlemişti, beyazları kırmızıya boyanmıştı.

Bağdaş kurduğu pozisyondan bacaklarını açarken sert bir nefes aldı. Üzerine uzandım, her hareketinde sarsılıyordum. Vücudunun bazı kısımları benim bazı kısımlarıma bastırdıkça gerildim. Sıcaklığı. Titremeleri. Ezici erkekliği.

Dişlerini göstererek, beni üzerinden atmak istercesine ellerini belime kenetledi. Derin bir nefes daha aldı ve bu da onu daha da büyük bir acıyla kasılmaya itti.

Korkudan kaskatı kesildim, hareket edemedim, başım döndüğü için karşı koyamadım.

Her şey yolundaydı. Kalça kalçaya, göğüs göğüse, dudaklar birbirine çok yakındı—

Bir an için her şey durmuş gibiydi. Hava yoğunlaştı. Acı dindi.

Gözleri keskin ve delici bir şekilde gözlerime dikildi.

Ama sonra donakaldı.

Kaşlarının şaşkınlıkla kalkmasıyla titremesi bir anlığına durdu.

Bakışları dudaklarıma indi, sanki bir şey arıyormuş gibi yüzümde gezindi. "Nasıl... nasıl yapıyorsun bunu?"

Dudaklarımı yaladım, düşüncelerimin dönüştüğü şurup kıvamındaki sıvının içinden çıkmaya çalışıyordum.

"Ne yapıyordun?" Sesim çatladı, içimde yarattığı kaos yüzünden çok kısık ve nefes nefese çıktı.

Sanki gözlerini ondan ayıramıyormuş gibi bakakaldı. "Acı—" Sözünü kesti. Sanki benim onun üzerinde yatmam binlerce kuralını çiğnemiş gibi, vücudundaki her kas titredi. Kalp atışları benimkine çarpıyordu, o korkunç gümüş disk tarafından hapsedilmiş, benimkiyle senkronize olup atlayarak, bozuk sistemimin arızalanmasına neden oluyordu.

"Sen kimsin?" diye hırladı, elleri acı verici bir şekilde yanlarıma saplanmıştı. "Neden yapabiliyorsun—" Vereceğim cevaplardan korkuyormuş gibi sözünü yine kesti.

Aramızda aşırı bir farkındalık kıvılcımı uçuşuyordu.

Onun her santimini altımda hissettim. Daha önce hiçbir erkeğe bu kadar yakın olmamıştım. Hem dehşete kapılmanın hem de onun tehlikesine, tahmin edilemezliğine çekilmenin, bana zarar vermeye karar verirse ne kadar savunmasız olduğumu içgüdüsel olarak fark etmenin ne kadar bağımlılık yapıcı olacağını hiç bilmiyordum.

Vücudunun benimkinin altında yarattığı muazzam güç, ne kadar farklı olduğumuzu ama birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzu aptalca bir şekilde fark etmemi sağladı.

Bir başka enerji dalgası daha nabız gibi attı; canlı ve değişken bir akım, içinden geçip doğrudan bana ulaştı.

Parmakları belimi kavradı.

Ağızıma tekrar öfkeli bir bakış attı.

Ondan dalgalar halinde ısı yayılıyordu ve her şey çok sıcak, çok yoğun, çok fazla oluyordu.

Sanki o da aynı şeyi hissetmiş gibi, etkileyici bir güçle beni yukarı itti. "Üzerimden in."

Gözlerimi kırptırdım, vücudumu tekrar kontrol altına almaya çalıştım. Onun üzerinde beceriksizce hareket ederken, bacağıın onun bacaklarının arasına girerken tısladı. Kalçam, şüphesiz bir erkek organına bastırılmıştı.

Gözleri aniden kapanırken inledi. Ama sonra tekrar açıldı ve hırıldadı, "Bu sadece başka bir kahrolası numara." Beni dikleştirdi. Beni kenara atmaya çalıştı, ama kemik kıran bir titreme daha onu sarstı.

Kolları artık işlevini yitirmişti.

Tekrar üzerine sertçe vurdum.

Göğüslerim, göğsüne işlenmiş o korkunç gümüş şeye bastırıldı. Yağmur damlası şeklindeki kolyem ona çarparak şangırdadı.

Kasılmalar geçirdi.

Boğazından gelen kükremeye kollarını sıkıca etrafıma sardı.

Beni sert ve acımasız bir şekilde kendine çekti.

Beni sırt üstü çevirerek yanıma geldi, yanan vücudu bacaklarıımın arasına yerleşirken beni altına aldı. Bir iniltiyle yüzünü boynuma gömdü.

Üzerimde nefes nefese kalıp titrerken ben de nefesimi tuttum.

Ağırılığı. Kucaklaması. Beni yere sabitledi ve mümkün olan her şekilde tuzağa düşürdü.

Onun üzerinde yatarken çok kırılgan olduğumu düşünmüştüm.

Ama bu onun için önemsiz bir şeydi.

Hem kırılgan hem de güçlü hissettim. Seçilmiş ve mahkum edilmişim.

Yanıp kavrulan bedeninin ateşini kanından bana aktarırken kalbi gümbür gümbür atıyordu ve bana ne kadar acı çektiğini gösteriyordu.

Onun kokusu beni sarmıştı; acı ve ilaç gibi bir koku.

Ellerim bir şekilde çıplak sırtına ulaştı. Dokunuşumun altında gerildi, sanki bizi birleştirmek istiyormuş gibi beni daha da sıkıca kendine çekti. Terli omurgası boyunca kasları kasıldı ve bir başka acı nöbetiyle titredi.

Whisper yerden inleyerek her şeyi izliyordu.

Hayatımda hiç bu kadar korkmamış, bu kadar üzülmemişim.

Onun umutsuzluğu içime işledi, yakıcı ve sonsuz bir acıydı. Sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi içime gömüldü. Acısı bana ne kadar çok işlediyse, onu ondan çalmak, hepsini almak, onu kurtarmak da o kadar çok istedim.

Kollarım kendiliğinden beline dolandı. "Sorun yok," diye fısıldadım sesim titreyerek. "İyisin."

Beni daha da sıkıca kavradı, ihtiyacından dolayı acımasızca.
Nabızlarımız birbirine dolandı. Nefeslerimiz çarpıştı. Bedenim beni sıcaklık, arzu ve merhametle alakası olmayan bir acıyla ele verdi.

Acıma duygusu özleme, korku ise ateşe dönüştü.

Bana acımasızca ve umutsuzca yapıştı; sanki beni bıraktığı anda varlığının sona ereceğinden korkuyordu.

Ve ben de ona izin verdim.

Uzun bir süre boyunca kıpırdamadık; iki yabancı en samimi kucaklaşmada birleşti. Bedenlerimiz her yerde birbirine değiyordu. Nefeslerimiz senkronize olmuştu, ta ki o sakinleşene kadar. Doğrular ve yanlışlar, sınırlar ve yasalar; her neyse, bu sayede hepsi yok oldu.

Kollarını yavaşça gevşettikçe, baş ağrım keskin bir berraklıkla dindi.

Nasıl olduğunu hiç bilmiyordum ama... anne babamın ölümünden beri ilk defa, körelmiş kalbim çatladı.

Ağrımın içindeki en ufak bir kırık bile.

Yeniden ilgi göstermenin en küçük yolu.

Bunu engelleyemedim.

Onu durduramadık.

Ve hiç şüphem yoktu, bir daha asla eskisi gibi olmayacaktım.

Yirmi İkinci Bölüm

Yavaşça, titreyerek, neredeyse yere yığılacakmış gibi beni itti.

Ona yardım etmeye gittim; içimde oluşan korkunç yeni duyguların yerini genel bir insanlık iyiliği almıştı, ama elimi çıplak göğsünden çekti ve yataktan sendeleyerek kalktı.

Panther Lucien'in kalçasına sürtünerek onu tekrar yere devirmek üzereydi, etrafına dolanmıştı. Sertleşmiş kuyruğu neredeyse Lucien'in dağınık, terli saçlarına kadar ulaşıyordu.

“Yeter artık, aptal canavar.” Sendeleyerek yana kayan Lucien, elini göğsündeki gümüş halkaya koydu ve yavaşça devasa gardıroba doğru ilerledi. Bu iri mobilya parçası, pençeli ayakları ve oyma ahşap kapılarıyla onu canlı canlı yiyecekmiş gibi görünüyordu.

Whisper, başı öne eğik ve vücudu gergin bir şekilde, efendisi düşerse onu yakalamaya hazır gibi arkasından ilerledi.

Lucien gardırobun kapağını açıp bir anlığına ona yaslandıktan sonra içinden yere kadar uzanan siyah bir sabahlık alırken tek kelime etmedim.

Çenesi kasıldı, sanki cübbeyi omuzlarından geçirmek, kollarını içine sokmak ve beline kuşağını bağlamak için sahip olduğundan çok daha fazla güce ihtiyacı vardı. Lüks siyah cübbe onu modern bir insandan antik çağın egzotik bir prensine dönüştürmüştü.

Yatağının kenarına doğru kayarak, şarapla ıslanmış gömleğimi çıkardım ve ayağa kalktım.

Lucien, uzun saçlarını elleriyle karıştırarak bana döndü.

Temkinli ve yorgun bir şekilde gözleri benimkilerle buluştu.

Dünya küçüldü; sadece o, ben, bu oda ve aramızda az önce yaşananlardan ibaret kaldı.

"İyi misin...?" diye sessizce sordum.

"Git," diye mırıldandı, sesi kısık ve yıpranmış bir haldeydi.

Ona doğru ilerlerken, aklımdan bir sürü soru fişkırdı. "Göğsüne saplanmış o şey ne? Bileklerindeki kelepçeler ne? Neden çok keskin bir ilaç gibi kokuyorsun ama ölüm döşeğinde gibisin? Ne—?"

"Bir kez daha, çıkardığınız gürültü rahatsız edici." Parmaklarını yumruk yaptı. Tüm etkileyici boyuna doğruldu ve yanındaki panterle birlikte bana doğru yaklaştı.

Bir adım geri çekildim.

Elimden bir şey gelmedi.

Hareket tarzı, onu koruyan yırtıcı hayvan... Gerçek olamazdı.

Bunların hiçbirisi gerçek olamazdı çünkü hiçbirini anlayamıyordum.

Onun beni bu kadar derinden nasıl etkileyebildiğini anlayamadım.

Yenilmez gibi görünüyordu ama aynı zamanda trajik bir şekilde savunmasızdı. Kendisini öldürmeye çalışanları öldürebilecek yeteneklere sahipti, ancak beş dakika önce kollarımda neredeyse ölüyordu.

"Neler oluyor böyle?" diye sordum, öfkem sağduyumun önüne geçmişti. "Anlat bana—"

"Git buradan," diye hırladı.

"Ama sen yaralandın—"

"GİT. UZAKLAŞ!" Gözlerinde öfke, dişlerini göstererek bana doğru atıldı.

Whisper hırladı—ona mı yoksa bana mı, anlayamadım.

Stres seviyem bayılma noktasına kadar yükseldi.

Kalbim hızla çarpıyordu.

Gözlerim beyaz lekelerle kör oldu.

İki seçeneğim vardı.

Ayaklarının dibinde bayıl.

Ya da kaçın.

Kaçtım.

* * * * *

"Aman Tanrım, hâlâ ölmedin mi?"

Saraydan fırlayıp geceye karışırken neredeyse yüzüstü yere düşüyordum. Evelyn, muhtemelen asla gerçekleşmeyecek olan Lucien'le görüşmeyi bekleyen tek kişiydi.

Ellerimi yumruk yaparak ve titrememi gizlemeye çalışarak, onun yanından geçip gittim.

Gözleri benimkilerden ayrılıp, yapış yapış olmuş ıslak tişörtüme takıldı. "Bekle... onunla mı yattın? Göğüslerini neden görebiliyorum? Neden ıslaksın?"

Aşağıya baktığımda yanaklarım kızardı. İnce kumaş neredeyse hiçbir şeyi örtmüyordu, ne kadar üşüdüğümü ortaya koyuyor ve eğer bir gün sütyen giymeye karar verirsem hangi beden sütyene ihtiyacım olacağını tahmin etmemi sağlıyordu.

Keten gömleği ve altındaki askılı bluzu hızla çekiştirerek şarap lekeli kumaşı kenara aldım. "Kaza oldu, hepsi bu."

Başım zonkluyordu, zonkluyordu.

Hemen uzanmam gerekiyordu.

"Bir kaza mı?" Bana doğru geldi, karanlık bakışlarında öfke alev alev yanıyordu. "Üzerine su dökmeyi içeren bir kaza mı? Ne yapmaya çalışıyordun? Islak tişört yarışmasını mı kazanmaya çalışıyordun?"

"Gidiyorum," diye mırıldandım ve hızla yanından geçip taş basamaklara doğru koştum.

Mide bulantısı her hareketimi takip ediyordu.

Lucien'in bana bağırdığı sahneyi tekrar tekrar zihnimde canlandırmaktan kendimi alamadım.

Öfkesi yeni değildi. Beni hiçbir şekilde etkilememeliydi.

Ama aramızda yaşananlardan sonra...

"Bekle." Bana doğru dönerek, öfkesi biraz kırıldı. Devasa malikaneye bakarken, sert suikastçı rolündeki performansı sekteye uğradı. "O... içerisi nasıl?"

Uzun temizlik gününü ve Lucien Ashfall'ın İngiliz kırsalında yer alan görkemli bir malikanede yaşadığı, ancak aslında tam ortasında, saraydan çok hapishaneyi andıran yaşam alanlarında hapsolmuş olduğu gerçeğini aklım bir kenara bıraktı.

"Sorun yok." Baş ağrım dayanılmaz halde merdivenlerden hızla indim.

"İyi mi?" diye sordu, kötü bir koku gibi peşimden gelerek.

"Neden olmasın ki?" Gerçeği görmemesi için başımı aşağıda tuttum; kanlı panteri yüzünden onun üzerine düşmüştüm ve sonunda sırt üstü yere serilmiş, o da bana yapışmıştı.

"Sağlığının iyi olmadığına dair söylentiler duydum."

"Bana gayet normal biri gibi geldi."

Sanki sana bir şey söyleyecekmişim gibi.

"Kazadan başka ne oldu?" diye sordu, gitmeme izin vermeden.

"Kazanın dışında."

Onun beni pavilyona kadar takip etmesini ya da eve yeterince hızlı ulaşamazsam bahçede bayıldığımı görmesini kesinlikle istemezdim. Baş dönmesinin verdiği hazza karşı dişlerimi sıkarak ona doğru döndüm.

"Hiçbir şey olmadı."

"Bir şey oldu."

"Onun için biraz temizlik yaptım. Hepsi bu."

"Temizlik mi?"

Islak kumaşa irkilerek kollarımı kavuşturdum. "Bakın, yorgunum, açım ve kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sorularınıza cevap vermek zorunda değilim, bu yüzden—"

"Ölüyor mu?"

"Ne?" Kelimeler boğazımda düğümlendi. "N-Neden bunu sordun?"

Omuz silkti. "Onu son gördüğümde acı çekiyor gibiydi. Bir de sık sık bayıldığına dair söylentiler var... Acaba ölümcül bir hastalığı mı var diye merak etmek çok doğal."

"Sık sık bayılıyor mu?"

Tanrı, empati, acıma ve bir sürü sıkıntı içimden fışkırdı.

Yüzündeki acı. Sesindeki travma.

Yatak odasına döndüğünde, ölümün onu alması için yalvarmaya ramak kalmış gibiydi. Umutsuzluğu o kadar yoğundu ki, ikimizi de boğmuştu. Acısı yaşayan bir varlıktı, onu canlı canlı yiyip bitiriyordu ama... bu benim anlatacağım bir hikaye değildi. Zayıf görünmeyi göze alamazdı çünkü o zaman akbabalar gelir ve zaten olduklarından daha fazla etrafını sararlardı.

Onu anlamayabilirim. Hakkında çok kafa karıştırıcı düşüncelerim olabilir. Ve her an buradan kurtulmayı dileyebilirim, ama... ben dedikoducu biri değildim ve nedense bana az da olsa güvenmişti.

Buradan kurtulma şansım olsaydı, bu büyük olasılıkla onun sayesinde olurdu... bu yüzden gayri resmi, köle gibi çalıştıran patronuma sadık kalacak ve sırlarını saklayacaktım.

Evelyn'in gözlerine baktım, yalan söyleme yeteneğimin geliştiğini umuyordum. "O kesinlikle iyi. Bildiğim kadarıyla, onda hiçbir sorun yok. Ve şimdi, sakıncası yoksa, gerçekten gitmem gerekiyor. Çok uzun bir gün oldu."

O beni durduramadan kaçtım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Çok aç uyandım.

Dünkü adrenalin ve stres beni tamamen boşaltmış bir his bırakmıştı. Whisper da gece beni ziyarete gelmemişti, bu da Lucien'in hâlâ iyi olmadığı korkusunu uyandırmıştı.

Onu kontrol etme isteği beni hazırlıksız yakaladı.

Onun acı çekmesinin bana ne önemi vardı ki?

O bir yabancıydı. Bir düşmandı.

Bu karmaşanın sebebi oydu.

Aslında pek sayılmaz...

Kanımı test edip beni buraya atan o değildi.

Bir bakıma biz müttefiktik ve Cinderkeep dışındaki tüm adamlar asıl kötü adamlardı.

İçimden bir ah çektim, onunla ilgili olarak çok büyük bir belaya bulaşmadığıma kendimi bile ikna edemiyordum.

Bakışlarım, avucumdaki çoktan iyileşmiş olan çakıl taşı benzeri yaraya takıldı. Beni buraya sahte bahanelerle hapseden adamlar, onunla uyumlu olup olmadığımı görmek için DNA'mı çalmışlardı. O zamanlar anlamamıştım ve hâlâ cevaplanmamış çok fazla sorum vardı, ama... eğer onun kanı diğer insanlardan farklıysa, benzer bir yapıya sahip birini bulmaları mantıklıydı sanırım?

Peki, beni seçmiş olmaları ne anlama geliyor?

Benzer miydik?

Rastgele zamanlarda bayılma gibi doğal olmayan bir alışkanlığımız vardı sanki, ama bu sadece genel olarak hayatta başarısız olduğumuz anlamına geliyordu, özel olduğumuz anlamına değil.

Karnım tekrar guruldadı, bu da beni yataktan kalkıp beyaz fayanslı duşa girmeye zorladı.

Üzerime vücuduma çok yapışmayan, uçuş uçuş krem rengi bir elbise giydikten sonra doğruca şarap dolabına gittim.

Geçen gün kiler ve buzdolabı yeniden doldurulduğunda şaraplar yerine konmamıştı ve rafların boş olduğunu bilmeme rağmen yine de kontrol etmek zorunda kaldım.

Dün yaşadığım korkunç kölelikten sonra, bugünkü planlarım arasında bahçede uzanmak, muhteşem güneşin tadını çıkarmak ve tek kişilik bir piknik yemeği yedikten sonra uzun, dinlendirici bir şekerleme yapmak vardı.

Ama... şarap olmaması, uykumun umduğum kadar derin ve uzun olmayabileceği anlamına geliyordu.

İyi.

Dolabı kapatıp terliklerimi aradım, sonra da bu Külkedisi'nin ustasının yöntemini örnek alıp yalınayak yürümeye karar verdim.

Şarabın nerede olduğunu biliyordum.

Mutfağında.

Her çeşitten çok sayıda şişe vardı.

Yani, gün ışığında soygun mu yapacaktım? Yani, şarap avı bahanesiyle onu kontrol mü edecektim? Yani, onun için endişelenip kendimi sorumlu mu hissediyordum?

Çadırımdan çıktım, parlak güneşe karşı gözlerimi kısarak etkileyici arazide yoluma devam ettim. Kalın, halı gibi çimenlerin üzerinde ilerleyerek uzaktaki siyah taş saraya doğru yol aldım.

Etrafımda kuşlar uçuşup ötüyor, yaban arıları vızıldayıp uçuşuyor ve tek bir merkezden damarlar gibi akan birçok küçük dere şırıldayıp fokurdayarak akıyordu. Eğer bir ressam olsaydım, bu kırsal mükemmelliği resmetmek için ilham alabilirdim.

Ama resim yapmak çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu.

Tembel olduğumu söylerken yalan söylemiyordum.

Evet, her türlü stresten kaçınmak zorundaydım, ama dünyaya katılmaktansa sadece akışını izlemekten gerçekten keyif aldım.

Elma çiçeği şarabı şeklinde bir ilaç içtiğim an, günün geri kalanını zavallı ellerimdeki kabarcıkların iyileşmesi için zaman ayırarak geçirecektim. Ancak kamelya çalılıklarının arasından geçtiğim an, tüm bu planlar baloncuklar gibi patladı.

Ani bir frenle durdum, ayak parmaklarım çimenlere saplandı.

Kadınların çoğu -en azından hayatta kalanlar- güneşle yıkanmış bir bahçede, kendinden memnun kediler gibi uzanıyordu. Kimisi özenle oyulmuş bir salanın gölgesinde otururken, diğerleri güneş ışığında ekose battaniyelerin üzerinde uzanıyordu.

Meyve ve peynir tabakları afiyetle yenmeyi bekliyordu. Sarışın bir kız, yaz sıcağında sürahiden damlayan buz gibi sıvıyı bardaklara dolduruyordu.

Ağzım sulandı.

Beni görür görmez hepsi ölüm sessizliğine büründü.

"Vay canına, vay canına," diye mırıldandı isimsiz bir kız. "Doğru söylüyormuşsun Evelyn. O hâlâ yaşıyor."

"İlk saatten sonra hayatta kalacağınızı düşünmemiştim," diye ekledi bir diğeri, kadehinin üzerinden sırtırken. "O ilk gün balo salonunda nasıl uyuduğunuzu gördükten sonra, aldığınız her nefes tamamen şans eseri."

Kahkahalar dalgalandı.

Kollarımı kavuşturdum ve olduğumdan daha sert görünmeye çalıştım. "Size de günaydın."

"Günaydın mı?" diye alay etti biri. "Daha neredeyse öğlen oldu."

Kıkırdamaların korusu ısırgan otu gibi yakıyordu.

Ayrılmak üzereyken bakışlarım, fare rengi kahverengi saçlı, doğal pembe dudaklı ve çarpıcı mavi gözlü bir kıza takıldı. Diğerlerinin kahkahalarına katılmadı, kenarda oturmuş, dizlerini bükmüş ve kollarını kendine sarmıştı. Sade kot pantolonu ve beyaz tişörtü, onun da benimle aynı kategoriye girebileceğini gösteriyordu: hata.

Ona kısa bir gülümseme gönderdikten sonra, gruptan sessizce uzaklaştım—

Kız hızla ayağa fırladı.

Diğerleri nefretlerini bana değil, ona yönelttiler.

"Bize tekrar hatırlatır mısın, nasıl hala hayattasın?" Birkaç kız kıkırdadı. "Sen tam bir gereksizsin, Laura."

"Hâlâ buraya atıldığın zamanki kıyafetlerini giyiyorsun. Çalılarının altında mı yaşıyordun?" Daha fazla kahkaha.

"Sanırım artık o kadar kötü kokuyorsun ki, panter bile seni yemeyi reddediyor."

Laura utandı, omuzları kamburlaşarak kendini kucakladı.

Gözleri dolmak üzereydi. Korkmuş ve yalnızdı ve kendimi tutamadım.

“Hey.” Ortalarına doğru ilerleyerek kaşlarımı çattım. “Bana kötü davranabilirsiniz ama buraya tesadüfen gelen diğerlerine karşı kaba davranmayın.”

“Ah, merak etmeyin, Rina'nın birkaç gece önce sizin ‘kazalardan’ birini öldürdüğünü duydum. Lucien Ashfall'ın dikkatini dağıtmanıza izin veremeyiz, değil mi?” Daha fazla kıkırdama.

“Bekle...” Yutkundum. “Bir kız mı öldürdün?”

"Ne olmuş yani?" diye sırttı kıvrımlı bir kadın. "Buraya bir sebeple geldik ve hiçbirinizin piyango kartları yüzünden bunu mahvetmesine izin vermeyeceğiz."

"Peki, kanın seni nereye götürdü?" diye mırıldandı kalın kahverengi atkuyruğu saçlı başka bir kız. "Seni nerede bulmuş olurlarsa olsunlar, beceriksiz, hiçbir şeyden haberi olmayan bir aptalın Lucien'in ilgisini çekeceği fikri saçma. Hayır, saçmadan da öte, düpedüz hakaret."

"Hepiniz iğrenç tiplersiniz." Başım dayanılmaz bir hal alırken onlara öfkeyle baktım. "Lucien çöpleri kaldırmaya karar verirse, size karşı hiçbir sempati duymayacağım."

Daha kurnaz kızlar dik oturdular ve neredeyse tıslayarak, "Dikkatli olun, kaza olabilir. Kanınız uyumlu olabilir, ama yine de tükenebilir," dediler.

“Bizi rahat bırakın.” Laura’nın elini tutarak onu nefret dolu piknikten uzaklaştırdım. Kız yanımda koşarken, diğerlerinin bizim değerli kaynakları tükettiğimizden ve Lucien bizi yakında öldürmezse belki de bu konuda bir şeyler yapmanın onlara düşeceğinden yüksek sesle bahsetmelerini duyarak yüzünü buruşturdu.

Bu düşünceyle tüylerim diken diken oldu.

Onlarla iletişime geçmemeliydim herhalde.

Eğer kızların hepsi birbirine düşerse uzun süre dayanamazdım.

Uykumda katledilirdim ve öldürüldüğümü bile anlamazdım.

"Teşekkür ederim," dedi Laura usulca, ben onu bırakıp yürümeye devam ederken. "Bunu yapmak zorunda değildin."

“Biliyorum.” Ona gülümsedim, onu savunmanın verdiği mide bulantısı biraz bedelimi ödüyordu. “Ama seni orada bırakıp zorbaların hedefi olmana izin veremezdim. Zorbalarla aram iyi değil.” Yaptığım şeyin verdiği adrenalin etkisi ne kadar çabuk geçerse, baş ağrım da o kadar şiddetlendi.

Tanrım, acıdan bir süreliğine de olsa kurtulamaz mıydım?

Şakaklarımı ovuşturarak yüzümü buruşturdum.

"İyi misin?"

"İyiyim." Rahatsızlığımı gizlemeye ve durumun kötüleşmek yerine geçmesini umarak hızlı adımlarımı yavaşlattım. "Sen de mi bu işin içindeydin?"

"Evet." Güneş şaşırtıcı derecede sıcak olmasına rağmen kollarını ovuşturarak derin bir iç çekti. "Yeni taşındığım stüdyo daireyi döşemek için Londra'daki bit pazarlarını geziyordum. Eski sevgilim banka hesaplarımı boşalttıktan sonra beni terk etti ve... kendime acıyordum. Bu yüzden bir adam bana bir davetle yaklaşıp ücretsiz bir spa hafta sonu geçirme fırsatı sununca, aptalca bir şekilde kabul ettim."

"Hey, eğer sen aptalsan, o zaman ben de bir aptalım." Gülümsedim. "Sen sadece bu yerin kederini dindirecek ve kendini biraz daha iyi hissetmeni sağlayacak bir şey olacağını umdun. Ben mi? Ben sadece açgözlüydüm."

Gülümsememe kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. "Ben Laura Milay."

"Rook Snowden."

Kaşları kalktı. "İlginç bir isim."

Bu, takma adımdan daha iyi.

Başımı salladım. "Ailem farklı bir şey istiyordu."

"Bunun bir ilgisi var mı?" Burnunu buruşturdu. "Belki de kargayla?"

"Kim bilir?" diye gülümsedim ve omuz silktim.

İnsanların ismimi ilk duyduklarında verdikleri tepkiye alışmıştım. Evet, simsiyah saçlarım ve aynı renkte koyu gözlerim vardı, ama bana uğursuz bir kuşun ya da kale benzeri bir satranç taşının adını vermeleri pek mantıklı gelmiyordu.

Lucien'in aksine... bu güzel bir isim.

Donakaldım.

Dur bir dakika. Bu fikir nereden çıktı Allah aşkına?

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Laura, yüzünde umut vardı. "Birlikte olmak ister misin?"

Yanaklarım kızardı. Yalan söyleyebilirdim ama bunda çok kötüydüm ve bu, bu kâbus ağının ortasındaki canavarı saymazsak, burada biriyle bir birliktelik duygusu hissettiğim ilk seferdi.

Başlamadan önce var olabilecek herhangi bir arkadaşlığı mahvetmek istemedim. Ayrıca, eğer o da benim gibi bir hata ise, bu birlikte kalma yükümlülüğümüz olduğu anlamına gelmez miydi? Lucien'den onun hayatını

kurtarmasını istemek, tıpkı benim hayatımı kurtardığı gibi, ona karşı bir borcum değil miydi?

Belki de ikinci bir hizmetçiye ihtiyacı vardır?

Evi kesinlikle yeterince büyüktü.

“Eğer kendi başınıza iyi hissediyorsanız,” dedim. “Ana binadan biraz şarap çalacağım. Geri döndüğümde, isterseniz bir yerde buluşup birlikte birer kadeh kaldırabiliriz?”

Aslında istediğim biraz yalnız kalmak ve uyumaktı, ama o çok mutsuz ve korkmuş görünüyordu ve... kalabalıkta olmak daha güvenliydi.

“Ana ev mi?” Burnunu buruşturdu. “Ashfall kalesine ev diyecek kadar aşına mısın?”

"Pek sayılmaz." diye güldüm.

“Onun hakkında bir şey biliyor musunuz? Buraya neden getirildiğimiz hakkında?”

Uzaktaki heybetli saraya doğru yürümeye devam ettim. Diğer dedikoducu kadınları geride bırakarak beni takip etti. "Biraz öğrenmeye başladım ama hâlâ çok, çok fazla sorum var."

"İsterseniz bana sorabilirsiniz."

Gözlerine baktım. "Buraya şanssızlık sonucu geldiğini söylemiştin sanırım."

"Ah, öyleyim." Alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Ama aynı zamanda inanılmaz derecede meraklıyım ve bu hafta yapacak hiçbir şeyim olmadığı için –burada neden bulunduğumun ve bizimle birlikte kimin burada mahsur kaldığının gizemini çözmek dışında– diğerlerini –ya da en azından benimle konuşacak olanları– bir sürü soruyla rahatsız ediyorum."

İlgim hemen uyandı. "Öyle mi?" Dirseğinden tutarak onu küçük bir gölete bakan ferforje bir banka doğru yönlendirdim. Kristal yüzey, aşağıda hızla hareket eden siyah koi balıkları sayesinde ara sıra oluşan kabarcıklarla kırılıyordu. Şarap ve öğle yemeği ihtiyacım, cevaplara duyduğum ihtiyaç yüzünden durakladı. "Önemli noktaları anlatabilir misin?"

"Elbette." Oturdu. Birbirimize döndüğümüzde dizlerimiz birbirine değdi. "Dürüst olmak gerekirse, bir kısmı o kadar çılgınca geliyor ki, diğerlerinin sırf benimle alay etmek için hikayeler uydurmuş olmalarına şaşırمام ama bildiğim kadarıyla..."

Bilgi almak için kulaklarım adeta çınılıyordu, iyice yaklaştım.

"Onlara göre, Lucien Ashfall bir zamanlar Brimstone Industries'in en değerli varlığıydı. Şirketin kurucu üyeleri olan büyük anne ve babası,

volkanik aktivitenin enerjisini nasıl kullanacaklarını keşfetmiş ve magmayı temiz, yenilenebilir enerji üretmek için kullanmışlardı. Şirket neredeyse bir gecede inanılmaz derecede güçlü hale geldi ve şimdi birçok ülke ona ve enerji şebekesine güveniyor."

Aklım bir sürü düşünceyle doldu, keşke iş toplantılarında daha dikkatli olsaydım diye düşündüm. Brimstone Industries'ten mutlaka bahsedilmiş olmalıydı. Bahsedilmesi de kaçınılmazdı, çünkü onun şirketi bizimkinin tam tersiydi. Biz buz ve kutup bölgeleriyle ilgilenirken, o ateş ve volkanların yıkıcı gücüyle ilgileniyordu.

Araştırma ekibimin, muhasebe ekibimin ve hatta sürekli olarak tuttuğum o fahiş avukatların bile en ince ayrıntıları bilmemesi mantıksal olarak mümkün değildi.

Peki neden bunu benden sakladılar?

"Görünüşe göre Ashfall'lar bu yöntem üzerinde on yıllardır çalışıyorlar. Patentlerinin, şifrelerinin ve diğer hassas bilgilerinin gizliliği, yalnızca taze Ashfall kanıyla ve kimsenin tahmin edemeyeceği bir şifreyle açılacak bir kasada saklı."

Onun bana söylediği her kelimeyi büyük bir ilgiyle dinlerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Yirmi yıl önce, Lucien dokuz yaşındayken, anne ve babası bir magma geri akışı felaketinde öldü ve o CEO oldu. Dokuz yaşında bir çocuğun böylesine tehlikeli bir şirketi yönetebileceği için değil, her makineyi çalıştırmak için onun kanına ihtiyaç duydukları için. Evelyn'e göre, volkanik enerji hasadı on saat sonra kapanacak ve tekrar çalışması için bir Kül Yağmuru'nun kanına ihtiyaç duyacak. Bu, reaktörlerin aşırı ısınmasını, patlamasını veya teknolojinin yanlış ellere geçmesini önlemek için bir güvenlik önlemi."

Gözlerimi kırptırdım, zihnim bu kadar gelişmiş teknolojinin sonuçlarıyla ilgili düşüncelerle dolup taşıyordu.

Ashfall ailesi, şirketlerini yozlaşmış çalışanlara veya patentlerinin düşmanlarının eline geçmesine karşı tamamen güvence altına aldıklarını düşünmüş olabilirler; ancak aslında tüm soylarını mahkum ettiklerinin farkında değillerdi.

"Demek şirketi ayakta tutmak için burada?" diye sordum sessizce, güneşin altında siyah bir mücevher gibi parıldayan Lucien'in evine bir bakış atarak.

“Burada çünkü sabotaj girişiminde bulundu ve reaktörleri havaya uçurmakta neredeyse başarılı oldu. Ve...” Oturduğumuz boş bahçeye şöyle bir baktı. Daha yakına eğilerek sessizce, “Lydia bir söylenti duydu... ah, çok uçuk bir şey, gerçek olmadığına eminim.” dedi.

“Söyle gitsin.” İlgi alanım birden keskinleşti. “Gerçek olup olmaması pek önemli değil. Her bilgi iyidir.”

Sanki bunu sesli söylemek bile onu kirletecekmiş gibi derin bir nefes verdi. "Görünüşe göre, anne babası kardeşmiş. Yönetim kurulu, en saf kanın şirketi yönetmesini istediği için çocuk sahibi olmaya zorlanmışlar."

Tamam...beklediğim bu değildi—

“Lucien’in dokuzuncu doğum gününde çıldırıp her şeyi yıkmaya çalışmasının sebebi, onu beş yaşlı kadınla birlikte odasına kilitlemiş olmalarıydı. Onu hamile bırakıp bırakamayacağını görmek istiyorlardı; böylece onun kanyla olabildiğince çok bebek sahibi olmaya erkenden başlayabileceklerdi. Ama... o bir çocuktu!” Ürperdi. “Muhtemelen ergenliğe bile girmemişti.”

Başım kasılırken midem bulandı. "Demek planları bu? Onu olabildiğince çok yedek kan torbası üretmeye zorlamak, sonra da kendi seçtikleri bir kuklayı iktidara getirdikten sonra öldürmek mi?"

Midem bulandı.

Stresim doruk noktasına ulaştı.

Aramıza karanlık ve kasvetli bir sessizlik çöktü.

Laura konuşmadı, bakışları önümüzdeki baloncuklar üfleyen balıklara kilitlenmişti.

Zaman uzadıkça, sessizce sordum: "Yani... o zamandan beri burada mı?"

“Öyle görünüyor,” diye mırıldandı. “Yani, yanlış anlamayın. Her gece çılgınlıklar duyduğumda ve bir cesedin daha taşındığını gördüğümde ondan nefret ediyorum. Buradan asla çıkamayacağımdan çok korkuyorum ve bir haftadan fazla süredir neredeyse hiç uyuyamadım, ama... dürüst olmak gerekirse, onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Bana zarar vermeye çalışan herkesi, sırf prensip gereği öldürürdüm.”

Uzaktan Whisper belirdi.

Siyah panter, güneş ışığında pürüzsüz ve elmas gibi siyah postuyla bir masal canavarı gibi göze çarpıyordu. Havayı koklarken kuyruğu seğirdi.

Sanki rüzgarda kokumu almış gibi doğrudan gözlerimize baktı.

“Eyvah.” Laura ayağa fırladı ve koşmaya başladı. “Yine o canavar.” Elimden tutarak beni ayağa kaldırdı. “Hadi gel. Gitmeliyiz. Kaldığım yer buraya çok uzak değil, gidebiliriz—”

Çok geç.

Whisper koşmaya başladı ve bir kedi gibi hızla mesafeyi kat etti. Aniden durdu, bıyıkları diken diken oldu. Dişlerinin uçlarını gösterdi, sonra da kalçama kafa attı.

Laura'nın ağzı açık kaldı.

Parmaklarımızı birbirinden ayırırken ona şöyle bir baktım. "Sanırım gitme vaktim geldi."

"Gitmek?"

Sadece başımı salladım. "Ama görüşürüz, tamam mı? Şehrin dışında bir çadır bulmayı başardım. Beni bul, müsait olduğumda sana eşlik ederim."

“Tamam.” Utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Teşekkürler.”

Whisper yanıma geldi ve ağzını açarak bileğimi kavradı.

"Buna gerek yok, kedicik." Isırığından kaçınmak için kollarımı yukarı kaldırarak onu iterek geçtim. "Yolu biliyorum."

Panter beni saraya doğru sürerken Laura tek kelime etmedi; şüphesiz efendisi tarafından beni alması için görevlendirilmişti.

Yolculuk boyunca Lucien'in ne gibi yeni işkenceler planladığını ve burada hapsedilmeme ve geleceğim hakkındaki belirsizliğe rağmen neden artık ondan nefret etmediğimi merak ettim.

Dün gece yaşananlar yüzünden zaten hissetmemem gereken bir şeyler hissetmiştim, ama şimdi... şimdi bambaşka şekillerde zorlanıyordum.

Benden çok daha trajik bir insana nasıl nefret duyabilirim ki?

Yirmi yıldır dışarı adım atmamış birinden nasıl korkabilirdim ki?

Stresli durumlarda bayılmama neden olmaya meyilli bir sinir sistemim vardı.

Peki ya Lucien?

O, kendisini kafese mahkum eden bir kan taşıyordu.

Onun asla kurtulabileceğinden şüphe duyduğum bir kafes.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Doğu-batı mimarisini birleştiren fuayeye adımımı attığım anda Lucien, "NEREDEYDİN?" diye sordu.

Whisper beni doğruca Lucien'in yanına götürürken kaşlarımı çattım. "Dış dünyayı pek görmediğinin ve misafirlerle iyi bir deneyiminin olmadığını farkındayım, ama geceyi birlikte geçirmediğimizde birbirimize genellikle 'Günaydın. Nasılsın? İyi uyudun mu?' deriz." Gülümsedim ve kollarımı kavuşturdum. "Şimdi sen dene."

"Öldürülmek istemiyorsanız beni takip edin." Arkasını dönerek, yine yalınayak, sanki bu lanet yerde hiç ayakkabısı yokmuş gibi, dün gittiği yöne doğru yürüdü.

İçimden bir ah çektikçe baş ağrım daha da şiddetlendi.

Whisper homurdanarak elimi dürttü, sanki benim hayal kırıklığıma ortak oluyormuş gibi.

Temizlikle bir gün daha geçirmek istemiyordum.

Eğer bu beni aşırı şımarık ve son derece tembel yaptıysa, öyle olsun. Bir başka baş dönmesi dalgası beni hazırlıksız yakaladı. Mide bulantısının hafif batmasına karşı yutkunarak pantere tutundum.

Bu her zaman böyle olurdu.

Stres beni tamamen aptal durumuna düşürmese bile, endişe dolu bir günün ardından gelen etkiler her zaman beni öyle düşürdü.

Şarap ve kısa bir uyku, tamamen çökmeden önce sistemimi yeniden dengelemek için tıbbi bir bahaneydi.

Whisper, panter dilinde bir şeyler mırıldandı ve kuyruğunu sallayarak öne doğru ilerledi. Arkasından bana bakarak tüylü kaşını kaldırdı.

Derin bir nefes aldım ve peşinden gittim.

Lucien, beni hapishane dediği sarayın derinliklerine götürürken hiç arkasına dönmedi. Sekizgen şeklindeki, mermere kazınmış ve bana Bagua sembolünü hatırlatan çizgilerle ayrılan sekiz koridorlu giriş holüne ulaştığımızda, Lucien dün beni götürdüğü yöne gitmedi.

Bunun yerine ellerini yumruk yaptı ve bol siyah pantolonu ve uçuşan siyah paltosuyla beni başka bir sokağa götürdü. Gittikçe hava daha da soğuyordu, sanki duvarlar içeri girmememiz konusunda bizi uyarıyordu.

Sonunda ani bir frenle durarak, demir işlemeli kapıları iterek açtı. Kapılar çok sessiz, çok kolay açıldı; sanki buraya sık sık geliyormuş gibiydi. Mekanın genel havası midemi bulandırdı ve tüylerimi diken diken etti.

"Buraya gelin," diye emretti, odaya doğru hızla ilerleyerek.

Eşikte oyalandım.

Whisper, Lucien'e katılmak için yanına geldi.

Burası neyin nesi?

Yüksek duvarlar, lotus çiçekleri ve hilal motifleriyle süslenmiş koyu lacivert duvar kağıdıyla kaplıydı. Siyah tavan üzerimize ezici bir ağırlıkla çökerken, cilalı ahşap zeminde birçok yerde su damlacıkları lekelenmişti.

Gözlerim özellikle büyük bir lekeye takıldı.

Lucien benim ona baktığımı fark etti. "Bunun kan olup olmadığını merak ediyorsan, haklısın."

Ve baş ağrım yine başladı.

Dişlerimi sıkarak odanın geri kalanına göz attım. Etkileyici kızılçam masadan, sıralanmış resmi görünümlü dosya dolaplarına, büyük bir spot ışığının altındaki devasa uzanma koltuğuna kadar her şey dikkat çekiciydi. Cam önlü buzdolapları uzak duvarda sıralanmış, boş rafları bir şeyler bekliyordu.

Yanlarında, kutular, plastik tüpler ve diğer tıbbi malzemelerle dolu raflar, biyolojik tehlike atık kutusuyla birlikte gururla duruyordu. Paslanmaz çelik bir araba, kelebek iğneler, kıskaçlar ve flakonlar gibi aletlerle ışıldıyordu.

Bakışlarım tekrar uzanma koltuğuna kaydı.

Daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim.

Dinlenme ve rahatlık için tasarlanmış bir sandalye yere vidalanmış, her kolçaktan deri kayışlar sarkmış ve bir sıra monitör ekranı sanki sensörler üzerindeymiş gibi canlanmıştı.

Ağzım kurudu.

Yarısı ofis, yarısı hastane; bu iki yer, şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf odalardan birinde bir araya getirilmişti.

Derin bir nefes aldım, bakır, antiseptik ve cila kokusunun keskin karışımı burnuma çarptığında gözlerim bulanıklaştı.

Tekrar geri geri gittim.

"Koşarsan, yapacağın son şey bu olur," diye mırıldandı Lucien, birkaç boş serum torbasını kapıp paslanmaz çelik arabayı uzanma koltuğuna doğru iterken.

Kapı çerçevesine tutundum ve dudağımı ısırdım; kan lekeli zeminde bayılmamak ve uyanık kalmak için acıya katlandım. "Burası...burası neresi?"

"İşte burada işe yarar hale geliyorsun," diye yanıtladı sesi yumuşak ve tehlikeliydi.

"Benden ne yapmamı bekliyorsunuz?" Soğuk terler döktüm.

Whisper, huzursuzluğu açıkça belli olan bir şekilde, mekânın içinde dolaşıyordu. Tüyleri diken diken olmuş, kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallıyordu.

"Sana göstereceğim." Beni kendine doğru çağıran Lucien, "Söylediklerimi yaptığın sürece sana zarar vermeyeceğim. Dökeceğin kan benim kanım olacak, senin değil." diye ekledi.

"Affedersin?"

"Gel. Buraya." Kaşlarını çatarak klavyede birkaç şey yazdı, monitörlerde birkaç program açtı. İşini bitirdikten sonra uzanma koltuğuna oturdu ve bacaklarını açtı. Tamamen siyah kıyafetleri onu hem yaşlı hem de öfkeli gösteriyordu. "Bir daha sormayacağım."

Olduğum yerde kaldım, kapı çerçevesine sıkıca tutundum. "Size kasten itaatsizlik etmiyorum, sadece fiziksel olarak yapamıyorum."

"Evet, yapabilirsiniz."

"Hayır, yapamam." Yutkundum. "Benim şöyle bir sorunum var: Stres bana hiç iyi gelmiyor."

"Ne kadar çabuk atlatırsanız o kadar iyi."

"Ancak-"

"Tekrar reddederseniz, bu küçük sorununuz endişelerinizin en küçüğü olacaktır."

Gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Elleri yumruk olmuştu.

Dün gece paylaştıklarımızdan eser yok. Bana açıklanamaz birçok duyguyu hissettiren adamdan eser yok.

Gözlerini benden ayırmadan, paltosunu çıkardı, siyah gömleğinin düğmelerini çözdü ve gömleğini çıkardı.

Kalbim bambaşka bir nedenle hızla çarptı.

Onun soyunmasını izlemek garip bir şekilde yardımcı oldu. Bu anın her yönünü tuhaf bir şekilde samimi ve son derece yoğun hale getirdi ve beni savaş ya da kaç tepkisi yerine ona aşırı derecede odaklanmamı sağladı.

Sırıttı ve bunu bilerek yaptığını, ona güzel olduğunu söylediğim gerçeğini dikkatimi dağıtmak için kullandığını ortaya koydu.

Güzel oynadı...

Kollarını yukarı kaldırarak bileklerindeki gümüş kelepçeleri gösterdi. Gümüş disk kalbinin üzerinde duruyor, sanki yarı insan yarı makineymiş gibi birkaç ışıkla parıltıyordu. "Bütün gün bekleyecek değilim, biliyorsun."

Gözlerimi onun kaslı vücudundan ayırmadığım sürece, ne yapmamı istediğini fazla düşünmediğim sürece, rahat nefes alabiliyordum.

Ona doğru yaklaşırken, oturduğu koltuğun kolçaklarındaki deri kayışlara baktım. "Seni o koltuğa zincirlemiyorum, bunu sana şimdi söylüyorum."

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Merak etmeyin. Uzun zamandır bu kısıtlamalara ihtiyacım yoktu. On bir yıldır bu işi kendim yapıyorum. Ama şimdi siz varsınız." dedi.

Şimdi seni yakaladım...

O dört küçük kelime beni neden bu kadar etkiledi?

Şakaklarımda stres zonkluyordu ama gözlerim onun çıplak, neredeyse tüysüz göğsünde gezinirken bunu bastırmaya çalıştım. Üzerinde bir gram bile yağ yoktu, bu da kaslarının belirgin ve keskin görünmesini sağlıyordu.

Tıraş mı oldu yoksa doğal olarak sinir bozucu derecede yakışıklı mıydı?

"Nerelisiniz?" diye sordum kendimi sansürlemeden önce, utançtan yanaklarım kızarmıştı.

Sırıttı, bakışları tıpkı benim onun üzerinde gezindiğim gibi üzerimde dolaştı. "Neden? Birdenbire bana karşı merak mı duydun?"

"Evet dersem beni öldürür müsün?"

"Muhtemelen."

Derin bir nefes verdim. "Pekala. Unut gitsin ben—"

"Nerelisin?" diye sözümü kesti ve gözlerimi ona dikmemi sağladı.

Bana sorduğu ilk kişisel soru.

Onun ilk merakı.

Kalbim bir an durdu. "Ben mi? Ben—"

"Boş ver." Sanki sorduğuna şaşırmış gibi dişlerini gösterdi. "Umurumda değil."

Ama gözlerini kaçırmadı ve sesi de yalanı tam olarak gizleyemedi.

Bu mümkün olabilir mi?

O da benim gibi şeyler hissediyor muydu?

O da benim kadar kafası karışık ve tedirgin miydi?

Gözlerinin içine dalıp, "Biliyor musun... bana hâlâ ismimi sormadın," diye ağızımdan kaçırdım.

Kaşlarını çattı, karnı kasıldı ve derin bir nefes aldı. "Beni öldürmek ya da baştan çıkarmak isteyenlerin isimlerini neden sorayım ki?"

"Sanırım aslında sizi öldürmeye çalışmadığımı anladık." Omuz silktim ve iğnelerle tıbbi malzemelere bakarak çenemi yukarı kaldırdım. "Eğer öyle olsaydı, beni buraya getirerek çok riskli bir oyun oynuyorsunuz."

Soğuk bir gülümsemeyle, "Gerçekten Whisper'ın, benim izin vermediğim halde bana tek bir parmak bile dokunmana izin vereceğini mi düşünüyorsun?" dedi.

Elim kendiliğinden hareket etti ve sandalyenin dayanağındaki ön kolunun üzerine geldi.

İrkilerek irkildi.

Donakaldım.

Whisper öne fırladı ve sanki yasaklamak yerine onaylıyormuş gibi bir tavırla yanımıza sokuldu.

Panterin bıyıkları gıdıkladı. Elimle hızla uzaklaştım.

Boğazını temizleyen Lucien, sanki onu yakmışım gibi kolunu salladı. Gözleri şaşkınlıkla gözlerime takıldı, ama sonra duygusuz tavrı, eskimiş bir maske gibi yerine oturdu.

"Vakit kaybetmeyi bırak." İki kolunu da yukarı, bileklerini bana doğru çevirerek, gümüş kelepçelerdeki küçük deliklere öfkeyle baktı. "Tahliye borularını tak."

"Şimdi ne yapacağım?"

"Şu tüpler işte. Onları bağlantı noktalarına takın. Program zaten hazır. Her bilek için bir torba."

Midem bulandı.

Sarmal hortumlara ve üzerlerinde barkod bulunan boş serum torbalarına baktım.

Sonunda bu yerin ne olduğunu anladığımda dehşete kapıldım. Neden bir doktor muayenehanesini andırdığını, neden antiseptik kokusunun beni, anne babamın gözlerimin önünde kemiklerine dönmesini izledikten sonra kendimi maruz bıraktığım tüm o testlerin anılarına sürüklemeye çalıştığını anladım.

"Ciddi olamazsın." Başımı salladım. "Sen... benden seni kanatmamı mı bekliyorsun?"

Hiçbir merhamet belirtisi göstermedi. "Eğer yapmazsam, bayginken gelip benim için yapacaklar." İnce ve acımasız bir şekilde gülümsedi. "Bundan kaçınamam ve uyuşturulmaktansa uyanık olmayı tercih ederim. Bu yüzden başka seçeneğim yok." Gözleri kısıldı. "Şimdi söylenenleri yap ve drenajları tak."

Belki o bayılmak istemiyordu ama ben kesinlikle istedim.

Whisper, yetersizliklerime acırcasına beni dürttü.

"On dakika sonra özgürsün," diye fısıldadı. "İş bittiği anda gidebilirsin."

Gözlerine bakarken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Mümkün değil.

Bunu yapmamın imkanı yoktu—

"Yapabilirsin." Çenesi, bu yere, bu odaya, bu isteğe duyduğu tiksintiyle mücadele eder gibi kasıldı. "Yap ki ikimiz de buradan çıkabilelim."

Tıpkı dün gece onun üzerimde olduğu, acısını paylaştığı, ne kadar acı çektiğini gördüğüm gibi, ona teslim oldum. Söylemeyi reddettiği her şeye ve onu tuzağa düşüren tüm sırlara teslim oldum.

Ve bir şekilde, artık konu ben değildim.

On bir yıl boyunca kendi vücudunu kan içinde bırakmıştı.

Bundan kaç yıl önce onun için aynısını yapmışlardı?

Ne kadar sert davranmışlardı? Daha küçükken onu o sandalyeye bağlarlarken ne kadar çok bağırmıştı acaba?

Midem bambaşka bir nedenden dolayı alt üst oldu. Onun adına duyduğum öfke. Çektiği tüm acılara karşı duyduğum haksızlık. Öfke ve acıma duygusu baş dönmemi bastırdı ve hortuma uzandım.

Metal bağlantı noktalarına bakarken tek kelime etmedim. Tüpteki metal bağlantıyı kavradığımda ellerim titriyordu, gümüş bilekliğine çarptığında irkildim. Saçlarımı omzumun üzerinden atıp bileğine doğru eğilirken kalbim hızla çarpıyordu.

Dişlerimi sıkış ve zihnimi yaptığım işten tamamen arındırmış bir halde, ikisini birbirine kilitlemeye çalışarak mekanizmayla uğraştım.

Sabırsızlıkla içini çekti ama beni acele ettirmedi.
Sonunda, ufak bir çevirme hareketiyle bağlantı kuruldu.
Aniden, vücudundan parlak kırmızı bir kan fışkırdı, tüpten aşağı akarak torbaya doldu.

Gözlerim aniden kapandı.

Sendeledim.

"Bayılırsan, tekrar uyanacağının garantisini veremem," diye mırıldandı.

Çocukken kendisine bunların yapıldığını gösteren görüntüler. Laura'nın bana ailesi ve ölümleri hakkında anlattıklarının ve yönetim kurulunun ona nasıl bir hayvan gibi davrandığının yankıları.

Ona karşı duyduğum şiddetli sahiplenme duygusu stresimi yatıştırdı ve diğer bağlantı noktasını bağladım.

Bunu yapmak onların ondan tamamen uzak durmaları anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Acı çekmeyi bırakacaksa, benden ne isterse yapardım.

İki tüpten de koyu, sıcak kan çekildikten sonra geriye doğru sendeledim ve ellerimi yumruk yaptım. "Başka ne yapmam gerekiyor?" Sesim biraz titredi ama bayılmamıştım, bu yüzden bunu bir zafer olarak kabul ettim.

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı.

Birdenbire neden cesurlaştığımı sormak ister gibi görünüyordu ama bana bakışından her şeyi bildiği anlaşılıyordu. Öfkemizi doğru bir şekilde okuyup başını salladı, aramızda bir şeyler olduğunu ve ikimizin de bunu kabullenmeye cesaret edemediğini anladı.

Boğazını temizleyerek, "Bekleyin bir dakika. Yeni torbalar zaten antikoagülanlarla dolu. Eskiden kendim enjekte etmek zorunda kalıyordum ama son yıllarda daha etkili hale getirdiler," dedi.

"Bu... ne kadar da nazik bir davranış?"

Gülerek karşılık verdi.

Gözlerimi kırptım.

Hiçlikten yeni, vahşi bir sadakat doğdu ve kalbimi sıkıca sardı. Ona duyduğum sadakat.

Torbalar koyu, yoğun ve korkunç derecede sıcak kanla dolmaya devam etti. Şiştikçe daha da beyazlaştı, sonunda dudakları korkunç bir mavi renge büründü.

Sonunda, kalbim göğüs kafesimi kıracakmış gibi atmaya başlayacakken, bir şey tısladı, tıkladı ve bilgisayar ekranında bir açılır kutu belirdi.

"Bağlantı noktalarını ayırın," diye emretti, sesi her zamankinden daha alçaktı.

Emre itaat ederken ellerim yeniden titremeye başladı.

"Tüpleri biyolojik tehlike kutusuna at." Lucien öne eğilerek gömleğini topladı ve yavaşça giydi. Ona yardım etme isteği dayanılmaz hale gelmişti ama tüm duygularımı bastırdım ve istediğini yaptım. Kırmızı lekeli tüpler kutuya girdi ve gözlerim kan dolu iki torbaya iliştiğinde irkildim.

Alaycı bir gülümsemeyle, kibiri hâlâ belirgin bir şekilde ortaya çıktı. " 'Evet' düğmesine tıklayın ve yazıcının çıkaracağı etiketi yapıştırın."

Kendimi hasta hissettiğim için itaat ettim.

Biraz sonra beliren iki etiketi bir araya getirip havaya kaldırdım.

Ne söyleyeceğini zaten biliyordum ama söylemesini umuyordum. "Al." Ona vermeye çalıştım. "Sanırım yapamam—"

"Etiketleri her bir poşete yapıştırın ve buzdolabına koyun."

"Gerçekten yapamam—"

"Ya yap ya da öl." Biraz sendeleyerek ayağa kalktı.

İçgüdülerim beni ona doğru uzanmaya itti. Kolum hızla beline dolandı.

Whisper homurdandı.

Lucien kaskatı kesildi.

Tanrım, Rook. Aklını mı kaçırdın?!

İkimiz de konuşmadık ve ben de ondan uzaklaşamadım. Saf korku ya da başka bir şey beni onun yanından ayırmadı.

Sonunda boğazını temizledi ve homurdanarak, "Beni daha fazla tutarsan, diğerleri gibi beni yatağa atmaya çalıştığından şüpheleneceğim," dedi.

Diğer erkeklerin tam tersi olması gerçeği.

Onun için seks bir zevk değil, bir tehditti.

O, hayatında hiç nazik bir söz ya da dokunuş görmemişti.

Acıttı.

Fotoğraf çekerken, utanç ve acıma duygusunun verdiği hafif kızarıklığı, adamın kan dolu torbalarına dokunduğum gerçeğini bastırmak için kullandım. Her şeyi kilitledikten sonra, bu adamı kendi yaşam enerjisini tüketmeye zorlayan canavarlar için etiketler yapıştırdım ve korkunç derecede sıcak ve ağır olan bu iki torbayı buzdolabına taşıırken kusmamayı başardım.

Kapıyı zorla açıp, pıhtılaşmalarını önlemek için onları hareketli rafların üzerine fırlattım.

Sert ışık altında, kırmızı parlaltı müstehcen görünüyordu. Her bir çanta, bir şarap mahzenindeki şaraplar gibi etiketlenmiş ve raflara dizilmişti.

Arkamı döndüm ve eğildim.

Ellerimi dizlerime dayayarak nefes nefese, "Lütfen bir daha asla, asla benden bunu yapmamı istemeyin," dedim.

Titreyerek sadece paltosunun düğmelerini ilikledi. "Üşüyorum ve yorgunum. Biraz dinleneceğim." Bana bakmadan, sanki bacaklarının onu taşıyacağına güvenmiyormuş gibi sertçe hareket etti. Kapıda döndü ve "Kendiniz çıkın. Fısıltı size yol gösterecek." dedi.

Kapı eşiğinden içeri adımını attığı anda, öfkem stresimi yakıp kül etti ve bu da şüphesiz beni bir sürü belaya soktu. "Biliyor musun, bana teşekkür edebilirsin."

Arkasını dönüp kapı çerçevesine tutundu. "Ne için?"

"Öncelikle, üzerine kusmayacağım."

Ağzında çok hafif bir seğirme oldu ama çabucak geçti. Gitmek için döndü ama bu adamın beni kullandığı, bana emir verdiği ve adımımı bilmeyi reddettiği bir güne daha katlanamazdım.

Eğer beni kendine bağlamaya çalışacaksa, eğer beni geri dönülmez şekilde ve iyi yönde değil, değiştirecek şeyler yapmaya zorlayacaksa, en azından mahvettiği kızın adını bilmeliydi.

"Benim adım..." Dik durdum ve omuzlarımı dikleştirdim. "Rook Snowden."

Bakışları birden gözlerime kilitlendi. "Bunu ben mi istedim?"

"Hayır, yapmadın. Ama artık biliyorsun. Öyleyse kullan bunu."

Üst dudağı kıvrıldı ve bir an için beni öldürme tehdidini gerçekleştirecekmiş gibi göründü, ama gözlerini aniden kapattı, kapıya yaslandı ve tek kelime etmeden gitti.

Yirmi Beşinci Bölüm

“TEKRAR GİDEBİLİRSİN, BİLİYORSUN.” Gözlerimi kısarak mutfaktan çıktım, kollarım lavabonun altından aldığım temizlik malzemeleriyle doluydu. Whisper beni bahçede güneşlenirken bulup odasına sürüklediği anda toplamamı emrettiği temizlik malzemeleriydi bunlar. “İşimi denetlemek zorunda değilsin. Çok istesem de tembellik yapmayacağım.”

Lucien'in bugün beni çağırmamasını gerçekten çok umuyordum.

Dün iki torba kan boşaltıldıktan sonra kendini iyi hissetmeyeceğini ve yalnız başına dinlenmek isteyeceğini varsaymıştım. Ama bu varsayımım, çadırıma sinsi, parlak bir panterin girip beni selamlarcasına kucaklaması ve beni ufukta görünen siyah taş saraya doğru, çıkışa doğru itmesiyle yerle bir oldu.

Reddetmeye çalışmıştım.

İtaatsiz kadınların tadının nasıl olduğunu çok iyi bilen dev bir yırtıcıya nasıl hayır diyeceğimi bilmeyi çok isterdim. Ama sonunda, Lucien'in evine doğru sürüklenmekten başka çarem kalmamıştı; yol boyunca ağaçların arasında eğitim yapan birkaç suikastçıyı da gördüm.

Kızlardan birkaçının elinde hançer vardı, hatta birinin elinde havada parıltıyan hilal şeklinde bir bıçak vardı; öldürücü vuruşlarını prova ediyorlardı.

Onlardan herhangi birinin Lucien'e gerçekten zarar verebileceği düşüncesi, o tuhaf, anlaşılmaz sadakat duygusunu alev alev yaktı; ardından da onu öldürmeyi başaramazlarsa... ölecek olanların kendileri olacağı dehşeti geldi.

“Benden hırsızlık yapabilmek için gitmemi mi istiyorsun?” diye sordu Lucien, devasa pencere kenarındaki koltuğundan usulca. “Yoksa evimin

etrafına tuzaklar mı kurmayı planlıyorsun?” Duvara yaslanmış, uzun bacakları önünde uzanmış, çıplak ayakları rahat ve yumuşaktı. Yastıklı koltuk yarım daire şeklini almıştı, cam tavana kadar uzanıyor ve onu tereyağı gibi güneş ışığıyla aydınlatıyordu.

Kalbim bir an duracak gibi olurken, dezenfektan şişelerini parmaklarımla biraz daha sıkı kavradım.

Bu kadar güzel görünmek zorunda mıydı?

Güneşin yakıcı ışınları altında saçları simsiyah olmuş, her teli ıslak mürekkep gibi yapış yapıştı. Yüzü soluk taştan oyulmuş gibiydi, gözlerinin altında keskin gölgeler kalmış, dudakları ise sürekli bir küçümseme ifadesiyle kıvrılmıştı. Piçler için kendini kana bulayan biri değil, tapılmak için oyulmuş bir adam gibi görünüyordu.

“Hayır, elbette ki hayır,” diye tersledim, çenemi yukarı kaldırıp kendimi onun sözlerinden hiç etkilenmemeye zorladım.

"Öyleyse sen temizlik yaparken benim kitap okumam seni neden rahatsız ediyor?"

"Bence yatakta daha iyi olurdun."

"Affedersiniz?" Yüzü simsiyah oldu. "Ağzınızdan çıkan her kelime baştan çıkarmayı ima ederken, benimle yatmak istemediğinizi bana tekrar hatırlatır mısınız?"

"Baştan çıkarma mı?" diye nefes nefese sordum. "Evet, tamam. Tam olarak bunu yapıyorum." Gözlerimi devirerek güldüm, bunu yapabileceğime, onunla şakalaşacak kadar rahat hissettiğime şaşırmıştım. "Erkeklerin bana göz kulak olmalarını istemediğimi veya kendilerini iyi hissetmediklerini söyleyerek onları bana aşık etme konusunda inanılmaz yetenekliyim."

"Bazıları bu tür gözlemleri, sizin önemseyişinizin bir işareti olarak algılayabilir." Bu sözleri söyledi—dudaklarının hareket ettiğini gördüm—ama cümle bittiği anda şok olmuş ve öfkeli görünüyordu. Sanki böyle şeyler söyleme niyeti hiç yokmuş gibi.

Gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Aramızda bir şeyler uçup gitti.

Esas olarak bir gariplik ama aynı zamanda bir farkındalık ve rahatsız edici bir bağlantı hissi.

Hayatımın geri kalanını mahvetmeden önce bu saçma şeylerden kurtulmam gerektiği için, "Dün olanlardan sonra nasıl hala yataktan kalkabiliyorsun?" diye patladım.

"Ve yine başladın." Hafifçe gülümsedi. "Neden birdenbire yatağıma bu kadar takıntılı oldun?"

"Değilim."

Kaşı, sanki birisi kaligrafi fırçasıyla çizmiş gibi zarif bir şekilde kalktı. "Bundan bu kadar emin misin?"

"Elbette. Sadece sizin iyiliğiniz için endişeleniyorum."

"Böyle devam edersen, gerçek yüzün nihayet ortaya çıktığı için seni öldürmek zorunda kalacağım." Elini kitabının üzerine bastırdı, bacaklarına yasladı. "Diğerleri gibi ne zaman hata yapıp hamle yapacağını merak ediyordum."

"Sıra bende mi?" diye kaşlarını çattım. "Hangi sıra?"

Hafif bir sırıtışla iç çekti. "Bu küçük oyundan bıkmadın mı? İyi iş çıkardın, kabul ediyorum. İç odalarımıza giren ilk kadınsın ve yatağıma gören, hatta içine giren tek kişisin, ama bu sana güvendiğim anlamına gelmiyor."

Yanaklarım kızardı, bu da bana onun haklı olduğunu çok açık bir şekilde hatırlattı. Onun yatağındaydım. Onun yatağında, onun altında yapış yapış olmuştum. Tenlerimiz birbirine değmişti. Onun yakıcı sıcaklığı içime işlemiş, sanki kemiklerime kadar işleyerek beni damgalamıştı.

Zoraki bir gülümseme takınırken kalbim hızla çarpıyordu. "Biliyor musun? Sanırım konuşmak bizim güçlü yönümüz değil." Kollarımdaki temizlik malzemelerini karıştırarak geri çekildim. "Ben de... beni buraya çağırma nedeninizi yapacağım."

Gözlerimi süzerek gülümsedi. "Söylediğin ilk akıllıca şey bu."

Arkamı dönerek, üzerinde hiç yemek yenmemiş gibi duran, daha çok ofis çöplüğüne benzeyen yemek masasına doğru yürüdüm. Kağıt yığınları, defterler ve diğer resmi görünümlü belgelerin hepsinde tek bir parlayan alev logosu vardı.

Şişeleri ve bezleri tek boş alana yerleştirdikten sonra ona doğru döndüm.

Çenesi öne eğik, güneş ışınlarının altında parıldayan, sanki insan değil de bu cehennem dünyasından kaçamayan düşmüş bir tanrıymış gibi kitabını okumaya devam etmişti.

Bakışlarını benimkine dikti, bana baktığını hissetti. "Şimdi ne olacak?"

"Tıp konusunda pek bilgim yok ve kandan mümkün olduğunca uzak duruyorum, ama siz... dün vücudunuzdan iki torba kan çıkardınız. Bu çok fazla gibi görünüyor."

Başparmağını kitabının ortasına koyarak, yavaşça kapattı ve kucağına koydu. Siyah pantolonu ve gömleği kıpırdanırken hışırdadı. Siyah paltosunu çıkarmış ve yere atmıştı. "Konuşmayacağımıza dair anlaştığımızı sanıyordum."

"Dün bana yaptırdıklarınızdan sonra birkaç soru sorma hakkını kazandığımı düşünüyorum." Ürperdim. "Kendinizi tüketmenin hiçbir şey ifade etmediğini nasıl söyleyebilirsiniz?"

"Buna alışkınım."

"Başınız dönmüyor mu?"

Kaşını kaldırdı ve kuğu şeklinde tasarlanmış ilginç sehpanın üzerindeki çay fincanına uzandı. "Neden? Birdenbire benim için mi endişeleniyorsun?" Hafifçe alaycı bir gülümsemeyle, kırılğan porselen fincanı dudaklarına götürdü; güneş ışığı, kenarındaki altın varak üzerinde parıldıyordu.

Ağzını hafifçe bardağa bastırdı, yutkunurken boğazındaki tendonlar kasıldı.

"Saçmalama." Kolundan aşağı kayan kolu, gümüş bilekliği ortaya çıkarınca yanaklarım kızardı. Artık biliyordum ki, o bileklikler onu sürekli kan kaybından kurutuyordu.

"Beni endişelendiren şey, sanki markete atıştırmalık almaya gitmek kadar basit bir şeymiş gibi kanınızı boşaltmanız. Normal insanların damarlarında kalıcı portlar yok."

"Süpermarket mi?" Bardağı yere koydu ve kitabı kucağına yaydı. "O ne?"

Donakaldım. "Hiç süpermarket görmedin mi?"

Gözlerimi kilitledi, yüzünde ifadesiz ve okunamaz bir ses vardı. "Bana anlat."

Ona doğru ilerlerken, içimi bir acıma duygusu daha kapladı. "Ah, zavallı şey." Bedenimi nasıl kontrol edeceğimi, ona doğru gitmesini nasıl durduracağımı unutmuştum. Şaşkın bir halde odanın karşısına geçtim ve ağır ağır pencere kenarına, tam dizlerinin yanına çöktüm.

Kalçam bacağına değdiğinde kaskatı kesildi. Dudakları seğirdi ve gözleri kısılarak, keskin bir güvensizlikle gözlerime dikildi. "Ne yapıyorsun?"

"Hiç dış dünyayı görmedin mi? Hiç alışverişe gitmedin mi, restorana gitmedin mi, plaja gitmedin mi?" Nefesimi tuttum. "Bu... bu—"

"Gerçekten bu kadar saf mısın yoksa hâlâ beni numaralarla kandırmaya mı çalışıyorsun?" Elindeki kitabı sıkıca tutarken, eklemleri bembeyaz oldu.

“Elbette, süpermarketin ne olduğunu biliyorum. Şimdi, benden uzak dur.”

Ayağa fırladım ve onun okuma köşesinin yanına koyduğu kitap yığını devirdim.

Çıkan gürültüden irkildi ama bakışlarındaki tedirginliği gizleyemedi. Sanki beni seve seve öldürecekmiş gibi, sanki Whisper'ın beni gözünün önünden sürükleyip götürmesine az kalmış gibi görünüyordu ama öfkesi nefretten çok yorgunluktan kaynaklanıyor gibiydi.

Kirpiklerinin altındaki gölgeler, kan kaybının sorunlarının en küçüğü olduğunu gösteriyordu. Uykusuzluk mu çekiyordu? Kabus mu görüyordu? Eğer burada olmamı istemiyorsa, neden dört ayaklı korumasına beni getirmesini emretmişti?

Biraz geriye çekilerek, usulca, "Kendinizi iyi hissetmiyorsunuz. Yüzünüzden belli oluyor," dedim.

Çenesi, sanki bir yanıtı çiğneyip sonra da hırıldayarak yutmuş gibiydi. "Beni tanıdığını sanma." Odayı işaret ederek ekledi, "İşe koyul."

İçimden bir ah çektim ve kollarımı kavuşturdum. "Sana söylemiştim, çalışmakta iyi değilim." Başım hafifçe zonkluyordu, bu da onun söylediklerini doğruluyordu.

"Küçük bir toz alma işleminden mi şikayet ediyorsun?"

"İnsanların sırf iş olsun diye çalışmasını anlamıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

Hapishane hücresi olan devasa, açık planlı odaya bakarak çenemi kaldırdım. "Dağınıklığın toparlanması dışında, oda inanılmaz derecede temiz." Omuz silktim. "Süpürgeliklerde kir yok, şömine rafında toz yok. Pencerele bile lekesiz."

Ölümcül bir sessizlikle oturdu. "Bana itaat etmeyi mi reddediyorsun?"

"Hayır. Sadece buraya yeterince iyi baktığınızı ve bir hizmetçiye ihtiyacınız olmadığını söylüyorum—"

"Eğer yaşamayı seviyorsanız, söylenenleri yapacak ve temizlik yapacaksınız."

"Ama zaten temiz—"

"Umurumda değil." Çenesi kasıldı ve konuşmaya istekli olduğuna dair her türlü işaret, aşılmaz bir surat asmayla tamamen yok oldu. "Yap şunu."

Omurgamdan buz gibi bir ürperti geçti, onun yanında olduğumda unutmaya meyilli olduğum her şeyi hatırlattı bana. Bu adam hayatımı almakla tehdit ederken şaka yapmıyordu. Bunu başkalarına yaptığını görmüştüm. Onu kızdırmamalıydım.

Özgürlüğümü bana potansiyel olarak verebilecek tek kişi de oydu.
Nasıl olduğunu bilmiyordum ama... onunla iyi geçinmek, onu karşısına almaktan daha iyi değil miydi?

Boşver gitsin.

Kollarımı indirip saygılı bir şekilde başımı sallayarak geri çekildim.
"Dilediğiniz gibi."

Burun delikleri genişledi ve bir an bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, ama ben arkamı dönüp dezenfektan almak için masaya doğru yürüdüm.

* * * * *

Üç saat boyunca uslu uslu çalıştım.

Mobilyaların, fenerlerin ve figürlerin her birinde tüy, toz, kir ve kalıntı aradım. Ve sehpanın ayaklarındaki, köşelerinde toz toplamaya meyilli kafesli ahşap kısımlardaki birkaç kirli nokta dışında, Lucien'in evi benimkine kıyasla korkunç derecede temizdi - üstelik yedi yıldan fazla bir süre önce kaçtığım evde bir sürü personelim vardı.

Onun alanını temizlemek, muhtemelen istediğinden daha çok şey öğrenmeme vesile oldu; kalbimin etrafına aceleyle ördüğüm duvarları yavaş yavaş, taş taş kırarak, onun sırlarını daha da derinlemesine öğrenmemi sağladı.

O burada yalnız yaşıyordu.

Yirmi uzun yıl boyunca burada yalnız yaşamıştı.

Can sıkıntısından uzaklaşmasını sağlayacak modern topluma ait hiçbir şeye sahip değildi. Cep telefonu, dizüstü bilgisayar ya da dış dünyayla bağlantı kurabileceği bir şey bulamamıştı; sadece rastgele filmlerle dolu bir klasörü olan tek bir tablet vardı.

Kütüphanesi hem İngilizce hem de Mandarin dilinde kitaplarla doluydu, ancak titiz düzeni, uzun çalışma saatlerinin cilalanacak, mumlanacak ve silinecek şeyler bulmakla geçtiğini gösteriyordu.

"Aşağıda ne yapıyorsun?"

Çılgılık attım ve yukarı baktım, bakışlarım siyah giysili uzun bacaklarda gezindi.

Lucien, kolları kavuşturmuş, gözleri kısılmış bir şekilde, benden çok daha uzun boylu görünüyordu. Uzun saçları, yukarı kalkık yakasına değiyordu; sanki beni bulmaya gelmeden önce ellerini saçlarının arasından geçirmiş gibi hafifçe dağınıktı.

İncecik oyulmuş sehpasının minik aralıklarından geçirmek için kullandığım ince bezi havaya kaldırıp masum bir şekilde göz kırptım. "Bana söylediğin şeyi yapıyorum."

Biraz geri çekilerek, "Kalk ayağa," diye emretti.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, vücudum adrenalin patlamasıyla doldu.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, şakaklarımda o kadar sürekli bir zonklama hissediyordum. Ne kadar öfkeyle bakarsa, onun sert bakışları altında kalbim o kadar hızlı atıyordu.

Zorlukla yutkunarak, vücudumun uslu durması için yalvardım, doğrulup ellerimi yumruk yaptım.

Beklendiği gibi, görüşüm kararmadan, kulaklarım çınlamadan ve tekrar yere düşme ihtiyacı beni sendelemeye zorlamadan önce birkaç saniye kendimi iyi hissettim.

Tökezledim.

Güçlü, sıcak elleri dirseklerimi kavrayarak beni dik tuttu. Başparmakları ön kollarımı kavradı, nefes alışını çok yakındı, bana doğru adım attı. "Neyin var senin?"

Gözlerim tekrar görmeye başladı ama onun bana dokunması yüzünden başımdaki ağrı daha da şiddetlendi.

En son ne zaman başka bir insan, erkek ya da kadın, bana dokunmuştu? Babamın ölümünden birkaç gün önce dalgınlıkla yaptığı o sıkma mı? Annemin laboratuvara aceleyle giderken verdiği o öpücüğü mü?

Onlardan başka, neredeyse on yıldır kimse bana dokunmamıştı.

Ve yine de, bu adam... sadece birkaç dakika da olsa üzerimdeydi. Beni bırakmak için birkaç kez elini boğazıma koymuştu. Bana şiddetle, sinirle, tedirginlikle ve nefretle dokunmuştu, ama şu anda... şu anda dokunuşu biraz titriyordu, parmakları acı verici bir şekilde sıkıca saplanmıştı.

Bakışlarımız kilitlendi ama beni bırakmadı. Başparmakları biraz daha sert bastırdı, sanki bu rahatsız edici bağlantıdan beni sorumlu tutuyordu. Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılmıştı, ne hissedeceğini bilemiyormuş gibiydi.

Bana bir soru sormuştu ama nasıl cevap vereceğimi unuttum.

Kalbim hızla çarparken zaman etrafımızı sardı.

Dış dünyada, baştan sona kötü adam olarak sınıflandırılırdı. Birçok kadını öldürmüş ve hayatımı avucunun içinde tutmuştu, yine de... onu tamamen kötü adam olarak göremiyordum.

Boğazını temizleyerek sonunda mırıldandı: "Seni bırakırsam düşecek misin?"

Yutkundum ve başımı salladım, baskıdan dolayı biraz irkildim.

Ellerini açarak beni bıraktı ve sanki yakınlığımız onu incitmiş gibi geriye doğru çekildi.

Ensesini sıkarak konuşacakmış gibi nefes aldı, sonra sadece başını salladı ve sessizce uzaklaştı.

Onun gidişini izledim, ince, ölümcül vücudundan gözlerimi alamıyordum. Bir ara paltosunu giymişti. Düğmeleri açık olan palto, bacaklarının etrafında siyah kanatlar gibi savruluyor, geçerken mobilyalara çarpıyordu.

Mutfağa doğru kayboldu ve bir an sonra sol elinde bir şeyle geri döndü.

Whisper, tüm öğleden sonra uyukladığı kanepeden aşağı atladı.

Esneyerek ve parıldayan fildişi dişlerini göstererek homurdandı ve aptal orman kedisinin yanından geçerken Lucien'in kalçasına kafa attı.

Lucien'in dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi, ancak ardından kaşlarını çatarak bu gülümsemeyi bastırdı.

Yalınayak bana doğru yürüyerek elini uzattı. "Al."

Whisper arkasından geliyordu, ikimize de bakarak bu ani gerginliğin nereden kaynaklandığını anlamaya çalışıyordu.

Gözlerimi kıstım ve Lucien'in bana vermek istediği her neyse onu almak için hiçbir hareket yapmadım.

Derin bir nefes vererek bileğimi kavradı ve toprak testiye avucuma soktu. "Böylesine zorlu bir emeği atlattığın için ödülün bu."

Elini tuttuğu yerde tenim kıvılcımlandı ve ısındı, ondan bile olsa dokunmaya susamıştım. Beni bıraktıktan sonra, aynı karıncalanmayı hissetmiş gibi parmaklarını ovuşturdu, sonra da ellerini arkasına sakladı.

Etiketin üzerinden parmağımı gezdirerek fısıldadım, "Armut çiçeği şarabı mı?"

"Geçen gece bana yardım ettiğinde o kokuyu almıştın—" Boğazını temizledi ve başka yöne baktı.

Whisper beni yere devirip Lucien'in yatak odasına sürüklediğinde tişörtüme sinen şarabın buz gibi şokunu hatırlayınca meme uçlarım sertleşti.

"Beğendiğini varsaydım," diye ekledi usulca.

"Doğru tahmin ettiniz."

Sanki hayatında ilk defa birine mezardan başka bir şey veriyormuş gibi kaskatı bir şekilde başını salladı. "Güzel. O zaman al."

Söyleyecek bir şey bulmakta zorlandım. Neden beni ödüllendirdiğini sormak istedim ama aklımdan geçen tek şey o gece odasında nasıl görüldüğüydü. Acının tenine nasıl işlediğini, ıstırabın onu nasıl ter içinde bıraktığını. Nasıl yandığını, inlediğini ve sanki onu hayatta tutan tek şey benmişim gibi bana nasıl sarıldığını.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, bakışlarım onunkiyle kenetlendi, boğazından aşağı kayıp göğsüne yerleştirilmiş gümüş diski gizleyen siyah gömleğe kilitlendi. "Böyle bir acıyı sık sık hisseder misin?"

Dişlerini gösterdi. "Neden? Bir dahaki sefere bana yardım etmek yerine beni öldürmeye mi çalışacaksın?"

"Burada seni öldürmek için bulunmadığıma dair güvensizliğin artık can sıkıcı olmaya başladı."

"Kendimi koruduğum için bana mı kıızıyorsun?"

"Paranoyanız beni rahatsız ediyor."

Gözlerinde öfke parladı. "Herkes haklı olduğumu kanıtladığına göre bu paranoya mı?"

Derin bir nefes aldım.

Bu nasıl bir duygu olurdu? Tanıdığı herkesin ona ihanet ettiği bir dünyada yaşamak?

Kalbim acıdı ve bilerek konuyu değiştirdim. "Size nasıl yardımcı oldum?"

Sanki soru tam da kırılgan noktasına saplanmış gibi kendini hazırladı. Cevap vermeyi reddetmeyi düşünür gibi çenesi kasıldı, ama sonra "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Bilmiyor musun?"

Başını salladı. Bir an için, umutsuzca aradığım cevapları verecekmiş gibi görünüyordu ama öksürdü ve sözümü kesti. Sesi, omuzlarının üzerinden kar taneleri gibi süzüldü. "Git."

Söz ağır ve kesin bir şekilde yankılandı.

Yatak odasına giden koridorda gözden kayboldu.

Whisper bana kediye özgü bir omuz silkme hareketi yaptı, sonra sahibinin peşinden gitti ve beni zorlukla kazandığım şarabımla ve sorularla dolu kalbimle yalnız bıraktı.

Yirmi Altıncı Bölüm

BİR ŞEKİLDE İKİ HAFTA DAHA GEÇTİ.

On dört gün daha her sabah çağrılmak, sarayda tamamlamam gereken görevler verilmesi ve Lucien'in beni sürekli izlediğinin farkında olmakla geçti.

Hiçbir yerde olmadığı zamanlarda bile her yerdeydi.

Onu her köşede, her gölgede hissettim.

Varoluşu adeta benimkine bağlıydı. Onda fazla olan bir şey vardı; çok karanlık, çok depresif, çok soğuk, sessiz ve hesapçı. Ama bir de başka bir şey vardı... onunla geçirdiğim zaman arttıkça daha da güçlenen, derinleşen ve görmezden gelmesi zorlaşan bir şey.

Onu fark ettirmeden bakabildiğim nadir anlarda, her zaman var olan nefretini ve öfkesini görürdüm. Hapsedilmiş olmanın acısıyla kıvranıyordu. Çaresiz bir hayal kırıklığıyla titriyordu. Ama tüm bunların altında, acı çekiyordu.

Her günün her saniyesinde canımı acıtıyordu ve ona karşı duyduğum tedirginlik, o iki hafta içinde bir şekilde kendi hayatım için duyduğum korkudan onun hayatı için duyduğum korkuya dönüştü. Ne zaman başka bir odada olduğumu, süpürme, paspaslama ve toz alma emrine uyduğumu düşünse, ara sıra gizlice geri dönüp kendi başına ne yaptığını kontrol ederdim.

Onu ilk kez gizlice izlediğimde, iyi olup olmadığını sormamak için ellerimi ağzıma kapatmak zorunda kalmıştım. En sevdiği yerlerden biri olan pencere kenarında oturuyordu ve yüzü bembeyaz olmuştu. Dudakları sıkıca birbirine yapışmış, eli kalbini sanki göğsüne gömülü gümüş diski söküp

alacakmış gibi kavramıştı. Alçak ve uzun bir inilti çıkardı, saç çizgisinden terler akıp yanaklarında parıldıyordu.

Ona yardım etmek için harekete geçmiştim... bir şekilde... ama Whisper yolumu kesti ve efendisinin yanına gitmemi engelledi.

Lucien'i acı içinde kıvranırken ikinci kez gördüğüm an, mutfakta su kovamı doldurmaya gittiğim zamandı. Duvarla çevrili avluda, ortada bodur, kıvrımlı bir ağacın yanında duruyordu. Sırtı dik ve kaskatıydı, ama başını eğmiş, yüzünü ellerine gömmüştü.

Kovayı neredeyse düşürüyordum ki, aniden dizlerinin üzerine çöktü, kollarını beline doladı, öne doğru sallandı ve alnını yere dayadı.

Hiç düşünmeden kapıya doğru koştum.

Ne yazık ki, Whisper tekrar ortaya çıktı.

"Neden beni durduruyorsun?" diye fısıldadım. "Geçen sefer yatağında kötü bir kriz geçirdiğinde beni yanına götürmemiş miydin?"

Panter başını öne eğdi ve sanki benden yardım istiyormuş ama beni uzak tutması emredilmiş gibi inledi.

Üçüncü seferde neredeyse bir panter ısırığına maruz kalacaktım.

Merdivene çıkıp kütüphanesinin üst katlarındaki kitapları temizliyordum. Birden bire porselenlerin yere düşme sesi geldi ve hızla aşağıya, oturma odasına koştum.

Lucien kapının yanında yan yatmış, yanında kırılmış bir kahve fincanı ve yerde sıcak bir sıvı birikintisi duruyordu. Ani bir hareketle irkildi, gömleği kenara çekilerek göğsündeki gümüş diskin üst kısmını ve oradaki kırmızı ışığın titremesini ortaya çıkardı.

Yanına gitmeye çalıştım. Anlayamadığım bir nedenle bayıldığı sırada ona destek olmaya çalıştım, ama Whisper beni bir kez daha durdurdu.

"Ona zarar vermeyeceğim," diye tısladım. "Bilinçsiz. Endişelenmiyor musun?"

Kocaman siyah kedi omzunun üzerinden baktı, efendisi için duyduğu korkudan tüm vücudu çökmüştü.

"Bu çok saçma. Onu kontrol etmem lazım." Whisper'ın etrafından dolanıp Lucien'e doğru koştum, ancak iri kedi hırlayarak önüme atladı.

Panter ilk defa sanki düşmanıymışım gibi davrandı, dişleri sivri ve keskin bir haldeydi.

Lucien uykusunda acı içinde inerken, bana zarar vermeyeceğine dair bir şans vermeyi düşünmüştüm. Ama Whisper beni geri çekti ve kaçana kadar bana hırladı.

Lucien'in çektiği acı, alışmak zorunda kaldığım tek şey değildi.

Acı çekmediği zamanlarda avlanmaya çıkardı.

Neredeyse her gece, malikanede bir çığlık yankılanırdı, ancak bir an sonra bir kızın hayatına son verildiğinde bu çığlık kesilirdi—ya Lucien tarafından ya da Whisper tarafından.

Sayılarımız azaldı ve işe giderken isteksizce yanından geçtiğim gösterişli piknikler giderek azaldı. Kaç kadının hala hayatta olduğunu bilmiyordum, ama kesinlikle ilk katılanlardan daha azdı.

En azından diğer 'hata' olan Laura hâlâ hayattaydı. Kenarda durup diğerlerini kızdırmamaya çalışıyordu.

Fiziksel iş yapmaya zorlanmanın bir diğer olumlu yanı da uyku düzenimin düzelmesi oldu. Çoğu gece, gün boyu çalışmaktan bitkin bir halde yatağa giriyordum.

Sabahları, Lucien'e rapor vermeden önce her zaman acele etmezdim. Tembelliğe ve hiçbir şey yapmamanın verdiği güven duygusuna sarılırdım; uzun bir duş alırdım, yavaş yavaş kahvaltı ederdim, bulabildiğim en rahat elbiseleri giyerdim.

En azından, asgari düzeyde iş yapmaya ayırdığım o kısacık anlarda, Lucien ve onun ev işleriyle ilgili sayısız talebiyle başa çıkacak kadar kendimi toparlamayı başardım.

Ama en çok nefret ettiğim şey kan toplama işlemiydi.

Her üç günde bir, bir daha asla kanını almayacağıma söz vermiş olmama rağmen, yardım etmek zorunda kalıyordum. Burada bazı seçimler yapabileceğimi düşünmeyi sevsem de, bu konuda bana izin verilmiyordu.

Beni o yarı ofis, yarı hastane odasına sürüklerdi.

O, sendelerken, yutkunurken ve bilincimi korumaya çalışırken, yırtıcı hayvan bakışlarıyla beni izleyerek süreci tekrar baştan anlattı.

Sonra da benden kanını akıtmamı, poşetleri etiketlememi ve buzdolabına taşımamı isterdi.

Beşinci seferde, kendimi yeterince kapatmayı öğrenmiştim, böylece o kaygan antikoagülan torbaların içindeki sıcak kanının hissi beni eskisi kadar mide bulandırmıyordu.

Aptal kalbimi susturdum ve ona itaat ettim çünkü başka bir şey yapamazdım.

Neredeyse bir aydır bu zarif kâbusun içinde yaşıyordum.

Her gece cehennem ateşleri yanarken bahçelerde dolaştım ve onu öldürmeye gelen kadınların cesetlerinin her sabah dışarı taşındığına şahit

oldum.

Ve hiçbir şeyin daha iyiye ya da daha kötüye gitmeyeceğini düşünmüştüm.

Ta ki öyle olana kadar.

Yirmi Yedinci Bölüm

Evimin fare sayısı geçen aya göre daha azdı.

Ellerim daha da kanla kaplandı, işlediğim cinayetler intikam ihtiyacımı zar zor dindirdi.

Bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyordum.

Deliliğe sürüklenmekten veya bu sefaletle son verecek intihar fısıltılarını görmezden gelmekten kendimi daha ne kadar süreyle alıkoyabilecektim?

Öldürmek için yaşamakla özgürlük için ölmek arasındaki mücadele beni öyle bir çıkmaza sürükledi ki artık ne istediğimi bilemez hale geldim.

Çatıda durup aşağıdaki Cinderkeep'e öfkeyle bakarken ellerim kasıldı. Yüksek meşalelerde ateş dans ediyordu ve fenerlerde alevler titriyordu, hapishanemi yeraltı dünyasının kalbine dönüştürüyordu.

Belki de çoktan ölmüştüm ve bunun farkında değildim.

Belki de zaten cehennemde yaşamıştım.

Whisper kalçamı dürttü.

Aşağıya, o zarif siyah yaratığa baktım ve birden aklıma geldi.

Zehirlenmiş kalbim çırpınırken dişlerim birbirine kenetlendi.

Onu öldürmem gerekiyordu.

Birlikte geçirdiğimiz zaman uzadıkça -çoğunlukla sessizlik ve gerilim içinde- ne yaptığım konusunda daha çok kafa yormaya başladım.

Diğerlerinin hepsini uzakta tutarken neden onu içeri davet etmişim ki?

Başka hiç kimse beni bu kadar etkilememişken, o neden beni bu kadar etkiledi?

O, sefil hayatım boyunca benden hiçbir şey istemeyen ilk insandı.

Kanım, hayatım, şirketim, mirasım veya soyum değil.

Ve bu... bu, onun yatıştırıcı arkadaşlığının tuhaflığından çok daha kötü bir şey yaptı bana.

Onun yanında olmak sürekli çektiğim acıyı hafifletiyordu, ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar farklı bir tür acı ortaya çıkıyordu.

Tedavisi olmayan bir hastalık.

Konuştukça her seferinde daha da kötüleşen bir durumdu bu.

Ve zavallı hayatımda ilk defa dokunmak istedim.

İçimde alevlenen dürtülere teslim olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum.

Onun kafasının içini açıp sakladığı her şeyi öğrenmek istedim.

Bu her neyse onu durdurmanın bir yolunu bulmak istedim çünkü eğer bulamazsam—

Avuçlarımı korkuluğa dayayarak geceleyin dişlerimi gösterdim.

Vücut merkezimden yayılan bir başka acı dalgası bedenimi sararken, taşa pençelerimle saldırdım.

Onun da benim gibi acı çekmesinden nefret ettim.

Onun çektiği acıyı anladığım ve düşmanıma sempati duyduğum için kendimden nefret ettim.

Ama en çok nefret ettiğim şey, onun beni etkilemesiydi.

Beni farklı bir tür deliliğe sürükledi.

Ve çok yakında bir gün, ben de çökecektim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Ağır yırtıcı hayvan pençelerinin karakteristik gümleme sesini tanıdığımda gülümsedim.

Tam zamanında.

Lucien'in avlanmasından dolayı gece sessiz geçmişti ve ben de günümü sarayın tüm koridorlarını paspaslayarak geçirmiştim, bu yüzden hem ağrılarım vardı hem de uykum geliyordu, ama arkadaşım gelene kadar uyku bir türlü gelmedi.

Pencerenin kenarında oturduğum yerden bacaklarımı aşağı sarkıtarak Lucien'in panterinin altın rengi gözleriyle göz göze geldim. "Geldin."

Whisper dişlerini göstererek sırttı ve gölgelerin arasından süzülerek yanıma geldi.

Bir şekilde iki gün daha geçmişti ve bu da normalleşme yanılsamasını pekiştirmişti.

Bu yaldızlı kafesin içinde yaşamayı öğrenmiştim; çalışarak, temizlik yaparak, içindeki canavara karşı hafiften de olsa takıntılı hale gelmediğimi göstermeye çalışarak.

Belki de bundan önceki tüm seyahatlerim bana, bir süre kaldığım her yerde kendimi evimde hissetme yeteneği kazandırmıştı.

Belki de Whisper ile kurduğum bağdan kaynaklanıyordu.

Ya da belki de deliliğin etkisi başlamıştı.

Buzdolabında bulduğum didiklenmiş tavuk göğsü dolu kaseyi kaldırıp salladım. "Gece yarısı atıştırmalığı?"

Panther homurdandı ve doğrudan sunulan şeye doğru fırladı.

Kaseyi yanıma koyup, panter tavuğu iştahla yerken onun kocaman, sert kafasını okşadım. Ziyafetinin tadını çıkarması için onu yalnız bırakıp,

öğleden sonra güneşinin daha da tatlılaştırması için pencere kenarına bıraktığım sulu elmayı aldım.

Çıtır meyveyi ısıtırken inledim.

Yumuşak minderlere yaslanarak, gecenin karanlığında bir anlık arkadaşlığın tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım.

Whisper dizime hafifçe dokundu, daha fazlasını arıyordu.

"Açgözlülük. Artık yeter."

Homurdandı.

Güldüm ve elmayı ağzıma attım.

Isırmak üzereydim ki, bir ses gözlerimi aniden açtı.

Kalbim durdu.

Dışarıdaki mangalların ve ateşin ışığıyla aydınlanan bir gölge, kapı aralığıma doğru sendeleyerek girdi.

Lucien kapı çerçevesine yaslandı.

Simsiyah saçları yakışıklı yanaklarından aşağı sarkıyordu, acı içinde öne doğru eğilirken titriyordu. Sağ eli kalbini tutuyordu. Sanki buraya koşarak gelmiş gibi nefes nefese kalmış, bayılmak üzereymiş gibi sendeliyordu.

Gözlerimiz buluştu ve birbirine kenetlendi.

Kapı çerçevesine elini dayadığında göğsü hızla inip kalkıyordu, nefesi kesik kesik geliyordu ve gözlerinde ateşli bir parıltı vardı.

Whisper, efendisine doğru ilerleyerek hoş geldin dercesine mırıldandı, ancak Lucien sendeleyerek içeri girdi.

Odanın karşısına sendeleyerek yürüdü.

Üzerime doğru aniden durdu, sanki düşecekmiş gibi görünüyordu.

Ne tür bir ruh halinde olduğunu anlayamadığım için geriye doğru sindim, ama vahşi bir iniltiyle öne doğru eğildi, bir elini pencere çerçevesine çarptı ve diğer eliyle elmamı kaptı. Ağzımdan çekip aldı ve omzunun üzerinden fırlattı.

Bileğimi kavradığı anda nabzım fırladı.

"Ne yapıyorsun sen—" diye nefes nefese kaldım, beni birden doğrulttuğunda.

Hiçbir uyarı, hiçbir açıklama yok.

Yarı sinsice, yarı tökezleyerek yatağa doğru ilerledi, beni de peşinden sürükledi.

Yeterince yaklaştığımızda, omuzlarımdan yakaladı, beni döndürdü ve itti.

Yere yığıldım.

Giymeyi seçtiğim siyah ipek gecelik, onun alışkın olduğu üniformasıyla aynıydı. Tek fark, benim tenimin ay izlemekten serinlemiş olması, onunkinin ise ateş gibi yanıyor olmasıydı.

Yanıma sertçe düştüğünde yatak gıcırdadı.

“Lucien—”

Beni kendine doğru çekti, üzerime yuvarlandı, kolları çelik gibi sıkıca kenetlendi. Alnı alnıma çarptı, teri tenimi ıslattı, her titreyen nefeste göğsü göğsüme yapıştı.

Sanki içten dışa yanıyormuş gibi, vücudundan yakıcı bir sıcaklık yayılıyordu. Bütün bedeni titriyordu, her titremesi işkence doluydu.

Onun altında donakaldım, panik başka bir şeyle, daha da kötü bir şeyle çarpıştı.

Onun bana dokunması, beni ezmesi... Ağırlığı, sıcaklığı ve varlığı beni sadece yatağa yapıştırmakla kalmadı, ruhuma kadar işledi.

Birbirimizin yörüngesinde geçirdiğimiz onca gün boyunca sessizce izledik ama asla erimedik. Birbirimizin varlığının son derece farkında olduğumuz ama konuşamayacak kadar inatçı olduğumuz onca saat boyunca...

Yedi yıl içinde herkesten daha çok zamanı bu adamla geçirmiştım, yine de onu tanıımıyordum. Ona bu kadar derinden bağlanacak ya da kalbim bu kadar isyankar bir hale gelecek kadar tanımamıştım.

“Lucien...”

İnleyerek karşılık verdi, alnını daha da sert bir şekilde benimkine sürttü ve sanki parçalanmasını engelleyen tek şey benmişim gibi bana sıkıca sarıldı.

Ona dokunmama izin veriliyor muydu?

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokken nasıl yardım edebilirdim ki?

Kollarım onun ağırlığı altında kaskatı kesildi, nefesi dudaklarımı yakıyordu. Sanki dünyada kalan tek çapa benmişim gibi beni sardı, elleri geceliğimi sıkıca kavrayıp beni ateşli kafesine daha da çekti.

Kristal yağ damlası kolyem göğüs kemiğimi ezdi, onun ve benim göğsüme sıkışmıştı. Çok yakındık, kalbinin üzerindeki yuvarlak metal parçanın soğuk ısırığı, yanan etinin geri kalanına kıyasla korkunç derecede yanlışı geliyordu.

Tekrar inledi, alnı omzuma yaslanıp çenesini yastığa gömerken alnı benimkinden kaydı. Titreyerek derin bir nefes aldı. Vücudu şiddetli bir

şekilde kasıldı. Kolları acı verici bir şekilde kasıldı.

Yanımızda Whisper mırıldandı, bıyıkları yanağımı gıdıkladı ve muhtemelen neler olup bittiğini merak ediyordu.

Lucien boğazından gelen, hırıltılı bir çığlık attı ve... Ben dayanamadım.

Sonrasında bana ne yapacağı ya da yatakta birlikte olmamız durumunu nasıl yorumlayacağı umurunda değildi ama... titreyen kollarımla uzandım. Parmaklarım tereddütlü ve temkinli bir şekilde sırtının üzerinde gezindi ama o tekrar irkildi ve kalbim benim yerime karar verdi.

Ellerimi aşağıya indirdim.

Gömleğinin altındaki teni ateş gibi yanıyordu, adeta bir fırından çıkan dalgalar gibi ondan ısı yayılıyordu. Avuçlarım omuz kemiklerine yapıştı, titreyerek aşağı doğru kaydardım, acıdan kasılmış kasların titremesini hissettim.

Kasıldı; göğsünde boğuk bir ses yankılandı.

Parmaklarımı tekrar omurgası boyunca gezdirerek ensesini avuçladım.

Kasılmalar geçirdi.

Kalın, nemli saçları parmak boğumlarımın üzerine yaslanırken, "Sorun yok," diye fısıldadım.

Ellerimi tekrar aşağı indirerek, sırtının hatlarını ve gerginliğini takip ettim. Başparmaklarım omurgası boyunca yavaş daireler çizerek, bulduğum düğümleri gevşettim.

Titredi ve tamamen üzerime yığıldı, bacakları açık bacaklarımın arasına yerleşti, göğsü göğsüme değdi ve o korkunç sert disk, göğsüme büyük bir buz madalyonu gibi yaslandı.

"İyisin," diye fısıldadım, doğru şeyi yapıp yapmadığımdan emin değildim ama kendimi durduramıyordum.

Tekrar ürperdi, ama önceki şiddetli kasılmalar azalmaya başladı. Nefesi kaos yerine ritme girdi, köprücük kemiğime sıcak ve ağır bir şekilde değişiyordu. Sanki bana bu kadar yakın olmak onu gerçekten sakinleştiriyormuş gibi, yakıcı sıcaklığı yavaş yavaş azaldı.

O şekilde ne kadar süre yattığımızı unuttum.

Ayrıldığımızda bunun başkalarına nasıl görüneceğini ya da ne anlama geleceğini hiç düşünmedim.

Onu okşamaya devam ettim.

Whisper esnedi ve yatağın yanına uzandı, parlayan gözleri bir an bile gözlerini ayırmadı.

Kocaman kediyle olan dostluğum ne olursa olsun, sahibine zarar verirsem ellerimi ısıtıp koparacağından hiç şüphem yoktu.

Lucien biraz kıpırdandı, tüm vücuduyla bana iyice yapıştı.

Birbirimize bağlandığımız tüm noktaların farkına vardıkça kaskatı kesildim.

Rahatlamanın verdiği ağırlıkla, boğuk, boğuk bir ses çıktı ağzından. Kollarını benden ayırdı, sırtımın yatağa çok daha rahat bir şekilde yaslanmasını sağladı. Bir eli yan tarafımdan yukarı kayd, parmakları kaburgalarımın üzerinde belirdi.

Derin bir nefes aldı, göğsü benimkine doğru genişledi. Nefesini verdiğinde, kesik kesik bir hıçkırığa değil, uzun, titrek bir iç çekti. Vücudu yumuşadı, bana yaslandı, gerginlik yerine ağırlık, yanma yerine sakinlik geldi.

Parmakları belime doğru ilerlerken gözlerimi kapattım. Kalbi hâlâ gümbür gümbür atıyordu, ama sonunda keskin kenarı yumuşamıştı. Ateşinin tıbbi kokusu solmaya başladı, yerini kanın hafif, acı tadı aldı.

Başını yana eğerek dudakları boğazıma değdi; bir öpücük değildi, sadece eli belimden kayıp yatağa bastırırken yavaşça nefes veriş gibiydi.

Onun doğrulmasını, o sıkı kucaklaşmayı sonlandırmasını bekliyordum. Ama...

Nefesi bu sefer daha yavaş, daha sıcak bir şekilde tekrar boğazıma değdi.

Üzerimdeki ağırlığı, yakıcı yakınlığı, bıçaktan daha keskin gerilimiyle dünya küçüldü.

Tek bir nefeste beni dayanılmaz bir acıya boğdu.

Hareket edemiyordum.

Büyüyü bozmak ya da sonuçlarıyla yüzleşmek istemedim.

Başını kaldırdı, burnunu boynumda, çenemde gezdirdi...

Aramızdaki hava titreşiyordu.

Kalbinin üzerindeki gümüş disk, bana bir uyarı gibi bastırıyordu.

Daha da yaklaştı, kalçaları bacaklarımın arasına daha da derine indi ve dudakları dudaklarıma yaklaştı.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı, ne yaptığının farkında olup olmadığını, ne kadar yakın olduğunu anlayıp anlamadığını anlamaya çalışıyordum—

Dudaklarımız birbirine değdi.

O.

Donmuş.

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve içinde bulunduğu trans hali paramparça oldu. Beni o kadar şiddetli bir şekilde boşalttı ki, göğsündeki gümüş metal, gömleğinin altından kırmızı bir ışıkla parladı.

Kükreyerek yanıma sırt üstü düştü, acı içinde inledi.

Ve ben de aklını kaçırmış, neredeyse öpüşmüş bir esirin yapacağı şeyi yaptım.

Yan döndüm ve yüzümü nemli, sıcak boynuna gömdüm. Onu koruyabileceğimi düşünerek ona sarıldım. Ve inanılmaz bir şekilde, beni itmedi.

Kalbini tutan eli, onun yerine göğsüne attığım kolumu kavradı. Sıkıca tutarken parmakları beni morarttı, ama tıpkı daha önce olduğu gibi... sanki yardım edebilecek güce sahipmişim gibi yavaşça sakinleşti. Sanki varlığım onu etkiliyordu, tıpkı onun varlığının beni etkilediği gibi.

Whisper homurdanarak yatağın kenarında ileri geri yürüdü ve endişeyle söylenmeye başladı.

Kımıldamaya cesaret edemeyerek fısıldadım, "Sorun yok, Whisper. O iyi."

Kedim hafifçe homurdanarak güvencemi kabul etti, esnedi ve yere yığıldı.

Üzerimize bir durgunluk çöktü. Sessizlik yavaş yavaş aralara sızdı. Ama Lucien kıpırdamadı, bu da benim de kıpırdamadığım anlamına geliyordu.

Lucien sonunda nefesini verip koluma dokunarak onu bırakmasını işaret edene kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Sırt üstü uzanıp tavana baktım.

Bunun için beni öldürür müydü?

Beni azarlayacak mıydı, dövecek miydi?

O, tek kelime etmeden, yatağın dibine ittiğim battaniyeleri çekip ikimizin de üzerine örttü.

Yan yana uzandık, tek kelime etmeden.

Kalbim gümbür gümbür atarken, kaskatı kesildim ve gölgelere baktım.

Neden gitmiyordu?

Burada kalmayı gerçekten istiyor olamazdı, değil mi?

"Şey..." Boğazımı temizledim. "Gitmiyor musun?"

Başını çevirdiğinde, gözleri yorgunlukla dolu gözlerimle buluştu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve bacaklarımın arasındaki ağrı bin kat daha şiddetlendi. Bakışlarında boğulurken, onun tedirginliği ve öfkesi,

minnettarlığı ve güvensizliği arasında, şakaklarımda bıçak gibi bir acı hissettim.

“Odamıza geri dönmek uzun bir yürüyüş olacak.” Sanki bu bir yalanmış gibi boğazını temizledi. Bakışlarını benden ayırıp, benim de baktığım aynı gölgelere baktı. “Yorgunum.”

Konuşmadım ve aramızda sessizlik giderek daha da yoğunlaştı.

Yan yana uzandıkça, çizilmiş olan çizgiyi daha da fazla aştık.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Tüylerim diken diken oldu. Ve bacaklarımda arasındaki o lanet baskı beni tedirgin ve muhtaç hissettirdi ve

---

“Gelmek istememiştim.” Sesi, sanki benim suçummuş gibi, suçlayıcı bir tondaydı. “Senden uzak durmalıydım ama...” Yutkundum. “Bir şekilde buradayım.”

Kalbim göğüs kafesine çarptı.

Sessizlik yeniden çöktü, ben de mırıldandım: "Sana bir şekilde yardımcı olabileceğim için mi geldin?" Yanaklarım bu saçmalık karşısında kızardı. Bir şeylerin olup bittiğine dair açıklanamaz bir açıklama, biz buna karşı savaşıırken bile.

Öfkesini kontrol edemezmiş gibi sessizce homurdandı. "Evet."

Gölgelere kaşlarını çatarak baktı. "Bana her soru sorduğunuzda neden cevap vermek zorunda kaldığımı anlamıyorum."

"Gerçekten mi?" Yanıma döndüm, ellerimi yastığın altına sokup ona baktım. "Zorlandın mı?"

Saç çizgisinde kalan ter damlacıkları yavaşça kuruyordu, uzun, mavi-siyah saç telleri alnına dökülüyordu. Bana bakmak için dönmedi ama sertçe başını salladı. "Sanırım seninle konuşmak istiyorum." Soğuk bir şekilde güldü. "Bu da saçma."

“Bu nasıl saçma olabilir?”

"Size ne kadar çok şey anlatırsam, bana karşı o kadar çok şey kullanabilirsiniz."

"Sanırım son zamanlarda sırlarınızın birçoğunu biliyorum. Bir tanesini daha bilmek ne fark eder ki?"

Gözleri birden gözlerime dikildi. "Bu bir tehdit mi?"

Yutkundum, hâlâ mantıklı bir şekilde bana neler yapabileceğinden korkuyordum.

Ama sonra kendimi rahatlamaya zorladım çünkü... eğer beni şimdiye kadar öldürmemiş olsaydı, eğer bu her neyse onu durdurmamış olsaydı,

belki o da benim kadar çaresizdi.

"Bu sadece bir gerçek." Gözlerimi ondan ayırmadan, sessizce ekledim: "Ayrıca, sandığından daha çok şey biliyorsun benim hakkımda."

Gözleri önce gözlerime dikildi, sonra tekrar bakışlarını kaçırdı.

Ani bir endişeyle ağzımdan şu sözler döküldü: "Benden sakınmana gerek yok, biliyorsun. Kimseyi paylaşmam—"

"Benim hakkımda bu kadar çok şey biliyorsan, neden diğerlerine anlatmıyorsun?" Adam birden hareketsiz kaldı. "Tüm o kadınlara zayıf yönlerimi anlatmaktan seni alıkoyan ne?"

"Basit." Omuz silktim. "Bunlar benim anlatacağım sırlar değil."

Gözleri tekrar benimkine kaydı.

"Ve benim hakkımda ne düşünürseniz düşünün," diye ekledim, "sizi incitmek ya da ihanet etmek için burada değilim."

Sanki ona yumruk atmışım gibi nefesini tuttu. Şaşkınlığını gizleyemedi. Çocuksu, şaşkın kafası kalbimi söküp kendi kalbine çekti, bir yandan da alaycı bir şekilde her şeyi susturdu. "Sana inanmıyorum. Eğer Marcus, kameralarından uzakta neler yaptığımı anlatmanı isteseydi, anlatırdın."

"Marcus mu?" Burnumu buruşturdum. "Marcus kim?"

"Seni buraya atan adam."

Evet, şimdi hatırladım.

"Ah." Başımı salladım. "Kesinlikle baş belası bir adam."

"Yani itiraf ediyorsun? Ona her şeyi anlatacaktın—"

"Ona sorularını güneşin batmadığı yere sokmasını söyledim," diye araya girdim. "Sonra da beni ve diğer tüm kızları bırakmasını talep ederdim." Gülümsedim. "Ayrıca Whisper'dan da biraz eğlenmesini ve bir kez olsun başının belada olmasının nasıl bir şey olduğunu görmesini isterdim."

Yumuşamadı. "Hayatımı seninkiyle değişmeyeceğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır." Yastığı biraz daha kabarttım ve yanağımın altına yerleştirdim. "Ama sana ihanet eden diğerleri gibi olmadığımı inanmanı bekliyorum."

Dişlerini tavana doğru gösterdi. "Hâlâ yalan söylemediğine beni ikna etmeye kararlısın."

"Yalan söylemiyorum."

"Yani, beni öldürmeniz ya da benimle birlikte olmanız için size beş milyon dolar teklif etseler bile... kabul etmeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

Kaşlarımı çattım, kendimi hakarete uğramış hissettim. "Hayır, yapmazdım."

"Lütfen." Acı bir tonda güldü. "Böyle bir zenginliği neden reddedersin ki? Beni, seni aşağılık işlerde çalıştıran bir yabancıya tercih edeceğine inanmamı mı bekliyorsun?" Bana bakmadı, sanki önceki cevabımdan geri dönmemi istemiyormuş gibiydi.

"Artık yabancı değilsin," diye mırıldandım. "Artık değilim."

Çenesi kasıldı; cevap vermedi.

Yan yattığım yerde onu inceledim. Kalın siyah kirpiklerine, kusursuz tenine ve onu her zaman saran saf acı ve öfkeye ne kadar uzun süre bakarsam, ona gerçekte kim olduğumu söyleme isteğim o kadar artıyordu.

Ona beş milyon doların benim haftalık gelirim olduğunu söyleseydim, bu onu rahatlatır mıydı? Ona Snowflake Corp'un tek varisi ve kaçak imparatoriçesi olduğumu söyleseydim, ne demek istediğimi anlar mıydı?

Malikanesini temizlerken, Brimstone Industries'i yöneten kişiyle yapılmış daha fazla yazışmaya rastladım. İçerik çoğunlukla sıkıcı grafikler, tahminler ve toplantı tutanaklarından oluşsa da, tek alevli logo oldukça tanınır hale gelmişti.

Ona, kendisini esir tutan şirket hakkında bilgi vermeleri son derece zekice ve acımasızcaydı; dokuz yaşındayken yok etmeye çalıştığı (eğer Laura haklıysa) ama şimdi onu yok eden şeye bulaşmasını sağlıyorlardı.

Ayrıca onun şirketinin de benim şirketim gibi doğadan yararlanarak sürekli enerji sağladığını öğrenmiştim.

Onları daha önce hiç duymamış olmam midemi kurşun gibi doldurdu çünkü bu durum sadece şaşırtıcı değil, aynı zamanda şüpheliydi.

Yönetim kurulu üyelerimden, araştırmacılarımdan veya personelimden hiç kimse Brimstone ve Ashfalls'tan bahsetmemişti, bu nasıl olabilir?

Onların peşine düşmeliydik. Patentlerini ve altyapılarını takip etmeli, risk almaları için onlara karşı lobi faaliyetlerinde bulunmalı ve gözlerine kestirdikleri pazarlara onlardan çok önce sızmak için elimizden gelenin en iyisini yapmalıydık.

Ve Brimstone hakkında bana kimsenin fısıldayarak bile bir şey söylememesi, sadece onun değil, başkalarının da bu konuda bilgisiz bırakıldığını düşündürdü bana.

Sonunda, "Konuşmuyorsun çünkü tereddüt ediyorsun, değil mi?" diye sordu ve Whisper başını kaldırdı.

Battaniyeye daha da iyice sokuldum ve zihnimi sakinleştirdim.

Dış dünya önemli değildi; ona erişemediğimiz sürece.

Bu da iç dünyamızın çok daha önemli olduğu anlamına geliyordu çünkü birlikte yaşamak zorundaydık. Umarım uyum içinde.

“İkna olmak istemediğin bir şeye seni ikna edemem.” Esneyerek yastığa doğru nefesimi bastırmaya çalıştım. “Yapabileceğim tek şey sana gerçeği söylemek.”

Kıpırdamadı.

Uyuyormuş gibi yapmasını ya da sonunda gitmesini bekledim, ama yavaşça yan tarafına dönüp bana doğru bakınca beni şaşırttı. "Hangi gerçek?"

Bakışlarım onun dudaklarına kilitlendi.

Çok yaklaştık.

Mükemmel.

Burnunun çizgisini takip ettim ve gözlerinde kayboldum.

Söylemek istediklerimi tamamen unuttum.

Yutkunurken boğazı kasıldı, sanki o da benim kadar etkilenmiş gibiydi.

Whisper homurdanarak, sanki takip edilmesi gereken bir şey olduğunu sezmiş gibi yerden fırladı. İki patisini de yatağın üzerine koydu ve bize doğru geldi.

"Orada kal, aptal hayvan," diye emretti Lucien.

"Hey," diye kaşlarımı çattım. "Ona aptal dememeni söylemiştim."

"Şimdi de onu mu savunuyorsun?"

Başımı salladım, saçlarım yastığa takıldı. "Seninle bu kadar uzun süre yaşadıktan sonra birinin bunu yapması gerekiyordu."

Dudaklarının kenarları neredeyse istemsizce kıvrılmıştı. Tüm o ölümcül, cani dış görünüşünün altında, ruhu onu hapseden aynı çelikten yapılmış gibi görünmüyordu. Kalbi yalnızlıktan kırılmış ve hapsolmaktan biraz delirmişti, ama yine de işlev görüyordu. Hala...insandı.

Umarım.

Kalbim sevgiyle doldu ve başımdaki sürekli ağrı biraz hafifledi. Ona verdiğim şifa her ne kadar karşılıklıysa o da işe yaramış gibiydi. Yanımda, kimsenin bizi göremeyeceği veya yargılayamayacağı karanlıkta saklı kaldığı süre uzadıkça, yetim kalmadan önceki zamandan beri hissetmediğim bir huzur buldum.

“Gerçek şu ki...” diye fısıldadım, bakışlarını tekrar kendime çevirerek, aklında kalan sorusuna cevap verdim. “Gerçek şu ki, belki de ailenizin

şirketi yüzünden burada mahsur kaldınız, ama ben onlarla baş edemediğim için kaçtım.”

Konuşmadı, gözleri sanki sırlarımı ben onları anlatmadan önce hızla söküp almaya çalışıyormuş gibi gözlerimin üzerinde geziniyordu.

“Senin zayıflığın zorlama,” diye devam ettim sessizce. “Ama ben? Benim zayıflığım kendi sinir sistemim. Sana her türlü baskıdan, işten ve beklentiden kaçınmayı tercih ettiğimi söylemişim. Tembel ve bencil gibi görüldüğümünden eminim, ama bu bir başa çıkma mekanizması.”

Yine sessiz kaldı ve doktorların teşhis koymakta zorlandığı şeyi kelimelere dökmeye çalışmama izin verdi.

"Bunun için çok az isim var ve hangisine girdiğimden emin değilim, ancak psikojenik senkop veya fonksiyonel nörolojik bozukluk muhtemelen en yakın olanı."

Kıpırdamadı, nefes alışverişi düzenli ve istikrarlıydı.

“Stres kaynaklı bayılmalar ve travmatik migrenlerim oluyor. Ancak...” Dudaklarımı yaladım, bakışlarının dudaklarıma kilitlendiğinin farkındaydım. “Senin için çalışmak, uzun zamandır ilk kez stresi yönetebildiğim bir durum. Aslında beni şaşırttı. Kalbimin ne kadar hızlı attığını düşününce, senin yanında olduğum her an bayılmam gerekirdi ama... sende bir şey var.”

Başka ne ekleyebileceğimi bilemedim, kendi durumumu onu manipüle etmek için kullanıyormuş gibi görünmek istemedim. Ayrıca acıma duygusu arıyormuş gibi de görünmek istemedim, bu yüzden... sustum.

Yoğun ve yumuşak bir sessizlik yeniden çöktü.

Whisper yere düştü ve Lucien sırt üstü yatıp gözlerini kapattı.

Zaman akıp gitti ve vücudumdaki uyuşukluk düşüncelerime de yerleşerek beni yavaş yavaş rüyalara sürükledi.

Ve tam bu dünyadan uykuya dalmak üzereyken, Lucien'in sesi geceyle iç içe geçti. "Senin de kendine has bir çekiciliğin var."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Yan tarafına döndü, sırtını bana dönerek ekledi: "Bunu sevip sevmediğimden emin değilim."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

“Git ispiyonla, umurumda değil.” Kediye doğru ilerlerken eğildim ve kocaman ipeksi kafasına yüksek sesle bir öpücük kondurdum. “Gidiyorum. O pis patrona yarın akıl sağlığım için izin aldığımı söyle.”

Dün gece karanlıkta yaşadığımız o gizli yakınlaşmanın ardından, bu malikanenin efendisiyle olan ilişkimin düzeleceğini ummuştum.

Ama öyle olmamıştı.

Bu sabah uyandığımda Lucien ortalıkta yoktu ve bulutlu, çiseleyen hava, her şeyin tuhaf bir rüya olduğuna beni ikna etmek için elinden geleni yapıyordu.

Whisper beni işe sürüklemek için ortaya çıktığında, bunun gerçekten de öyle olup olmadığından tam olarak emin değildim.

Lucien'in yanımda uyuduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Not yok. Mesaj yok.

Hatta dişlerimden kapıp odanın öbür ucuna fırlattığı elma bile, tek bir ısırık eksik halde, mutfak tezgahına konmuştu.

Saatlerce tek başıma çalıştım. Her şeyi sırf yapmak için yapıyordum, en ufak sese bile aşırı odaklanmışım, Lucien'in ortaya çıkıp bizim... her neyse, bu işe devam etmemizi bekliyordum.

Ama o gelmemişti ve ben de çalışmaktan bıkmıştım.

Ayaklarım ağrıyordu. Sırtım sızlıyordu. Ellerim çatlamıştı, omuzlarım sızlıyordu ve tek istediğim bir şekerleme yapmaktı.

Tembel yaşam tarzımı özledim.

Ne zaman hiçbir şey yapmak istesem, hiçbir şey yapmamayı özledim.

Kendimi dış dünyadan soyutlamayı ve hiçbir şeye katılmak zorunda kalmadan hayatın etrafımda akıp gitmesine izin vermeyi özlemiştim.

Cinderkeep'e sürüklendiğimden beri aktif bir katılımcı olmaya zorlanıyordum ve bu durum oldukça can sıkıcı olmaya başlamıştı.

"İşe başladığımdan beri bana bir gün bile izin vermedi," diye şikayet ettim müdürüme, pantere, mutfağa doğru giderken. "Bunca zamandır bedava çalışıyorum. Bana ne kadar kötü davrandığını belirten, iş kanunlarına uygun bir sözleşme hazırlamayı düşünüyorum."

Whisper mutfağa girerken homurdandı.

"Bana para ödemeyecek, bu yüzden... doğaçlama yapmak zorunda kalacağım." Lezzetli, çiçekli ve meyveli şarapların bulunduğu dolaba doğru hızla ilerleyerek kapıyı açtım ve birbirinden farklı toprak kaplara bakıp gülümsedim.

En yakındakini kaptım. Geçen hafta denediğim ve oldukça etkili bulduğum kiraz çiçeği özlü bir karışımdı.

Uykuya dalmak için iyi bir içecek olur ve umarım uyandığımda sürekli baş ağrım geçmiş olur.

Şarabı kucaklayarak Whisper'a döndüm.

"Görüşürüz, minik kedi."

Yalnız kalma isteğiyle acele etmeye başladım, bacaklarım hızla yürümeye başladı.

Eğer Lucien dün aramızdaki yanlış anlaşılmayı gidermek istemiyorsa, sorun değil. Başka bir şey beklemek aptallıktı. Ama duygularımla beni manipüle etmesine veya aptal gibi davranmasına izin vermeyecektim.

Ya aralarında soğuk bir mesafe vardı ya da dostluk yeniden eriyordu.

İkisi birden değil.

Lucien'in odasından ayrılıp koridorların labirentinde ilerlerken Whisper beni takip etti. Sekizgen şeklindeki giriş holüne vardığımda, hiçbir şey yapmadan geçireceğim cennet gibi bir öğleden sonranın düşüncesiyle çılgınca heyecanlanarak şarap sürahisine sarıldım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Çılgılık attım ve etrafımda döndüm.

Şarap kollarımın arasından kaydı.

Düştü—

Siyah bir hızla ileri atılan Lucien, kiraz çiçeği aromalı alkol şişesini mermer zemine düşüp parçalanmadan önce yakaladı.

Doğrulup bana öfkeyle baktı. "Hırsızlık mı?"

Biraz geri çekildim. "Benden saklandığınızı sandım."

"Ve sen benim iznim olmadan gideceğini mi sandın?"

"Yorgunum."

"Bu yüzden?"

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Peki ben kim?"

Kaşlarımı çattım. "Bu bir yarışma değil."

"Haklısın. Öyle değil." Geriye çekilerek soğuk bir şekilde sırtıttı. "Sen benim için çalışıyorsun ve ancak ben izin verdiğimde gidebilirsin."

Ayaklarımı yere vurma veya protesto amacıyla oturma isteği başımı ağrıttı. "Haftalardır aralıksız çalışıyorum. Bir gün izin hakkım var."

"Hak etmek mi?" Gözleri kısıldı. "Bu çok güçlü bir kelime."

Göğsümde şiddetli bir sıcaklık hissettim.

Dün gece birlikte geçirdiğimiz anın ardından yine kasten kaba davranıyor muydu acaba?

Çünkü eğer öyle olsaydı... aman Tanrım.

Duygularımın etkisiyle ani bir şok yaşayacak kapasitem yoktu. Baş ağrım seve seve migrene dönüşürdü ve onun beni merak içinde bıraktığı, sorgulattığı tüm bu küçük anlar, sonunda bayılana kadar birikip dururdu.

Kollarımı kavuşturarak, sesim onunki kadar soğuk çıktı: "Parmaklarım yara bere içinde kalana kadar o mahzen sarayını temizledim. Bana verdiğin her türlü saçma işi yaptım. Hatta kitaplıklarını bile defalarca tozdan arındırdım - ki bu arada, tozlanmaya ihtiyaçları yoktu."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Karşılığında da seni hayatta ve güvende tuttum. Adil bir takas, sence de öyle değil mi?"

"Birkaç günlüğüne sizden uzak kalmayı tercih ederim," diye mırıldandım.

Elinde gelişigüzel tuttuğu şarapla bana doğru yaklaştı, uzun boyu beni gölgede bırakıyordu. Sanki benimle efendisi arasında uçuşan kıvılcımlı kimyayı hissetmiş gibi, bacağıma alçak bir mırıltıyla fısıldadı: "Yanında olmaktan hoşlanmadığını mı söylüyorsun yoksa birdenbire yaşamaktan mı sıkıldın?"

Çenemi yukarı kaldırdım. "Bana içini açmayı reddettiğin sürece senden nasıl hoşlanabilirim ki? Dün gece bir anımız oldu ama sen—"

"Ah." Başını salladı, gözleri keskin ve deliciydi. "Demek yaşamaktan bıktın."

Pes ettim.

"Çalışmaktan bıktım, bu kesin."

Arkasını dönerek, "Beni takip edin," diye emretti.

"Neden?"

"Çünkü bugün Pazar."

Kalp atışlarım hızlandı. Söyleyiş biçimi... Buz gibi bir kesinlikle ve özenle seçilmiş bir ilgisizlikle.

Ne demek istediğini sormama gerek kalmadı.

O günlerden biriydi.

"Biliyor musun?" Zoraki bir gülümsemeyle, "Ev işlerini ben üstlenirim —" dedim.

"Bu bir rica değildi." Uzun bacakları koridorda yankılanarak uzaklaştı.

Whisper beni dürterek, ileriye doğru teşvik etti.

Başım zonklarken inledim.

"Ücretsiz hizmetçi, yarı zamanlı hemşire ve kan bankası teknisyeni," diye mırıldandım, isteksizce peşinden giderken. "Kesinlikle zam almam gerekiyor."

* * * * *

"Başka bir torba çekin."

"Ne?" Her zamanki gibi iki dolu poşeti hareketli rafa koyduktan sonra buzdolabının yanında donakaldım. Nereye gittiğini ya da kimin almaya geldiğini sormadım. Bilmek istemedim. Lucien'in kanına herhangi birinin dokunması düşüncesi midemi bulandırdı ve göğsümde bir sıkışma hissi yarattı.

Köşkümde geçirdiğim o uykusuz anlarda, ailesinin şirketini yöneten, onu korumak ve yönlendirmekle görevli adamların, Laura'nın Ashfall DNA'sına sürekli erişim olmadan çalışmayı reddettiğini söylediği makinelerde onun çalıntı kanını kullandıklarını hayal ettim ve bu beni çok kızdırdı. Çok kızdırdı.

"İkiden fazlasını asla yapmazsın," dedim temkinli bir şekilde.

"Bugün bir istisna." Lucien oturduğu sandalyeden derin bir nefes verdi. "Yap şunu."

"Hayır, yapmayacağım. Zaten yeterince aldın. Kendine bak, biraz şekere, bir battaniyeye ve bir uykuya ihtiyacın var."

Hasat işlemi tamamlandığı anda yanındaki bilgisayar ekranları kapanmıştı. Barkodlu etiketler basılmış ve drenaj tüpleri kelepçelerinden çıkarılmıştı. Bu işlemi asla tekrar etmezdim. Bir insan yere yığılıp ölmeden önce ne kadar kan kaybedebilirdi ki?

"Kahretsin, itaatsizsin." Küfreti acımasız olabilirdi ama boğuk, yorgun sesi onu neredeyse acınası kılıyordu.

"Bunu yeni mi fark ediyorsun?" diye sordum ona doğru. "Ne istersen her zaman asgari düzeyde yaparım. Bu bir yetenek."

"Pekala. Kendim yapacağım." Dişlerini sıkarak, tıbbi arabadan önceden hazırlanmış başka bir torba aldı, içine yeni bir port hattı taktı, ardından diğer ucunu sol bileğindeki kelepçeye kilitledi.

"Bekle!" Midem bulanarak ve hafifçe tiksinererek, ama aynı zamanda açıklanamayan bir sahiplenme duygusuyla yanıp tutuşarak ileri atıldım. Bunu benim görevim yapmıştı. Beni bunu on kereden fazla yapmaya zorlamıştı. Hiçbir zaman ikiden fazla poşet almazdı ve açıkçası, ne kadar beyaz, soğuk ve yorgun olduğunu görünce, daha fazlasını almasını asla istemezdim. "Ne halt ediyorsun?"

Onu durdurmaya çalıştım ama eli bileğimi sıkıca kavradı.

Vücudundan daha fazla kan akıp boş torbaya doldukça ürperdi.

"Dur artık." Ona karşı koymaya çalıştım ama eli sadece daha da sıkılaştı. Başını kaldırıp sandalyeden bana baktı. Yüzü bembeyazdı ve dudakları hafifçe morarmıştı ama bakışları kor gibi parlıyordu. "Diğer işverenlerinize de hep böyle mi karşılık veriyorsunuz?"

"Daha önce hiç başka işverenim olmadı."

Kaşlarını çattı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Neden daha çok çizim yapıyorsun?" Kolumu bükerek beni bırakmasını sağlamaya çalıştım, konuyu değiştirdiğimi anlamamasını umuyordum.

"Sorularınız beni sinirlendiriyor." Gözlerini devirerek, kan kaybından başı dönmüş gibi hafifçe sendeledi. Zorlukla yutkunarak beni bıraktı, sonra da kelepçesinden ipi çıkardı.

Parmakları biraz kaydı, başı öne doğru eğildi.

Bağlantı tamamen kopmadı ve bağlantı noktası açık kaldı.

Koyu kırmızı bir spreyci havada kavis çizerek çıplak kollarımı, köprücük kemiğimi ve elbisemi sıyırdı.

Boğazım düğümlendi.

Donakaldı.

Kırmızı damlacıklar hasta bir sanat eseri gibi elbisemin gri pamuklu kumaşına işlediğinde midem bulandı. Midem alt üst oldu; başım ağırlaştı.

Midem bulandı.

Lucien'in bakışları yüzüme dikildi. "Sakın kusma."

Ellerim titreyerek geriye sendeledim. "N-Neden...ne yapıyorsun—" Sözümlü tamamlamayamadım, üzerimi kaplayan korkunç karmaşıya baktım.

Boğazım tılandı.

Hattı çekip çıkarırken çenesi kasıldı ve bilekliğindeki port kapandı. Kan sızıntısından dolayı uyluğu kan içindeydi ama umursamıyor gibiydi.

Dikkatlice ayağa kalkıp bana doğru yaklaştı. "Titriyorsun."

Zorlukla yutkundum. "İ-iyiyim."

Bakışları gözlerimi aradı, dudakları çok renksizdi. Elime uzanarak, "Gel. Üzerindekileri temizleyeyim," diye mırıldandı.

Parmakları bileğime değdi.

Keskin dişler gibi bir elektrik çarpması hissettim.

Ve ben bunu yapamadım.

Arkamı dönerek odanın köşesindeki lavaboya doğru koştum. Musluğu hızla açıp panik içinde yüzümü, boynumu, göğsümü ve kollarımı yıkadım.

"Kale—"

Donakaldım.

Benim adım.

Adımı söyledi.

Sırılsıklam ve hala kan lekeleriyle kaplı bir halde, yavaşça ona doğru döndüm. "Az önce ne dedin?"

Yüzünde okunamaz bir ifade belirdi. Suçluluk mu? Eğlence mi? Sinir mi? "Hiçbir şey." Arkasını dönerek, neredeyse boş olan kan torbası parmaklarından sarkarken, buzdolabının yanındaki paslanmaz çelik tıbbi masaya doğru dikkatlice ilerledi.

Steril bir neşterle, titiz bir hassasiyetle üst kısmı kesti.

"Ne yapıyorsun?" Raftan yeni bir havlu kapıp kendimi kuruladım ve ona doğru yavaşça yaklaştım; her hareketinin onu bayıltacakmış gibi kasıtlı bir şekilde hareket etmesinden nefret ediyordum.

O duyguyu biliyordum.

Bedenin seni terk ederken normal görünmek için ne kadar güç gerektiğini biliyordum.

Bana bakmadan bir çekmeceyi açtı ve küçük bir cam şişe seçti. "Bunu tut."

İçgüdüsel olarak itaat ettim ve şişeyi elime yerleştirmesine izin verdim. Tenlerimiz tekrar birbirine değdiğinde çenesi kasıldı. Aramızda sıcak bir şekilde akan bir başka cızırtılı akım kanalıyla parmakları titredi.

Gözlerini kısarak kan torbasını eğdi ve içindeki az miktardaki kan şişeye boşalttı. Koyu kırmızı kan akıntısı dibe çöktü.

O, son damlaları küçük cam tüpe damlatırken nefes bile almadım. Eğer üzerime daha fazla kan sıçratsaydı... dürüst olmak gerekirse ne yapacağımı bilmiyordum.

Boş poşeti biyolojik tehlike atık kutusuna attıktan sonra, şişeyi elimden kaptı, kapağını sıkıca kapattı ve buzdolabının sert ışığına tuttu.

Kırmızı parıltı, onun olduğunu bilmenin verdiği huzur—

“Al.” Elimden tutarak, hâlâ sıcak olan şişeyi avucuma bastırdı.

O kadar hızlı geri çekildim ki, banka çarptım. O berbat hediyeye bakarak kekeledim, "B-Bunu bana neden verdiniz?"

Dudakları yorgun ve bitkin bir şekilde hafifçe kıvrıldı. "Az önce bana maaş vermediğimden şikayet etmiyor muydun?"

Ona bakakaldım, bu adamın kesinlikle akıl hastası olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Bana kanla mı ödeme yapıyorsunuz?"

“Sahip olduğum tek değerli şey bu.” Gözleri gözlerime takıldı, yorgunluğunun ardında gergin ve gizemli bir şey yanıyordu. “Onu isteyenler için çok değerli.”

İnsanın hayatta kalması için bu kadar temel bir şeyi elimde tutarken tüylerim diken diken oldu, oysa o bunu başkalarının uğruna öldüreceği bir para birimine indirgemişti. Tek istediğim onu atmaktı. Lavaboya dökmekti. Onu buraya hapsedip sömüren canavarlara boyun eğmekten kurtarmaktı.

Düşüncelerimin nereye gittiğini hissedince alnı kırıştı. "Eğer onu çöpe atarsan, pişman olmanı sağlayacağım." Bana doğru yaklaşıp eğildi. Bu kadar yaklaşmasını, başını eğmesini, dudaklarını kulağıma değdirmesini beklemiyordum.

Bütün bu ihtiyaçlar. Bütün o sıcaklık.

İnlememi bastırmak için dudağımı ısırardım.

"Daha önce hiç kimseye hediye vermedim. Hele ki bu kadar çok istenen bir şeyi hiç vermedim," diye fısıldadığında ürperdim.

Geri çekilirken, siyah saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmakları yanağımda oyalandı ve kalbime doğrudan bir bağlantı daha gönderdi.

"Bunu reddederek beni kızdırma."

“Ama...” Yutkundum, yanaklarım onun bu kadar yakın olmasından, bu kadar korkutucu derecede hassas olmasından, bana nasıl tepki verdiğinden, nasıl hissettirdiğinden ve nasıl acı verdiğiinden dolayı yanıyordu. “Buna hiç ihtiyacım yok.”

“Evet, ihtiyacın var.” Geriye doğru çekilerek başını tuttu, biraz sendeledi ama sonra etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak tam boyuna dikildi. Dikkatlice kapıya doğru ilerledi. “Baş ağrılarına ve diğer... rahatsızlıklarına iyi gelecek.”

Ağzım açık kaldı. "Bunu içmemi mi bekliyorsunuz?"

Kapı çerçevesine ulaştı ve ona yaslandı. Bana bakmak için döndüğünde yüzü sinirle karardı. "Elbette hepsi birden değil."

“Bu dünyada beni bunu isteyerek yutmaya ikna edebilecek hiçbir şey yok—”

"Zaten denediniz ve işe yaradı, değil mi?"

“İşte bu...” Zihnim, özellikle kötü bir kriz geçirdiğimde bileğini ağzıma bastırırken hissettiğim o tuzlu, metalik tadın anılarıyla doldu. Whisper'ın onu nasıl imdadıma çağırdığını, ona karşı korkudan başka bir şey hissettiğim ilk anın o olduğunu hatırladım.

"Sadece birkaç damla al, faydası olur." Kapıya yaslanarak burnunun köprüsünü sıktı.

Acısına kapılarak ona doğru yaklaştım. "Ama nasıl? Bu nasıl yardımcı olur? Sen kimsin?"

Başını kaldırdı ve maskesini takması için geçen sürede, bir insan yerine bir ele geçirilmiş varlık gördüm. On yıllarca kendi kendini kanatmaya zorlanmış bir adam. İçi boş, acı dolu, yaralarla ve vahşetle dolu bir adam.

Sanki onu gördüğümü biliyormuş gibi nefesini içine çekti.

Gerçek hali.

Uzun süre tek başına savaştıktan sonra yenilgisini ve umutsuzluğunu gördü; sonlandıramadığı ve kaçamadığı bir varoluşa zincirlenmişti.

Sonunda konuştuğunda sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duymayacaktım. "Bu benim gerçek kimliğim değil," diye fısıldadı, "Ama onların beni dönüştürdüğü şey."

Göğsümde öyle şiddetli bir ağrı vardı ki, neredeyse ikiye katlanacaktım. O sadece tehlikeli değildi.

O, yıkıcıydı.

Birdenbire, beni içeri almasa bile umurumda değildi.

Duvarlarını örmeye devam etmesi ve bana güvenmeyi reddetmesi umurumda değildi.

Burada kalamazdım; onunla birlikte yaşayamaz, onunla vakit geçiremez, onu görüp de bir şeyler yapmadan duramazdım.

Hayattan kaçmıştım çünkü hayat beni yıpratmıştı; o ise hayatta kalmak için her gün kendini parçalıyordu.

Ona yardım ederdim.

Acıdığım için değil, bir şekilde, zaman içinde onu istemeye başlamıştım.

Ve ben onu özgür bırakmak için tamamen çaresiz olsam bile, en azından bir kişinin onunla ilgilenmesini hak ediyordu.

Boğazını temizleyerek bakışlarını kaçırdı, büyüü bozdu ve öfkesini bir kalkan gibi topladı. "Git. Yatağa gidiyorum." Yorgunluğunun derinliğini gizleyemeyen kısık gözlerle bana bakarak ekledi, "Beni rahatsız etme. Eğer edersen, üzerine bulaşacak bir sonraki kan kendi kanın olacak."

Bu hoş vedanın ardından ayrıldı.

Otuzuncu Bölüm

"Şey, şey... Henüz ölmedin."

Derin bir iç çekişle rahatladım.

Tanrım, yine mi?

Bu ikisi neredeyse her gün bana sataşıyordu. Ve her seferinde, Lucien beni yakında öldürmezse kendilerinin öldüreceğine dair meraklı sorularına ve iğneleyici sözlerine katlanmak zorunda kalıyordum.

"Akşamki takip için güzellik uykunuzu almanız gerekmez miydi?" diye sordum gergin bir gülümsemeyle, yumruğumu şişenin etrafına sıkıca kapatıp Evelyn ve Lydia kasvetli öğleden sonradan ortaya çıkarken arkama sakladım.

Şişe avucumu zehir gibi yakıyordu, her titrememde içindeki kırmızı sıvı çalkalanıyordu.

Stres başımı ağrıtsa da, içindekileri içme düşüncesi...

Neredeyse kusacaktım.

Evelyn baştan aşağı siyah giymişti; artık cinayet niyetlerini gizlemeye çalışmıyordu. Lydia ise gece bahçelerde dans eden alevler gibi, zarif kırmızı bir elbise giymişti.

Duş almam gerekiyordu. Hem de yakıcı, alev alev yanan bir duş.

Üzerime sinmiş bakırımsı bir koku vardı, Lucien'in kan lekeleri elbisemde yoğun bir şekilde burnumu tıkıyordu.

İki kız da gülümsedi, dişleri göz kamaştırıcı derecede beyazdı.

"Dürüst olmak gerekirse, Lucien Ashfall'ın sende ne bulduğunu hiç anlamıyorum." Lydia öne doğru süzülerek, bir köpekbalığı gibi etrafımda daireler çizdi.

Keşke Whisper efendisinin peşinden koşmak yerine beni takip etseydi. Panter beni çadırıma geri götürdüğü günlerde bu ikisi bana hiç bulaşmamıştı. Ama bugün... Kanımın, zaten beni kaplayan Lucien'in kanına karışabileceğine dair korkunç bir hisse kapıldım.

Baş ağrım dayanılmaz seviyelere çıktı.

Evelyn durdu, Lydia'nın volta atmaya devam etmesini izlerken sırtıttı. "Onun hizmetçisi olduğun için bu kadar dağınık ve kirli olduğun yalanına gerçekten sadık kalacak mısın?" Evelyn parmağını göğsümdeki özellikle büyük bir kan lekesine batırdı. "Çünkü hepimiz onun sırt üstü yatarak hizmet ettiğini biliyoruz."

"Hamile misin?" diye sordu Lydia arkamdan. "Eğer öyleyse bize söylemelisin çünkü seni kurtaracak tek şey bu olabilir." Göğüslerinin arasından minik, mücevherli bir bıçak çıkardı. "Biraz sıkıldık, anlıyorsun değil mi?"

Nefesim kesildi; endişe beni titretti.

Geri çekildim, omurgam gün batımına kadar yanmayacak olan siyah meşalelerden birine çarptı.

Evelyn nefesini tuttu, gözleri kirli elbiseme dikildi. "Bekle... bu kan mı?" Güzel yüzünde birden bire öfke belirdi. "Kiminki? Onun mu, senin mi?"

"Panterin olabilir mi?" Lydia bana doğru geldi ve saklayamadığım kırmızı damlacıklara baktı.

Evelyn kollarımı kavrayıp beni sağa sola savurduktan sonra itip kakmaya başladı. "Üzerinde yara yok. Yani onun mu? Üzerindeki Ashfall kanı mı?"

Dengeyi sağlamak için kollarımı yana açtım, cam şişe avucumda parıldıyordu.

"Bu ne?" Lydia bileğimi yakaladı.

"Hiçbir şey!" diye bağırdım, o başparmağını avucumun içine sokup şişeyi elimden çıkarırken tüm vücudum acıyla irkildi.

İki kız da kendi kendilerine küfretti. "Bu da neyin nesi?" Evelyn bana doğru döndü. "Bu onun mu? Bunu neden sende tutuyorsun? Ona zarar verip bunu mu aldın?"

Zihnim bomboş kaldı.

Ne diyeceğimi ya da Lucien ile aramda yaşanan her şeyi nasıl koruyacağımı bilmiyordum. Eğer her üç günde bir kanını akıttığını ve bunun sonuçlarına katlandığını bilselerdi, bir sürü gibi içeri dalıp ona zarar

verirlerdi. Bunu yapacaklarını biliyordum. Ama yalan söyleyip onu köşeye sıkıştırıp kanını bana vermesini sağlayan kişinin ben olduğumu söyleseydim... buna nasıl inanabilirdim ki?

"BEN..."

"Söyle bize." Lydia bıçağını boğazıma dayadı. "Hemen şimdi. Yoksa ölürsün."

Zorlukla yutkunarak, parmak uçlarımda yükseldim, meşaleye bastırarak bıçağından kaçınmaya çalıştım.

Bok.

Düşün, Rook. Düşün!

Lydia'nın uzattığı şişeyi alırken Evelyn mırıldandı: "Acele etsek iyi olur. Bu yerde bu kadar uzun süre hiçbir şey yapmadan kaldıktan sonra, bir an önce işe koyulmak için çok, çok sabırsızlanıyoruz, ne demek istediğimizi anlıyorsunuzdur herhalde."

Gözlerim tekrar siyah taş saraya kaydı.

İçeriden hiçbir hareket yoktu çünkü Lucien sadece oranın kalbinde yaşıyordu. Şu anda, Whisper'ın onu yakından koruduğu yatağında baygın yatıyor olurdu. Burada neler olduğunu bilmezdi. Söylediklerimi asla duymazdı.

İstediğim kadar yalan söyleyebilir ya da gerçeğin her zerresini anlatabilirdim, yine de... her şeyi biriktirme isteği duydum.

Onun hakkında tek bir şey bile bilmeyi hak etmiyorlardı. Gerçek ya da kurgu.

"Konuş," diye tısladı Lydia, bıçağı boğazımı hafifçe keserek sıcak bir damlanın boğazımdan aşağı yuvarlanmasına neden oldu.

Bıçakından kurtulmak için kendimi zorlayarak olabildiğince yukarı kalktım. Zihnim karmakarışık. Panikledim. "Bu... bu bir hediyeydi!"

Lydia yavaşça kolunu indirdi, yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. "Bir hediye mi?"

Küçük keşiğe iki parmağımı bastırarak başımı salladım ve olabildiğince gerçeğe yakın kaldım. "O... o, emeğimin karşılığını alamadığım için şikayet ettiğimi duymuş. Sanırım bundan bıkmış ve..." Evelyn'in elinde tuttuğu şişeyi işaret ederek omuz silktim. "Bunu bana verdiğim hizmet karşılığında verdi."

Kızlar birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

"Sana kanını mı verdi?" Evelyn şişeyi parmaklarının arasında çevirdi. "Kendini kesti, bu şişeye koydu ve... sana verdi?"

O cümlede bir tuzak vardı ama ben onu göremedim.

Aptal gibi başımı salladım.

Gözleri kısıldı. "Bunun değerini biliyor musun? Kanının ne kadar değerli olduğunu? Çalışmak için ona ihtiyaç duyan makineler için ne kadar değerli olduğunu? Onu sentezlemeye çalışan bilim insanları için ne kadar değerli olduğunu?"

"Bir fikrim var."

"Yani diyorsunuz ki, size bunu sadece saatlik ücretini karşılamak için verdi?" Beni kocaman fenerin önüne sıkıştırdı, göğüsleri benimkine değiyordu. "Onun size karşı bu kadar cömert olduğuna inanmamızı mı bekliyorsunuz?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Dediğim gibi... beni susturmak içindi."

"Bu kadar kıymetli bir şeyle mi?" Şişeyi boğazına geçirdi. "Neden?" Beni baştan aşağı süzdü, üst dudağı sanki lağımdan çıkmışım gibi kıvrıldı. "Sende onu bu kadar tahammül edilebilir kılan ne var? Sızlanmana neden aldırış etsin ki? Burada onun insafına kalmışsın, istediğini sana yaptırabilir."

"Hiçbir fikrim yok." Midem bulanmaya başlayınca yutkundum. "Eğer hepsi buysa, ben de—"

"Sessiz ol." Şişeyi kararan gökyüzüne doğru tutarak, bana inanmıyormuş gibi inceledi. Şişeyi çevirdikçe kırmızı koyu kıvam camın içinde aktı. Ne kadar uzun süre incelerse, şüphesi o kadar çok açgözlülükle karıştı. "Daha fazla getirebilir misin?"

Başım zonluyordu. "Bilmiyorum. Muhtemelen hayır."

Evelyn sırtı ve yanağını avuçladı. "Yanlış cevap." Tokat gibi sert bir şekilde yüzüme vurdu.

Vücudumu saran acı arttıkça dişlerimi sıktım.

Karşı koydum ve ses çıkarmadım. Kesinlikle karşılık vermedim.

Ama gitmem gerekiyordu, hem de bir an önce, yoksa ayaklarının dibinde yere yığılıp kalacaktım.

Lydia güldü ve mücevherli bıçağı tekrar göğüslerinin arasına soktu. "Bize başka bir şişe getir, seni öldürmeyiz."

Kendime sarılarak, olabildiğince masum bir şekilde omuz silkdim.

"Bunu neden istiyorsun ki? Burada sana hiçbir faydası yok ki."

Evelyn sert bir şekilde, "Sizin ne düşündüğünüz umurumuzda mı sanıyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır."

“Bunca zamandan sonra nihayet biraz zekâ gösterdiğine sevindim.” Evelyn şişeyi siyah taytının cebine soktu. Geriye doğru yürüyerek yola işaret etti. “Öyleyse koş git. Doğruca yatağa, böylece yarın iyi bir köle gibi temizlik yapacak enerjin olsun.”

Yanından geçerken kulaklarım çınladı ve boğazımı bir bulantı dalgası daha sıkıştırdı.

Kahrolası stres.

Lanet olsun, ne kadar saçma bir sinir sistemi.

“Bize olan borcunu unutma.” Lydia veda edercesine parmaklarını salladı. “Hayatta kal şimdi, anladın mı? İyi bir kız gibi onun için çok çalış.”

Koşarken cevap vermeye tenezzül etmedim.

Onun kanını istememiştim.

Ben asla içmezdim.

Ama bunun benden alınması?

Üşüdüm.

Lucien öğrenirse, başım ne kadar büyük belaya girer?

Eğer onu öldürmeye ve baştan çıkarmaya çalışan kızların, bu kafese hapsolmesinin asıl sebebini çaldıklarını bilseydi, ne kadar öfkelenirdi?

Peki o bana karşılık olarak ne yapardı?

Otuz Birinci Bölüm

Lucien sessizdi, bu da kan alma işleminden sonraki her zamanki haliydi.

Pencere kenarındaki koltuğunda oturmuş, uyuyormuş gibi gözlerini kapatmış ama sanki kapana kısılmış olmanın verdiği klostrofobiden muzdaripmiş gibi ellerini kavuşturmuş bir şekilde içkisini yudumluyordu.

Ondan olabildiğince uzak durdum, gözlerine bakmaktan korkuyordum çünkü dün gece olanları ve kanının çalınmasını tahmin etmesinden endişe ediyordum.

Dışarıdaki temizliğe odaklandım: özel avlusunu süpürdüm, duvarın etrafındaki çiçek tarhlarını temizledim ve aslında bitkilerle çalışmaktan hoşlandığımı fark ettim. Baş ağrım geçmemişti—geçip geçmeyeceğinden de şüphe ediyordum—ama yeterince hafiflediği için oldukça keyifli vakit geçirmiştim.

Özellikle de Whisper bana eşlik ederken, kuyruğunu ve ön patisini tek ağaçtaki bir daldan sarkıtarak uzanıyordu.

Lucien'in mutfakta olduğunu duyduğumda, dışarıdaki işlerin çoğunu bitirmiş, hatta budama malzemelerinin saklandığı küçük kulübede bulduğum birkaç sebze tohumunu bile ekmiştim.

Akşam karanlığı çökerken ve tırnaklarım topraktan simsiyah olmuşken, dizlerimdeki toprağı silkeledim, pamuklu keten elbisemdeki kırışıklıkları düzelttim ve avlunun ortasındaki ağaca doğru yöneldim.

“Gidiyorum.” Dalların arasına gülümseyerek Whisper’ın kuyruğunu nazikçe çektişirdim. “Bu gece beni ziyaret edecek misin?”

Dev kedi, kocaman dişleriyle esnedi.

Bunu olumlu bir yanıt olarak aldım.

Bu da sonunda uyuyabileceğim anlamına geliyordu. Onun tuhaf bir tür uyku hâpı haline gelmesinden nefret ediyordum. Diğer kızların umutsuzluğa kapılması yüzünden son birkaç haftadır şekerleme yapma sevgim azalmıştı.

Birkaç ceset daha ortadan kaldırılmış, böylece potansiyel katiller yavaş yavaş yok edilmişti. Ancak Lucien ne kadar çok kişiyi ortadan kaldırırsa, geride kalanlar o kadar cüretkarlaşıyordu.

İlk defa olmasa da, Lucien'in sarayına taşınmanın daha güvenli olup olmayacağını merak ettim. Her gece onun malikanesinin dışındaki köşküme gitmek yerine, kendime bir kanat ayırmanın daha iyi olup olmayacağını düşündüm.

Whisper'ın kuyruğunu son bir kez sıktıktan sonra, veranda kapılarına doğru yöneldim.

Arkamdan gelen panterin ağır düşüşü, uyuduğu yerden kalkıp beni takip ettiğinin işaretiydi. İkimiz de içeri girdikten sonra kapıyı kapattım ve perdeleri çekerek mekanı bir hapisane yerine bir sığınak haline getirdim.

Lambalar ve fenerler, devasa kütüphane raflarına, panter şeklinde oyuğu olan kanepeye, yarım kalmış satranç tahtasına ve pencere kenarındaki kitap kulesine altın rengi bir parıltı saçıyordu. Oda ev gibi ve sakın görünüyordu, ancak yirmi yıl boyunca buradan ayrılmadan geçirdikten sonra, burası bir hapisane hücresi kadar mide bulandırıcı olurdu.

Bu düşünceleri kafamdan atıp hissettiğim acıma duygusunu bir kenara bırakarak, Whisper'ı Lucien'i bulmak için mutfığa doğru sessizce ilerlemesi için bıraktım ve kapıdan dışarı çıktım.

"Ahhh!" Hızla atan kalbimi tutarak geriye doğru sendeledim.

"Her zaman bu kadar tepkili misin?" Lucien, koridorun ortasında durduğu yerde, sanki bir yerden yeni dönmüş gibi gözlerini kısarak sordu.

Elimi indirip gözlerimi devirdim. "Sadece biri beni korkuttuğunda."

"Ortaya çıkan sensin, ben değil."

"Mutfakta değil miydin?"

"Öyleydim ama şimdi buradayım."

Nefesimi verdim ve zoraki bir gülümseme takındım. "Buralarda ne yapıyorsun da gizlice dolaşıyorsun?"

"Aslında seni bulmaya geliyordum."

"Ben?"

Başını salladı, gözleri hoşlanmadığım bir yoğunlukla gözlerime kilitlendi. "Seni bulamadım."

"Avludaydım."

Bakışları kirli elbisemin üzerinde gezindi. Çenesi kasıldı. "Çok kirlisin."

"İşte bu yüzden eve gidiyordum. Duş almak için."

Ev?

Ne kadar rutin bir hayat sürsem de burası benim evim değildi.

"Henüz değilsin," diye mırıldandı.

"Affedersin?"

"Benimle gel." Bileğimi kavradı ve beni geldiğim yoldan geri sürükledi.

Lucien beni oturma odasının ortasında, devasa avizenin en parlak şekilde parladığı yere doğru götürürken Whisper memnuniyetle homurdandı.

Beni önüne yerleştirdi ve bırakmasını bekledim.

Yapmadı.

Karanlık bakışları delici ve yoğun bir şekilde gözlerime kilitlendi.

Parmakları bileğimi sıkıca kavradıkça yutkundum. Birbirimize baktıkça nabzım yavaş yavaş yükseldi.

Whisper göz ucuyla ikimiz arasında gidip geldi, burnuyla kalçamı dürttü ve böylece benimle efendisi arasındaki büyüü bozdu.

Lucien öksürerek gitmeme izin verdi.

Yanaklarım kızardı.

Gerginlikten ağzımdan "Ne yapıyorsun?" diye kaçırdım.

Dudakları sert ve alaycı bir şekilde büzüldü. "Sana bir şey öğretiyorum."

"Bana öğretiyor..." Onu inceledim, baştan aşağı siyah giyinmiş halinin ne kadar iyi görüldüğünü, ne kadar sert ve ölümcül olduğunu görmezden gelmeye çalıştım. Hain kalbim, beni buraya geri sürüklemesiyle hiçbir ilgisi olmayan bir anda durdu.

Aklım hemen dün geceye ve Evelyn ile Lydia'nın yönelttiği suçlamalara geri döndü.

"Onun size bu kadar cömert davranmasının hiçbir sebep yokken olduğuna inanmamızı mı bekliyorsunuz?"

"Onun sende bu kadar tahammül edilebilir bulduğu şey nedir?"

Sesleri diken gibi kafama saplandı... çünkü haklıydılar.

Bana karşı bu kadar cömert olmasının ve kendi kanını akıtmayı göze almasının sebebi neydi? Acısını bir nebze olsun hafifletebilmemin dışında, beni ondan bu kadar farklı kılan neydi?

"Ne düşünüyorsun?" Öne eğildi, omurgası kavislendi, yüzlerimiz birbirine yaklaştı. Burun delikleri, sanki açığa vurmayacağım her şeyi

kokluyormuş gibi genişledi. “Söyle bana. Neden... üzgünsün?”

“Üzgün müsün?” Onun yakıcı yoğunluğuna dayanamayarak geri çekildim. “Üzgün değilim.”

"Gitmene izin vermediğim için mi kızgınsın?"

Söyleyiş biçimi... acımasız bir alayla eski uzun boyuna geri dönüş şekli —sanki kendini koruyordu. Sözleri keskin, ama gözleri acı doluydu.

Şoktan kalbim göğüs kafesime çarptı. Sanrı. Kesinlikle sanrı olmalıydı.

Nefesini keskin bir şekilde vermesi, çok hızlı bir şekilde doğrulması, özenle taktığı maskesinin aniden yerine oturması, beni odamda yatağa fırlattığı ve beni tuhaf bir tür ağrı kesici olarak kullandığı o neredeyse öpüşme anına geri götürdü.

O gece bazı şeyler hissetmişim.

O duyguları hâlâ hissediyordum ama... bunların tek taraflı olduğunu düşünmüştüm.

Ancak, bana bakış şekli—bakışımız uzadıkça havanın yoğunlaşması ve karıncalanma hissi...

Nefesim kesildi.

O... o aynı şeyleri hissedemezdi, değil mi?

Bu düşünce tamamen saçmaydı, yine de... bir şey vardı...

Orada, tıpkı bir aydan fazla süredir olduğu gibi, sadece ikimiz durdukça, merak etmeye başladım.

Ve benim aptal, aptal kalbim bir an durdu.

“Şimdi korkmuş görünüyorsun.” Saçları alnına düşerken tekrar yaklaştı. “Sana ne oldu böyle?” Öfkesi ortaya çıktı. “Anlat bana.”

Yapmamalıydım.

Aslında yapmamalıydım ama... bana o şekilde baktığında kendimi tutamadım: temkinli ve mesafeli ama aynı zamanda son derece meraklıydı; tıpkı güvenmek isteyen ama henüz güvenemeyen vahşi bir hayvan gibi.

"BEN..."

"Evet?" Kaşını kaldırdı.

Midem alt üst oldu. Bu kadar zahmetsizce yakışıklı olmak zorunda mıydı? Akıl sağlığım için bu kadar tehlikeli olmak zorunda mıydı?

Sağduyu çok uzaklara uçtu.

"Size bir soru sormam gerekiyor," diye birden söyledim.

Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu, pazuları siyah gömleğinin altında gerilmişti. "Ne sorusu?"

Tanrım, neden?

Bunu neden söyledim?

Her şeyi geri almak istedim. Ona unutmamasını söylemek istedim ama... bunca zamandır yalnızdım. Anne babamı bu kadar korkunç bir şekilde kaybettikten sonra bir daha asla birine bakacak gücüm olmayabileceğini kabullenmiştim ve korkunun beni durdurmasını istemedim.

Onunla birlikte burada kapana kısılmış olmam umurumda değildi.

Bütün bunların bir kabus gibi peri masalı gibi olması umurumda değildi.

Şimdilik birlikte kafese kapanmaktan başka çaremiz yoktu ama... ya artık düşman olmak zorunda kalmasaydık?

Gözlerine bakmaya kendimi zorlayarak, asla söylemeyi düşünmediğim şeyi dile getirdim: "Dün bana kanını verdin."

Gözlerini kıstı. "Ne olmuş yani?"

"Yanınızda kalmama yalnızca siz izin veriyorsunuz..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir aydan fazla bir süredir birlikteyiz—"

"Benden şimdiden sıkıldığını mı söylüyorsun?"

"Ve şimdi...şimdi bana bir şeyler öğretmek istiyorsun." Yutkundum. "Neler?"

Cinsel şeyler mi?

Zihnimde, onun günlük görevlerime bir yenisini daha ekleyeceği, benden ona başka şekillerde hizmet etmemi isteyeceği görüntüleri belirdi.

Yüzüm gül gibi kızardı.

Aklımdaki düşünce, o anların özetini izlemekten değil, ona nasıl hizmet edebileceğim üzerine yoğunlaştı; çünkü yapmam gerektiği gibi çılgılık atarak kaçmıyordum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ne gibi?" diye cılız bir sesle sordum.

"Sanki benden diz çökmeni ve bana oral seks yapmanı bekliyorsun?"

Boğazım düğümlendi. "Ö-Öyle misin?"

"Bekle." Kasıldı. "Bunu mu düşünüyordun?"

Yanaklarım kızarmak üzereyken gözlerimi kaçırdım. İnkâr etmek istedim. Öfkelenip konuyu saptırmak istedim ama ağzım beni ele verdi.

"Bana bir şey öğretmek istediğini söylemiştin..."

"Ve bunun benimle nasıl sevişileceği anlamına geldiğini mi sandın?" Acı bir şekilde güldü ve kollarını daha da sıkıca kavuşturdu.

"Evet. Yani... hayır." Gerginlik yüzünden gerçekleri söylemekte tökezledim. "Demek istediğim, eğer görevlerime ekleme yapacaksanız..."

sanırım bana öğretilmesi gerekecek.”

Tanrım, ne diyorsun sen?!

Ölümcül, ölümcül, ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. "Yani bakire olduğunu mu söylüyorsun?"

Başım zonluyordu ve bir baş dönmesi dalgası beni olduğum yerde sendeletiyordu. "Eğer bunu soruyorsan, yatak odasında hiç tecrübem yok." Ağzım beni öldürmeye karar verdiğinden görüşüm biraz bulanıklaştı. "Sanırım senin gibi."

"Ne?!"

Aman Tanrım, sus artık!

Ani bir hastalık nöbeti beni terletti. "Yani... neden yapmadığını anlıyorum. Neden yapmadığını anlıyorum ama... fikrini değiştirdiysen o zaman—"

"Bekârlığımdan kurtulmama yardım edecek misin?" dedi o kadar sessizce, o kadar soğuk bir sesle ki, buz gibi çıtırdadı.

Beni öldürecek.

Hatta Whisper bile aramızdaki elektriksel gerilimi yatıştırmaya çalışır gibi araya girdi.

Gözlerim kenarlarından bulanıklaştı; kanepeye doğru sendeledim. Koltuğun koluna ağır ağır oturdum ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Beni öldürseydi daha iyi olurdu.

En azından o zaman utançtan ölmek zorunda kalmazdım.

Onun geldiğini hissettim.

Enerjisinin uzanıp benimkini kapıldığını ve bizi yakıcı bir kimyayla birbirimize doladığını hissettim.

"Yani bütün gün benden kaçındın, bilerek dışarıda kaldın ve yanımdan uzak durdun, çünkü seni yatağıma sürükleyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Yukarı bakmaya cesaret ettim.

Yüzü fırtına bulutu kadar siyahtı. "Eee?"

Onun öfkesine ne kadar dayanabileceğimi ve bayılmadan durabileceğimi bilmiyordum, ama elimden geldiğince dürüst olmaya çalıştım. Sahip olduğum tek şey dürüstlüktü. Umarım beni kurtaracak tek şey de buydu. "Diğerlerinin senin hakkında dedikodu yaptığını duydum. Hepsinin seni hamile bırakıp kullanmak istediğini biliyorum. Bu yüzden, eminim yalnız olsan bile, onlara dokunmayı kesinlikle reddetmen mantıklı."

"Senin yerinde olsam çok ama çok dikkatli olurdum," diye fısıldadı, ellerini uyluklarında yumruk yapmıştı.

Aptalca bir şekilde o uyarıyı dikkate almadım, panik beni çok konuşkan yaptı. "Öte yandan, sana zarar vermeye çalışanların neredeyse hepsini ortadan kaldırdın ve geriye kalanlar... Şey, bunlar da sana istediğin şekilde bakmaya hazır kızlar."

Onlardan herhangi birinin yanına yaklaşmasına izin verme düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyormuş gibi, fiziksel olarak ürperdi.

Onun tepkisinin kalbimi hızlandırmasından nefret ettim.

Onun diğer kadınlara karşı duyduğu tiksinti, benim... farklı olduğuma dair saçma düşüncemi daha da pekiştirdi.

Tanrım, Rook, şu aptallığı bırakır mısın artık!

"Devam et," diye emretti, göğsü sert bir nefesle geriliyordu.

Yerin açılıp beni yutmasını istedim.

"İtiraf etmelisin ki, son zamanlarda çok fazla zaman birlikte geçirdik. Temizlik yaparken yanımdan ayrılmıyorsun, beni dünyana kabul ettin ve sırlarını saklayacağıma güveniyorsun—"

"Söyleyeceğin şeyi bitir." Yumrukları titriyordu. "Söyleyemez hale gelmeden önce."

Yutkundum ve suskun kalmaya niyetliydim, ama son cümle dilimden döküldü. "Beni ne kadar korkutmaya çalışırsan çalış, sana... alıştım. Bana zarar vereceğini sanmıyorum, bu da beni olması gerekenden daha cesur yapıyor. Seni en zayıf halindeyken gördüm. Whisper'a olan hayranlığını gördüm. Seni gördüm. Ama... sen de beni gördün. Acı çektiğimde bana yardım ettin ve tekrar acı çekmemem için bana kanını verdin. Umursuyorsun, her ne kadar umursamaz gibi görünmekle övünsen de. Bu da beni düşündürüyor ki..."

"Ya?" diye hırladı.

Of, madem bu işe başlamak gibi bir aptallık yaptınız, bir an önce bitirin şu işi.

Çenemi yukarı kaldırarak, "Eğer bana karşı hislerin varsa," dedim.

Kımıldamadı. Nefes almak için bile. "Benden hoşlanıp hoşlanmadığımı mı soruyorsun? Kaç yaşındasın sen? On iki mi?"

Bakışlarında beliren karanlık ve aç bir ifadeyle irkildim, ardından alaycı bir kahkahayla bu ifade bastırıldı.

Ben cevap veremedim, mırıldandı: "Bana gönderdikleri tüm fahişeler ve katiller arasında en güçsüz ve en işe yaramaz olan sensin. Konuşurken ayakta durmakta bile zorlanıyorsun. Şarabımı çalmaya meyillisin ve sana yanlış bakarsam bayılmakla tehdit ediyorsun. Çalışmaktansa uyumayı tercih

ediyorsun ve beni sürekli rahatsız etme gibi sinir bozucu bir alışkanlığın var.” Hafifçe güldü. “Bu özelliklerini sevebileceğimi mi düşünüyorsun?” Uzun boylu ve tehditkar bir şekilde bana doğru yaklaştı. “Seni sevebileceğimi mi?”

Hızla ayağa kalktım ve geri geri gittim.

Whisper yanıma sinsi sinsi yaklaşıp bana sokulunca neredeyse yere düşüyordum. "Bu konuda acımasız olmana gerek yok."

“Gerçeği söylemek zalimlik midir?”

"Bundan zevk almak zalimliklidir."

“Hiç zevk almadım,” diye çıkıştı. “Bir kere bile. Tek bir lanet olası gün bile tek bir damla zevk ya da mutluluk yaşamadım, yine de burada benden bana bir tane vermeni emretmemi bekliyorsun.” Bana doğru yaklaşarak parmağıyla alınma vurdu. “O bozuk beyninde neler olup bittiğinden korkuyorum.”

Donakaldım.

Az önce... bana hafifçe mi vurdu?

Tepkim onu eğlendirmiş gibi, başını hafifçe sallayarak kıkırdadı.

Hoşlandığı kızın saç örgüsünü çekiştiren bir okul çocuğu gibi davrandı.

Bu durum beni daha da şaşırttı ve—

"Sana öğretmek istediğim buydu," diye homurdandı, çaldığı hançeri belinden çekip çıkarırken.

Onu yukarı kaldırdığında ağzım kurudu.

Yukarıdaki avizeden yansıyan çok sayıda ampul, metalin yüzeyinde göz kamaştırıcı bir parlaklık oluşturuyordu.

Donakaldım. "Ne...ne yapıyorsun?"

“Seni zaten içinde bulunduğun beladan daha da büyük bir belaya bulaşmaktan kurtarıyorum.” Başparmağını keskin kenar boyunca gezdirirken gözlerini kıstı. “Romantizm tamamen zaman kaybı. Ona hiç ilgim yok. Onu hissetme arzum yok. Seninle vakit geçirmekten rahatlık duymam, bundan daha fazlasını istediğim anlamına gelmiyor.”

"Benimle vakit geçirmekten rahatlık mı buluyorsun?"

Sanki bunu söylemek istememiş gibi kendini topladı.

Sesi hırıltılı bir tona büründü. "Burada sadece benden istediklerimi yapacaksın, hepsi bu. Asla benimle yatmanı istemeyeceğim çünkü zaten sahip olduğum kontrolü daha da kaybetme düşüncesi bile beni tiksindiriyor."

"Asla asla deme," diye aptalca bir şekilde ağzımdan kaçırdım.

Tanrım, neden?

Sende ne sorun var?

Elindeki bıçak hafifçe titrerken parıldadı. "Bugün gerçekten de ölüm dileğin var, değil mi?"

"Senin suçun." İnleyerek başımı öne eğdim. "Sağlığıma zararlı olduğunu bildiğim şeyleri söylememe neden olan sende ne var?"

Alçak, mizahsız bir kahkaha attı. "Bilmiyorum... sen söyle. Herkesin kan kaybından ölmesini istediği canavarla konuşacak kadar pervasız olan tek kişi sensin."

Kalbim paramparça oldu. "Yani, görüldüğün kadar kalpsiz olmadığını kabul ediyorsun?"

"Ah, üşümüyorum." Biraz fazla rahat bir şekilde omuz silkti. "Her lanet olası günün her dakikasında yanıyorum. Damarlarımdaki yakıcı acı, bana bunu yapanlardan intikam almaktan başka bir şey istemediğim anlamına geliyor ve eğer senin varlığın bu acıyı hafifletmeye yardımcı olmasaydı, sana yaklaşmaya bile tenezzül etmezdim." Sırıttı ve hançerin ucunu boynumda gezdirdi. "Sence, seni bu halde tutmaktan bir fayda görmeseydim hâlâ hayatta olur muydun?"

Yutkundum ve bıçaktan uzaklaştım.

"Anladım." Çenemi yukarı doğru gerdim, metalin soğuk öpücüğünden kaçınmaya çalışıyordum. "Duracağım. Özür dilerim. Ben—"

"Sessiz ol." Hançer tenime saplanıp kaldı.

Bir an için, benimle uğraşmaya değmeyeceğine karar verip boynumu kesmeye karar verdiğini sandım, ama göğsünden tıpkı Whisper gibi bir hırıltı yükseldi.

Yavaşça, bilinçli bir şekilde, bıçağın düz tarafıyla çenemi yukarı doğru kaldırdı.

Soğuk kenar çenemin hemen altına bastırarak yüzümü ışığa doğru eğdi.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu usulca, neredeyse kibarca.

Otuz İkinci Bölüm

Gözlerimi kırptım. Beynim dondu. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Ne?"

Bıçak derimden çıktığı anda parmakları yerini aldı. Lydia'nın dün gece üzerime attığı ince, öfkeli çizgiyi takip etti. Dokunuşu o kadar dikkatli, o kadar nazikti ki, yakıyordu.

"Seni kim yaraladı?" Sesi zorlukla kontrol ettiği öfkeyle titriyordu. "Sana kim cüret etti de böyle bir şey yaptı?"

Yutkundum, yüzüm kızardı. "Önemli değil." Ona ne olduğunu anlatamazdım çünkü bu, kanını kaybettiğimi itiraf etmeme yol açardı. Ve bu eğlenceli küçük konuşmadan sonra, beni hayatta tutmasının tek nedeninin, acısını dindiren açıklanamayan bir ilaç olduğum gerçeğini öğrendikten sonra, onu daha fazla kızdırmak istemiyordum.

Elini çenemden çekip yumruk haline getirirken keskin bir nefes aldı, sonra sanki ne yapacağına karar veremiyormuş gibi elini tekrar açtı.

"Acaba evimin önünden hiç ayrılmayan o iki kişi miydi?" Şakaklarındaki damarlar belirginleşmişti; alnında bir damla ter belirmişti, sanki içsel bir tasmanın etkisine karşı direniyormuş gibiydi.

Ondan uzaklaşmaya, ondan fişkırان öfkeden kaçınmaya çalıştım ama eli uzandı ve bileğimi son derece sıkı bir şekilde kavradı. "Cevap ver."

Whisper yere iyice yaklaştı ve kulaklarını düzleştirdi.

Lucien'in eli titreyerek beni kavradı, çenesi o kadar sıkı kenetlenmişti ki boynundaki tendonlar seğiriyordu. Tehlikeli görünüyordu... Akıl sağlığını yitirmişti. Öfke, derisinin altında gizlenen, baskı, nefret ve şiddetle dolan canlı bir şeydi.

Gözlerimiz ona takıldı ve ben onun içinde boğuldum. Onun öfkesinde, kederinde ve acısında.

Ne büyük bir acı.

Tam o sırada hafif bir bip sesi duyuldu ve dişlerini gıcırdattı. Gömleğinin altından kırmızı bir parıltı belirdi. Omurgası aniden dikleşirken derin bir nefes aldı.

Sendelledi, iki büklüm olurken hançer parmaklarından düştü. Umutsuzluktan boğulurken, inanılmaz derecede yakışıklı yüzü buruştu, güzel ve korkunç, dişlerini gösterdi ve iki eliyle göğsünü kavradı.

"Kahretsin." Dizleri titredi.

Düşünmeden onu yakaladım—kollarım beline dolandı, iri cüssesini kendime doğru çektim ama nafileydi. Onu dik tutacak gücüm yoktu ve ikimiz birlikte yere yığıldık. Ben onun altındaydım—yanıp kavrulan bedeni benimkini halının üzerinde ezdi. Başı öne düştü; dudaklarım tamamen tesadüfen dudaklarına yapıştı.

Donakaldı.

Donakaldım.

Her sinir ucu, patlamaya hazır bir havai fişek gibi gerilmişti.

Dudakları da tıpkı vücudu gibi yanıyordu, dudaklarıma sıkıca yapışmıştı, bedeni kaskatı ve kıpırdamazdı.

Bir anlık baş döndürücü bir kalp atışıyla teslim oldum. Yıkıcı bir delilik anında, üzerime daha da ağırlaştı. Bedenlerimiz birbirine bastırıldı ve ısındı, her şeyiyle bana değdi, dudakları aralandı, ağzının sıcaklığı koyu ve—

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu. Hızla üzerimden kalktı ve sırtüstü nefes nefese uzandı.

Dizlerimin üzerine çökerek dudaklarıma dokundum.

Yine çok hafif bir öpücük ama... vay be.

Daha önce öpülmüştüm ama sadece bir kez ve sadece hiçbir duygu beslemediğim bir erkek tarafından. İlk öpücük etiketinden kurtulmayı seçmiştim çünkü bununla alay edilmesinden bıkmıştım. Bazen o gece bekaretimi kaybetmediğime de pişman oluyordum, sırf bu işten kurtulmak için.

On altı yaşımıdayken yaşadığım o öpücük, bundan çok daha uzun sürmüştü, peki ya bu?

Sürekli, durmadan acıyordu.

Sevdiği bal suyundan gelen hafif tat ve nane çayının kalıcı kokusu beni neredeyse sarhoş etti.

Rook, bu kadar saçmalamayı bırak!

Doğrulup oturdu, bir elini halıya koydu ve kanepeye doğru kayd. Başını kanepenin arkasına yaslayarak, parmaklarıyla kalbini saran gümüş diski kavradı.

O kadar perişan, bitkin ve acı içinde görünüyordu ki, ona doğru sürünerek yaklaştım ve elimin tersiyle terli alnına bastırdım.

İnlerken gözlerini kapattı, ama bana dokunmama engel olmadı.

Onun ateşi termometreyi parçalayacak kadar yüksekti.

"Neden bu kadar çok canın acıyor?" diye sordum usulca.

Dudakları öfkeyle büzüldü. "Görünüşe göre, uslu durmadığımı düşündüler."

"Uslu duruyor musun? Ama zaten bariz sebeplerden dolayı birileriyle birlikte olmanı istemiyorlar mı?"

Parmakları bembeyaz kesilirken nefesi kesildi, göğsündeki gömleği büküyordu. "Eğer benim—" Bir homurtu daha çıktı ağzından. "Eğer nabzım yükselirse... bana sakın olmamı hatırlatıyorlar."

"Sana zarar vererek mi?" Onun adına öfkeyle doldum. "Sana ihtiyaçları varken neden sana zarar versinler ki?"

Acımasızca güldü. "Çok komik, değil mi?"

"Ben o kelimeyi kullanmazdım."

Bir başka dalgaya karşı kendini hazırlarken derin bir nefes verdi. "Bunu yapıyorlar çünkü... kendimi öldürmeme izin vermektense beni hasta ve güçsüz bırakmayı tercih ediyorlar."

Kasıldım.

Elimi alnından çektim ve parmaklarım yumruk oldu. "Bu adamlardan gerçekten, gerçekten nefret ediyorum."

Gözleri aralandı. Gözlerimle buluştu ve yüzümde gördüğü her neyse kaşlarını çatmasına neden oldu. "Onlara kızgın mısın?"

"Çok öfkeliyim," diye tısladım. "Kızgıyım."

"Çünkü onlar senin hayatını çaldılar ve seni buraya attılar—?"

"Çünkü sizi tuzağa düşürdüler ve kendi inşafına bıraktılar, bu adil değil."

Koltuğun arkasına doğru biraz daha kayarken nefes alışverişi düzene girdi. Bir eli göğsünden kucağına kayarken diğer eliyle terden ıslanmış saçlarını karıştırdı.

"Sen..." Sesi kesildi ve ardından mırıldandı, "Kafa karıştırıcısın."

"Bu bir iltifat mı?"

“Hayır.” Kısa, tatsız bir kahkaha attı ve başını kanepeye yasladı.
“Beğenmedim.”

"Kafayı karıştırdığımdan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Parmakları acıdan huzursuzca uyluklarının üzerinde kasıldı. "Sana gerçeği söylemeyi asla istemem, ama nedense hep söylüyorum." Gözleri kısıldı. "Sana güvenmiyorum, ama sen benim hakkımda diğerlerinden daha çok şey biliyorsun. Ve sadece aptalca sana anlattığım için."

"Belki de bana güvendiğin anlamına geliyor."

"İmkansız."

"Az önce ne konuştuk?" Gülümsedim. "Asla asla deme." Cesaret beni aptallaştırdı. "Romantik bir ilişkiye ilgi duymadığını söylememiş miydin? Şimdi bak ne oldu. Öpüştük."

Boğazından alçak, tehlikeli bir ses çıkardı. "Yerinde olsam dururdum."

"Bu, şu gerçeği değiştirmez ki—"

"Olan her şey bir kazaydı."

"Tıpkı diğer gece yaşananlar gibi, o da bir kaza mıydı?"

Hava cam gibi ince, duvarlardaki kağıt fenerler kadar kırılgan hale geldi.

Öfkeli maskesi düştü ve bu 'kazalardan' etkilenen tek kişinin ben olmadığımı ortaya çıkıttı.

Dudaklarımın kenarında beliren bir başka gülümsemeyle kalbim sevinçle doldu. "Boş ver. Her şeyden ve herkesten nefret ediyorsun."

Öfkesi kabardı ve maskesi yeniden öfkeli bir şekilde yerine oturdu.

Dişlerini sıkarak kendini ayağa kalkmaya zorladı. "Kalk."

Dediğini yaptım. Her ihtimale karşı, onu tekrar yakalamak için ellerimi yana açtım.

Sanki içine enjekte ettikleri acının tortusundan kurtulmaya çalışır gibi başını salladı ve belindeki kemeri yokladı. Bir şey kaybetmiş gibi gözleri kısıldı, sonra yere baktı ve düşürdüğü hançeri buldu.

Eğilip onu aldı, yukarı kaldırdı ve "Elini uzat" diye emretti.

Üşüdüm. "Neden?"

İtirazlara yer bırakmayan bir şekilde kaşını kaldırdı.

"Pekala." diye homurdandım, sağ elimi uzatarak.

Hiç beklemeden beni yakaladı, parmaklarımı araladı ve hançerin kabzasını avucuma dayadı. "Tut onu." Beni bırakmadan, elimi sıkıca kavradı; ağır, sahiplenici ve çok, çok sıcak bir şekilde.

Dünya, onun büyük elinin, ahşabın pürüzsüzlüğünün ve hızlı nefes alışverişimizin ritminin içine daraldı.

"Ne yapıyorsun?" Yutkundum, parmaklarımı onunkilerden kurtarmaya çalıştım.

"Size öğretiyorum."

"Bana tam olarak ne öğreteceksin?"

Parmakları benimkilerin üzerine daha da sıkıca kayd, kavrama şeklimiz uyum sağladı ve sonunda hançeri sıkıca avuçlarımın içine aldım.

Elektrik çarpması gibi bir heyecan hissettim. Bana dokunduğu yerden cıva gibi bir elektrik çarpması, kolum boyunca çatırdadı ve kaburgalarımın arkasında acı veren bir yer edindi.

Bilinci yerine gelirken derin bir nefes aldı. Dünyanın gürültüsü azaldı, kalbimin gümbürtüsü dışında her şey sessizleşti.

Daha da yaklaştı.

Whisper, her şeyi izleyen canlı bir gölge gibi uzanmış duruyordu.

Lucien'in eli daha da sıkılaştı, avucumu tahta kabzaya bastırdı, diğer eliyle de bileğimi bulup kolumu çevirdi, böylece hançer altın lamba ışığında parladı.

Beni öne doğru çekerek, baskı ve yakınlıkla yönlendirdi; bıçağın ucunu kendi boğazına dayayıp çırpınmama aldırış etmedi.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Silahı derisinden çekmeye çalıştım. "Ne halt ediyorsun?"

Benden gözlerini ayırmadı, tutuşu sert ve karşı konulamazdı. "Bıçakla öldürecekse, burası en iyi yer." Bıçağı boynunda, çizgi bırakacak kadar sert ama kesmeyecek kadar hafifçe gezdirirken mırıldandı, "Engel olacak kemik yok. Darbeyi emecek yağlı et yok. Yeterince derin kesersen, kan fışkırması gerisini halleder."

Zihnimde korkunç görüntüler belirdi: göğsünden dalga gibi akan kanı, panterinin onu yalaması, benim kıpkırmızıya bulanmış halim...

"Durun. Bırakın beni."

Derin bir nefes aldı ve iki eliyle beni manipüle ederek hançerin altında tehlikeli bir çizgi oluşturmalarını sağladı. Hançerin ucunu tam kalbinin üzerine tutarken bakışlarını benden ayırmadı.

Oda küçüldü, sonunda sadece ikimiz kaldık. Ondan gözlerimi alamıyordum, onu durduramıyordum. Bunun her yönü absürttü. Her hafta kanını akıttığım bir adam tarafından öldürmeyi öğrenmenin gülünç yakınlığı. İkimiz de bunu inkar etsek bile, aramızdaki bağın hamılığı.

“Birinin kalbine bıçak saplamak uygun bir yer olabilir ama bana mı? Hayati enerji merkezim engel olur.” Başparmağını bileğimin hassas kemiklerine bastırarak elimi yukarı doğru zorladı.

Bıçağı doğrudan gırtlığıma bastırdığında nefes alamıyordum. "Kesmek mi yoksa bıçaklamak mı istediğin sana kalmış... ikisi de işe yarar."

Midem bulandı, terledim ve titredim. Baş ağrım da şiddetle geri geldi. "Bunu neden bana öğretiyorsunuz? Size kesinlikle zarar verme niyetim yok."

Uzun bir süre boyunca bana baktı, avizenin ışığı yüzünde dans eden gölgelerle yansıyor. Parmakları sıkılaştı, titrerken bile acı veriyordu, ama sonra beni bıraktı ve geri çekildi.

Bıçağı düşürdüm.

Kalp atışlarım boğazımda gümbür gümbür atıyordu.

Ayaklarının etrafına oyma çiçek motifleri işlenmiş bir sehpaye doğru sinsice yaklaştı, bir çekmeceyi hızla açtı ve başka bir bıçak çıkardı. Bana doğru geri dönerek bıçağı uzattı. "Bunu geçen gece koleksiyonuma ekledim. Al bunu."

Geri çekildim. "Ya reddedersem?"

"O zaman seni öldürürüm."

"Bunun ne anlamı olabilir ki?"

"Al bunu."

Dizlerimi büküp ona öfkeyle baktım. Aramızdaki hava yeniden elektriklendi, dişlerimde ve parmak uçlarımda yankılanarak enseme ürperti. "Bana dışarıdaki kızlardan kendimi korumak için nasıl öldüreceğimi mi öğretiyorsun?"

Bu, benden hoşlandığına dair bir itiraf biçimi miydi?

"Bunu size öğretiyorum çünkü gelecekte işinize yarayacak."

"Ne işe yarar ki?" diye gözlerimi kısarak sordum.

"Eğer hayatta kalırsan, bir gün bunu öğreneceksin." Siyah bir patlamayla öne doğru adım atarak elimi kaptı ve hançeri elime sapladı. Kabzası bir çeşit taştan veya kemikten yapılmıştı; tahta olana kıyasla soğuk ve kaygandı. "Bunu atarsan seni öldürürüm. Nasıl kullanacağını öğrenmezsen seni öldürürüm. Yarın işe geç kalırsan—"

"Öldür beni. Evet, biliyorum."

Küfretmek istercesine dudaklarını büzdü ama kısa bir baş sallaması yaptı ve gitmeme izin verdi. "Git."

Gözlerinin içine baktım, böyle bir emre karşı gelmeli miyim diye düşünüyordum.

Bugün yaşanan her şeyden sonra.

Söylediklerimizden ve hissettiklerimizden sonra—

Ama sonunda yenilgiyi kabul edip gittim.

O berbat bıçağı da yanıma aldım... sırf bana öyle söyledi diye.

Otuz Üçüncü Bölüm

En yüksek kulenin çatısında durdum.

Yüzümü gökyüzüne çevirirken yağmur elbiselerimi ıslattı. Aşağıda, Brimstone Industries'in patentli volkanik enerjisi sayesinde Cinderkeep'in mangalları ve meşaleleri sonsuza dek yanıyordu.

Burada ya beni mahvedene, ya klonlayana ya da doğal yaşlılıktan ölene kadar yaşayacağımdan korkuyordum.

Ama... sonunda umudum yeşerdi.

Tamamen unuttuğum o lezzetli, mide bulandırıcı duygu, şimdi vitalsync çekirdeğinin acısıyla birlikte yanıyordu.

Ancak... umut bir şekilde onun adını biliyordu.

O, sadece bir araçtan ibaret olmalıydı. Beklemediğim bir nimet gibiydi; kafamdaki gürültüyü dindirebiliyor, kanımdaki ateşi yatıştırabiliyor ve buradan def olup gitmem için yeterli gücü verebiliyordu.

Ama beni sürekli şaşırtıyordu, beni seçiyordu...

Para karşılığında sırlarımı satmayacağına dair söyledikleri doğru muydu? Benim adıma sinirlenmesi gerçek miydi?

Yoksa sahte miydi?

Çünkü onun beni savunması? Bana ihanet etmeyeceğine dair itirafını duymak...

Kahretsin, bu beni çok etkiledi.

Eğer gerçekse—eğer gerçekten benim tarafımdaysa—muhtemelen başıma gelen en korkunç şey olurdu, çünkü ya buna inanmaya başlarsam?

Meğer her şey bir yalanmış?

Akıl sağlığımın bozulmaya başladığını şimdiden hissedebiliyordum.

Bana her iyilik yaptığında yaşattığı umutsuzluk, Marcus'un onu bana daha önce vermesini, hayatın tek başıma ne kadar berbat olabileceğini asla bilmemeyi dilememe neden oldu.

Ama bu durum beni aynı zamanda felç etti çünkü ona alışırsam, bir şeyler hissetmeye başlarsam... ve tüm bunların sadece bir oyundan ibaret olduğu ortaya çıkarsa...

Kahretsin.

Ondan kendim kurtulmalıyım.

Onu öldürmeliyim ki bana zarar verme fırsatı bulamasın.

Bana kötü davranan, işkence eden ve beni kontrol eden herkes arasında, o en kötüsü olabilirdi.

Onu düşünmeden duramıyordum.

Bir şeyler istemekten, bir şeylere ihtiyaç duymaktan, bir şeylere özlem duymaktan vazgeçemiyordum—

O tehlikeli biri.

Ellerim kasıldı.

Her ne olursa olsun ve hangi duyguları uyandırırsa uyandırсын, onun dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim.

O, sadece bir amaca ulaşmak için kullanılan bir araçtan başka bir şey değildi, hepsi bu.

Onun yardımıyla, ihtiyacım olan her şey kısa sürede yerli yerine oturacaktı.

Ve yirmi lanetli yılın ardından... özgür olacaktım.

Ölü ya da bu duvarların dışında olmaları artık umurumda değildi.

Çünkü sonunda, yirmi yıllık acı dolu sürecin ardından her şey sona erecekti.

Otuz Dördüncü Bölüm

ISINAMADIM.

Battaniyelere ne kadar sıkıca sarınsam ya da kaç tane kazak giysen de, kemiklerime kadar üşüyordum.

Onu düşünmeden duramıyordum.

Bana nasıl öldürmeyi öğretmişti.

Nasıl da yanlışlıkla üzerime düştüğünü, beni öptüğünü, beni vurduğunu ve—

Tanrım, dur artık.

Bunu yapamadım.

O, vücudumu alt üst etti ve acı dayanılmazdı.

Ona o kadar kaptırmıştım ki, tükenme noktasına ne kadar yaklaştığımın farkında bile değildim.

Onun beni boğazına bıçak tutmaya zorlaması. Onun bu kadar yakınımda, öfkeli ve yoğun bir şekilde bulunması.

Çadırıma adımımı attığım an... söylediğim her kelimenin, her bakışın, yaşadığım her saniyelik kaygının ve yakıcı sıcaklığın bedelini ödemiştim.

Bütün gece acı çektim.

Şafak sökmüştü ve ben de migrenin bir an önce geçmesi için yalvarmıştım.

Annemin iddia ettiği gibi, acılarımı alıp götürebilmesini dileyerek, yağmur damlası şeklindeki kolye ucuna sıkıca sarıldım.

Zihnim kıpkırmızı renklerle dolarken, ağzım acı ve metalik bir tat için sulandı. Evelyn'in Lucien'in kanını çalmış olması beni kemiklerime kadar işleyen bir pişmanlıkla felç etti.

Şişenin tamamını seve seve yutardım.

Ona karşı duyduğum tiksintiyi aşardım çünkü bana yardımcı olabilecek tek şey oydu.

"Tanrım... lütfen." Şafak sökerken, gün ışığını engellemek için avuçlarımı gözlerime bastırdım.

Bu şekilde daha fazla yaşayamam.

Battaniyelerin altında büzülürken dişlerim takırdıyordu.

Küçük yuvamın dışından hafif bir hırıltı yankılandı. Sert bir şey bana sürtündü, örtülerin altında beni bulmaya çalışıyordu. Baş dönmesi gözlerimi bulanıklaştırdı, örtüleri geri çektim ve Whisper'ın parıldayan bakışlarıyla karşılaştım.

Devasa silueti her yeri kaplamıştı. Bıyıkları, sanki acımı kokluyormuş gibi kabarmıştı.

Çenemin altına ellerimi yumruk yaparak, titrememeye çalışarak fısıldadım: "Eğer beni Lucien'e götürmek için buradaysanız, bugün gidemem."

Üzerime atlayıp devasa, sıcak ağırlığını sırtıma yasladığında yatak hafifçe çöktü. Hareket başımı sarsınca inledim.

Bana zarar verdiğini anlamış gibi anında hareketsiz kaldı.

Yeni başlayan mide bulantısına karşı dişlerimi sıkarak ona döndüm. Başımı yana eğmiş, kulaklarını dikmiş bir şekilde beni izliyordu. Eğilerek, kadifemsi burnunu şaşırtıcı bir nezaketle şakağıma bastırdı.

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Fısılda." Sesim titredi. "Acıyor."

Panter, sanki anlamış gibi derin, titreşimli bir mırıltı çıkardı. Yere uzanıp ağır ön bacağını üzerime attı.

Saçlarımı okşayınca donakaldım.

Yanıma yerleştiğinde hıçkırıklarım boğazıma düğümlendi.

O, öyle bir teselli, öyle bir koruma, öyle bir iyilik sundu ki.

Büyük bir minnet duygusuyla nefesimi tutarak kürkünü kavradım.

Pençeleri dışarı çıktı, beni yoğururken yorganlara takıldı.

Her şeyimi kaybettiğimden beri ilk defa, paramparça olurken biri beni kucakladı.

Kırık olduğumu gizlemek zorunda değildim.

Yalnız başına acı çekmek zorunda değildi.

Elimden bir şey gelmedi.

Ben ağladım.

Başım paramparça olmuş gibi hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım ama nedense kendimi çok, çok iyi hissettim.

Whisper hırladı, göğsünde deprem gibi bir uğultu oluştu.

Zımpara gibi sert dili beni yalarken saçlarımı çekiştirdi.

Daha da şiddetli ağladım.

“ROOK!” Laura’nın sesi panikle tizleşti. “Ondan uzak dur, iğrenç canavar!”

HAYIR.

Ne?

Burada ne işi vardı?

Whisper yüksek sesle ve vahşice hırladı. Ayağa fırlayarak, öfkeyle ve hiddetli bir şekilde üzerime dikildi.

Yanımda dönüp dururken, benim gibi bu karmaşanın içine sürüklenmiş olan kıza şaşkınlıkla bakarken görüşüm bulanıklaştı.

Laura’nın yüzü bembeyaz kesildi, gözleri korkudan irileşti. "Ondan uzak durun! Onu yemeyi bırakın!"

Beni mi yiyorsun?

Whisper kemikleri kıran bir hırıltı çıkardı, dişleri açıktaydı ve siyah diş etleri tükürükle ıslanmıştı.

“Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.” Bakışları odamın içinde gezinirken sesi tizleşti.

“Laura—” diye öksürdüm, kafamda saplanan yeni bir acıyla yüzümü buruşturdum, bir an için gözlerim karardı. “Sorun yok. O iyi—”

"Seni öldürüyor!"

“Hayır, o—” Boğazıma bir bulantı dalgası yükselirken nefes nefese kaldım. Bulanık görüşümde, mutfığa doğru atıldı. Orada parıldayan gümüş şeye doğru. Lucien’in bana verdiği hançere.

İçimi tam bir dehşet kapladı.

“Laura, yapma—!”

Onu kaptı ve koşarak geldi.

“DUR!” Sesim titredi ama beni dinlemedi.

Kendini yatağa doğru fırlattı ve Whisper çenelerini şaklatıp köşkün temellerini sarsacak kadar yüksek bir kükreme çıkarırken, o da kılıcını savurdu.

Korkuyla inledi ama tekrar atıldı.

Bıçak hızla savruldu ve omzuna acımasız bir darbe indirdi.

Fısıltı uludu.

“HAYIR!” diye bağırdım, boğazım yırtılırcasına kendimi yataktan fırlattım, zonklayan başımı tuttum ve aralarına girmeye çalıştım. Whisper sendeleyerek geriye doğru çekildi, bacakları yorganıma dolandı, tüyleri diken diken olmuştu, gece mavisini kürkü kanla kaplıydı.

Laura, yüzü asık ama kararlı bir şekilde bıçağı tekrar savurdu. "Ondan uzak durun!"

Ona doğru koşarken, acımı bastırmaya çalıştım. "Bana zarar vermiyordu!"

"Dişleri neredeyse boynunuza saplanacaktı!"

"Yardım ediyordu!"

Ağzı açık kaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yardım mı? Aklını mı kaçırdın?"

“O-O benim arkadaşım.” Bıçağı elinden kapıp sıkıca kavradım. “Neye benzediğini biliyorum ama o nazik biridir. Söz veriyorum.”

Geriye doğru çekilen kadının gözleri, kanlar içinde kalan panterin yataktan atlayıp hırladığı sırada Whisper'a kilitlendi. Saldırmaya hazırlanırken dişlerinden tükürük damlıyordu.

Bok.

Arkamı dönerek kollarımı iyice açtım ve Laura'yı onun görüş alanından gizlemeye çalıştım. "Sana zarar vermek istemedi. Sadece benim için endişelendi, hepsi bu."

Whisper yere yığıldı, kuyruğunu seğirtiyordu. Her an, yavaş yavaş arkadaş olmaya başladığım kıza atlayabilir ve onu gözümün önünde katletmesini engelleyemezdim.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Bıçağı yere fırlattım, yerde yuvarlanıp gitmesine aldırmış etmedim, dizlerimin üzerine çöktüm ve sert, hırıltıdan titreyen boynuna kollarımı doladım. "Lütfen ona zarar verme." İngilizce anlayıp anlamadığını bilmiyordum ama yine de yalvardım. "Lütfen?"

Başım zonluyordu ve kalbim hızla çarpıyordu, ama bayılmamak için kendimi kesinlikle alıkoydum. Bayılırsam Laura ölürdü.

Yüzümü onun kocaman, sert yanağına bastırduğымda Whisper'ın hırıltısı biraz azaldı. "Sorun yok. Bunu düzelteceğim. Sadece saçma bir yanlış anlama."

Üzerime atıldığı yerden doğruldu, beni kenara itti. Beni inceledikten sonra hırlamayı kesti. Bir an için bakışlarında ihanet gördüğüme yemin ederim, sonra kanayan omzuna baktı.

Laura'ya sert bir tıslama sesi çıkararak koşmaya başladı.
Siyah bir iz gibi hızla çadırımın dışına fırlayan panter, yerde birkaç kırmızı damlacık bıraktı.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım!

Lucien.

Whisper ona geri dönecekti.

Lucien, sevgili dostuna zarar veren herkesi öldürürdü.

Zihnim kararmak üzereyken sendeledim.

Zorlukla yutkunarak sendeledim ve neredeyse Laura'nın üzerine düşecektim. Elini tutarak, "Gitmelisin. şimdi. Burada değildin, anladın mı? Kediye zarar vermedin. Bunların hiçbirinden haberin yok." diye emrettim.

Acıdan iki büklüm olurken, beni dik tutmaya çalışarak kaşlarını çattı.
"Ama—"

"Ama yok." Onu kapıya doğru ittim. "Git."

Onu dışarı, çimenlerin üzerine doğru ittiğimde tökezledi. "Ama sen—"

"Aman Tanrım." Güneş ışınları gözlerime tornavida gibi saplanırken dizlerimin üzerine çöktüm.

"Rook!" Benimle birlikte düşerken, kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine doğru çekti.

Ve işim bitmişti.

Kontrol altına alamadığım stres ve kaygı doruk noktasına ulaştı.

Kollarının arasında gevşedim, sesim inceldi. "Lucien buraya gelip Whisper'ı kimin incittiğini sorarsa, o kişi bendim, tamam mı?"

"Hayır, ben—"

"Yap şunu. Benim için. Bana zarar vermez. Ama ya sen?" Dilim kalın ve işe yaramaz bir halde titreyerek, "Bana söz ver, bunu benim yaptığımı söyleyeceksin." dedim.

"Rook?" Beni daha sıkı kucakladı. "Rook?" Zoraki uykunun sınırına doğru kayarken beni sarstı. "Neyin var senin?"

"Sorun yok." Uyanık kalmakta zorlandım. "Benim şöyle bir huyum var... Eğer çok bunalırsam kendimi kapatıyorum."

Bu dünyayla bağıımı kopardım ve düştüm...

Otuz Beşinci Bölüm

Beni bu cehennemde tutan duvarların tepesindeki kırık camlar güneş ışığında parılıyordu. Akarsular ve göller ışıldıyor, ağaçlar nazikçe sallanıyor ve birçok kapalı açık hava yolu, çardak, çalılık ve çiçek, huzur ve dinginlik tablosu çizmek için ellerinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Ama hissettiğim tek şey tiksinti, umutsuzluk ve içten içe yanan, yakıcı bir nefretti.

Yine çatıya çıktım.

Kendimi kapana kısılmış hissetmediğim tek yer orasıydı.

Devasa malikanenin siyah taşlarından yayılan sıcaklık çıplak ayaklarımı ısıtıyordu, ancak parlak öğleden sonra güneşinde bile, o ateş damarlarımdaki alevlerle kıyaslanamazdı.

Paltomu omuzlarımdan silkip yere düşmesine izin verdim. Gömleğimin düğmelerini açıp göğsümün bir kısmını hafif esintiye maruz bıraktım. Vitalsync çekirdeğinin metalik parıltısı kıyafetlerimin arasından görünüyordu, ışıkları kırmızı yanıp sönüyordu.

Rook'a ihtiyacım vardı.

O olmadan, acı dayanılmaz seviyelere geri dönmüştü.

Ona bu kadar çabuk alışmış olmamdan nefret ediyordum.

Ona güvenmek.

Böyle bir şey olmaması gerekiyordu.

Kimseye ihtiyacım olmaması gerekiyordu.

Acının bir başka dalgası dizlerimi titretirken ellerim yumruk oldu.

Lanet olsun, neden hala burada değildi?

Bu sabah neden gelmemişti?

Öfke arttı.

Endişeli olduğumu itiraf etmektense öfkelenmek daha kolaydı.

Ağrı dayanılmaz bir seviyeye ulaştığı anda onu almaya gitmeliydim, ama çok geç kalmıştım ve şimdi çayırın karşısına yürümeyi düşünmek... Bunu başaramazdım.

Kulenin yanındaki kilitsiz kapının aniden açılmasıyla oluşan gürültü başımı yana çevirdim.

Whisper gölgelerden belirttiğinde pençeleri taşa sürtünüyordu; başı öne eğik, vücudu kaskatı, bana doğru gelirken hafifçe topallıyordu. Gözlerim omzuna, parlak siyah postunun ıslak görüldüğü yere kısıldı. Güneş parıldıyor, siyahtan kıpkırmızıya dönüyordu.

Kalp atış hızım yükseldi.

Nabzımın uyarı çizgisine ulaşması nedeniyle VitalSync cihazı uyarı sesi çıkardı.

Yumruklarım sıkıldı, içimden saf bir öfke akıyordu.

Kahrolası şerefsizler ve onların kahrolası tasmaları.

Beni bu kadar güçsüz, işe yaramaz ve yanıp kavrulmaya mahkum ettiğiniz için kahrolası pislikler.

Dünyadaki en önemli canlı için bile endişelenemiyordum. Vücudumun korku, endişe veya panik hissetmesine izin veremiyordum.

“Yaralandın.” Sesim soğuk ve duygusuz çıktı, bilincimi kaybetmemek için elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Whisper yanıma geldi ve çömeldi. Başını kaldırıp bana baktı. Derin bir nefes verdi, sesi o kadar bıkkın bir insana benziyordu ki, insan olmadığını unuttum.

Yaralı yerini kıvrıp yalarken, iri göğsünden bir inilti yankılandı.

Bakışlarım ormanın kenarındaki en uzak köşke kaydı.

Kale.

Gelmemesi için iyi bir mazereti olsa iyi olur.

Onun yokluğu beni bir başka mutlak sefalet gününe mahkum etmişti. Bu günü daha fazla göremeyecektim çünkü her an acı dayanılmaz hale gelecek ve yenik düşecektim.

Dişlerimi sıkarak, kalan son gücümü kullanarak eğildim ve Whisper'ın yarasını temizlemesini engelledim. Hafifçe tısladı ama itaat etti ve dudaklarını kandan arındırmak için yaladı.

Titreyen parmağımla yüzeysel kesiğin üzerinden geçince içim rahatladı. "Derin değil. İyileşeceksin."

Beni kenara iterek yalamaya devam etti.

Pekala, bırakın kendi kendini iyileştirsın.

Şu anki halimle ona hiçbir faydam yoktu.

"Kim yaptı?" diye düşündüm, sendeledim ve siperliğe tutundum, bir başka alev parlaması da içimden geçti.

Whisper dişlerini gösterdi ama yalamaya devam etti.

Tırnaklarımı kayaya saplarken şakaklarımdan terler süzülüyordu.

"Pekala. Sırlarını kendine sakla. Ancak bugün kendi savaşlarını kendin vermek zorunda kalacaksın, korkarım."

Hafif bir homurtu çıkardı ve yanıma yaslandı.

Sağ elim taşı tırmalamayı bıraktı ve başına indi. Ona dokunmak bazen işe yarıyordu. Bazen bilincimi korumanın tek yolu onun vahşi gücünü ödünç almaktı. Kulaklarının arkasını kaşırken, bakışlarım beni bu korkunç malikanede hapseden duvara kaydı.

Sensörlere, kameralara, kilitlere ve barikatlara öfkeyle baktım.

Keşke hepsini havaya uçurabilseydim. Parçalara ayırıp paramparça edebilseydim.

Ani bir dayanılmaz acı hissettim, inledim ve o düşüncelerden vazgeçtim.

Sürekli bir uğultu giderek daha da şiddetlendi.

Parmaklarım Whisper'ın kulağını kavradığında donup kaldı, bir insansız hava aracı belirdi, gölgesi üzerime doğru süzülerek otorite pozisyonuna geçti.

Dişlerimi gösterdim, onu vurup düşürmek ve iletmek üzere olduğu mesajı yok etmek istedim.

"Defol git, Marcus." Mide bulantısı dalgası bayılmak üzere olduğumu haber verirken yutkundum.

"En yakın ve en sevgili dostunla böyle mi konuşulur?"

Cevap vermeye tenezzül etmedim. Son enerji kırıntılarımı onun için harcamak istemedim.

Drone biraz daha alçaldı ama çok da alçalmadı. Birkaçını imha etmeyi başardıktan sonra, onlara saldırmak için menzil dışında kalmayı öğrenmişlerdi.

Marcus'un sesi hoparlörden cızırtılı bir şekilde geldi. "İyi haberler bekliyordum, Lucien. İlerleme kaydetmediğin için biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim."

Sırıttım, Whisper'ınkiler kadar keskin dişlerim olmasını diledim. "Son zamanlarda beni bu kadar çok cezalandırmanın sebebi bu mu? Benim

yapmam gerektiğini düşündüğün bir şey için mi?"

"Bu bir ceza değil," diye mırıldandı Marcus, sesi kibirli ve hafifçe eğlenmiş bir tonda. "Sadece bir düzeltme. O kız geldiğinden beri neredeyse her gün evinde. Söyle bakalım, içeriye kamera sokmamıza izin vermediğine göre, onunla birlikte oldun mu?"

Zihnim onunla o şekilde birlikte olmanın imgeleriyle doldu. Öpüşmenin, dokunmanın ve teslim olmanın nasıl bir şey olduğunu keşfetmenin imgeleriyle.

Bu fikir, olması gerektiği kadar tiksindirici gelmedi bana.

Sırttım. "Neden? Kıskanıyor musun?"

"Bugün verdiğim sözü tutabileceğim gün olup olmadığını bilmem yeterli."

"Ne yani, sonunda beni öldürecek misin?"

Drone'un hoparlör sisteminden beyaz gürültü şeklinde bir cızırtı geldi. "Biliyorsun, benim için çok şey ifade ediyorsun Lucien. Bunu görmemen beni üzüyor."

Güldüm. Marcus'un yalanları asla komik olmaktan çıkmayacaktı. Ama sonra kahkaham bir inlemeye dönüştü ve düşüncelerimi saran sisle mücadele ederken sendeledim. "Beni işe yaramaz halde tutan o küçük düğmeye parmağın basılıyken böyle şeyler söylemen ne kadar da hoş."

"Her şey durabilir, biliyorsun." Drone etrafımda daire çizdi. Whisper çenesini şaklattı, devasa pençesiyle savurdu. "Tek yapman gereken onlardan birini hamile bırakmak. Çocuğunun birinin karnında olduğuna dair teyit aldığımız an—"

"Ben senin üreme fahişen değilim."

"—Sizi bizzat kendim alıp evinize götüreceğim."

"Evdeyim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Yanıkla mücadele etmeye devam ederken tenim ter içinde kaldı.

"Zorluk çıkarmayı bırak. Biraz eğlen ve birini doğur. Bu kadar zor mu?"

"Pekala." Sırttım. "Evet diyorum... beni bırakacak mısınız? Eğer bu izinsiz giren farelerden birini hamile bırakırsam, beni tamamen unutacak ve bir daha asla peşimden gelmeyecek misin?"

"Eğer bize karşı değil de bizimle birlikte çalışırsanız, Brimstone Industries'i bizim rehberliğimiz altında yönetmeye ve mirasınız uğruna

istediklerimizi yapmaya istekli olduğunuzu bize kanıtlarsanız, elbette sizi rahat bırakırız. Hayatınızı dilediğiniz gibi yaşayabilirsiniz.”

“Saçmalık.”

"Sen her zaman başımın belasıydın," diye mırıldandı Marcus, gerçek yüzünü göstererek.

Acıma rağmen kıkırdadım. "Sana da lanet olsun."

"Bu durum beni de senin kadar üzüyor, biliyorsun."

“Elbette, öyle.” Elimle havada kaba bir parmak hareketi yaparak drone'a doğru işaret ettim. “Git bir uçurumdan atla, Marcus.”

“Uyandığında, yaptığın seçimler üzerine düşün, Lucien.” Vitalsync çekirdeği bip sesi çıkardı ve dayanamadığım son dozu veren kırmızı bir ışık daha çıktı. “Ya kanını senin için hiçbir anlam ifade etmeyecek isimsiz bir çocuğa aktaracaksın ya da itaat edene kadar acı çekmeye devam edeceksin.”

Ağrı şiddetlenip ikiye, üçe katlanırken gözlerim karardı; damarlarımda erimiş lav gibi bir akıntı vardı. İki dizimin üzerine çöktüm, nefesim kesildi, parmaklarım göğsüme cerrahi olarak yerleştirilmiş diski tırmalıyordu.

Drone üzerimde asılı kaldı, yana doğru düşüp kasılmalar geçirirken beni izledi.

Marcus iç çekti. "Umarım bir gün uslu durursun. Ama o güne kadar... iyi acı çek."

Güneş ışınları paramparça olunca gözlerim geriye doğru döndü.

Gördüğüm son şey, Whisper'ın insansız hava aracına kükreyerek, gökyüzüne sıçrayıp onu savurmasıydı.

Onu çatıya çarparak parçaladı.

Ve uçan casusun iç organlarını sökerken, dünya kendi içine çöktü, beni de beraberinde sürükledi ve acı dolu bir volkana doğru fırlattı.

Otuz Altıncı Bölüm

“AH, BURADASIN!” Dünkü berbat halimi temizlemek için banyodan fırlayıp çıktım ve Whisper’ın önünde aniden durdum. Seçtiğim siyah pamuklu elbise, zaten solgun olan cildimi daha da belirgin hale getirmiş ve hâlâ kendimi iyi hissetmediğimi ortaya koymuştu.

Ani gelişimle panter kaskatı kesildi ama eğilip ona sıkıca sarılınca yüksek sesle mırıldanmaya başladı. "Tanrıya şükür iyisin!"

Onun ne kadar nazik ve harika bir insan olduğunun kanıtıydı ki, ibadetimi öylece kabul etti.

Geri çekilirken, omzundaki uzun, ince çizgiye bakıp irkildim. Tüyleri o kadar kalındı ki yaranın çoğunu gizliyordu; sadece tüylerin hafif sertliği derisinin kabuk bağladığı yeri gösteriyordu.

"Dokunabilir miyim?" diye sordum ona şüpheyile.

Tepki vermedi, ben de bunu olumlu yanıt olarak kabul ettim.

Kendimi toparlayarak, parmaklarımı hafifçe kesiğin üzerinde gezdirdim. Isı yoktu. Şişlik yoktu. Laura'nın çok fazla hasara yol açmadığı anlaşılıyordu.

Çok şükür.

Dün gece, yalvardığım gibi gitmemişti. Lucien'in beni almaya gelme riskine rağmen kalmıştı. Ama görünüşe göre gelmemişti, çünkü bana tek başına göz kulak olduğunu söyledi. Pek eğlenceli olmamıştım ve sonunda iyi olduğuma dair güvencelerimi kabul edip gece yarısına doğru beni yalnız bırakmıştı.

Gecenin geri kalanını bir o yana bir bu yana dönerek geçirdim, Lucien'in neden beni almaya gelmediğini merak ettim.

İyi miydi?

Whisper iyi miydi?

Üç kez yataktan kalkıp çadırımın yarısına kadar gelmişim ki, başımı sallayıp aceleyle tekrar yatağa geri dönmüştüm.

Onu kontrol etmek istesem bile, gece saat ikide alevler içinde yanan araziden geçmek neredeyse kesinlikle öldürülmemle sonuçlanırdı.

Doğrulup mutfağa yöneldim.

Bol miktarda bal bulunan dolaptan balı alıp Whisper'ın yanına döndüm, kavanozun kapağını açtım ve uzattım. "Bundan biraz sürmeme izin verir misin? Doğru dürüst kremim veya bandajım yok ama bal antibakteriyel, antiseptik ve harika bir şifacı."

Panter burnunu kırıştırdı, bıyıkları kabardı.

Ama kıpırdamadı, ben de bunu bir başka olumlu yanıt olarak kabul ettim.

"Biliyorsun..." Biraz bal alıp yanına çömeldim. "Efendin dün beni almaya gelmedi." Kalın balı kesiğine sürerken, olabildiğince hafif bir dokunuşla devam ettim. "İyi mi?"

Sanki anlamış gibi, bakışları benimkine kaydı, kaşları çatıldı.

Donakaldım. "Bekle, iyi değil mi?"

Omuzları düşük bir şekilde oturdu.

"Ona ne oldu?" Geri kalan balı da aceleyle sürdüm.

Gitmem gerekiyordu.

Lucien'in beni almaya gelmemesinin sebebi bu muydu? Gelemediği için miydi?

Kapağı tekrar sıkıca kapatıp, parmaklarımı yıkamak için mutfağa koştum. Su damlacıklarını silkeledikten sonra aceleyle Whisper'a geri döndüm.

"Hey, şunu yapmayı bırakın," diye emrettim.

Whisper, omzundaki balı yalamasını engellemeye çalışırken homurdandı.

Gözlerimi devirdim. "Bunun olacağını tahmin etmeliydim, değil mi?"

Dudaklarını şapırdattı.

"Bunun bir ikram olması gerekmiyordu, biliyorsunuz."

Pembe, pütürlü dili tüylerinin üzerinde gezinerek yalamaya devam etti.

Of, neyse işte.

"Gitmemiz gerekiyor. Hemen şimdi."

Whisper hemen kapıya yöneldi.

Peşinden koşarken terliklerimi giyip ayağım kaydı ve pavyondan ayrıldım.

Geniş ve muhteşem bahçelerin arasından, pagodaların ve koi balıklarıyla dolu havuzların yanından koşarken, aklım bir sürü düşünceyle dolup taşıyordu.

Lucien'i kurtarmak için mi koşuyordum yoksa onu bir saat daha görmeden duramadığım için mi, emin değildim... ama siyah taş saraya yaklaştıkça, işleri nasıl bıraktığımız ve bir türlü gitmeyen karmaşık duygular hakkında daha çok endişeleniyordum.

Artık onunla kavga etmek istemiyordum.

Onun bana hissettirdiklerinden ve giderek kötüleşen tüm dürtülerden kendimi korumak zorunda kalmak istemiyordum.

Belki bir canavar gibi muamele görüyordu. Bir canavar gibi kafese kapatılıyordu. Bir canavar gibi işkence görüyordu. Ve sahip olduğu kıt hayatı tehdit eden herkesi öldürmeye hazırdı, ama... o benim için artık bundan çok daha fazlasıydı.

"Efendinizin yanında olduğumu göstermek için ne yapabilirim?" diye sordum Whisper'a, Cinderkeep'in merdivenlerinden yukarı çıkarken.

Panter bana tuhaf bir bakış attı ve yoluna devam etti.

Kendimden başka sunabileceğim hiçbir şeyim yoktu.

Onu hapisten çıkaramadım, ona hiçbir şey de satın alamadım.

Onun nelerden hoşlandığını, nelerden hoşlanmadığını bilmiyordum ve burada değerli hiçbir şeyim yoktu.

"Ona teşekkür etmek istiyorum," diye fısıldadım. "Benim için kendini feda etmesinin, acımı fark edip beni daha fazla acı çekmekten kurtarmaya çalışmasının ne kadar takdire şayan olduğunu göstermek istiyorum. Eğer o da acı çekiyorsa, ben de aynısını yapmaya çalışmak istiyorum."

Whisper geniş bir kelime dağarcığına sahip olabilir ve davranışlarıyla neredeyse insana benziyordu ama... yine de sadece bir panterdi ve bana hiçbir cevap vermedi.

Yine de saraya koştum, beni etkileyen tek adamı arıyordum.

Otuz Yedinci Bölüm

Onu avlusunda çay içerken buldum.

Hayatımda sadece kafein etkisi için sıcak içecekler tüketen diğer insanların aksine, Lucien bir bardak dolusu içeceği öylece içmezdi. Bunun yerine, ya tamamen can sıkıntısından ya da genetik yapısından dolayı, bunu bir ritüel haline getirmişti.

Beyaz porselen çaydanlık, mavi oryantal ejderhalarla boyanmıştı. Çay fincanı ise aynı renkteki açık mor bulutlarla kaplıydı. Çaydanlığın ağzından yükselen buhar, sabahları ne yapıyorsa ondan sonra yeni oturduğunu gösteriyordu.

Spor yaptı mı?

Yüzdü mü?

Geçen hafta temizlik yaparken—tamam, gizlice araştırırken—kapalı bir yüzme havuzu bulmuştum. Sarayın batı tarafı, etkileyici bir seradan, buhar odası, buz havuzu ve spa içeren uzun, camla kaplı bir kapalı yüzme havuzuna dönüştürülmüştü.

Eğer o bir mahkumsa, neden bu kadar inanılmaz yemekler hazırladıklarını ve sağlık ve esenlik ekipmanlarına hiçbir masraftan kaçınmadıklarını anlamak mümkün değildi. Neden bir hapisane hücresine veya ıssız bir yerdeki küçük bir kulübeye kapatılmamıştı? Ama... eğer olayı yatırımlarını olabildiğince sağlıklı ve güçlü tutma açısından ele alırsam, bu lüks kafese kasvetli bir boyut katıyordu.

Onun bedeni dayanabildiği sürece, hatta normal işkencelere bile dayanabildiği sürece, hayatta kalması gerekiyordu.

“Demek yolu hatırlıyorsun,” diye mırıldandı fincanından bir yudum alıp avlunun ortasındaki tek ağaca öfkeyle bakarken. “Dün gelmeyince merak

etmeye başlamıştım.”

İşte başlıyoruz...

Sözlü uyarı gelecek.

Ne yaparsa yapsın, her şeye katlanırdım, böylece diğer tarafa geçip onun beni görmesini, iyi niyetlerimi görmesini, diğerlerinden farklı olduğumu, onun arkadaşı olmaya hazır olduğumu görmesini sağlayabilirdim.

Kendimi toparlayarak onun önüne geçtim. "Hadi bakalım, azarla beni." Bakışlarım ona takılınca donakaldım. "Bekle..."

Hiç iyi görünmüyordu.

Her zamanki yırtıcı hayvanvari hareketsizliği, en ufak bir titremeyi bile gizleyemiyordu. Uykusuzluktan kızarmış koyu renkli gözlerinin kenarları ve altındaki deride koyu hilaller vardı. Elmacık kemikleri keskinleşmiş, ağzından tüm renk çekilmişti. Çay fincanını tutan eli bile titriyordu, ta ki onu dizine yaslayıp sabitleyene kadar.

"Biliyordum!" Ona dokunmak için acele ettim ama kendimi durdurdum. "Bu yüzden beni almaya gelmedin. Yaralısın."

"Ben iyiyim."

Kaşlarımı çattım. "Ölüm seni çiğneyip tükürmüş gibi görünüyorsun."

"Size de günaydın." Bakışları yüzümde gezinirken kaskatı kesildi, sanki ben onu içmişim gibi beni süzüyordu. "Benim iyiliğimle ilgileniyor gibisiniz ama... size ne oldu?"

Dik durdum ve çenemi yukarı kaldırdım. "Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum."

Gözlerini kısarak, "Yine bir kriz geçirdin, değil mi?" dedi.

Kollarımı kavuşturdum, beni bu kadar iyi okuyabildiğine sinirlenmiştim. "İyi uyuyamadım, hepsi bu."

"Gerçekten de buraya attıkları en kötülerden birisin," diye mırıldandı, bir imparator gibi çayından bir yudum alarak. "Tamamen umutsuz bir vaka."

Öfkem kabardı ama dilimi tuttum.

Tartışmayacağım. Nazik olacağım...

"Sana verdiğim şeyi neden kullanmadın?" Son yudum çayını da içtikten sonra, narin fincanı deniz kabuğu işlemeli sehpa geri koydu ve ayağa kalktı. "En azından birimiz dün gece acı çekmezdi." Çenesi kasıldı, boğazındaki tendonlar belirginleşti. İmza niteliğindeki siyah gömleği ve

pantolonu, yere kadar uzanan siyah paltosuyla örtülüydü; ön düğmeleri, sabah güneşinde bile üşüdüğünü hissettirecek şekilde iliklenmişti.

Ona gidip destek sunma isteği, kabul etmese bile, bacaklarımı kaşıdırıp hareket etme isteği uyandırdı.

“Demek dün gece çok acı çektin,” diye fısıldadım. “İyi misin?”

Beni tamamen görmezden geldi. “Şişedeki ilacı neden içmedin?”

Onun o garip ağrı kesici kanından bir doz daha isteme arzusu dilimi yakıyordu. Sadece onun yanında olmak bile sistemimin bozulmasına ve tüm o yoğunluğun kemiklerimi tırmalamasına neden oluyor, duygusal şoklarla dolu zorlu bir gece daha vaat ediyordu.

Ama öylece çıkıp da bir doz daha almam gerektiğini söyleyemezdim.

Bu, onları sevmemi sağlardı.

Benden zaten nefret ediyorken, daha da çok nefret ederdi.

“Ben...” Elimden geldiğince gülümsedim. “Ben—”

“Senden çalınmıştı, değil mi?” diye sırtıttı ve yanımdan geçip saraya doğru ilerledi.

“Bunu nasıl başardınız—?”

“Bekle.” O kadar hızlı döndü ki, paltosu bacaklarının etrafında uçtu. “Gerçekten mi çaldılar?”

Yüzüm kızardı ve çenemi öne eğdim. Bunu nasıl başardı? Kesinlikle itiraf etmeye niyetim yokken gerçeği nasıl ortaya çıkardı? “Sorun değil. Aslında içki içme niyetim yoktu...”

“Neden?” diye çıkıştı, sözümü keserek. “Dünyada beni zehirlemeye çalışıyormuşum gibi düşünen tek kişi sen misin, oysa herkes beni kanımı akıtarak öldürmeye razı olurdu? Bana verdiğim bir şeyi almaktansa bu kadar acı çekmeyi mi tercih edersin?”

Ona doğru ilerlerken, Whisper'ın da aramıza katılması, kapıdan tembelce süzülmesi ve önce Lucien'in, sonra da benim etrafımdan dolanarak, sanki kavga etmememiz için bizi cesaretlendiriyormuş gibi davranmasıyla içimi tarifsiz bir minnet duygusu kapladı.

“İnan bana,” dedim sessizce, Lucien'in dipsiz bakışlarında kaybolurken kalbim bir an duracak gibi oldu. “Dün gece dersimi aldım.”

“Bu ne anlama gelir?”

“Yani, tiksinneme rağmen her damlasını seve seve içtim.” Omuz silktim. “Dün gece... zordu.”

“Demek bu yüzden buradasın?” diye sordu burnunu çekerek. “İlk şişeyi çaldırdın, şimdi de benden başka bir şişe vermemi mi bekliyorsun?”

“Hayır!” diye patladım, refleks olarak ve yüzümü buruşturarak öne eğildim. “Yani... belki?”

Buz gibi bir kahkaha attı. "Ne zaman bana yalan söylemeyi bırakacağını merak ediyordum." Parmağını yüzüme doğru uzattı. "Demek sen de onlar gibisin. Sadece kanımı istiyorsun ve—"

“Hayır!” diye araya girdim, kendi öfkem onunla çatıştı. “Sana yaptıkları şeyleri hâlâ iğrenç buluyorum ve başka bir seçeneğim olsaydı, özellikle de böyle bir durumda senden yardım istemezdim. Ama... bir dahaki sefere... eğer durumum bu kadar kötüleşirse, belki sana gelebilirim ve sen de—”

"Doğrudan damarımdan kan içmene izin verir miyim?"

“Ne?” Yanaklarım dehşetten kızardı. “Hayır, ben—”

“Hadi işe koyul,” diye sözümü kesti yine, kocaman oturma odasının kapısından içeri girerken. “Ne kadar çok ev işi yaparsan, sana o kadar çok maaş öderim. Aramızdaki küçük anlaşma böyle değil mi?”

Onun ardından, nasıl cevap vereceğimi düşünmekten zihnim hızla çalışmaya başladı.

Bu nasıl olmuştu?

Ona karşı nazik olmak için buraya gelmiştim.

Laura'nın Whisper'a yaptıklarından dolayı kalbim suçluluk duygusuyla doluyken, onun da benim acı çekmemi engellemeye çalışmasından dolayı minnettarlıkla gelmiştim.

Ama... aramızdaki bu düşmanlığı nasıl kıracaktım ki?

O beni sadece onlardan biri olarak görürken, patron ve çalışan, esir ve kötü adam arasındaki uçurumu nasıl kapatabilirdim ki?

İkimiz de burada olmak istemiyorduk. İkimiz de yalnızdık. İkimiz de acı çekiyorduk. Birbirimize karşı gardımızı yükseltmek yerine, birbirimizin yanında olmak daha mantıklı olmaz mıydı?

Kendimi durduramadan, hızla onun önüne geçtim ve kollarımı açtım.

Yolun kesileceğini beklemiyordu ve bana çarptı.

Bedenlerimiz çarpıştı ve anında alev aldı. Onun gücü beni geriye doğru ittiğinde ve sendelememe neden olduğunda nefesim kesildi.

Kolunu belime sıkıca doladı, beni kendine doğru çekti ve düşmemi engelleyerek onun üzerine düşmemi sağladı. Ellerim göğsüne değdi; gözlerimiz birbirine kenetlendi.

O kadar uzundu ki, kolu beni ince ve güçlü bedenine daha da sıkıca bastırırken bile kendimi kırılgan ve küçücük hissetmeme neden oluyordu.

Hareket edemiyordum. Hareket etmek de istemiyordum.

Bakışları dudaklarıma indi ve sanki bana dokunmak onu da aynı şekilde etkilemiş gibi derin bir nefes verdi. Bakışlarındaki gölgeler soldu. İçindeki kaynayan nefret ve boş keder, biz birlikte oldukça bulutlar gibi dağıldı.

"Ne yapıyorsun?" Beni geri iterek uzaklaştı, ellerini yumruk yaptı.

"Ben..." Gerçekten ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ben..." Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve eğer bu büyüü bozmak için bir şey yapmazsam, ona tekrar dokunmaya çalışabilirdim. Onu tekrar öpebilirdim. Aynı odada olduğumuz anda etrafımızda dönen o kaosa kendimi bırakabilirdim.

Evin içinde dolaşırken, aralarındaki yoğun kimyadan dikkatimi dağıtacak bir şey ararken, mantıklı gelen tek şeye odaklandım.

Bu yerin her köşesini sildim, tozunu aldım, cilaladım ve temizledim. Ona arkadaş olarak güvenilir olduğumu kanıtlamaya çalışmak yerine, onun için yaptığım tek şeye dikkatini çekerek güvenilirliğimi kanıtlama gibi saçma bir fikre kapıldım. Bunu zorla yapmış olsam bile.

En yakın sehpaye işaret ederek—minyatür bir söğüt ağacı gibi oyulmuş muhteşem bir parça—dalları ve yaprakları tozunu almak tam bir kabus—"Şu sehpanın ne kadar temiz olduğunu görüyor musunuz?" dedim. Kütüphane raflarına doğru koşarak sağa sola el salladım. "Her kitabın tozsuz olduğunu, rafların nasıl parıldadığını görüyor musunuz?"

Kollarını kavuşturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim ne?" Whisper esneyip yanımdan sessizce geçerken yutkundum. "Demek istediğim şu... İstediginizi yaptım. Size itaat ettim—"

"Karşılığında benden daha fazla kan istiyorsunuz. Anladım."

Kalbim yerinden çıktı.

"Merak etme." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Alıştım zaten. Bana nasıl fayda sağlayabileceğini sonunda anladığın için bana değer veriyormuş gibi davranmana gerek yok."

"Bu öyle bir şey değil," diye fısıldadım. "Bu öyle değil—"

"Yine de sana borcumu ödeyeceğim." İçinde bir şeyler kırılırken bile, gülüşü buz gibiydi. "Söylediklerimi yaptığın sürece, seni hayatta tutacağım ve ona göre tazminat ödeyeceğim."

Yanaklarım kızardı, yalan söylemeye fırsat bulamadan utancım yüzümden okunuyordu.

Gerçeği ortaya koymak gerekirse, bir şekilde onun bana nasıl fayda sağlayabileceğini öğrenmiştim ve bu onun düşündüğü gibi değildi. Bunu

beklemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Ve kesinlikle bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ama birlikte olduğumuz süre uzadıkça arzu içime işlemeye devam etti ve eğer o bir şekilde bu acıyı, zonklamayı dindirmezse

"Boş ver," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Hepsi bu kadar mı? Bugün temizlememi istediğiniz başka bir şey var mı?"

Okunması güç bir maske tekrar yüzüne takıldı.

Geçtiğimiz ay içinde kurduğumuz en ufak bir bağ bile tamamen yok oldu.

"Ne istersen yap." Sanki benim kadar yorgunmuş gibi iç çekti.

"Sadece... seni görebileceğim bir yerde kal."

Pencere kenarındaki koltuğa doğru ilerlerken göğsüme bir hançer saplandı. Bir kitabın içine saklanmak için. Sanki yokmuşum gibi davranmak için, bir yandan da varlığımı acısını hafifletmek için kullanıyordu.

Titredim.

Eğer onun kendini kapatmasına izin verirsem, her şey mahvolur.

Onun beni kabul etmesini sağlamak için bir şansım olsaydı, çabalamam, savaşımam, onlardan farklı olduğumu kanıtlamam gerekirdi. Bana güvenebileceğini, tıpkı benim gibi güvenebileceğini göstermem gerekirdi...

Onun peşinden koşarken ben—

"Ah, bir de başka bir şey." Öfkeden simsiyah olmuş yüzüyle arkasını döndü. "Sen miydin o, oooof—"

Onun bana çarptığı kadar şiddetli bir şekilde ben de ona çarptım.

Yüzüm onun göğsüne çarptı, hızım onu sendeledi.

O geriye doğru düşerken, koltuğun arkasından yuvarlanıp aşağıdaki yumuşak minderlerin üzerine indiğinde ikimiz de çığlık attık.

Onun üzerine düştüm.

Kolunu içgüdüsel olarak uzattı, beni yakaladı, yuvarlanıp düşmemi engelledi. Avuçlarım tekrar göğsüne yapıştı, kalbinin vahşi atışını hissettim.

Sıcaklık.

Her yer.

Vücudu ellerimin altında şimşek gibi yanıyordu. Ceketinin kolları ön kollarına kadar sarkmış, beni üzerine kilitlemiş, bileklerindeki gümüş kelepçeler güneş ışığında parlıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım nefes nefese ve bunu planlamakla suçlanmaktan çok korkarak. "Bunu kastetmedim..." Başka bir şey

söylemeyi reddederek dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bana dik dik baktı. Gerçekten dik dik baktı. Koyu renk gözleri artık buz gibi değildi; göz bebekleri kocaman açılmış, aç bir ifadeyle doluydu; ruhunun derinliklerinde ham ve korumasız bir şey yüzüyordu. Tek kelime etmeden, kolunu belime daha sıkı doladı, sanki kendini unutmuş gibi beni kendine iyice çekti.

Bir anlığına başka hiçbir şey görmedim, başka hiçbir şey hissetmedim. Sadece o.

Bedeninin hemen altında, avuç içi belimin alt kısmında, nefesi dudaklarıma değiyordu. Dokunduğumuz her yerde kıvılcımlar çıkıyor, statik elektrik yükü giderek güçleniyor, ta ki tek bir yanlış hareket bizi ateşe verene kadar.

Bakışları dudaklarıma kaydı, parmakları omurgamı kavradı ve nefes almayı tamamen unuttum.

Sanki yakınlığım onu altüst etmiş gibi titredi, ama sonra boğuk bir iniltiyle beni de yanına alarak kanepeden kalktı. İki ayağım üzerinde durana kadar beni destekledi, sonra da itti. Temasın kesilmesi, tenimin onun doğaüstü ateşiyle yandıktan sonra karla yanmasına neden oldu.

Nefes nefese kalmış bir halde, yumruklarını yanlarında sıktı.

"Oynadığınız oyunları bırakın artık."

"Ben değilim—"

"Sana kanla ödeme yaparım ama bununla değil."

Beni burada hapseden şeyle ödeme teklif ederek kalbimi nasıl kırdı, ama sürekli olarak kendisini her türlü arkadaşlıktan mahrum bıraktı?

Bu durum beni daha da kararlı hale getirdi.

Onun arkadaşı olmaya çalışarak doğru şeyi yaptığım konusunda daha da emindim.

"Lucien, ben—"

"Yapma."

"Ancak—"

"Fısıltıyı sen mi incittin?" Bilerek sözümü kesti. "Sana verdiğim bıçağı, değer verdiğim tek şeye zarar vermek için mi kullandın?"

Her yerim sanki tokat yemiş gibi acıyordu.

Bu durum, olağanüstü kötüden korkunç derecede berbat bir hale geliyordu.

Laura'nın adını vermek istemedim çünkü eğer onu o öldürdüyse sorumluluğu üstlenemezdim. Ama eğer ben olduğumu söyleseydim...

"Bana zarar vermek için mi ona zarar verdin?" diye sordu, öfkesinin ardında acı bir sızı hissediliyordu.

Whisper yanıma geldi, elimi kafasıyla itti ve ben de düşünmeden onu okşadım, iri cüssesi bacağıma sıcak bir şekilde bastırıyordu.

Hâlâ cevap veremedim.

Ölümle yüzleştim ve dilim tutuldu.

Lucien, panterine öfkeyle baktı.

O, Whisper'ın neredeyse rahatsız edici derecede yüksek sesle, sanki beni savunuyormuş gibi mırıldanmasını incelerken aramızda sessizlik yankılandı. Laura'dan suçu uzaklaştırmak ve kendimi kurtarmak için konuşmak üzere ağzımı açtım, ama Lucien burnunun köprüsünü sıktı ve başını salladı.

"Boş ver." Sesi ağır ve yorgun bir tona büründü. "Sen değildin."

Donakaldım. "Sen... bunu yapan kimse, bedelini ödetecek misin?"

Eli düştü ve başını kaldırdı, bakışları yorgun bir şekilde benimkine kilitlendi.

Başım dönene kadar beni inceledi, sonra nihayet içini çekti. "Whisper'a kendi savaşlarını kendisinin vermesi gerektiğini söyledim. Ona zarar veren kim olursa olsun onunla başa çıkabilir." Siyah bir girdap içinde dönerek yatak odasına doğru sessizce ilerledi. "Fikrimi değiştirdim. Beni yalnız bırak."

Lucien odasına girip kapıyı gürültüyle çarptığında her yerim sızladı.

Mırıldanan panterin yanına çöktüm. "Şey..." Zoraki bir gülümseme takındım. "İyi geçti."

Whisper, sanki dünyanın en gülünç kadını benmişim gibi homurdandı. Haklıydı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Güneş batana kadar odasından çıkmadı.

Normalde şimdiye kadar çoktan ayrılmış olurdum. İşten çıktığım için minnettar olur, kalan saatleri atıştırmak, şekerleme yapmak ve baş ağrılarım geçene kadar rahatlamak için sahiplenici bir şekilde değerlendirirdim.

Ama... ben kalmıştım.

Dürüst olmak gerekirse, pek bir iş yapmamıştım. Onun dikkatli, şüpheli bakışları altında uslu durmama gerek kalmadığı için, günün çoğunu her zamanki yerinde, pencere kenarında kıvrılıp, üzerinde çalıştığı kitap yığınının göz atarak geçirmiştim. Hatta Whisper kendini benimle pencere arasına sıkıştırıp, sıcak ve rahat vücuduyla beni boğduğunda kısa bir şekerleme bile yapmıştım.

Günün büyük bir bölümünde Lucien'in iyi olmadığından endişelendim. O kapının ardında yanıyor, acı çekiyor, yardım istemeyecek kadar gururlu ve inatçı olduğundan korktum.

Ama... Whisper endişeli görünmüyordu ve ben de onun iyi olduğunu kabullenmeye çalıştım.

“Bu da senin için, kocaman kedicik.” Buzdolabında bulduğum iki dilim biftekle dolu, ağırlaşmış devasa paslanmaz çelik kaseyi yere bıraktım. İki tarafını da mühürledim – Whisper'ın pişmiş mi yoksa çiğ mi yemeye alışkın olduğundan emin değildim ve ikisinin arasında bir yerde karar kıldım.

Panther burnunu yaladı, devasa pençeleri ürkütücü derecede sessiz bir şekilde yiyeceğine doğru ilerledi.

İki kadeh şarabı doldurmak için döndüğümde—bu sefer erik şarabı—Lucien'in kapı aralığında, kollarını kavuşturmuş, omzunu kapı çerçevesine dayamış bir şekilde durduğunu fark edince şişeyi neredeyse düşürüyordum.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Sesi alaycı ve buz gibiydi, ama gözleri bir saat önce yaptığım ve kahvaltı tezgahında bekleyen mantarlı makarnaya hevesle takılı kalmıştı.

"Geri döndün." Aramızda garip bir şey olmamış gibi gülümsedim ve iki bardağı aldım.

Bütün gün ne söyleyeceğimi prova ettim ve her seferinde kusurlar bulup kendimi endişeye boğdum. Bu gecenin nasıl geçeceğini tahmin etmeye çalışmayı bırakıp kaderin müdahale etmesini umdum.

"Buyurun." Yanına gidip bardaklardan birini uzattım.

Sertleşmiş parmaklarıyla içkiyi almadan önce beni şüpheyle süzdü. Bir yudum aldıktan sonra dilini alt dudağının üzerinden geçirdi. Söylemek istediği her şeyi tutuyormuş gibi çenesini sıktıktan sonra isteksizce mırıldandı, "Son derece sinir bozucu birisin."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, konuşmayı başlatan o olmuştu. Buna nasıl cevap verecektim ki? Olabilecek en aptalca cevabı verdim: "Özür dilerim."

"Özür mü diliyorsunuz?"

"Bunu yapmam gerekiyor mu?"

"Seni çözemiyorum." Kaşlarını çatarak, bakışlarını bana dikti. "Ne zaman çözdüğümü sansam, sen bana aksini kanıtlayacak bir şey yapıyorsun."

"Bu kötü bir şey mi?"

"İşte o zaman kendimi senin ne yapmaya çalıştığına karşı koruyamıyorum."

Aptal kalbim bir an durdu. "Hiçbir şey yapmıyorum."

Soğuk ama duygusuz olmayan bir şekilde kısık sesle güldü. "O zaman bana karşı hiçbir art niyeti olmayan ilk kişi sen olacaksın."

"Evet, şey..." Tatlı erik şarabından büyük bir yudum aldım. "Bende de onlardan bir tane var."

Gözleri alevlendi. "Ne?"

"Rahatla." Şakaklarımdaki yeni zonklamaya lanet ederek gülümsedim. Aptal stres. Aptal sinirler. Aptal, aptal platonik aşk. Bu sinir bozucu duygular nereden gelmişti ki? Mantık ve akıl gereği, bu adamdan nefret etmeliydim.

Ama ben yapmadım.

Tanrım, bana yardım et.

İeeğimi onunkiyle tokuşturup bir yudum daha aldım. Gözlerine tekrar baktığında kendimi hazırladım. "Seni bin kere ikna etmeye çalıştım ama umarım bu gece bana inanabilirsin."

"Tam olarak neye inanmalıyım?"

"Buraya seni öldürmeye gelmedim, senden hamile kalmaya da gelmedim."

Yüz ifadesi okunmaz bir hal aldı. "yleyse ne istiyorsun?"

Nihayet.

Bir atlak.

En küçük, en ufak atlak.

"Gerçekten mi?" Gözlerim titremeye başladı, gözlerimin önünde küçük beyaz noktalar belirdi. "Sadece..." Bardağ'a baktım; parmaklarımin bardağın etrafında nasıl titrediğine. Kendimi zorlayarak tekrar gözlerine baktım ve dedim ki, "Buradaki günlerimizi biraz daha kolaylaştırmak istiyorum. Birlikte mahsur kaldık ve yakın zamanda buradan ıkamayacağız, bu yüzden... dış dünya şu anda yok. Sadece biz varız. Ve... bunu daha iyi hale getirmeye hazırım."

Sanki ona tokat atmışım gibi bakışlarında şok ifadesi belirdi. "Daha iyi misin?"

Başımı salladım.

"Tam olarak nasıl?" Beni şüpheyile inceledi.

Yutkundum, kalbim hızla çarpıyordu. "Belki birbirimize biraz güvenerek? Her zaman bu kadar şüpheci olmamakla?"

Omuzları kaskatı kesildi.

Cesaretimi kaybetmemek ve ne kadar çılgınca konuştuğumu duymamak için konuşmaya devam ettim. "Uzun zamandır, özellikle de birisi senden bir şey almadan, dokunulmadığını sanıyorum." Sesim yumuşadı. "Aynı acıyı paylaşmayabiliriz, ama acı çektiğini biliyorum. Ve acı ekmemen için sana yardım etmeye hazırım."

Gözlerini kısıtı, ama yüzündeki o anlık tebessüm, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvana sunulan yiyecek gibiydi; ardından buz gibi maskesi tekrar yerine oturdu. "Tam olarak ne teklif ediyorsun?"

Tanrım, hiçbir fikrim yok.

Kendi kendime güldüm, vücudum titriyordu ve hafifçe midem bulanıyordu. "Ah, bilmiyorum? Bunu doğlama yapıyorum. Masaj nasıl olur?"

"Ne?"

Rook! Delirdin mi sen?!

Kendi mezarımı kazmaya devam ettim.

Gitmeliydim.

Çok çok uzaklara kaçmalıyım—

“Eğer bu beni çıplak bırakmak için bir numara ise.” Vücudunun her bir parçası kasılıp kilitlendi. “Olacakları hiç beğenmeyeceksin—”

“Hayır, değil!” Ona doğru koştum ama geri geri gidince birden fren yaptım. Ah, bu iş çok kötüye gidiyordu.

Şarabın geri kalanını bir çırpıda içip, bardağı dokunulmamış yemeğin yanına sertçe fırlattım ve bu saçma, intiharvari fikre daha da sıkıca sarılmaktan başka çarem yoktu. “Başım ağrıdığında ve hiçbir şey işe yaramadığında...” Derin bir iç çektim, zaten beni reddedeceğini biliyordum. “Masajın gerçekten işe yaradığını düşünüyorum.” Şakaklarıma dokundum. “Buradaki basınç noktaları gerçekten işe yarıyor.”

Uzun süre konuşmadı.

Zaten reddini duydum, büyük olasılıkla ardından sert bir azar geldi.

Gözlerini benden ayırmadan şarabı bitirdi, boş bardağı büfenin üzerine koydu ve göğsüne yerleştirilmiş gümüş diske parmaklarını bastırdı. “Sana zaten söylemişim, sadece senin yanında olmak bile hissettiğim sürekli yanmayı dindiriyor.”

Gitmemiş olması, beni kovmamış olması veya konuşmayı reddetmemiş olması.

Şoktan donakaldım.

“Nasıl?” diye sordum usulca. “Nasıl yardımcı olabilirim? Bana söylersen... daha fazlasını yapabilirim.”

“Hiçbir fikrim yok.” Eli düştü ve beni bir avcı gibi dikkatle inceledi. Onu içimde, zihnimi ve kalbimi didik didik ararken hissettim. Düşünceler yüzüne dağıldıktan sonra omuzlarını geriye çekti ve bana bir nefes alma fırsatı verdi. “Pekala.”

“İyi misin?” diye gözlerimi kırıştırdım.

“Deneyeceğim.”

“Deneyeceksin?”

Öfkesi kabarınca gözleri kısıldı. “Teklifinizi geri mi çekiyorsunuz?”

“Bekle...” Sonunda idrak edebildim. “Yani... kabul mü ediyorsun? Gerçekten masaj yapmamı mı istiyorsun?”

Şaşkınlığım onu eğlendirmiş gibi dudakları seğirdi. “Dış dünyadan korunmuş olabilirim ama bana dokunarak hamile kalacağından pek emin

değilim."

Gergin bir kahkaha kaçtı ağzından. "En son kontrol ettiğimde öyle değildi."

"Peki o zaman." Kapı çerçevesinden kendini iterek oturma odasına girdi.

Hareket edemiyordum.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Geliyor musun?"

Kanımda bir sinir patlaması yaşandı ve olduğum yerde sendeledim.

Sakın şimdi bayılma.

Bunu önermiştim, ama asla kabul edeceğini düşünmemiştim... ama şimdi geri adım atamazdım, değil mi?

Belki de bu bir testti?

Acaba onu baştan çıkarmaya çalışıp çalışmayacağımı görmek için bir test miydi bu? Bütün sırlarımı itiraf etmeye zorlamak için bir başka girişim miydi?

Kalbim gümbür gümbür atarken, kamburlaştım. Ona dokunmak zorundaydım. Ona isteyerek yaklaşmak zorundaydım, o da gerçek niyetlerimi göstermemi beklerken, sadece beni baştan beri nefret etmekte haklı olduğunu kanıtlamak için.

Daha fazla şaraba ihtiyacım vardı.

"Şunu bir an önce bitirecek misin yoksa mutfağımda kamp kurmaya mı devam edeceksin?" Lucien'in sesi, oturduğu koltuktan soğuk ve sert bir şekilde yükseldi.

Başım zonluyordu. Ona masaj yapmayı bayılmadan bitirebilirim, bu bir mucize olurdu.

"Geliyorum..." diye kekeledim.

Geniş ama bir o kadar da sıcak ve samimi oturma odasına doğru ilerlerken attığım her adım bana pahalıya mal oldu; odanın içinde bir sürü farklı lamba ve fener gölgeleri engelliyordu. Kışın şömine gürül gürül yandığında, son derece sıcak ve romantik bir yer olacağını hayal edebiliyordum.

Of, artık susar mısın?

Ortada romantizm yok.

Hiçbiri.

Bunu aklından bile geçirme.

Önünde yavaşça durdum, gözlerimi ondan alamadım.

Bacakları açık ve paltosu eksik halde, tahtında oturan kalpsiz bir krala benziyordu.

Aniden kuruyan boğazımı nemlendirmek için yutkundum. Fısıltı sessizce yanımdan geçti ve avluya açılan kapıdan kayboldu. "Şey... nasıl istersin?"

"İstiyor musun?" Gözleri kısıldı, ağzının kenarı da hafifçe seğirdi. "Bilmiyorum. Daha önce hiç yemedim."

Temkinli ve mesafeli tavrı gerçektir, yine de benimle oyun oynadığından şüpheleniyordum.

"Şey..." Sesim biraz tiz çıktı. "Genellikle migrenim olduğunda sadece baş masajı yaptırmayı severim ama sen... en çok neresinin ağrıdığını söylersen, deneyebilirim ve..." Sözümü tamamlayamadım, bakışlarım haince bir hal aldı ve vücudunda aşağı doğru kaydı.

Eli kalktı, kalbinin üzerindeki gümüş plakaya dokundu, metal gömleğinin altında şıkırdadı. "En çok acıyan yer burası. Bununla ilgili yardımcı olabilir misin?"

İrkilerek, keşke tıp diplomam olsaydı da isteğini yerine getirebilseydim diye düşündüm. "Maalesef, o kalp pili benzeri işkence cihazını çıkarmakta uzman değilim."

Gözleri bir an parladı, sonra o çok tanıdık gelen soğuk ve acımasız bakışına geri döndü. "Pekala o zaman. Başka birinin bana dokunmasının ne kadar harika olduğunu bana göstermeni bekliyorum." Çenesi kasıldı. "Ama tüm bunları kanım için yapıyorsan, o zaman yeri silmek daha iyi olurdu."

"Değilim."

"Ben de asla seninle birlikte yatmayacağım."

"Dediğim gibi, 'asla' çok uzun bir zaman dilimidir—"

"Öyle. Ve bunu gerçekten kastediyorum."

"Bir gün, seni baştan çıkarmaya çalışmadığımı anlayacaksın."

"Sanmıyorum."

"Kanınızla da tazminat beklemiyorum. Yedi yıldan fazla süredir bu acıya katlanıyorum. Beni kurtarmanıza ihtiyacım yok."

"Öyleyse neden bana karşı nazik davranma zahmetine giriyorsunuz? Bunu yapmayı neden teklif ediyorsunuz?"

İçimden bir ah çektim, hem hayal kırıklığı hem de acıma duygusuyla doluydu. Ne kadar kötü bir yetiştirilme tarzı geçirmişti ki, başka birinin yanında rahatlamayı hiç öğrenmemişti? İnsanların birbirleri için karşılık beklemeden iyilik yaptıklarını hiç anlamamıştı?

"Karşılığında bir şey beklemeden bir şey yapamaz mıyım?" diye nazikçe sordum.

"Hayır." Kaşlarını çatdı, elleriyle uyluklarının iki yanındaki koltuk minderlerini sıkıca kavradı. "Her zaman bir sorun vardır. Her zaman."

"Benimle olmaz."

Sırıttı ama gerginliğini gizleyemedi. "Beni en çok şaşırtan kısım da bu. Ve bu yüzden sen aralarındaki en tehlikelisisin."

"Ben mi? Tehlikeli miyim?" Güldüm. "Sanki."

O cevap veremeden aceleyle, "Bunu karşılığında hiçbir şey beklemeden yapmayı teklif ediyorum. Hepsi bu. Başka bir şey yok. Bu, bitmek bilmeyen sorularınıza cevap oldu mu?" dedim.

O kadar uzun süre bana baktı ki, etrafımızda adeta bir vızıltı yankılanıyordu. Bakışlarında daha fazla soru belirdi ama dile getirmedi. Bunun yerine gözlerini kapattı ve ellerini kanepeyi kavramaktan vazgeçirmeye zorladı. "Vücudumun her kemiği yanıyor. Her kan damlası beni diri diri yakıyor gibi geliyor. Nereye masaj yaparsan yap, umurumda değil. Faydası olacağından şüpheliyim ama... istediğin yere dene."

Ben onu inceledim, onu içime sindirdim, o ise bana karşılık veremedi.

İnce kaslar, lifli kollar ve paramparça olmuş bir karın—muhtemelen sürekli acıya karşı kasılmaktan kaynaklanıyordu. Vücudunun hiçbir kısmı kolay değildi.

Düşüncesi bile ellerimi ağrıtıyordu.

O kabul etmişti ama... ben yeterli niteliklere sahip değildim. Ya dokunulmanın zevk alınması gereken bir şeyden ziyade kaçınılması gereken bir şey olduğu yönündeki fikrini pekiştirirsem?

Kaçma isteği çok güçlüydü.

Ona doğru yaklaştıkça yanaklarım kızardı ve aniden üzerine oturma fikri aklıma gelip geçti. Tanrım, eğer ben...

Gözleri birden açıldı, sanki düşüncelerimi duymuş gibiydi.

"Seni uyarmayı unuttum." Sıkı ve ince bir gülümsemeyle, "Bana zarar verecek bir şey yaparsan ya da bazı... bölgelerime dokunursan, boynunu çıplak ellerimle kırarım, anladın mı?" dedi.

Tehdidi odada yankılandı ama nedense korkmadım.

Ya korkum ve adrenalinim bu yerde kırılmıştı, ya da ona sandığımdan daha çok güveniyordum.

"Anladım." diye başımı salladım.

Yanına oturduğumda burun delikleri genişledi; dizim onun dizine değdiğinde irkildim.

Donakaldı, bakışları temas ettiğimiz yere kilitlendi. O lanet olası kıvılcım tekrar ortaya çıktı. Çatırtılı ve sürekli, ondan bana doğru akan canlı bir akım.

Ona doğru dönerek nefesimi tuttum ve "Sadece...beni yanlışlıkla öldürme, tamam mı? Eğer hoşlanmadığın bir yerine dokunursam—açıkça belli olan durumlar hariç, ki onlardan kesinlikle uzak duracağım—" gözlerim bacaklarının arasına indi "—bana söyle yeter."

Gözlerimi ondan ayırmadı, kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sonunda başını salladı ve gözlerini tekrar kapattı. "Pekala."

İyi...

Ama bu hiç de iyi değildi ve ben ne düşünüyordum ki?

Ona daha da yaklaşırken nefesim kesildi ve titreyen ellerimi şakaklarına götürdüm. Parmaklarım bir an tereddütle orada kaldı.

Bu çok kötü bir fikirdi.

Dişlerimi sıktım ama yine de yaptım.

Kalbim hızla çarparken, parmaklarımı hafifçe saç çizgisinin yanındaki yumuşak deriye bastırdım.

Aniden kaskatı kesildi.

Nefesi kesildi.

Elleri yumruk olmuştu.

Sessiz bir bip sesi duyuldu, gömleğinin altından o korkunç metal halkadan kırmızı bir ışık parladı.

Sanki üzerine bir doz daha ateş verilmiş gibi inledi. Teninin beklediğimden daha sıcak, ateşli bir şekilde yandığını, kalın, simsiyah saçlarının anında terle ıslandığını fark ettim.

Dişlerini iyice sıkarken, boynundaki kas lifleri belirginleşti; bir yandan da tamamen hareketsiz kaldı.

Hızla atan kalbimi görmezden gelmeye çalışarak, şakaklarına küçük, nazik daireler çizerek masaj yaptım.

Homurdandı; bu ses, hoşuna gittiğini gizlemeye çalışırken çıkardığı, şüpheli bir şekilde inlemeye benziyordu.

Boğazındaki tendonlar biraz gevşedi. Kirpikleri yanaklarına değdi.

Beceriksizce parmaklarımı saçlarının arasından geçirmeye çalıştım ama açığı tamamen yanlıştı. Yanına oturmak da işe yaramayacaktı. "Özür dilerim," diye fısıldadım ellerimi geri çekerek. "İzin verin de..."

O hareket edemedi, hızla koltuğun arkasına saklandım.

Whisper merakla kalçamı dürterek bana doğru yaklaştı.

Pantere dalgın bir gülümseme vererek, koltuğun sırtlığına yaslandım ve parmaklarımı tekrar şakaklarına yerleştirdim.

Lucien irkildi.

Ona dokunmak bende korkunç, harika ve inanılmaz derecede ateşli şeyler uyandırdı.

Nefes almaya çalışarak, parmak uçlarımla saçlarını, kafa derisini, ta dibine kadar okşadım.

Titreyerek boğazından hırıltılı bir inilti çıktı. Baş kanepeye yaslandı, tamamen ellerime teslim oldu. Tepkisi o kadar hızlı, o kadar zevkten yoksundu ki, kalbim boğazıma kadar geldi.

Ensesine masaj yaparken tekrar ürperdi. Yumrukları gevşedi, sanki tüm direncini kırmışım gibi açıldı.

"İyi mi?" diye sordum usulca.

Cevap vermedi. Sadece devam etmeme izin verdi, omuzları daha da çöktü, parmaklarımın her dokunuşuyla çenesi gevşedi. Boynundan aşağı, omuzlarındaki gergin düğümlerin üzerinden ilerledim.

Titrek ve hırıltılı bir nefes daha verdi ağzından.

Karnım kasıldı, onun buna razı olması ve hatta bundan zevk alıyor gibi görünmesi beni şaşırttı.

"Tanrım, taş gibisin," diye mırıldandım, omzunu yoğururken.

Parmaklarım daha aşağıya kayd, göğsünün köprücük kemikleriyle birleştiği çukura bastırdım. Vücudu irkildi, bir titreme tüm vücudunu sardı.

Mükemmel bir baskı uygulamaya çalışırken parmaklarım ağrıyordu. Ritmik okşamalara kendimi kaptırdım, göğüs kasları boyunca ilerlerken kalbinin üzerine yerleştirilmiş gümüş metalden kaçındım.

Ellerimin her dokunuşunda ona daha da yaklaştığımı fark etmedim. Dokunuşum aşağı indikçe -onu titretip inleten tüm noktaları ararken- vücudumun ona ulaşmak için daha da derine kıvrıldığını fark etmedim.

Ona dokunmaya devam ettim, hissettiği acıyı hafifletmeye çalıştım.

Ellerim gövdesinden pazularına doğru kayd, sonra tekrar aşağı inip ön kollarını yoğurmaya başladı, bileklerindeki gümüş parıltısına lanetler yağdırdım.

Onu boşaltmak için kan torbalarını her bağladığımda, o korkunç kelepçeleri nasıl açacağımı bulamadım. Hangi hain yönetim kurulu üyesi

onları ona takmıştı? Damarlarına erişimi sonsuza dek açık bırakıp, bunu durdurmasının hiçbir yolunu bırakmamıştı?

İçimde öfke kabardı. Kollarını daha sertçe masaj yaparak gevşettim, derisinin altındaki ateşi söndürmeye tamamen odaklandım.

Yanaklarımı onun yanağına yaslayarak kıvrıldım—

Kolunu elimden çekip hızla yukarı kaldırdı. Parmakları enseme kavrayarak beni aşağı doğru çekti.

“B-Bekle!”

Başını bana doğru çevirirken gözleri birden açıldı. Burunlarımız birbirine değdi. Nefeslerimiz karıştı. Sanki bir rüyadan koparılıp doğrudan bir kâbusun içine atılmış bir adam gibi görünüyordu.

İtiraz etmeme fırsat vermeden beni kendine doğru çekti, hareket hızlı ve içgüdüsel.

“Lucien—”

Bakışlarında bir şey koptu. Siyah, kayıp ve özlem dolu.

Parmakları sanki beni boğmak istiyormuş gibi kasıldı ama sonra...

Bir şey bozuldu.

Beni koltuğun arkasına doğru çekerek kucağına düşmemi sağladı.

Yere indiğimde çığlık attım.

Yanaklarımı tuttuğunda nefesim kesildi.

Ve onun ağzı, bilinçsiz bir açlıkla dudaklarıma yapışırken inledim.

Beni olduğum yerde kilitli tutarken, parmakları yüzümü morarttı; tamamen onun insafına kalmıştım.

Beni inanılmaz derecede sert, acımasızca öptü.

Derin ve yiyip bitiren bir öpücük—tek ve biricik diğer öpücüğümü paramparça etti.

Dudakları, sanki sonsuza dek aç kalmış gibi, benimkileri yakaladı.

Dili ağzıma girerken gömleğine sıkıca tutundum. Bir anda benliğim tamamen yok oldu. Metal, ateş ve trajedi tadı vardı ağzımda.

Alçak ve ilkel bir hırıltı çıkardı, bu ses kemiklerimde titreşim yarattı.

O, nazik ya da tereddütlü değildi; vahşi ve öfkeliydi ve ruhumu yok etmek istercesine avlıyordu.

Dudaklarının her kıpırtısı ve dilinin her hareketi mutlak teslimiyeti gerektirirken, benim her zerrem merhamet dileniyordu.

Tırnaklarım göğsüne saplandı, altındaki sert kasları hissettim, onun da benimki gibi atan kalbiyle aynı şekilde çarpıyordu.

Ağzını hızla açtı, hırıltılı bir nefes aldıktan sonra tekrar sertçe, daha aç ve daha çaresiz bir şekilde ağzını kapattı.

Kalp atışlarım gümbür gümbür atıyordu, aşırı yüklenmeye doğru gidiyordum.

Onun kollarının arasında bedenim gerildi, artık onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı bilemiyordum.

Kalçalarını yukarı doğru iterek beni tehlikeli derecede derinden öptü, kucığında bir gelin gibi uzanırken sertleşmiş penisini kalçalarımın sürttü.

Ellerinden biri boynumun dibine doğru kayd, başparmağı boğazıma değdi.

İnledim—

O.

Donmuş.

Gözleri birden açıldı ve bizi bu karmaşaya sürükleyen umutsuzluk paramparça oldu, yerini en karanlık dehşet aldı.

İlkel bir homurtuyla beni kendinden uzaklaştırdı ve aramızdaki bağ kopardı.

Yere, hiç de onur kırıcı bir şekilde yığıldım; kalbim, sanki hapisanesinden kaçıp tekrar onun kollarına düşmek istiyormuş gibi, her bir kaburga kemiğime çarpıyordu.

Nefes nefese, sehpaye çarparak hızla uzaklaştım.

Neydi o?

Ne yapmıştı?

Ne oldu böyle?

Lucien öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. Yüzünü ellerine gömdü, ciğerlerine hava çekerken göğsü inip kalkıyordu. Parmakları pençe gibi saç çizgisinde kıvrılmıştı.

Çenesi yukarı kalkmış, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Nasıl bu kadar arsız... bu kadar utanmaz olabilirsiniz?"

"Utanmaz mı?" Gözlerimi kırıştırdım, beynimi yeniden başlatmaya çalışıyordum. "Ben—"

"Sana asla kimseyle o şekilde bir ilişki kurmayacağımı söylemiştim."

"Ama...ama beni öptün."

"Çık dışarı," diye fısıldadı sessizce, öldürücü bir tonda.

Ayağa kalkmaya çalışırken, hatanın nerede olduğunu anlamakta zorlandım. "Ama—"

"AYRILMAK!"

Lucien'in kükremesiyle Whisper aniden ayağa kalktı.

Stres seviyem doruk noktasına ulaştı ve sendeledim.

Adımı temize çıkarmak, işlerin geri dönülmez bir şekilde ters gitmediğinden emin olmak istiyordum, ama o anda neredeyse bayılacaktım.

Metal disk bip sesi çıkarıp kırmızı ışıklar saçarken Lucien göğsünü tutarak doğruldu. Homurdandı ve neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

"Git! Defol buradan!"

Kaçtım.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

BEN NE YAPTIM BEN?

Bu kâbus gibi yerde bir daha asla bir kadına yaklaşmayacağıma dair verdiğim kesin sözü bozmamı sağlayacak ne tür bir laneti üzerime yağıdırmıştı?

Parmakları bana değdiği an, kontrolümü tamamen kaybettim.

Başparmaklarının boynumdaki sinir tellerine ilk dokunuşu vücudumdaki tüm sinirleri uyuşturdu. Parmaklarının omuzlarımdaki yumuşak yoğurma hareketi tüm direncimi eritti. Ve tırnaklarının kafa derimdeki o nefis çizikleri beni tamamen altüst etti.

Acıya alışmışım; onun keskinliğine, yakıcılığına, hiç bitmeyen ıstırabına.

Peki ya o?

Dokunuşu farklıydı.

O bana bir insan olarak, bir erkek olarak dokundu, dönüştürüldüğüm bir meta olarak değil.

O, alışılmış ve beklenen acıyı değil, yabancı ve bilinmeyen bir zevki sundu.

O ana kadar zevkin ne olduğunu bile bilmiyordum. Ta ki o korkunç, dehşet verici, muhteşem, inanılmaz ana kadar; o an ki, o üzerime uzanıp yanağını benimkine bastırmıştı.

O, bana hiçbir koşul, gizli amaç veya beklenti olmadan gerçekten bir şey veren ilk kişiydi.

Buna dayanamadım.

Bunu kabul edemezdim; asla karşılayamayacağım bir bedeli ödemeye çoktan alışmışım.

Parmaklarım dudaklarıma doğru kayd, dudaklarım onunkinin acısıyla hala yanıyordu.

Her günün her anında acıya hazırlanıyordum.

Bağırma isteği duymadan nefes almanın nasıl bir şey olduğunu tamamen unutmuştum. Sürekli olarak yakıcı ateşe karşı kasılarak yaşıyordum, ama nedense, o bana ne kadar uzun süre dokunursa, o acı o kadar sessizleşiyordu. Kanım yanmayı bırakmıştı. Kemiklerim kavrulmayı bırakmıştı.

Onun dokunuşu her kâbusu geldikleri cehenneme geri gönderiyordu ve ben bunu yapamıyordum.

Düşünmeye fırsat bulamadan onu yakaladım.

Durmadan önce başımı çevirmiştim.

Ona, yaşadığım tüm korku, ihanet, öfke ve acıyla öpüşmüştüm.

Nazik davranmamıştım.

Vahşiydim, çaresizdim ve boğuluyordum.

Ve o imkansız kalp atışı için, esaretim yok oldu. Ne ateş, ne de ıstırap. Sadece sessizlik, huzur ve o vardı.

Bu da beni fena halde korkuttu.

Cinderkeep'in bahçesindeki bir söğüt ağacının gölgesinde dururken, ellerimi yumruk yaptım ve bir daha ona asla yaklaşmayacağıma dair kararımı pekiştirdim. Bana ne kadar çok şey hissettirirse hissettirsin, gardımı indiremezdim.

O, Marcus'un silahı olmasa bile.

Hiçbir art niyeti olmadan, tam olarak söylediği gibi olsa bile, ondan teselli bulamazdım çünkü buraya gelmesinin tek nedeni beni tökezletmekti. Beni zevke, bağlantıya ve nihayetinde cinselliğe sürüklemek, ki bu da sonunda hamileliğe yol açacaktı çünkü Marcus buraya attığı her kızın doğum kontrolü kullanmadığından emin olurdu.

Bir başka korkunç düşünce daha beni ezip geçerken dişlerimi sıktım.

Marcus'un amacı benimle çiftleşmek, yani birden fazla Ashfall yavrusu elde etmektir.

Bana istediğim gibi kullanabileceğim bir kadın haremi vermekten mutluluk duyardı, ama... ya onlardan birine gerçekten aşık olursam?

Eğer kendimin başkasına ait olmayan tek parçasını versem ve bu parça bana karşı kullanılsa ne olurdu?

Beni tehdit edebilir, bana zarar verebilir ve binlerce kez ölmeyi dilememe neden olabilir ama ben asla yıkılmazdım.

Ama kalbimi aşka mı hapsedeceğim?

Onu güvende tutabilmek için neler yapmaya razı olurdum?

Anne ve babamla ilgili belirsiz anılar zihnimi doldurdu. Zihnimin sistematik olarak silmeye çalıştığı geçmiş, sevginin onların yıkımına nasıl yol açtığını hatırlatınca kaskatı kesildim. Kardeş sevgisinin, birbirlerini hayatta tutmak için onlara karşı nasıl kullanıldığını hatırladım.

Diğerinin katledilmesini engellemek için beni yaratmayı kabul etmişlerdi, ama doğumum yeterli gelmeyince intiharı seçtiler.

Yönetim kurulu daha fazlasını istedi. Onlara kardeşlik bağlarını terk etmeye ve üremeye devam etmelerini emretti.

Bunun yerine, beni kendi hallerine bırakıp acı çekmeye terk ettiler.

"Yeter!" diye hırladım, sesim sessiz geceyi yarıp geçti.

Yanımda Whisper irkildi, parlayan gözleri endişeyle gözlerimi taradı. Omuzlarım düştü, elimi başına koydum. "İyiyim."

Bana inanmıyormuş gibi homurdandı.

Ama... ben doğruyu söylüyordum.

Rook'u öpmeyi kastetmemiş olabilirim. Kontrolümü kaybetmeme neden olduğu için ondan nefret ediyor olabilirim ve bir daha asla böyle bir şeyin olmasına izin vermeye niyetim olmayabilir, ama onun yakınlığı bende bir şeyler yapmıştı.

O gece, ben acı çekerken odama geldiğinde bunu hissetmişim.

Whisper onu yatağıma ittiğinde ve tenimiz tenimize değdiğinde bunu hissetmişim.

Onun serinletici, sakinleştirici varlığının evimin havasını sardığını her gün hissederdim; sadece onun yanında olmak bile bana kurtuluş sunuyordu.

Ama onu öpmenin bana nasıl hissettireceğine hazırlıklı değildim.

O ıstırap, o acı, o bitmek bilmeyen işkence sona erdi.

Birdenbire... kayboldu.

Belki de bu yüzden beni Marcus'tan daha çok korkutuyordu.

Çünkü bir şekilde her şeyi değiştirme gücüne sahipti.

Söğüt yapraklarının arasından sinsice yaklaşarak, hançeri ceketimin kolunda sakladım, yıllarca üzerinde çalıştığım bükülmüş tel parçası ise cebimde duruyordu.

Whisper yanımda sessizce patileriyle çimenlerin üzerinde yürüdü.

Parlak gözleri bana doğru kaydı, suçlama dolu bir soruyla parıldadı. On beş yıl birlikte geçirdikten sonra, bu sinir bozucu canavar vicdanım olmuş, tüm korkularımı bana yansıtıyordu.

"Biliyorum," diye mırıldandım, sesimi alçak tutarak duvardaki tek zayıf noktaya doğru ilerlerken. "Bu iyi bir fikir değil."

Başını yana eğdi ve dişlerini göstererek homurdandı.

"Başarı şansı çok düşük." Ağzım bir hırıltı ile bir gülümseme arasında bir ifade aldı. "Ama sonuçları umursamıyorum."

Whisper'ın kuyruğu bir kez savruldu.

"Çıkmayı başarsak bile ne olacağı umurumda değil. O, yarının sorunu."

Yanından hızla geçen bir güveye hırladı, sonra da bana doğru kaşlarını çattı.

"Çok karamsarsın. Ben ölmeyeceğim."

Esnedi.

"Bana duyduğunuz güven için teşekkür ederim."

Adımlarımı hızlandırarak olabildiğince gölgelerde kaldım. Kurumuş bir ot yığınının üzerinden geçerken, omzumu çevirip hapishanem olan kaleye baktım.

Titreyen alevlerin ortasında somurtuyordu, pencerelerinde tek bir ışık bile yoktu. Bir mezar, bir türbe gibi görünüyordu ve ben de oradan sürünerek çıkan ölüydüm.

Başımın berrak kalmasına ve kaslarımın kasılmamasına şükrederek, koşmaya başladım, demir kapılara yaslandım ve sığ bir nefes aldım.

Whisper bacağımı yaslamış, ağzı aralık ve tükürükle parlayan siyah diş etleriyle bana baktı ve sanki benden çok hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı.

"Ne?" diye çıkıştım. "Benden pes edip bu cehennem çukurunda kalmamı mı bekliyorsunuz?"

Gözlerini devirdi.

"Denemek zorundayım. Eğer onlar beni öldürmeden önce Marcus'u öldürmeyi başarırsam, ne ala. En azından intikamımın küçük bir kısmını yerine getirmiş olurum."

Pantherin yargılayıcı bakışlarından gözlerimi kaçırarak, tahkim edilmiş kapılara baktım. Yıllarca kaçmaya çalışmam sayesinde, bu yerleşkenin neredeyse her kusurunu öğrenmiştim. Her çatlak, her arızalı menteşe, devriye gezilmeyen her nokta. Hayati senkronizasyon çekirdeğiyle asla savaşamadığım için kaçmama yardımcı olmamıştı, ama belki bu gece şansım yaver giderdi.

Karşı tarafta iki büyük sürgü kilidi bulunan üçlü kilide doğru ilerlerken, tüm bunların ne kadar anlamsız olduğunu görmezden geldim ve cebimden

bükülmüş tel parçasını çıkardım.

Daha da yaklaşıp teli mekanizmalardan birine yerleştirirken kalbim hızla atmaya başladı.

Ellerim terden sıırıslıklam olmuştı, kalbim davul gibi atıyordu.

“Sakin ol.” Sesim çok yüksek çıkmıştı. “Başka bir doz tetikleme.”

Burnumdan nefes almaya zorlayarak, teli oynattım ve kilidi açmaya çalıştım.

"Haydi, açın kapıyı."

Whisper, arkamdaki karanlığa bakarken tüyleri diken diken olmuş bir şekilde sızlandı.

"Sen bununla ilgilen," diye emrettim. "Ben meşgulüm."

Tıslayarak, kuyruğu dimdik bir şekilde öne doğru ilerledi.

Arkamı dönüp kaç suikastçının beni bulduğunu görme isteğiyle, şu lanet olası kapıyı açma çaresizliği arasında gidip geliyordum.

Fısıltı alçak ve tehditkar bir şekilde hırladı.

Gergin bir kadın kahkahası karşılık verdi.

En az bir potansiyel katil gelmişti.

Birden öfkem patladı.

İşe yaramaz teli fırlattım, hançeri kolumdan çıkardım ve ucunu kilide soktum. Oynamak yerine, onu sertçe kestim.

Bundan nefret ettim.

Hepsi.

Aşırı derecede klostrofobiktim.

Artık dayanılmaz bir noktaya geldi.

Bu kahrolası yerdeki her şeyi ve herkesi paramparça edip yakıp yıkmaya çok az kaldı.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

ŞİMDİ!!!!

Kalp atış hızım kontrolümün dışına çıktı.

Sıcak, acı verici bir yumruk ceketimi delip omzuma saplandı. Küfrettim ve arkamı döndüm.

Üç tanesi.

Muhtemelen beni öldürmeye gelen on altı kadar kişiden henüz öldürmediğim son üç kişiydiler. Gece karanlığından kanlar içinde kalmış, benim gibi simsiyah giyinmiş halde yarım daire şeklinde dizilmişlerdi.

Yanımda duran esmer tenli manken, fırlattığı silahla beni yaraladığını bilerek sıırttı.

Omzuma saplandığını hissettim, kan omurgamdan aşağı doğru sızıyordu.

Yıllar boyunca hayatıma son vermek için farklı yöntemler denediler. Fırlatma yıldızları, bıçaklar, metal bir boğma ipi; hatta biri katlanabilir bir yay ve ok bile sokmuştu.

Marcus'un buna neden izin verdiğini bilmiyordum. Belki de hayatta kalmak için verdiğim mücadeleyi izlemekten zevk alıyordu, üstelik ölüm için yalvardığımı da biliyordu. Belki de benden o kadar nefret ediyordu ki, şirketimin ona kazandırdığı tüm paranın cazibesi bile beni öldürmenin verdiği zevki engelleyemiyordu.

Her iki durumda da, bu bitmek bilmeyen savaştan, kendi varlığım üzerinde söz sahibi olamamaktan bıkmıştım.

Fısıltının alçak uğultusu geceyi gölgeledi.

Hapishaneden kaçmak yerine farklı bir amaçla hançeri elimde tutarak her iki kadına da baktım. "Yerinizde olsam hiç uğraşmazdım. Hiç şansınız yok."

Esmer kadın sırttı. "Bence çok iyi bir şansımız var."

Whisper'a çenemi kaldırdım. "Pençelerinin tek bir darbesiyle bağırsakların çimenlerin üzerine saçılacak."

"Önce onu alt edersek olmaz."

"Hadi bakalım." diye sırttım. "Bekleyeceğim."

Çember daraldı.

Onların bana avmışım gibi bakmalarına izin verdim. Kazanacaklarını düşünmelerine izin verdim. Kim bilebilirdi ki, belki de kazanabilirlerdi—

Arkamdan, duvarın öbür tarafından tiz bir inleme sesi yankılandı.

Kasıldım.

Uğultu giderek daha da şiddetlendi, ardından bir başkası, bir başkası ve bir başkası daha geldi.

Bu gece özgür kalma umudumun -ne kadar saçma olursa olsun- yüzüme patlayıp yok olmasıyla omuzlarım düştü.

En iyisi yatağa gideyim, çünkü Marcus beni oraya gönderecekti.

Yorgunluktan titreyen ağır bir iç çekişle kapıdan uzaklaştım; on insansız hava aracı duvarın üzerinden uçarak başımın üzerinde mekanik yaban arıları sürüsü gibi kümелendi.

Sadece üç saniye sürdü.

Drone'lar kızlarla birlikte sıraya girdi.

Koşmaya gittiler.

Ve ardından, uçan makinelerin üzerine yerleştirilmiş keskin nişancılar tarafından doğrudan ateşlenen kurşunlar yüzünden öldüler.

Whisper yukarı doğru sıçrayarak en yakınındakini kapmaya çalıştı.

Marcus'un sesi yankılandı, yumuşak ve eğlenceliydi. "Lucien, Lucien, Lucien."

Ona orta parmağımı gösterdim ve Cinderkeep'e doğru hışımla geri döndüm.

Whisper onu tekrar savuşturmaya çalışırken bile drone beni takip etti.

"Her zaman bu kadar dramatik olmak zorunda mısın?" diye homurdandı Marcus. "Artık kaçış yolu olmadığını, ben sana izin vermediğim sürece bilmelisin."

Arkamı dönme zahmetine bile girmedim.

Yirmi yıllık nefret kalbimi çarpıyordu. Bir gün mutlaka intikamımı alacaktım. Bir gün onu öldürecektim.

Yavaşça.

Acı verici bir şekilde.

Onun çığlıklarından zevk alırdım.

"Bu gece oldukça iyi hissettiğini görüyorum. Adeta bir canlılık var sende," dedi Marcus, dronun vızıltısı kulaklarımı çınlatırken. "Görünüşe göre dozunu takip etmede ihmalkar davranmışım."

Bok.

Ellerim yumruk olmuştu ama ona çektiğim acının verdiği tatmini yaşatmayı reddettim.

Rook'un beni iyileştireceği söylentileri böylece suya düştü.

Normal ve sağlıklı hissetmekten eser kalmadı işte—

AĞRI.

Vitalsync çekirdeği tıkırdadı, bip sesi çıkardı ve beni yakıcı, dayanılmaz bir acıyla boğdu.

Dizlerim çimenlere çarptı, her kasım kasıldı, her kemiğim cızırdadı, her kan damlası eridi.

Omurgam kamburlaştı, derimde kabarcıklar oluştu, hatta dişlerimin kökleri bile yanmış gibiydi.

Her nefesim bıçak gibiydi. Her göz kırpışım kafatasımı zonklatıyordu.

Gözlerimden renkler kayboldu.

Whisper'ın uluması inlemeye dönüştü.

Acı dayanılmaz hale gelince bilincimi kaybettim.

Yanal olarak düştüm.

Yere inerken dilimi ısırdım.

Ve bayıldığım sırada kıymetli Ashfall kanıyla boğuldum.

Kırkıncı Bölüm

KÖŞKÜMÜN DIŞINDA DURUP İHA'LARIN GÖSTERİ YAPMASINI İZLEDİM.

Duvarın üzerinden aniden neden belirdiklerini ya da neden bu kadar çoğunun tek bir noktada toplandığını bilmiyordum. Sebebi ne olursa olsun, gece atıştırmalık alırken hafif bir patlama sesi duymuş ve araştırmak için dışarı çıkmıştım.

Serin akşamda üşüyerek kollarımı ovuştururken, dronların üzerindeki pırıl pırıl ışıklar kuyruklu yıldızlar gibi dans ediyordu. Birbirlerinin etrafında dolanarak neredeyse desenler oluşturan on tanesini saydım.

Gözlerim biraz bulanıklaştı, birkaç yıl önce Hong Kong'da yılbaşı gecesi şahit olduğum ışık gösterisine benzer bir şey olduğunu neredeyse hayal edebildim. O zamanlar, hepsi spiral çizerek ve birleşerek gökyüzünde kıvrımlı bir ejderhaya dönüşecek şekilde programlanmış binlerce uçan makine vardı.

Onları izlemek sakinleştiriciydi. Ama bu gece, bunlar... bunaltıcı geldi.

İşıkları çok parlaktı, çok...avcı havası vardı. Hareketleri çok vahşi ve tehditkar görünüyordu.

Yerlere kadar uzanan beyaz saten geceliğim beni buz gibi soğuktan koruyamadı. Keskin rüzgardan değil, onları ne kadar uzun süre izlersem, bir şeylerin korkunç derecede yanlış olduğunu o kadar çok hissetmemden kaynaklanıyordu.

Kızlardan bazılarının başı deritte miydi?

Laura iyi miydi?

Lucien?

Ayaklarım hareket etti, gitmek istedim. O iğrenç dronların neden ölümcül nöbetçiler gibi havada süzüldüğünü görmek için arazinin karşısına koşmak istedim ama... şakaklarım zonkladı.

Oraya koşarak gitsem bile... ne yapabilirdim ki?

Ya gerçekten çok kötü bir şey olsaydı?

Lucien'in sarayından çıkarılan şişkin ceset torbalarını görmeye bile zor dayanmıştım, bayılacaktım. Hele ki kanlar içinde, gözleri donuk bir kızın görüntüsünü –ne kadar kalpsiz olursa olsun– görmek hiç dayanılmazdı.

“En iyisi burada kalmak,” diye fısıldadım. “Yatağına geri dön. Bu senin kavgan değil.”

Bana güçsüz ya da işe yaramaz diyebilirsiniz, ama ben sınırlarımı biliyordum.

Arkamı dönüp gitmek üzereyken kalbim sıkıştı, ama arkama da baktım.

Aklım Lucien'le doluydu. Beni o kadar şiddetli, o kadar açgözlü bir şekilde öpüşünü düşünüyordum. Ve ben de o kadar şok olmuş, o kadar kendimden geçmişim ki ona karşılık veremiyordum.

Bunun parasını ödemezdi, değil mi?

O insansız hava araçları onun için değildi, değil mi?

Tekrar onlara doğru döndüm, midem bulanmaya başladı.

Ya yaralansaydı?

Ya ona bir şey yapmış olsalardı?

Drone'lar aniden yukarı fırlayıp duvarın üzerinden kayboldu ve ışık gösterilerini de beraberlerinde götürdüler. Onlar gittikten sonra gökyüzü daha karanlık ve kasvetli görünüyordu, esen rüzgara bir zulüm havası sinmişti.

Ürperdim ve yukarıdaki soluk yıldızlara baktım.

Mantığım sakın olmamı söylese de, Lucien'e kötü bir şey olmuş olabileceği hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

Kasvetli geceye sırtımı dönerek, kaldığım pavyonun avlusuna girdim ve sessizce akan derenin yanına durdum.

Ah, kimi kandırıyordum ki?

Şimdi tekrar uyuyamam.

Gidip onu kontrol etmeliyim.

Sarayına gizlice girebilir, yatak odasına sinsice sızabilir ve—

Onunla yatmak için orada olduğumu düşündüğüm için beni öldürürdü.

Boşver gitsin.

Yatağa doğru sürünerek giderken omuzlarım düştü.

Sadece durumu daha da kötüleştirirdim.

O iyi.

Eminim iyidir.

Bunu yeterince tekrarlarsam, umarım sonunda ben de inanırım.

Kırk Birinci Bölüm

Üzerime ağır ve kocaman bir şey sıçrayınca birden uyandım.

“Ahhh!” Çığlığım karanlığı yarıp geçti, yukarıdan bana bakan ikiz yırtıcı gözler parıldadı. Ellerimi ağzıma kapatıp donakaldım.

Panterin üzerime çömelmiş, kuyruğunu savurarak ve dişlerini göstererek durduğu sırada, gece yarısına özgü zarif silüetini zar zor seçebiliyordum.

Ölmeye hazırlanarak gözlerimi sıkıca kapattım.

Bu gece ne için ya da neden olduğunu bilmiyordum ama Lucien belli ki Whisper'a beni öldürmesini emretmişti.

Öpücük yüzünden miydi?

Bu onun hatası değil miydi, benim değil?

Ölüm gelmeyince, ellerimi çenemin altına kenetleyip inleyerek, "Eğer bunu yapacaksan, biraz acele edebilir misin?" dedim.

Whisper hırladı.

Battaniyelerimin içine daha da gömüldüm, o ise üzerimden fırlayıp dişleriyle battaniyelerimi çekip aldı.

Sırtındaki sert tüyler diken diken olmuş bir şekilde geceliğime saldırdı.

"N-Ne yapıyorsun?"

Panther kükredi, omurgamı dimdik tutan öfkeli bir kükreme. İki patisini de tekrar yatağa koyarak üzerime doğru eğildi, burnunu burnuma dayadı, dişlerinin uçları parıldadı.

Tam yüzümün dibinde kükredi.

Leş kokusunun iğrençliğinden irkildim. "Allah aşkına ne yapıyorsunuz?"

Yataktan kendini iterek dört ayak üzerine çöktü ve kapıya doğru koştu. Kuyruğunu savurarak, gözleri endişeyle faltaşı gibi açılmış halde tekrar kükredi.

Anlamak beni derinden etkiledi. "Lucien."

Yataktan fırladığımda, uykunun tüm kalıntıları uçup gitti ve yerini dayanılmaz bir baş ağrısına bıraktı.

Whisper'ın cevaplayamayacağı sorular sormaya zahmet etmedim. Sadece uzun kollu, krem rengi bir sabahlık aldım -o kadar uzundu ki arkamdan sürükleniyordu- ve içine girdim.

İpini sıkıca bağlayıp hızla uzaklaştım.

"Nerede o?" Çıplak ayaklarım halının üzerinde hızla ilerledi, sonra çiğle ıslanmış soğuk çimenlere gömüldü.

Whisper yanımda koşturdu; bakışları uzaktaki saraya kilitlenmişti. Dirseğime sertçe vururken sıcak nefesi soğuk geceyi buğulandırdı ve beni daha hızlı koşmaya zorladı.

Daha önce hiç koşucu olmamıştım. Kalp atışlarımın hızlanmasına ve başımın zonklamasına bir türlü katlanamıyordum, ama bu gece... tüm rahatsızlıklarımı bir kenara bıraktım ve olabildiğince hızlı koştum.

Alevlerin titrediği bahçelerden geçen yolculuk sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Fener ışıkları çakıllı patikalarda ve özenle budanmış çitlerde gezinerek kasvetli, cehennemvari gölgeler oluşturunuyordu.

Evelyn ve Lydia'yı her zamanki gibi pusuya yattıkları ana merdivenlerde bulmaya hazırlandım. Beni durdurmaya kalkıştırlarsa Whisper'ın onları paramparça edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Ama neyse ki merdivenler bomboştu.

Cinderkeep'in konağının kapısı açıktı.

Siyah taş saray bizi bir anda yutarken, bir dikiş yüzünden boğulacak gibi oldum.

İçeride koşmanın dışarıda koştaktan daha iyi olacağını düşünmüştüm, ama daha da kötü oldu.

Burada ışık yok. Alev yok. Yol gösterici bir unsur yok.

Her yeri iyice temizlemenin verdiği aşinalığa güvenerek, Whisper benden öne geçip koridorda hızla ilerlerken onun peşinden koştum.

Önce sola, sonra da sağa döndü ve beni Lucien'in evinin daha derinlerine doğru götürdü.

Lucien'in odasına doğru hızla koşmasını, efendisinin gardını indirdiği tek yere giden yola girmesini bekliyordum, ama yapmadı. Sekizgen giriş

holünden sola döndü ve camla çevrili yüzme havuzunu bulduğum mülkün arka tarafına doğru dörtlale koştu.

Sera'nın sıcak ve nemli havasına hızla girdiğimizde ani bir frenle durdum. Klorun keskin kokusu ve tropikal bitkilerin yoğunluğu burnumu buruşturmama neden oldu.

Whisper geriye doğru dönerken hırladı ve ayak bileklerime saldırdı, bu da beni hareket etmeye zorladı.

“Tamam, tamam. Anladım. Beni onun yanına götürün. Nerede o?”

Etrafımda dönerken kuyruğu bana çarparak beni havuzun yanından, sisli kaplıca ve soğuk suya dalma havuzunun bitki örtüsü ve mahremiyet vahası içinde özenle gizlendiği kayalık alana götürdü.

Sendelleyerek durdum.

Soğuk suya dalmanın ortasında Lucien kaskatı kesilmiş ve titriyordu.

Buz gibi berrak suya karşı teni solgun ve mumsu görünüyordu, çıplak göğsü nefes nefese geriliyordu. Kalbinin üzerine damgalanmış gümüş metal, düz karnının kasılan kaslarına kıyasla çok sert duruyordu. Ağzının kenarı kanla lekelenmişti—çenesine kadar uzanan bir çizgi. Kalın siyah saçları alnına dökülüyor, her nefes alışında hafifçe titriyordu.

Gözlerini sıkıca kapatmış, inledi; kalbime binlerce bıçak saplanan küçük, acı bir ses.

Elleri suyun altında çıplak uyluklarında yumruk olmuştu. Siyah iç çamaşırı havuzun yansımalarıyla dalgalanıyordu. Ay ışığı cam tavandan içeri süzülüyor, her şeyi tek renkli gümüşe boyuyordu.

Onu içime sindirdikçe tüm mantıklı düşüncelerim yok oldu.

Göğsünün üzerinde kızıl renkte parıltılar belirdi, gümüş disk ise ürkütücü kırmızı bir ışıkla parıldadı.

Whisper soğuk havuzun etrafında volta atıyor, kayalara atlayıp panikle tıslıyordu. Efendisine pençeleriyle vurarak dikkatini çekmeye çalıştı, ama Lucien hiç kıpırdamadı. Gözlerini bile açmadı.

Arkasından gelen kırmızı bir kurdele gibi su yüzeyinde oluşan dalgalanmayı görünce dudağımı ısırdım.

Yaralandı mı?

Merhamet, endişe ve adını koymak istemediğim duygularla dolu kalbimin etkisiyle öne doğru bir adım attım.

Whisper havuzun benim bulunduğum tarafına atladı ve dişlerini gösterdi.

İrkilerek, "Biliyorum. Yardım etmemi istediğini biliyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum." dedim.

Tekrar hırladı ve doğruca bana doğru yaklaştı.

"Güzel kediciik..." Geri çekildim—

Kenarda ayağım kaydı; neredeyse dengemi kaybediyordum. Kollarımı yana açarak kendimi toparladım ve dengemi sağladım. "Vay canına, ucuz atlattım."

Whisper homurdanarak üzerime atıldı ve beni iterek yere düşürdü.

"HAYIR-!"

Buz gibi su başıma çarptı, düşüncelerimi, aklımı, nefes alma yeteneğimi çaldı. Sabahlığım ağırlaştı, beni dibe doğru sürükledi. Aşağıdaki buzlu fayanslardan kendimi kurtarmaya çalışarak çırpındım. Su yüzüne çıktığımda nefes nefese kaldım ve öksürdüm. Titreyen ellerimle sıırıslıklam saçlarımı kenara ittim ve yüzümdeki buz parçalarını sildim.

Şok tenimi yaktı.

Su o kadar soğuktu ki, yakıyordu.

"Burada ne işin var Allah aşkına?"

Lucien'le göz göze geldiğimde beynim adeta paramparça oldu.

Göz bebekleri sonsuz kara acı delikleriydi. Düşüşümden dolayı etrafımızda su dalgalanırken titreyerek dudakları maviye dönmüştü.

Kımıldamadı. Bana doğru uzanmadı. Kirpikleri buzlu damlacıklarla parıldıyordu. "Ne olmuş yani?" diye sordu.

Fısıltılar etrafımızı sardı, ekili eğrelti otları ve yaprakların arasından yankılanarak, sessiz bir gök gürültüsü gibi alçak ve gürleyen bir hırıltı çıkardı.

Lucien hırlayarak karşılık verdi: "Şu baş belası olmaktan vazgeçer misin, lanet olası canavar?"

Whisper donakaldı.

"İyiyyim!" Lucien yeni bir acıyla kızardı, boğazı kasılarak acıyla boğuşuyordu. "Sana milyon kere söyledim, bu gece ölmeyeceğim. Benden bu kadar kolay kurtulamazsın."

Whisper, efendisinin bakışlarına karşılık verdikten sonra, moralsiz bir tekir kedi gibi çöktü. Kulakları geriye doğru yatmış, omuzları kasılmış ve başı öne doğru sarkmıştı.

O zavallı şey için çok üzüldüm.

"O sadece senin için endişeleniyor," diye mırıldandım, dişlerim o kadar çok takırdıyordu ki dilimi ısıracağımdan korkuyordum. "Neden kendini

donduruyorsun?" Kollarımı belime dolayarak olabildiğince kamburlaştım. En azından havuz derin değildi. En azından yüzmek zorunda değildim.

"Soru sorma hakkın yok," diye tersledi. "Benim sorumu cevapla. Neden. Buradasın?"

"O-O beni getirdi."

"Ve bunun, gecenin köründe izinsiz girebileceğiniz anlamına geldiğini mi sandınız?"

Kaşlarımı çattım, omurgamdan aşağıya doğru kemiklerimi titreten bir ürperti daha geçti. "O-o bana tam olarak bir seçenek bırakmadı." Islak ve ağır kolumla, şimdi kayaya yapışmış, çökmüş haldeki panterine işaret ettim. "Onu suçla. Beni değil."

"Dişlerinin takırdatması inanılmaz derecede sinir bozucu." Suya batmış koltuğunda oturduğu yerden hızla ayağa kalktı, bana doğru yürüdü, beni buz gibi kollarına bir gelin gibi aldı ve kenara doğru taşıdı.

Vücudumun her parçası dondu, uyandı ve cızırdadı.

Vücudu anormal derecede sıcaktı, sanki derisinin altında kanı alev alev yanıyordu. Sıcaklık dalgalar halinde ondan yayılıyor, donmuş tenime işliyordu; bu, beni yarı çıplak halde, göğsüne sıkıca bastırıp, sanki benim için bir anlam ifade ediyormuşum gibi kucaklamasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Gözlerimiz kenetlendi ve dişlerinin arasından tısladı.

Parmaklarım refleks olarak omuzlarını buldu, kaygan, kaya gibi sert kaslara tutundu. Masaj yaptığım kaslara. Düğümlerle dolu kaslara.

Çıplak teni, yakıcı ipek gibiydi.

Soğuk su etrafımızda neredeyse buhara dönüşmüştü. Gece kıyafetlerim üzerime yapışmış, saten ve dantel her kıvrımımı sarmıştı. Soğuk sudan uyuşmuş olmama rağmen, onun her şeyini hissedebiliyordum: karın kaslarının kıvrımlarını, nefesinin düzensiz ritmini, göğsünden benimkine yayılan ham, doğal olmayan sıcaklığı.

Beni havuzun kenarına indirdi. Kuru zemine bırakırken alnı alnıma hafifçe değdi, ama bu dokunuş tüm vücudumda elektrik çarpması gibi bir his yarattı.

Islak bacaklarımın iki yanına ellerini koyup havuz kenarını kavradığında sesi boğuktu. "Burada olmaman gerek."

"S-Sana ne oldu?" Parmaklarımda, tutunmak için sırtını saran elimde, kırmızı parıltıyı fark ettim. "K-Kanıyor musun?"

"Gidip üzerini değiştir." Çiçekler ve eğrelti otlarıyla kaplı bir duvarın ardında gizlenmiş soyunma odalarına doğru çenesini kaldırdı. "Daha fazla

beklersen donma tehlikesi geçirirsin.” Dudakları seğirdi. “Ve böyle bir durumda sana yardım edebilecek kimse yok burada. Ben kesinlikle yardım etmeyeceğim.”

“A-Ama—”

Kanıyla lekelenmiş elimi kavrayıp, ıslak eliyle üzerini sildi ve yarasının tüm izlerini yok etti. "Git."

Soğuk, iskeletimden sızıp ruhuma kadar işledi. "Sanırım hareket edemiyorum."

Gözleri delici ve küçümsemeyle dolu bir şekilde gözlerime dikildi, ancak o tanıdık, hayal kırıklığı ve nefret dolu bakışlarının altında bir nebze de olsa gerginlik sezdim.

Çenesi kasılarak dudaklarıma baktı.

Bakışlarının şiddeti, içimde derinlerde hapsolmuş güçlü ve vahşi bir şeyi uyandırdı. Aldığımız her nefes senkronize olmuş, her nefes verişimiz biraz daha hızlı, daha sıkışmış gibiydi; gece bizi daha da sıkı bir şekilde birbirimize sarıyordu. İçimde ne ateşlediyse, o özgür kalmak, ona dokunmak, onu tanımak, ona yardım etmek için pençelerini savuruyordu—

Eli aniden kalktı; tereddütlü ve titrek bir şekilde. Tek kelime etmeden, ıslak ve ağır saçlarımı yanağımdan çekti, parmakları beni yakıyordu.

Nefesim kesildi.

Sanki bana dokunmak istememiş gibi, elini hızla geri çekti. Sanki tüm kontrolüne rağmen uzanmış gibiydi. "Git," diye emretti.

Sesi buz gibi soğuktu ama gözleri...

İçlerinde sırlarla dolu bir okyanus barındırıyorlardı. İsteklerle dolu şeyler. Açlıklarla dolu şeyler.

Tek bir kaos ve kafa karışıklığı dolu bakış, etkilendiğine dair tek bir ipucu, beni aniden ayağa fırlatmaya yetti.

Yukarı bakarken kaşları yukarı kalktı.

Saçları alnına yapışmış, damlacıklar boynundan aşağı akıp göğsündeki gümüş diskin üzerinde dalgalanıyordu. Kırmızı ışık yanıp sönmeyi bırakmış, yerini yeşil bir ışık almıştı ve nabzıyla birlikte hafifçe titriyordu.

O şeyden nefret ediyordum.

Bunu ondan söküp almak istedim.

Ona yardım edin.

Onu kurtarın.

Suyun altında yumruk yaptığı elleriyle diske baktı. Tekrar yukarı baktığında yüz ifadesi okunamaz haldeydi. "Git üstünü değiştir."

Aklım hızla öğrenmeye çalışıyordu. Dilim sorularla yanıyordu. "Bunu ortadan kaldırmanın bir yolu var mı?"

Dudakları inceldi. "Eğer öyle bir şey olsaydı, şimdiye kadar yapmış olmaz mıydım sence?"

Soğuk suya dalmanın verdiği üşümeyle mücadele ederken öfkem daha da arttı. Milyonuncu kez, hayatta başarısız olmamış olmayı diledim. Duygularım tarafından bu kadar yıkılmamış olmayı ve bir şekilde kendimi toparlamış olmayı diledim. Doktor olabilirdim, böylece kalbini bağlayan her türlü prangadan kurtarabilirdim.

Her kalp atışının ona ihanet ettiği, onu hayatta tutan şeyi bir silaha dönüştürdükleri nasıl bir hayattı bu?

Suyun üzerinde bir kan lekesi daha belirdi ve arkasına doğru yayıldı. "D-Dön arkana." İçim isyanla ısınırken, titremelerim dişlerimi gıcırdatıyordu. "Bakalım seni ne kadar kötü yaralamışlar."

Sözüne itaat etmedi, gözleri kısılmış ve delici bir ifadeyle, "Ben zaten bununla ilgilendim." dedi.

"Ş-Şöyle bir bakayım."

Dişlerini gıcırdatarak, "Sana neden itaat edeyim ki?" dedi.

"Çünkü önemsiyorum, işte bu yüzden." Kendimi toparlayarak, korkunç, kemik dondurucu soğuk suya geri atladım ve beni durduramadan etrafından hızla geçtim.

Ellerim çıplak sırtına değdi, bakışlarım sol omzundaki küçük yaradan sızan ince kan izini takip etti.

Yaklaştıkça ve yarasını inceledikçe ürperdi. Derin bir nefes alarak başparmağımla yarasının üzerinden geçtim, iltihaplı ve yırtılmış deriyi okşadım.

Sanki üzerine damga vurmuşum gibi irkildi.

Döndü, vücudundan damlacıklar saçıldı. Buz ve ateşin bir karışımıyla beni geriye doğru itti ve havuzun kenarına sıkıştırdı. Çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi, buz gibi duvarla onun yakıcı sıcağı arasında sıkışıp kaldım.

Sabahlığım kremi deniz yosunları gibi havada süzülürken, elleri kalçalarımın kenetlenip beni sıkıca kavradı.

"Sana söyledim," diye hırladı. "Bunu hallettim."

"Ama hâlâ kanıyorsun. İzin ver de—"

"Bu bir fırlatma okuydu."

"Ne...?"

“Onu söktüm ve yara küçük.” Göğsü çok hızlı inip kalkıyordu, bakışları gözlerimi delip geçiyordu. “İçeri sokmayı başardıkları silahlar genellikle küçük ve tehlikeli olmaktan çok sorun çıkarıyor.”

“Tehlikeli olup olmaması umurumda değil. Yine de seni kanattı.”

“Gürültüyü kes. Çok sinir bozucu.”

“B-bilerek yapmıyorum.” Tekrar sırtına bakmaya çalıştım. “İzin ver—”

“Bırak onu. Kızmadan önce vereceğim son uyarı bu.” Benim gibi titremezdi ama tamamen insanlık dışı hissettiren sahte bir ateş yayardı.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. “Ama—”

“Bırak dedim.” O kadar yakındı ki, aramızdaki sıcaklık farkı sanki tamamen farklı türlerdenmişiz gibi hissettiriyordu: o volkanik ateşten yapılmıştı, ben ise kar yığını içinde bir kozaya bürünmüştüm.

Gözleri dudaklarıma indi, o karanlık, çelişkili düşüncelerle orada oyalandı. Aramızdaki ham gerilim neredeyse dayanılmazdı; yakınlığı, yarı çıplaklığı, acısı, nefreti ve öfkesi.

Bir an için, öfke nöbeti sırasında beni öpebileceğine yemin ettim.

Ama sonra elleri kalçalarımı kavradı. Dokunuşu sırılsıklam kıyafetlerimin içinden yakıcı bir his verdi ve zahmetsizce beni tekrar kenara oturttu.

Daha da şiddetli titredim, üzerimden damlayan suyun sesi tek duyduğumuz şeydi, yoğun bir farkındalık bizi birbirimize bağladı. Geri çekilmedi—açık bacaklarımın arasında kaldı, elleri hala beni kavıyordu. Beni desteklerken kolları kasıldı, derisinin altındaki damarlar koyu çizgiler gibi belirginleşti.

O bana ne kadar uzun süre bakarsa, ben o kadar çok dağılıyordum. Bu samimi yoğunluğu paylaştığımız süre boyunca ne yapacağımdan emin değildim.

“Neden...” Yutkundum, nefesim kesildi. “N-Neden kendini bu buz gibi havuzda işkenceye maruz bırakıyorsun?”

Gözleri kapandı; sanki sınırına ulaşmış gibi her şeyi kapandı.

Omuzlarımı düşürdüm, bana cevap vermeyeceğini kabullenmişim.

“Senden başka bana yardımcı olan tek şey bu,” dedi boğuk ve kısık bir sesle. “Soğuk, beni etkisiz hale getirmek için kullandıkları her şeyin etkisini azaltıyor. Canlı canlı yanmaktan beni koruyor.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

Çenesi kasıldı, gözleri bir kez daha şaşkınlıkla gözlerime dikildi. “Bunu yapan sen değilsin.”

“Sürekli acı çekiyorsun.” Göğsümdeki ağrı o kadar şiddetlendi ki nefes almak bile acı veriyordu. Gözlerim onun ağzına kaydı. Keskin mükemmelliği ve çenesinde son bulan kan izi.

Elimle kızarıklığı silmeye çalıştım ama bileğimi yakaladı, parmakları acı verici bir şekilde sıkıca kapandı.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı.

İyi soru.

Ne yapıyordum ben?

Neden ona tekrar tekrar çekiliyordum?

O sinir bozucu hoşlanma duygusu neden onunla ne kadar çok vakit geçirirsem o kadar güçleniyordu?

Ona yardım etme isteği neden titremelerimi dindirdi ve onun acısı, ıstırabı, sefaleti karşısında duyduğum haksızlıkla beni doldurdu, yardım etme ihtiyacıyla beni altüst etti?

El bileğimi onun kavrayışından kurtarmak için bükmeye çalıştım.

Gitmeme izin vermedi. "Tam olarak neyin peşindesin?"

İçimdeki taşkın duygular mıydı, onlara karşı koyamamam mıydı yoksa onun beni tutuş şekli miydi bilmiyordum ama gerçek, kontrolüm dışında dışarı fırladı.

“Sizin için bir şey yapmak istiyorum.”

Gözleri alev alev parladı. "Benim için bir şey yapar mısın?"

“Seni mutlu edecek bir şey.”

"Mutlu musun?" Elinin tamamı kolumu kavradı. "Neden?"

Cüretime utandım ama olabildiğince dürüst kaldım. En kötü ne olabilirdi ki? Beni öldürmezdi. Bundan neden bu kadar emin olduğumu bilmiyordum ama... öldürmezdi.

“Çünkü mutlu değilsin,” diye fısıldadım. “Ve sanırım çok uzun zamandır da mutlu değilsin.”

Donakaldı. O son derece yakışıklı yüzünde beliren tedirgin şok ifadesi, aptal kalbimin binlerce kez atlamasına neden oldu. Çenesi sıkı, gözleri okunmaz bir şekilde bana baktı; teninin altındaki ateş ve soğuk hava, imkansız bir bağlantı oluşturacak şekilde birleşmişti.

İkimiz de konuşmadık.

İkimiz de neler olup bittiğini ya da bunu nasıl durduracağımızı anlayacak kadar deneyimli değildik.

En azından panik benim için işe yaradı.

Kolumu onun elinden kurtararak ayağa kalktım. Soğuktan kemiklerim çınlarken, sabahlığımdan su sıçradı. "Ben... ben üzerimi değiştireceğim ve birlikte bir şeyler yaparız, tamam mı?"

Onun cevap vermesini beklemedim.

Soyunma odalarına doğru koşarken, kayıp düşmemek için dua ettim ve Whisper'a mırıldandığını duymamış gibi yaptım: "Bu kız damarlarımdaki uyuşturucudan on kat daha beter. Onunla ne yapmam gerekiyor ben?"

Panter cevap vermedi.

Kırk İkinci Bölüm

"BENİ NEDEN BURAYA SÜRÜKLEDİN?" diye mırıldandı Lucien, sarayın yıllardır keşfetmediğinden şüphelendiğim bir bölümündeki bir kapının önünde durduğumuzda; temizlik yaparken bulduğum toz miktarına bakılırsa orayı kesinlikle keşfetmişti.

Son beş haftadır evi didik didik arayıp, süpürüp, tozunu alıp, paspasladığım için, evini ondan daha iyi tanıdığımdan şüpheleniyordum. Geniş odasından dışarı çıkmıyordu; sanki dünyayı terk etmiş gibi kendini tecrit etmişti, tıpkı dünyanın onu terk ettiği gibi.

"Göreceksin." Kapıyı iterek açtım ve içeri girmesi için kenara çekildim. Hiç beklemediğim bir anda fısıltı yükseldi, davetsiz bir şekilde içeri süzüldü.

Birkaç hafta önce bu odaya ilk rastladığımda, tuhaf bir işkence odası olduğunu düşünmüştüm. Penceresiz, tek kapılı ve kubbeli beyaz bir tavanın altında tek bir sandalyenin bulunduğu bir mezar. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve duvardaki bir kabinin arkasına gizlenmiş kontrol panelini tozdan arındırırken yanlışlıkla bir düğmeye basana kadar her şey birden anlam kazanmamıştı.

"Yatağa gitmek istiyorum," diye homurdandı ama yine de içeri girdi, siyah paltosu arkasından savrulup siyah pantolonunu ve gömleğini örttü.

O da benimle birlikte giyinmişti, ama onun gerçek kıyafetler giymesinin aksine, ben soyunma odasında bulduğum tek şeyi giymiştim: bana çok büyük gelen, en kalın, en rahat beyaz sabahlık. Kapüşonu sırtıma kadar sarkıyordu, kolları ellerimi yutuyordu ve etek ucu ayaklarımı boğuyordu. Muhtemelen gülünç görünüyordum, ama Tanrım, o yumuşacık, harika poların altında sıcacıktım.

Onu takip ederek kapıyı kapattım ve düğmeye bastım.

Kontrol panelinin yanındaki tek bir lamba birden yandı ve kubbenin tepesinin hemen altındaki tekli koltuğu görebilecek kadar ı ışık sağladı.

"Şuraya otur."

Bana öfkeyle baktı. "Neden? Ne planlıyorsun?"

"Bunu soruyor olmanız, bu odanın ne işe yaradığını bilmediğiniz anlamına geliyor, değil mi?"

"Yirmi yıldır burada yaşıyorum. Bu kafesin her köşesini bilmediğimi mi sanıyorsunuz?"

"Sadece otur."

Elleri yumruk oldu. "Gerçekten sinirlerimi bozmaya başladın."

Sırıttım. "Söyleneni yap. Sonra beni azarlayabilirsin."

Bakışları kapıya kaydı ve gitmek için sendelediğinde kalbim durdu. Ama homurdanarak itaat etti ve isteksizce uzanma koltuğuna doğru ilerledi. Çıplak ayakları kalın siyah halıda hiç ses çıkarmadı, beyaz kubbeli tavan halıyla birleşerek, bir kürenin ortasında olduğumuz izlenimini verdi.

Whisper, simsiyah kürküyle yerle birleşerek sandalyenin yanına oturdu.

"Sürprizlerden hoşlanmam," diye uyardı Lucien, otururken, paltosunu bacaklarını örtecek şekilde düzeltti ve kolçakları kavradı. Arkasına yaslanırken hafifçe irkildi; omzundaki kesik sandalyeye bastırıyordu.

En azından yarasına bir pansuman yapmasını umdum çünkü bana müdahale etmeme izin vermemişti.

"Hiçbir şeyden hoşlanmıyorsun," diye mırıldandım kontrol paneline doğru ilerlerken.

Bana öfkeli bakışlar attı.

Gülümsedim. "Bu tamamen anlaşılabilir bir durum ve hiç de sizin suçunuz değil."

Hırıltısı yumuşak ama tehditkardı. "Gitmeden önce iki dakikan var."

Her şeyi uyandırmak için ana düğmeye dokunurken, Snowflake Corp gibi yüksek teknoloji şirketinde çalıştığım ve ders çalışmam gerekirken düzenli olarak projeksiyon ekranlarıyla oynadığım geçmişime teşekkür ettim. İnsanlarla veya duygularla iyi anlaşamıyor olabilirim, ama teknoloji farklıydı. Dağınık veya karmaşık değil, mantıklıydı ve beni strese sokmuyordu.

Sandalyeyi yatırmak için düğmeye bastığımda Lucien bir ses çıkardı, neredeyse uzanmış pozisyondaydı ve gözleri kubbeli tavana kilitlenmişti.

“Ne yapıyorsun?” Kolunu kaldırıp ceketinin kolunu aşağı indirdi ve bileğindeki gümüş bilekliği gösterdi. “Eğer kanımı emmek istiyorsan, beni yanlış odadaki yanlış sandalyeye getirdin.”

Onu ve içimde acıma duygusuyla burkulmama neden olan tavrını görmezden geldim.

"Sadece rahatla." Bu kelimeyi söylerken bile, rahatlayamayacağını biliyordum. Muhtemelen anlamını da bilmiyordu.

Başka bir düğmeye basınca, programın çalışmaya başladığının ve projektörlerin oynatılmaya hazırlandığının hafif vızıltısını duydum.

Lucien doğrulmak için çabaladı. "Bu benim zamanımın boşa harcanması..."

Kubbenin tamamı birden canlandı ve odayı klostrofobik bir odadan Borneo'nun vahşi, sık ormanlarına dönüştürdü. Kuş cıvıltıları yüksek ve berrak bir şekilde yükseldi. Kurbağaların vıraklamaları harika bir perküsyon eklerken, güneş ışığı dev şemsiye ağaçlarının arasından süzülerek ışığı hafifçe yeşilimsi bir renge büründürdü.

Lucien, bir orangutanın orman yolunda ağır ağır ilerlediğini, küçük bir derenin şırıldadığını ve yosunlarla kaplı kayaların üzerinde mücevher gibi parlayan yusufçukların uçtuğunu görünce nefesini tuttu. Her yöne baktığımızda, her anlamda ve her köşede, ağaçlar, sarmaşıklar ve çiçekler bizi tamamen içine çekiyordu.

Sürükleyici panellerin hilesiyle, onun hapisanesinden, uzun zamandır ayak basmasına izin verilmeyen dünyaya taşındık.

Kamera kaydırmaya başlarken, sanki orangutanla birlikte yolda yürüyormuşuz gibi ileri doğru hareket ederken, ağaç gövdelerinin, likenlerin ve toz zerreciklerinin mikro detayları etrafımızı sararken, ondan gözlerimi alamadım. Yağmur yağmaya başladı, kalın tropikal yapraklar üzerinde damlaların yumuşak tıkırtısı müzik gibiydi, kuş cıvıltıları ve hayvan sesleriyle karışıyordu.

Whisper, başının üstünde bir papağanın çığlık atması ve ardından bir yırtıcının kükremesiyle birlikte hırlayarak ayağa fırladı. Kulakları seğirdi, dişleri göründü, tamamen yanılsamaya kapılmıştı.

Tıpkı ustası gibi.

Lucien donakalmış bir halde oturuyordu.

Ormanın yeşil ışığı yüzünü aydınlattı, dudaklarının sıkılığına takıldı. Koltuğa daha da gömülürken gözleri yavaşça büyüdü, parmakları kolçakları gevşetti.

Sahne bizi ormanın derinliklerine götürdükçe, onun tepkisi içimde bir şeyleri daha da kırdı.

Onun bakış şekli, daha önce hiç uçuşan bir kelebek görmemiş tedirgin bir çocuğunkine benziyordu. Dünyanın vahşi doğasını keşfetmesine veya hayatın kendisine katılmasına asla izin verilmemiş öfkeli bir çocuğunkine benziyordu.

Whisper ekrana yaklaştı, başını sağa sola çeviriyordu, sanki vücudundaki her içgüdü bunun evi olduğunu söylüyordu. Burası onun geldiği yerdı. Tıpkı Lucien gibi, yakalanmadan önce o da aynı derecede muhteşem bir ormandaydı.

Lucien aniden koltuğundan fırladı ve sendeleyerek kediye doğru ilerledi.

İkisi de yan yana durdular, ikisi de büyülenmiş ve titriyordu, kendilerini koruyamayacak kadar yanılsamaya kapılmışlardı.

Boğazımdaki tıkanıklık yüzünden nefes alamıyordum, Lucien elini Whisper'ın başına koymuştu, neredeyse destek almak için ona yaslanıyormuş gibi.

Onu buraya, ona özgürlüğün tadını tattırmak gibi çılgın bir fikirle getirmiştım—Cinderkeep'ten kurtaramasam da. Birkaç dakika eğlenmesini, berbat, acı dolu hayatını unutmasını ummuştum—hayatta kalma gücünü elinden almışım gibi dizlerinin üzerine çökmesini değil.

Lucien diz çökerken Whisper homurdandı, bacaklarının yere çarpma sesi hayvan seslerinin üzerinde bile duyulabiliyordu. Panter efendisine yaslandı ve Lucien, tek dostunun güçlü bedenine bir kolunu doladı, kamera kaydırmaya devam ederken gözlerini önünde açılan dünyadan ayırmadı.

Sis ağaçlara yapışmış, tam çiçek açmış bromeliadlarla kaplı gövdelerin etrafını sarmıştı. Güneş ışınları, parıldayan sütunlar halinde ağaçların tepesine nüfuz ederek her yere altın rengi bir ışıltı saçıyordu. Cırcır böcekleri dallarda ötüyor, dökülen yaprakların oluşturduğu halı ise duyularımızı yanıltarak topraksı, zengin ve killi bir koku yayıyordu.

Projeksiyon cihazı her yönden görüntüler yansıtırken, orman sırtında dalgalanıyordu; böylece nereye bakarsa baksın, duvarları, insansız hava araçları ve acı olmayan uçsuz bucaksız bir alan görüyordu.

Omuzları titredi, içinden acı dolu, kara bir alaycı gülüşle kıkırdadı. "Beni buraya bir yalanı izlemeye mi getirdiniz?"

Yanına gidip biraz uzakta diz çöktüm, çıplak tenimin görünmemesi için sabahlığımı kucağıma kadar örttüm. "Yalan değil. Gördüm."

Gözlerini ormandan ayırmadı.

Kalbim gümbür gümbür atarken kendimden bir parça paylaştım. "Ben de oradaydım. Bu yağmur ormanı, ziyaret ettiğim yerler arasında her türlü düşüncenin, endişenin ve korkunun... kaybolduğu nadir yerlerden biriydi."

Bakışları birden gözlerime kilitlendi, bana o kadar yoğun, o kadar derin bir şekilde baktı ki, kalbimi yakalayıp kontrolü altına aldı. Projeksiyonun ışığı gözlerini daha karanlık, daha derin, keder dolu hale getirdi.

İkimiz de kıpırdamadık.

"Ve sen bunu paylaşacağını mı sandın? Bana asla ziyaret edemeyeceğim bir yer mi göstereceksin?" diye mırıldandı sonunda.

Sözlerindeki tuzağı sezerek yutkundum ama içine düşmekten kendimi alamadım. "Sana yardım etmek için başka hiçbir şey yapamam. O kelepçeleri çıkaramam ya da hissettiğin acıyı dindiremem. Seni bu evden çıkaramam. Endişelerini ya da korkularını ortadan kaldıramam ama... seni mutlu etmeye çalışabilirim... en azından bir anlığına."

Cevap vermedi. Çenesindeki kaslar kasıldı, boğazı sanki havadan çok daha ağır bir şeyi yutuyormuş gibi kasıldı.

Whisper uzandı, devasa kafasını Lucien'in dizine yasladı. Lucien, sanki ayağa fırlayıp ya bana vuracak ya da kaçacakmış gibi kaskatı kesildi. Saç çizgisinde hafif bir ter parıltısı vardı, hâlâ acı çektiğini, hâlâ yandığını gösteriyordu.

Kendimi tutamadım.

Ona biraz daha yaklaşarak elimi koluna koydum.

Dokunduğum yere bakarken burun delikleri genişledi. Eli bacağına yumruk oldu ama... beni üzerinden atmadı.

Yukarı baktı.

Gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Biz yerimizden kıpırdamadık.

Konuşmadı.

Bakışları öfkeli ve şiddetli bir şekilde beni delip geçti, ama kolundaki taş gibi sertlik yavaşça gevşedi. Soğuk suya daldığımdan beri ilk kez derin bir nefes alırken alnı düzeldi ve dişleri gevşedi.

Eli gömleğine doğru kaydı ve kalbini saran gümüş metal gömleğe bastırdı.

"Ne oldu? Ağrı daha da mı kötüleşiyor?" Ne yapacağımı bilmeden daha da yaklaştım.

Cevap vermedi, ama vücudundaki gerginlik, sanki görünmez bir ağırlık nihayet kalkmış gibi gevşedi. Gözlerindeki yanma, daha az acı verici bir hale geldi.

Rahatlamış bir nefes aldı.

"Acıları eskisi kadar geçmedi mi?" diye fısıldadım, bu odaya, bu fikre, acısından bu küçük kurtuluşa şükrederek.

Kaşlarını çattı, yakışıklı yüzü tıpkı ilk tanıştığımız günkü gibi acımasız ve gaddar bir ifadeye büründü; o gün gözümün önünde bir kızın boynunu kırmıştı.

O anılar bile beni durduramadı, elimi uzatıp kaşlarının arasındaki kırılganlıkları düzelttim.

Geriye doğru irkildi, ifadesi neredeyse... utangaçtı. Ama sonra yüzü sertleşti. "Ne yapıyorsun?"

"Sana söylemiştim." Yanaklarım kızarıırken omuz silktim. "Sürekli somurtmak için çok yakışıklısın. Bu kadar güzel bir yüzü boşa harcamamalısın."

Tanrım, gerçekten bunu mu söyledim?

Ayağa kalkıp sabahlığımı silkelerken, kendime olan güvenim kırıldı. Bakışlarım ekrana takıldı; toprağın üzerinde uyuyan yılanlar gibi düğümlenmiş kalın kökler. Yağmurun damlaları etrafımızı sıçlatırken, ağaçlar eski sütunlar gibi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Renkli kanatlar çırpınarak geçti, parlak tüylerin parıltısı zümrüt yeşili ve gölgeler arasında kayboldu.

Özgür olma hayaline kendimi kaptırdım.

Kaç dakika geçtiğini bilmiyordum ama aniden tüylerim diken diken oldu. Başımı çevirip Lucien'e baktığımda donakaldım—

Gözleri ormanda değildi.

Gözlerim tamamen bana çevrilmişti.

Kararlı ve öfkeli, aç ve kayıp. Küçük odanın içinde sanki bir fırtına kopacaktı gibi hava aniden yoğunlaştı. Nefes almak için kendini zorluyormuş gibi göğsü inip kalkıyordu. Kayıt cihazının ışığı yüzüne vurarak keskin kemiklerini altın rengine boyuyordu.

Hareket edemiyordum. Düşünemiyordum. Dili ve hareketi unuttum, sadece kalp atışları ve ısıdan ibaret oldum.

İçime öylesine şiddetli, öylesine umutsuzca bir şehvet saplandı ki, geri çekildim.

Ödünç aldığım sabahlığımın uzun eteğine topuğum takıldı—

Dünya yana yattı ve ben aşağı düştüm.

Zor.

Halının pek bir yastıklama özelliği yoktu; nefesim kesildi resmen.

Çevremizde hayvan sesleri yankılanırken ve şarkı söylerken, Lucien yavaşça ayağa kalktı. Zarif ve şık görünümüyle, yıllarca çektiği acılarla tehlikeli gördüğu herkesi öldürmeye hazırlanmış bir suikastçıya benziyordu.

Whisper hızla patilerine yapıştı ve efendisinin yanından hiç ayrılmadı.

İkisi de boyumu uzatarak üzerime doğru yükseldiler.

Elini uzatmasını, kalkmama yardım etmesini, iyi olup olmadığımı sormasını bekledim.

Ona dokunmanın verdiği hisse kendimi hazırladım. Tenlerimiz birbirine değdiği anda yaşanacak o elektriklenme hissine hazırlandım ama—

Kollarını arkasına doğru kasıtlı ve soğuk bir şekilde attı. "Gösterişli numaralarla vakit kaybetmeyi bırakıp burada nasıl hayatta kalacağına odaklanmalısın. Vaktini benimle harcamaktan çok daha iyi bir şekilde değerlendirmiş olursun."

Başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdü ve gitti; beni Borneo'nun ıssızlığında terk etti ve evcil panterini de yanına aldı.

Kırk Üçüncü Bölüm

YATAK ODAM BİR MEZAR ODASI GİBİYDİ.

Karanlık ve ıssız, yirmi yıl boyunca içinde yaşadığım mezar kadar sessiz.

Sessizlik eskiden beni hiç rahatsız etmezdi, ama bu gece tenimi tırmaladı ve düşüncelerimi gitmeyi reddettiğim yerlere sürükledi.

O.

Bana ne yapıyordu böyle?

Eski yaralarımı iyileştirirken, beni tamamen yeni şekillerde nasıl acı çektirdi?

O lanet olası oda.

O lanet olası an.

O lanet olası kız.

Yatağıma çöktüm, dirseklerimi dizlerime dayadım ve gözlerimi yıldızlar görene kadar avuçlarımı gözlerime bastırdım. Whisper bana kafa attı ve sonra battaniyelerin üzerine arkama yayıldı.

O odanın var olduğunu biliyordum.

On üç yaşındayken, özellikle zorlu bir yılın ardından bunun kurulduğunu duymuştum. Marcus beni muayene etmesi için bir psikolog getirmişti; kanımı almak için gelen hemşireler dışında tek bir insan bile görmeden hapsolduktan sonra, ilk resmi ruhsal çöküntümü teşhis etmişti.

Dört yıldır—anne ve babamın Brimstone Industries'i birlikte intihar girişiminde bulunarak havaya uçurmaya çalıştıkları günden beri—hayal edilebilecek en kıymetli anahtar gibi muamele görüyordum. Bensiz şirket yoktu. Sonsuz zenginlik yoktu. Sınırsız güç yoktu. Krallık yoktu.

Anne babam eve gelmeyince buraya tıklandığımda çok korkmuş bir dokuz yaşındaydım. Duvar örülmüş, kapılar kilitlenmiş ve güvenlik kameraları takılmıştı.

Dört korkunç yıl boyunca, tek iletişim yolum o kameraları kullanan adamlarla oldu; hepsi yok olana kadar her birine tek tek saldırdığımda beni onları imha etmemem konusunda uyarıyorlardı.

Ergenlik çağına geldiğimde, ruh sağlığım ciddi anlamda bozuldu.

Yaklaşık bin beş yüz gündür kimse bana dokunmamış, sarılmamış veya benimle ilgilenmemiştir.

O kadar çok ağlayarak uyuyakalmıştım ki, ciddi sağlık sorunları ve sürekli hastalık çekiyordum.

Psikoloğun geldiği gün, kısa hayatımın hem en iyi hem de en kötü günlerinden biriydi.

En iyisi, benimle tam bir hafta geçirdiği, oyunlar oynayarak, sohbet ederek ve sadece benimle birlikte olarak sorunlarımı teşhis ettiği içindi. Ve en kötüsü, Marcus'un maaşlı elemanı olduğu içindi. Dizlerimin üzerine çöküp beni buradan çıkarması için yalvardığımı umursamadı. Şiddetli patlamalarımın veya hıçkırımlarımdan etkilenmedi. Bunun yerine, hapisane gardiyanlarıma bir daha sinir krizi geçirmemem için nasıl önlem almaları gerektiğini anlattı.

Tamamen delirmemi engellemeğin anahtarı arkadaşlıktı—ki Whisper da burada devreye girdi—ve simüle edilmiş özgürlüktü. Marcus, kanımı akıtıp üremek için yeterince akıllı başında olmam gerektiği için kabul etmişti, ama ben katılmayı reddetmişim.

Kubbeli odaya girdiğim tek seferde, on altı yaşlarındaydım ve intihar girişimim yine başarısız olmuştu. Vitalsync çekirdeği tarafından bayıltıldıktan sonra uyanmıştım ve kafamdaki ölüm çılgınlıklarını durduramıyordum.

Ben sadece huzur istiyordum.

Özgür olmak istedim.

O kadar çökmüştüm ki, psikoloğun oyunlarına kandım ve odaya tam bir panik atak geçirerek girdim.

Programı başlatmaya çalışırken ellerim titriyordu. Teknolojinin nasıl çalıştığını bilmediğim ve bana öğretecek kimse olmadığı için aklım bomboştu.

Tamamen kendimden geçmişim ve yere kıvrılmıştım, sanki diri diri gömülmüş, unutulmuş ve çürümüş gibi hissediyordum; başım zonkluyordu

ve bayılana kadar bu böyle devam etti.

Rook beni oraya sürükleyene kadar her şeyi unutmuştum. Travma bazı şeyleri sildiği için epey şeyi unutmuştum. Yıl geçtikçe tahammül alanım giderek daraldı ve artık üst katlara veya bazı koridorlara asla çıkmaya cesaret edemez hale geldim.

Kalpsiz psikoloğun agorafobi hastası olduğumu söyleyeceğini tahmin ediyordum; yani kendimi kapana kısılmış, güvensiz veya güçsüz hissettiren durum ve mekanlardan korktuğumu.

Odam, tüm malikanede zihnimi en ufak bir güvenlik hissi duymaya şartlandırıdığım tek yerdi. Diğer her yer, yirmi yıllık günlük işkenceyi, tecrit ve çaresizliği temsil ediyordu.

Bu tür sınırlamaları sadece zihnim değil, bedenim de koymuştu. Cinderkeep'in farklı bölgelerine her girdiğimde, sistemim aşırı tetikte tepki veriyor, acıyı bekliyordu. Nabzım hızlanıyor, kalbim çarpıyordu ve Marcus benim kötü bir şey yapmaya çalıştığımı düşünerek, beni uslu durmaya zorlamak için daha yüksek dozda acı veriyordu.

Kendi kendini gerçekleştiren bir döngüydü ve ondan kurtulamıyordum. Ancak onun...

O, bana zarar vermek yerine yardım etmeye çalışan ilk kişiydi.

Beni anlamak için çaba sarf eden ilk kişi.

Mutlu olup olmadığımı önemseyen tek kişi oydu.

Ve bu...

Kahretsin.

Cehennemde yaşamaya dayanabilirdim.

Sonsuz bir acı ve kan kabusunun içinde var olabilirdim ama ona karşı hayatta kalamazdım.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek onu düşünmeyi bırakmaya çalıştım.

On yıllar sonra ilk kez kendimi farklı hissettim.

Canlı, ölü ve değişmekte olan.

Sanki gerçekten bu hapishanenin dışına çıkmış ve özgürlüğün tadını tatmış gibi hissettim. Vücudumdaki her duyu, bir ormana yolculuk ettiğime inanıyordu. Sadece kitaplarda okuduğum yaratıkları izlemiş ve varlığından hiç haberdar olmadığım sesler duymuş gibiydim.

Ve ben daha fazlasını çok istiyordum.

Bu, ruhumun çoktan çürümüş, zayıflamış bir parçasını uyandırdı.

İçimdeki ilkel bir parça, açlık ve susuzlukla, vahşilik ve açgözlülükle doluydu.

Bu malikaneyi yerle bir etmek istiyordu.

Çektiğim acılardan sorumlu olan her erkek ve kadını katletmek.

Ama en önemlisi?

Her şeyden çok onu istiyordum.

Onun bana bakış şeklini, benimle konuşma şeklini, bana dokunuş şeklini istiyordum.

Teslim olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek istedim.

Ama... ya o da o oda gibi olsaydı?

Ya Rook, akıl sağlığımın tamamen çökmesini engellemek için kafesime yerleştirilmiş olsaydı? Beni bağlantı yanılsamasıyla oyalamak için tasarlanmış basit bir program olsaydı? Özlediğim ama asla sahip olamadığım her şeyin bir halüsinasyonu olsaydı?

O tehlikeliydi.

Çok, çok tehlikeli.

Ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Sayısız kadın, sayısız düşman ve yirmi yıllık acıdan sonra, sonunda beni mahvedecek olan o olabilir.

Ve eğer bu cehennemden kısa sürede bir çıkış yolu bulamazsam... buna son vermek için onu öldürmek zorunda kalabilirim.

Kırk Dördüncü Bölüm

UYKU GELMEDİ.

Şafak sökmüş ve sabahın erken saatlerine kadar uzamıştı ve yastığı kaç kere çevirsem veya diğer tarafa ne kadar dönsem de uyku beni tamamen terk etmişti.

Onunla göz göze geldiğim, ondan dolayı heyecanlandığım, bacaklarımın arasında onun yüzünden zonkladığı tüm o anlar...

Her şeyi tekrar tekrar izlemekten kendimi alamadım.

Önemsiz her şey, aramızda bir şeylerin uçtuğu her anısal ana yapışıp kalmıştı.

Tekrar yana döndüm, beni öpüş şeklini unutmaya çalışarak. Soğuk sudan beni çıkarırken parmaklarının kalçalarımına nasıl saplandığını. Onun...

"Aman Tanrım, yeter artık!"

Yastığı yüzüme bastırarak inledim.

Kapım gürültüyle açıldı ve duvara çarptı.

Ani bir hareketle sırtımı döndüm, yastığımı fırlattım ve sesin geldiği yöne doğru döndüm.

Dün gece yaptıklarım için -onu yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorladığım için, havuzda mahremiyetine müdahale ettiğim için- özür dileme isteği beni birden, "Lucien, açıklayabilirim-" diye bağırmaya itti.

"Açıklamanız mı gerekiyor?" diye yankılandı kadın sesi. "Tam olarak neyi açıklayayım?"

Gözlerim açıldı ve puslu sabah ışığında, Lucien'in sarayının merdivenlerini korumayı seven iki sinir bozucu kapıcıyı tanıdım. "Evelyn? Lydia? Burada ne yapıyorsunuz?"

Evelyn, her zamanki siyah taytı ve üstüyle sessizce güldü. "Lucien Ashfall'a ne yaptın da açıklama gerektiriyor?"

Lydia sert bir şekilde, "Hepimiz onun onunla yattığını biliyoruz," dedi. "Onu kendine saklıyor çünkü açgözlü ve kimseyle paylaşmak istemiyor."

"Yazık." Evelyn dilini şaklattı, ikisi de birbirine yaklaştı. "Ne kadar çok kişi olursa o kadar iyi."

Korku beni yataktan fırlattı. İki ayağım üzerinde sendeledim, pudra mavisi pijamalarımın vücudumu hiç korumamasından lanet ettim. Başımı hafifçe sallayarak ellerimi yumruk yaptım, vücudumun beni terk etmemesi için yalvardım. "Neden bu kadar erken buradasın?" diye kaşlarımı çattım. "Aslında, neden buradasın ki?"

"Saat sabah 10, tembel herif." Evelyn'in dişleri bir gülümsemeyle parladı. "Ve en sevdiğimiz Külkedisi kız kardeşimizi ziyaret edemez miyiz?"

"Ben senin kız kardeşin değilim."

"Haklısın. Değilsin." Lydia öne fırladı, şeftali rengi elbisesi dizlerinin etrafında uçuşuyordu. "Nerede o? Bize ver de gidelim."

"Sana ne vereyim?"

Evelyn içini çekti ve ayağını yere vurdu. "Aptal numarası yapma. Bize ver şunu."

Endişe omurgamı tırmaladı. "Sana sahip olmadığım şeyi veremem..."

"Onun kanı, seni küçük baştan çıkarıcı." Lydia elini uzattı. "Onunla çok zaman geçiriyorsun. Ona her ne yapmasına izin veriyorsan, sana özel ayrıcalıklar tanıyorsun demektir. Yani... ver bana."

Kalbim moraracak kadar hızlı çarpıyordu. "Artık... Artık hiç kalmadı."

"Hadi ama." Evelyn gözlerini devirdi, siyah saçları kasvetli günde bile parlaktı. "Bunu zorlaştırmayın. Bize sadece kanını verin, biz de gidelim."

"Onu nerede saklıyorsunuz?" diye sordu Lydia, bakışları çadırımın etrafında gezinirken. "Hemen söyleyin."

"Sana zaten söyledim," diye çıkıştım, öfkem kaygımın bir kısmını bastırmaya yardımcı oluyordu. "Bana hiçbir şey vermedi—"

"Yalancı." Evelyn bana doğru atıldı. Eli yüzüme öyle sertçe çarptı ki, başım yana savruldu.

Gözlerim yaşlarla doldu, gözlerim kamaştı.

O... o gerçekten bana tokat mı attı?

Yanaklarımdaki sızıyı avuçlarımdan arasına alarak, acıyı bastırmak için gözlerimi kırıştırdım.

İlk içgüdüm karşılık vermektir ama... aptal değildim. "Yalan söylemiyorum."

"Bul onu, Lydia," diye emretti Evelyn, Lydia büfeye doğru koşup tüm çekmeceleri açarken yanıma doğru hızla ilerlerken. Çekmeceleri raylarından söküp ters çevirdi ve kağıtları, kalemleri ve esaretin ilk birkaç gününde canım sıkıldığında yaptığım tüm katlanmış turnaları etrafa saçtı.

"Bunu konuşarak çözemez miyiz?" diye sordum, yerdeki dağınıklığa daha fazla eşya eklendikçe yüzümü buruşturarak. "Bu kadar çıldırmana gerek yok."

Beni görmezden geldiler.

Ortalığı dağıttıktan sonra, Lucien'in bana verdiği şişeye benzer başka bir şişe bulmak için kaostun içinde arama yaptılar. Hiçbir şey bulamayınca, yıkımı mutfığa taşıdılar.

Çatal bıçak çekmecesini bir kenara fırlatılmış, kiler yağmalanmış ve buzdolabının kapağı açık bırakılmıştı.

Şişeler şangırdadı, bardaklar kırıldı. En azından şarabı mahvetmediler; çünkü birkaç gün önce gelen az miktardaki şarabı zaten içmiştim.

Lydia gardırobuma saldırırken kumaşların yırtılma sesi hafifçe tısladı.

"Durun artık!" Kollarımı kavuşturdum, gözlerimin arkasında yavaş yavaş bir migren ağrısı oluşurken bile bacaklarımın sabit kalmasını sağladım. "Hiçbir şeyim olmadığını açıkça görebiliyorsun."

Evelyn, yastığın içini boşaltıp kılıfı sallarken, "Eğer doğruysa bu büyük bir sorun olacak," diye mırıldandı. "Umarım bir şey buluruz."

"Son şansın, küçük fahişe." Lydia, sapık bir kötü adam gibi sırtıttı. "Nerede saklıyorsun onu?"

"Sana söyledim; hiçbir şey saklamıyorum. Gerçekten de artık saklayacak bir şeyim yok." Dilimi zorlayarak aceleyle, "Ben sizden biri değilim, hatırlıyor musun? Sizin yaptığınız her neyse onu yapmak için burada değilim. Yalan söylemiyorum ya da sizi kazanmaya çalışmıyorum. Tek istediğim dinlenmek ve bir şekilde eve dönüş yolunu bulana kadar başımı beladan uzak tutmak." dedim.

"Seni eve gönderebiliriz," diye sırtıttı Lydia. "Eğer bugün uslu durmazsan."

Yutkundum.

Gözümün ucuyla avluda siyah bir gölge belirdi. Açık kapıdan içeri baktığımda Whisper donakalmıştı. Bir patisi sanki bir adım daha atacakmış gibi yerden kalkmış, altın rengi gözleri benimkilerle buluşuyordu.

İki kız da onu arkalarında görmedi.
Saldırıya geçmek için kendini aşağı doğru indirirken dişleri parladı.
Bu kadınların paramparça edilişini izleme düşüncesi bile beni ürpertti.
Her yer kıkırdak ve kanla kaplı olsaydı, bu pavyonda yaşamaya devam edemezdim.

Başımı hafifçe salladım, umarım mesajı anlar diye düşündüm. Yapma. Umarım içimdeki sesi duyar ve katliamı Lydia ve Evelyn gittikten sonraya saklar. Dürüst olmak gerekirse, Lucien'in Cinderkeep'teki tüm suikastçıları sistematik olarak ortadan kaldırmasından sonra hâlâ hayatta olmalarına şaşırıyordum. Muhtemelen hayatta kalan son kişiler onlardı ve onlardan hoşlanmasam da, parçalanmaları beni gerçekten ilgilendirecek kadar uzun zamandır tanıyordum.

"Gitmelisiniz," diye fısıldadım iki hırsız adayına. "Çok geç olmadan."
Evelyn bana şaşkınlıkla baktı. "Bizi tehdit mi ettin?"
"Bunu yapmaya asla cesaret edemezdim."
"Lanet olsun," diye araya girdi Lydia. "Burada değil." Ellerini yumruk yaparak bana doğru yürüdü. "Belki de vücudunda saklıyorsundur, değil mi?"

Whisper'ın kalçaları diken diken oldu. Sessizce bir adım öne attı, kızlar farkında olmadan dudakları aralandı ve tehlikeli derecede keskin dişleri ortaya çıktı.

Bir adım daha attı.
Başımı salladım. Git. Sessiz komutlarla onu kovmaya çalıştım.
Lucien'in yanına geri dön. Ben hallederim.

Başım zonluyordu, bu da bana ters geliyordu.
Tamam, belki ben başa çıkamazdım ama Whisper'ın zarar görmesini istemiyordum. Laura onu yaralamayı başarmıştı ve dövüş konusunda benim kadar yetenekliydi. Evelyn ve Lydia, onları buraya atan kimse tarafından eğitilmişlerdi. Silahları vardı.

Lydia, Evelyn'e parmaklarını şıklattı. "Onu tut. Ben kendim arayacağım."

İki kız da etrafımı sarıp beni yatağa doğru itince Whisper'ın kulakları düzleşti.

Onu gözden kaybettim.
Üzerime atlayacağından korktuğum için yana doğru sendeledim ve onların arkasına baktım.

Gözlerim panterin gözleriyle buluştu. Bakışlarımız kesişti. Ve o, üzerime doğru hücum edip bulunduğum yeri kana bulamak yerine, dişlerini gıcırdattı, döndü ve gece karanlığı gibi hızla uzaklaştı.

Evelyn sırttı ve "Belki de seni açmalıyız?" dedi. "İçinde sakladığın bir şey olup olmadığına bakmalıyız."

Bakışlarım birden onun gözlerine kilitlendi. "Ne?"

"Belki de yuttundur." Gülümsedi ve taytının bel kısmından bir hançer çıkardı. "Öğrenelim mi?"

Tüylerim diken diken oldu. "Sen delisin."

"Ve sen öldün," diye fısıldadı.

Lydia arkamdaki yatağa atladı. Beni aşağı çekip kollarımı başımın üstüne sabitlediğinde, tırnaklarıyla bileklerime hilal şeklinde çizikler attı ve dizini omzumun boynumla birleştiği hassas bölgeye bastırdı.

Rahatsızlık şiddetlendi, sıcaklık arttı ve halsizliğe yol açtı.

"Bırak beni." Çırpındım ve çırpındım ama Lydia dizini omzuma bastırdı, bu da bağırmama neden oldu.

Evelyn üzerime oturdu, kalçalarımı açık bacaklarının altına sıkıştırdı, sol eliyle göğüs kemiğime bastırıp, yağ damlası kolye ucumu üzerime sürttü.

Sağ eliyle hançeri kaldırdı.

"Bize ne yapmamız gerektiğini söyleyecek durumda olduğunuzu sanmıyorum, değil mi?" Sırttı ve keskin bıçağı boğazıma dayadı. "Son şans. Başka bir şişe Ashfall kanı nerede?"

"Sana söylemiştim!" Bıçağının önünden irkildim, bu kadar aciz olduğum için kendime lanet ettim. "Bana başka bir tane vermedi! O diğerini de planlamamıştım. Sadece—"

"Eğer bu doğruysa, o zaman sana ne ihtiyacımız var?" Evelyn sırttı ve metal ucu elmacık kemiğim boyunca gezdirdi. "Senden kurtulmak daha iyi, böylece başka biri –daha iyisi– onun yatağında hizmet edebilir."

"Son kez söylüyorum, onunla yatmayacağım!"

"Bunu sağlamanın tek bir yolu var." Gülümsedi ve hançeri çok hassas olan tenime bastırdı. Keskin bir acıyla yarıldı, kanın sıcak sıcak boynumdan aşağı akmasıyla gıcık bir his oluştu.

"Beklemek!"

Ben çırpınırken Lydia'nın parmakları daha da sıkıca kenetlendi. "Bırak olsun," diye mırıldandı. "Karşı koymak sadece acıyı daha da artırır."

“Ah, bence bunca zamanımızı boşa harcadıktan sonra biraz acı çekmek iyi gelir, değil mi?” diye çıkıştı Evelyn. Doğrulup boğazındaki hançeri çıkardı ve sırttı. “Biliyor musun, gerçekten de yolumuza çıkmamalıydın.”

Sonra da bana vurdu.

Zor.

Yüzüme acımasız bir yumruk.

Yıldızlar patladı. Ağzımda bakır rengi kan belirdi.

Evelyn geri çekilirken, "Vaktimizi boşa harcadığın için bu da!" diye tısladı.

Bana tekrar vurdu, bu sefer karnıma.

Kendimi korumak için büzülmeye çalıştım ama Lydia beni tuzağa düşürdü.

"Kendinizi bizden üstün sanmanızın cezası bu."

Yine vurdu, tam göğsüme.

Şiddetli acıyla inledim.

"Ve bu da bize istediğimizi vermeyi reddettikleri için."

Her yumruk kafamda daha da şiddetleniyor, havai fişekler omurgamdan yukarı fırlayıp kafatasımın dibinde toplanıyordu. Geldiklerinden beri yavaş yavaş kaynayan migrenim alevlendi ve tüm duyularımı yakıcı, kavurucu bir acıyla ele geçirdi.

Çırpındım, pençelerimle vurup ısırarak kazanmayı diledim ama o iğrenç hançer yine boğazıma dayandı.

Nefes nefese, bulanık görüntünün arasından bakmaya ve yalvarmaya çalıştım. "Lütfen...bunu yapmak zorunda değilsiniz. Beni öldürmek zorunda değilsiniz."

“Evet, öyleyiz.” Evelyn yaklaştı, gözleri şeytani bir memnuniyetle doluydu. “Sizi bu kadar uzun süre hayatta tuttuğumuz için şanslısınız.”

Lydia'nın tırnakları bileklerime saplandı, kollarımı o kadar sertçe çekti ki neredeyse yuvalarından çıkacaklardı. "Yap şunu."

Savaşım.

Panik halim beynimde domino taşlarını devirdi, duyularımı devre dışı bıraktı, beni kör ve sağır etti ve dehşete düşürdü.

Evelyn bıçağı kaldırdı, kalbime nişan aldı.

Onu aşağı indirdi.

Kırk Beşinci Bölüm

Özel avlumda bağdaş kurarak oturdum.

Gözlerim kapalı, ellerim dizlerimin üzerinde, acımı dindirmek için soğuk suya dalmaktan başka tek çarem olan meditasyon pratiğine kendimi kaptırmaya çalıştım.

Kop. Bırak gitsin. Yavaşça yok ol.

Bu tekrarlanan yöntem işe yaramadı.

Ve bu onun hatasıydı.

Onun sakinleştirici, rahatlatıcı varlığına çok fazla bağımlı hale gelmiştim. Ona muhtaç olmuşum. Her yanım, onun ortaya çıkmasını iğrenç bir şekilde özlüyordu.

İçimde kıvranan duyguların yarısını bile artık tanıyamıyordum, sadece onun beni yakıp kavurduğunu biliyordum...

Avluya aniden bir güç patlaması oldu, gözlerimi birden açtım; tam o sırada Whisper simsiyah, nefes nefese ve öfkeli bir şekilde önümden fırladı.

Kaşlarımı çattım. "Sana ne oldu?"

Kükredi ve üzerime atıldı. Dişleri ceketimin koluna kenetlendi, altındaki gümüş manşeti sıyırdı ve beni yeni bir acıyla irkiltti. Damarlarımdaki açık delik, o manşetleri inanılmaz derecede hassas hale getirmişti.

Kükreyerek beni öne doğru çekti, bedenim onun iri cüssesine çarptı. "Hey!"

Montumu daha sıkı kavrayarak beni yarım daire şeklinde çekiştirdi, ta ki kapıya doğru dönene kadar.

Odamın kasvetli iç mekanına gözlerimi kısarak baktım. Güneş bugün kasvetli bulutların arasından kendini göstermemişti, bu da depresyonumu

yansıtıyordu.

Rook'u aradım.

Neden hâlâ gelmemiştin ki?

Son birkaç haftadır alışkanlıklarını iyice öğrenmiştim ve yalnız olduğunu sandığı zamanlarda onu düzenli olarak uyuklarken yakalıyordum. Uyumanın en sevdiği uğraşlardan biri olduğu anlaşılıyordu. Ama bunun da bir sınırı vardı—

Ağzı palto dolu halde hırıldayan Whisper, beni ölü bir antilop gibi sarsıyordu.

"Sakıncası var mı?" Dev kedinin bıyıklarını kavrayıp çok, çok nazikçe çektim. Tam da beni bırakması için yeterliydi. "Bu kadar abartma."

Tükürerek ve tıslayarak, burnunu bacağına sildi ve sanki ona ihanet etmişim gibi bana öfkeyle baktı.

Bunu bir bakıma yaptım.

Kesinlikle gerekli olmadıkça bıyıklarını tutmayacağıma dair yazılı olmayan bir kuralımız vardı. Zooloji ansiklopedisinde, bıyıklarının (vibrissae olarak da bilinir) çok sayıda hassas sinir ucu nedeniyle çekilmesinin son derece acı verici ve kafa karıştırıcı olduğunu okumuştum.

"Özür dilerim, tamam mı? Ama sen başlattın."

Sendelleyerek ayağa kalktım ve avucumu vitalsync çekirdeğinin üzerine koydum. "Neden bu kadar kötü bir ruh halindesin? Dün gece sana yeterince yemek vermedim mi?"

Parlayan gözleri benimkilerle buluştu. Öyle yüksek, öyle öfkeli bir kükreme çıkardı ki, pencere camlarını titretti.

"Senin sorunun ne Allah aşkına?"

Bana sertçe çarptı, dişleri tekrar paltoma kenetlendi ve beni öne doğru savurdu.

"Bıyıklarını tekrar tutmama sebep olma."

O, bu kelimeyi tanımak üzere eğitilmiş olduğu için beni bıraktı.

Ağzından önce hayal kırıklığıyla karışık bir inilti çıktı, ardından vahşi bir hırıltı geldi.

Kanımdaki ateş bir an durdu, tüylerim diken diken oldu. Daha önce hiç böyle tutkulu hareketler sergilememişti. O gelmeden önce hiç.

Hareketsiz kaldım. "Rook mu?"

Başını yana eğdi ve hapşırıldı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Rook'un adını bile tanır mıydı acaba?

Eğilerek gözlerinin içine baktım. "Kıza bir şey mi oldu?"

Tam yüzüme tısladı.

Bunu olumlu bir yanıt olarak aldım.

Ona doğru gitme isteği bacaklarımdan aşağıya doğru yayıldı.

Donakaldım.

Şakaklarımdan ince bir ter damlası aktı, kalbimde ise vitalsync çekirdeğiyle hiçbir ilgisi olmayan bir yanma hissi vardı.

Bu...insansıydı. Acımasızca kurgulanmış olmaktan ziyade, dağınık ama yoğun bir his veriyordu.

Ancak...

Eğer o tehlikede olsaydı—eğer Marcus aramızda oluşan istenmeyen bağlantıyı fark edip bunu bana karşı kullanmaya karar vermiş olsaydı—ben de başka bir tuzağa düşmüş olmaz mıydım?

Ona zarar vermeyi bırakmam için benden ne yapmamı isterdi?

En kötü soru şuydu: Onu güvende tutmak için neler yapmaya razı olurum?

Herhangi bir şey.

Bu cevabı beğenmedim.

Ani öfke ve şiddet patlaması hoşuma gitmedi ve—

Kahretsin.

Geriye doğru sendelerken başımı salladım.

İmkansız.

Bu nasıl olmuştu?

Onu tanımıyordum bile.

Hiçbir şey hissetmemem gerekiyordu.

O benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, peki neden Marcus ve adamlarının ona tek bir parmak bile dokundurma düşüncesi bile onları olabildiğince yavaş, sadistçe ve acımasız bir şekilde katletme isteği uyandırıyor bende?

İçimdeki öfke daha da artarken, başımı sallayarak geri çekildim.

Eğer o da beni hizaya getirmek için kullanılan bir araç haline gelmişse... o zaman bir şekilde çoktan tuzağa düşmüşüm demektir ve—

Sessizce odama girdim ve kendimi yıpranmış kanepeye attım.

Boş ver gitsin.

Whisper hırlayarak, tükürerek, tıslayarak arkamdan koştu.

Kanepeye atladı ve burnunu tam yüzüme dayadı. Kükreken panter tükürüğü siyah tişörtüme sıçradı.

“Gitmiyorum.” Kollarımı kavuşturdum, hemen gitmemi isteyen bacaklarımdaki titremeyi bastırmaya çalışıyordum. “Onun hiçbir önemi yok.”

Kalp atışlarım şiddetle karşı çıktı.

Ellerim bembeyaz olmuş yumruklar halinde kenetlendi. "Onların oyunlarına bulaşmaya hiç niyetim yok. Onu sadece kendi acımla başa çıkamak için kullanıyordum. Onun çektiği acının benimle hiçbir ilgisi yok."

Ruhumun bir yerinde bir burkulma hissi—

Kulağımın dibinde fısıltı yankılandı, kafam zonkladı.

"Sana da lanet olsun!" diye bağırdım karşılık olarak. "Gitsem bile, Marcus'un tuzağına düşmüş olacağım. Ne kadar çabuk pes edeceğimi bilse, ona zarar vermeyi bırakacağını mı sanıyorsun?" Kediye kendimden uzaklaştırdım, bakışlarındaki yargılayıcı ifadeye nefretle baktım. "Şimdi gidersem o kazanmış olur, duyuyor musun? Gidersem ikimizi de ömür boyu daha fazla acıya mahkum ederim."

Whisper başını öne eğdi ve inledi.

Ne kadar anladığını bilmiyordum ama ses tonumu kesinlikle tanıdı. Uzun kuyruğunu bir çırpıda sallayarak yere indi ve kapıya doğru koştu.

Gözlerinden kaybolurken arkasına bakmadı.

Ardında bıraktığı sessizlikte, sehpanın ne kadar temiz olduğuna öfkeyle baktım. Bir toz zerresi bile yoktu, bir tüy parçası bile. Günlerim uzun ve dayanılmaz derecede sıkıcı olduğu için sarayın bu bölümünü her zaman düzenli tutardım ama... bir şekilde, o evimi bir hapisane hücrelerinden daha farklı bir şeye dönüştürmüştü.

Pencere kenarındaki koltukta, güneş ışığının bir köşesine kıvrılmış, ben onu izlemediğimi sandığı zamanlarda uyuklarkenki anıları aklımda. Etrafımda dolaşırkenki görüntülerim; sanki benim farkında olduğum gibi o da benim farkında olduğum gibi, o da her birkaç dakikada bir bana bakıp beni inceliyordu.

Kitap okuyormuş gibi yapmıştım; odamda onun hareketlerini izlemeye ne kadar bağımlı hale geldiğimi, serinletici varlığının acımı dindirip yeniden nefes almamı sağladığını gizlemeye çalışıyordum.

Eğer Marcus gerçekten ona zarar veriyorsa... o zaman bir daha asla benimle bu ortamı paylaşmazdı.

Yalnızlığa ve acıya geri dönerdim ve—

Manipüle edilmekten korunmuş.

Dişlerimi sıkarak başımı salladım.

“Onu öldürmeyecek. Bu sadece bir test. Onu bana karşı kullanıp kullanamayacağını görmek için küçük bir deney.” Sesim taş gibi titredi.
“Biraz acı çekmek sorun olmaz. Onu bana karşı kullanamayacağını anladığı anda onu rahat bırakacak.”

Öfke daha da şiddetlendi, daha da keskinleşti.

"O benim sorumluluğumda değil."

Kaslarımı şiddetli bir öfke sardı—

"Bu benim sorunum değil."

Kanımda alevler yükseldi—

"Kahretsin."

Kırk Altıncı Bölüm

“SANA SÖYLEDİM! GERÇEKTEN HİÇ KALMADI!”

Evelyn, hançerin ucunu dördüncü kez göğsüme sapladı. Her seferinde bıçağı kaldırıp kalbime saplayacakmış gibi yaptıktan sonra duraksadı, güldü ve Lucien'in kanının nerede olduğunu söylememi istedi.

"Sana inanmıyorum," diye tısladı. "Nerede olduğunu söyle, hemen hallederim."

"Sana söyledim! Ne kadar sorduysan o kadar söyledim!" Migrenim dayanılmaz hale gelince görüşüm bulanıklaştı. "Neden istiyorsun ki? Burada sana hiçbir faydası olmayacak ki!"

"Soru sorma hakkın yok," diye tısladı. "Bana kim olduğunu söyle! Neden bizi değil de seni kabul etti? Sen kimsin?"

"Ben hiç kimse değilim. Kelimenin tam anlamıyla hiç kimse. O yüzden bırakın gideyim ve—"

"Saçmalık," diye hırladı Lydia yukarıdan, tırnakları bileklerimin etrafını kanatırken. "Birisi için çalışıyorsun. Çalışmak zorundasın. Yoksa neden sadece seninle yatıyor? Seni bu kadar özel kılan ne?"

"O değil. Ben de değilim—"

"Yalan söylemeyi bırak!" diye hırladı Evelyn. Önceki yaralarımın üzerine bir yumruk daha indirdiğinde nefesim kesildi.

Lydia yüzü ters dönmüş bir şekilde üzerime eğildi. "Şöyle yapalım... Eğer bize yardım edersen seni öldürmeyiz, ne dersin? Ona arkadaşlık etmemize yardım et. Onunla birlikte biz de ilgileniriz."

"Onu öldürmeye çalışıyorsun," diye tısladım. "Sana yanına yaklaşmana asla izin vermeyeceğim."

“Bunu duydun mu?” Lydia, Evelyn'e göz kırptı. “Çok sahiplenici davranıyor. Onu kesinlikle öldürmeliyiz.”

“Anlaştık.” Evelyn iç çekti. “Ah, neyse. Zaten sıkılmaya başlamıştım.” Bıçağı iki eliyle kavrayarak yukarı kaldırdı. “Bu sefer seni gerçekten öldüreceğim. Son sözlerin ne?”

"Beklemek!"

"Güle güle-"

"Bugün ölmek istemiyorsanız durmanızı öneririm," diye sıkılmış, soğuk bir bariton ses havayı kesti. "Ancak, dursanız bile... buradan sağ çıkacağınızın garantisini veremem."

Üçümüz de nefesimizi tuttuk, gözlerimiz kapıya dikildi.

Lucien, tembel ve umursamaz bir tavırla kapı çerçevesine yaslanarak girişi doldurdu; sanki bir cinayeti engellemekten başka yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibiydi.

Bakışları benimkine kaydı, ifadesi okunamazdı. Ondandır alçak ve elektrikli bir güç yayılıyordu, uzun siyah kürkü ayak bileklerinde toplanıyordu. Whisper yanında duruyordu, tüyleri diken diken olmuş, gözleri erimiş gibiydi.

Kalbim yerinden fırladı. Nabzım hızlandı.

Görünüşü... muhteşemdi. Ölümcül ve vahşiydi, ama sürekli çektiği acının en ufak bir belirtisini bile göstermiyordu.

Evelyn, hâlâ üzerimde oturmuş ve hançerini kaldırmış bir şekilde sırtırken, "Bay Ashfall," dedi. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Başını öne eğip kısık gözlerinin ardında bizi izleyen Lucien, hafifçe gülümsedi.

Birlikte geçirdiğimiz her an, ona duyduğum çekim, tehditler, emirler ve öpücükler... Karşıma ilk tanıştığımız günkü adam çıktıkça hepsi silindi.

Acımasız, kalpsiz, son derece korkunç bir yırtıcıydı; boyunları kırıyor ve evcil panterine insanları çay içer gibi kolayca katletmesini emrediyordu.

Üzerime bir stres dalgası çöktü, başıma daha da fazla baskı uyguladı. Aşırı duyarlılık, kırık dökük bedenimin her parçasını paramparça etti.

“İkiniz de. Buraya gelin.” Bana bakarken çenesi kasıldı, ama sonra dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Şimdi.” Parmağını kıvrarak, sanki gerçekten de sunacaklarıyla ilgileniyormuş gibi iki kızı çağırdı.

Anlaşılmaz bir kıskançlık dalgası içimi yakıp kavurdu ve zaten karmakarışık olan diğer duygularıma bir yenisini ekledi.

Lydia beni bıraktı ve yataktan kalktı, şeftali rengi elbisesini düzeltti ve sarı saçlarını elleriyle düzeltti. Evelyn, siyah dar taytı ve uzun kollu üstüyle çekici ve baştan çıkarıcı bir şekilde onun peşinden koştu.

Kalçalarını seksi bir şekilde sallayarak halının üzerinde yürüdüler, onun ilgisini çekmeye çalıştılar.

Önünde durduklarında, Lucien'in bakışları başlarının üzerinden yükselip benimkine kilitlendi. Bir an için buz gibi maskesi düştü ve gözlerindeki ateş—içindeki o mutlak cehennem—nefesimi kesmeme neden oldu.

Kendimi zorlayarak dik oturdum.

Vertigo odayı adeta döndürdü.

Beni kurtarmaya geldiği için duyduğum minnet duygusu, onun güvenliğine dair duyduğum korkuyla iç içe geçmişti.

İkiye karşı bir.

Onu öldürmek için eğitilmiş iki katil.

Yatağa sıkıca tutunarak ayağa kalkmaya ve ona yardım etmeye çalıştım, ama görüşüm tamamen kayboldu.

Lucien'in boğuk, derin sesi mırıldanırken kulaklarım seğirdi: "Beni sinirlendiren pek çok şey var ve evimde önemsiz küçük farelerin birbirleriyle kavga etmesi de bunlardan biri."

"Fareler mi?" diye tısladı Lydia. "Kime fare diyorsun—?"

"Sen." Lucien sözünü kesti. "Açıkçası."

Şakaklarımı ovuşturarak, o korkunç yükselişi yavaşlatmaya çalıştım. Vücudumun çökmesini engelledim. Bayılmak istemiyordum. Şimdi değil. Onunla birlikteyken değil—

"Yolumdan çekil," diye hırladı Lucien, başımı yukarı doğru çekerek. İki kızı kenara iterek bana doğru yaklaştı. Baştan aşağı siyah giyinmişti ve ruh hali de kıyafetleriyle uyumlu, karanlık ve kasvetliydi.

O karşımda durunca kaskatı kesildim.

Tüm dikkati bana odaklanmıştı, Whisper ise bir bekçi köpeği gibi davranıp kadınlara hırliyordu.

Lucien çömeldi ve yanağımı avuçladı. Eli titriyordu; öfke mi yoksa acı mı, anlayamadım.

Şoktan donakaldım.

İki kız da öfkeyle ciyakladı.

Lucien, başparmağıyla beni nazikçe okşarken, ardında hafif bir sıcaklık hissi bırakarak, onlara hiç aldırış etmedi.

Evelyn'in tenime işlediği şiddeti görebiliyor muydu?

Acaba bu yüzden miydi?

Yumruk yediği için oluşan morluğa bastırarak parmaklarını sıktı. "Seni ne kadar kötü yaraladılar?"

Doğru düzgün nefes alamıyordum.

Sistemim beni tükenme noktasına getirirken ve o da bana yoğun, sahiplenici ve öfkeli bakışlarıyla beni yakıp kavururken... Bunu yapamazdım.

Her şey çok fazla gelince alt dudağımı ısırdım.

Geriye doğru yaslanarak onun yıkıcı ilgisinden kaçmaya çalıştım, ama parmakları başımın arkasını kavradı. Beni sıkıca kavrayarak öne doğru çekti, alınlarımız birbirine değene kadar. "Sana ne yaptıklarını anlat."

"Ben—" Midem bulanmaya başlayınca dudaklarım birden kapandı.

Onun burada olması bana yardımcı olmalıydı. Artık öldürülme riskim yoktu ama... beni bambaşka bir şekilde öldürdü. Tüm savunmalarımı paramparça etti, tüm mantığımı yıktı ve her kalp atışımı ateşe verdi.

Başım döndü.

"Seni kestiler." Bakışları Evelyn'in kan akıttığı boynuma indi.

Parmakları, sanki tepkisini kontrol edemiyormuş gibi, enseme acı verici bir şekilde saplandı. "Bunu gerçekten yapmamaları gerekirdi."

Onun sesi.

O tonda.

Öylesine sessizdi ki kemiklerime kadar fısıldadı, ama öylesine gürültülüydü ki cehennemin kapılarını ardına kadar açtı.

Yüzündeki ifade insani her şeyden arınmıştı.

Yavaşça başını sallayarak beni bıraktı ve zarifçe ayağa kalktı.

Kızlara dönerek, daha önce öldürdüğü bir kızın bıçağını cebinden çıkardı ve keskin bıçağı başparmağıyla yokladı. "Sonunda benden ve senden hiçbir şey istemeyen birini buldum..." Lucien başını yana eğdi, mavi-siyah saçları yakasına takıldı. "Onu benden almaya çalıştın."

Evelyn, varlığının ne kadar kırılğan olduğunu ilk fark eden kişiydi.

Dizlerinin üzerine çökerek, hâlâ kanımla lekelenmiş bıçağını kavradı ve başını eğdi. "Şu anki dikkat dağıtıcı unsurunu ortadan kaldırmak istemedim ama... sana bir iyilik yapıyorum, anlamıyor musun? Tabii ki senden bir şey istiyor. Sadece yalan söylemekte çok iyi. Sen daha iyisini hak ediyorsun. Çok daha iyisini."

"Benim dikkatimi dağıtacak şey bu." Lucien başıyla onayladı. "Ve sen de benim dikkatimi dağıtacak şeyi elimden alarak daha iyi bir dikkat

dağıtıcı olabileceğini mi sandın?”

“Yardım ediyordum,” diye patladı Evelyn. “Yalan söylemiyor olsa bile... senin dünyandan ya da şirketinden hiçbir şey bilmiyor. Sadece aptal olduğu için ve kan testi doğum kontrolü kullanmadığını gösterdiği için burada. Seninle birlikte olması gereken kişi—”

“—tıpkı senin gibi mi?” Hafifçe gülümsedi.

Çenesi tekrar yukarı kalktı, koyu renkli gözlerinde pervasız bir cesaret belirdi. “Evet. Benim gibi biri. Onun yerini alabilirim. O zayıf, işe yaramaz ve—”

“İlginç.” Lucien ona aşağıdan baktı, sesi yumuşak ama ölümcül bir tondaydı. “Peki, onun yapmadığı neyi benim için yapmayı öneriyorsun?”

Başım dönüyordu; kulaklarım çınılıyordu... Daha fazla dayanamayacaktım.

“Her şey.” Evelyn cilveli bir gülümsemeyle, “Seni nasıl memnun edeceğini bilen birini hak ediyorsun” dedi.

“Ah.” Sesi yumuşadı, ürkütücü bir şekilde eğlenmişti. “O zaman sanırım son birkaç haftadır seni yanlış anladım.” Yerinden kıpırdadı, uzun paltosu yere değdi. “Beni öldürmeye geldiğini sandım.”

“Ne? Hayır, ben—”

“Yok etmeyi planladığım bir sonraki kişi sendin,” diye mırıldandı. “Henüz seni öldürmeye fırsat bulamadım çünkü biraz... dalgındım.” Omzunun üzerinden bana bakarken, bakışları boğazımdaki kesiğe kilitlendi. Omuzları gerildi ve gözleri onu ateşe verecek kadar öfkeyle parladı.

Gülümseyerek kızlara tekrar baktı, ama titremesini gizleyemedi; içindeki yakıcı öfke bedenini adeta yakıyordu.

Görüşüm tekrar bulanıklaştı. Şiddetli migren ağrıları yüzünden nefes almakta zorlandım.

Benim için acısıyla nasıl mücadele ediyordu?

Bana bu duyguları nasıl hissettiriyordu?

Bu bunalmış, aşırı duyarlı ve acı çeken hali mi?

Lydia dudaklarını yaladı ve kibarca diz çökmüş Evelyn'e baktı. Eğilmedi ama saygı göstergesi olarak çenesini hafifçe kaldırdı. “Evelyn hatalarının farkına vardı ve size hizmet etmede bana katılmaya razı.”

“Bana mı hizmet edeceksiniz?” diye sordu Lucien. “Nasıl hizmet edeceksiniz?”

Lydia sırtıttı. “Biliyorsun işte...”

“Hayır, bilmiyorum.” Lucien ellerini arkasında birleştirdi, parmakları o kadar sıkı yumruk olmuştu ki bembeyaz kesilmişti. “Bana anlatmanı istiyorum. Açık ve net bir şekilde. Burada olma sebebinin gerçeğini, tek bir yalan bile söylemeden anlat. Eğer bunu yapabilirsen, belki teklifini değerlendirim.”

Lydia'nın gözleri parladı. "Pekala." Derin bir nefes alarak cesurca öne çıktı. "Ne isterseniz o olmaya geldim. Metresiniz, eşiniz, çocuklarınızın annesi." Elini göğsüne bastırdı, güzel yüzünde samimiyet alev alev yanıyordu. "Yönetim kurulu üyelerinizden birinin kızıyım ve babam, eğer yüklerinizi paylaşabilir ve çocuklarınızı doğurabilirsem, bir daha asla çalışmama gerek kalmayacağını söyledi. Ailem sonsuza dek sizinle bağlantılı olacak ve Brimstone Industries'in geleceğini koruyan kişi olarak bilineceğim ve—"

"Peki, benim çocuğumu doğurduktan sonra ne olacak?" diye araya girdi Lucien. “Damarlarında Ashfall kanı olan bir kuklaya sahip olduktan sonra, baban benimle ne yapmamı söylemişti?”

Lydia yutkundu ve Evelyn'e şöyle bir baktı. "O... o seni serbest bırakmak için dilekçe verecek, belli ki..."

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Lucien. "Çok iyi gidiyordun. Bu yalanı sürdürmek istediğinden emin misin?"

Lydia, gözlerini Evelyn'den ayırarak omuzlarını dikleştirdi. "Pekala. Gerçeği anlatacağım."

"Buyurun." Lucien kibarca başını salladı.

Kendi kendine kurduğu tuzak ne olursa olsun, "Sanırım Marcus Ward ve yönetim kurulunun geri kalanının, kanınızı sentezleyebilecek veya sizden çocuk sahibi olabilecek herkese inanılmaz derecede büyük bir ödül teklif ettiğini zaten biliyorsunuzdur" demekten kendini alamadı.

“Farkındayım.” Gülümsedi. “Ve bu iki şeyden biri gerçekleştiği anda ölümüm kaçınılmaz, değil mi?” Lucien, sanki tüm bunlar onu sıkıyormuş gibi iç çekti.

Lydia, "Kabul etmelisin ki, kendi şirketin için bir tehlikesin," dedi. "Düzgün davranmayı reddediyorsun ve buradan çıkarsan, şirketi yöneten herkesi öldüreceğini açıkça itiraf ettin. Dünyanın en karlı enerji şirketine yönelik en büyük tehditsin."

“Anlıyorum.” Lucien kısıp bir kahkahayla başını salladı. “Yani aslında demek istediğin şu ki, çocuğumu ilk kim doğurursa şirketimi o devralacak?”

Sana vereceğim her türlü çocuk aracılığıyla benim miras hakkımı o mu yönetecek?"

Lydia ellerini yumruk yaptı ama cesurca başını salladı. "Temelde evet."

Lucien, Evelyn'e bakmak için döndü. "Ya sen? Birdenbire beni öldürmekten vazgeçip benimle sevişmeye karar verdiğine inanamıyorum."

Evelyn hafifçe titreyerek ayağa kalktı. "Zaten beni öldüreceksin. Benim ne dediğim ne fark eder ki?"

"Doğru." Lucien başını salladı. "Ama ölmeden önce bana gerçek düşüncelerini söylemek sana iyi gelmez mi?"

Derin bir nefes aldım, kalbim hızla çarpıyordu.

Bana zarar vermiş olsalar bile, oturup izleyemezdim. Sevdığım bu adamın kanlar içinde öldürülmesine şahit olamazdım.

"Lucien..." Öksürdüm, ağzıma bir başka kusmuk dalgası doldu. "Dur artık."

Bana dönüp bakmadı bile. "Peki?" diye sordu sessizce. "Konuşacak mısın, yoksa seni şimdi mi öldüreyim?"

Evelyn'in yüzü bembeyaz oldu. Sanki kaçmak istiyormuş gibi yerinde kıpırdandı ama... nereye? Eğer Lucien onu öldürmeye karar verdiyse, hiçbir yer güvenli değildi.

Aynı sonuca varmış gibi çenesini kaldırdı ve soğuk bir şekilde gülümsedi. "Pekala. Gerçeği mi istiyorsun?" Bütün yüzü şeytani ve çılgın bir ifadeye büründü. "Sana söyleyeceğim. Tam olarak ne hissettiğimi söylemenin iyi geleceği konusunda haklısın."

"Hadi bakalım." Lucien, alaycı bir tonla iç çekti. "Meraktan ölüyorum resmen."

"Siktir git." Kendi ölümünün saatini duymuş gibi ileri doğru yürüyerek tükürdü, "Siktir git, siktir git şirketiniz de. Gerçeği bilmek istiyor musun? Tamam." Deliliğe teslim olurken yanaklarından yaşlar süzüldü. "Hâlâ seni öldürmek istiyorum ama... bunca zamandan sonra ve bizi teker teker avladığınızı izledikten sonra, dünyanın en güçlü adamını yatağa atmanın, sonra da en savunmasız olduğun anda seni öldürmenin nasıl bir his olacağını bilmek konusunda sapıkça bir merakım var. Tüm bu kadınlara yaptığını sana yapmak. Seni ve şirketini yok etmek. Sen kafese kapatılmış bir köpekten başka bir şey değilsin ve kahretsin, seni öldürmek istiyorum."

Lucien derin bir nefes aldı.

Öfkem kabardı.

Bunu söylemeye nasıl cüret eder? Ona nasıl böyle bir şey diye hitap etmeye cüret eder?

“Ve madem dürüst olacağım,” Evelyn’in gözleri Lydia’ya kaydı. “Sana gerçekten ne düşündüğümü de söyleyeyim.”

"Ben mi?" diye kaşlarını çatı Lydia. "Ben ne yaptım ki?"

“Sen bir aptalsın, işte bu.” Evelyn’in maskesi tamamen düştü. “Senden nefret ediyorum. Son haftalarda seni dinlemek işkenceydi. Eğer gerçekten bu herifin çocukları aracılığıyla Brimstone Industries’i yönetebileceğine inanıyorsan, tam bir ahmaksın.”

“Hey!” Lydia, Evelyn’e doğru hışımla yürüdü. “Biz bir takım olduğumuzu sanıyordum—”

“Sus.” Evelyn, Lucien’e döndü ve tıslayarak, “Bütün bunlardan bıktım. Varlığının her şeye ve herkese tehdit oluşturduğu bir dünyada yaşamaktan bıktım. Sen ve içindeki o lanet olası kan, gerçekleşmeyi bekleyen bir kıyamet.” dedi. Acımasız bir kahkaha attı. “Doğduğun anda öldürülmeliydin ve bir gün, biri seni öldürmeyi başardığında, Brimstone Industries de seninle birlikte ölecek. Dünya kutlayacak çünkü artık onu yok edecek kimse olmayacak.”

Lucien’in gözleri onunla buluştuğunda sessizlik çöktü. Ölüm ve beklentiyle sarmalanmış bir halde birbirlerine baktılar.

Siyah saçları ve siyah taytıyla Evelyn bir anda çığlık atarak onun üzerine atıldı.

Hançeri parladı.

Lucien, sanki bıçağın tam isabet etmesi için yalvarır gibi olduğu yerde mihlandı.

Whisper hırlayarak ileri atıldı. Saf kas ve gölgeden oluşan varlığı havada süzülerek Evelyn’i bıçaklamaya yaklaşmadan önce kenara savurdu.

Panter onu yere çarptığında inledi.

Whisper devasa pençelerini onun göğsüne yerleştirdi, üzerinde yükseldi ve vahşi bir kükremeye boğazını parçaladı.

Lydia çığlık atarak kaçtı—

Lucien, panteri kadar hızlı hareket etti.

Yerdeki katliamın üzerinden atlayarak Lydia’nın peşinden koştu ve belinden yakaladı. Sırtı kendi göğsüne yaslanacak şekilde döndürdü, onu sıkıca kucakladı ve mırıldandı, "Buradan çıkınca babana başsağlığı dileyeceğim." Sonra bıçağını boynunda gezdirerek etini ve nefes borusunu kesti ve—

Her yere yoğun kan fişkırımları yağarken bayıldım.

Kırk Yedinci Bölüm

Onu, artık resmen boş olan yatağa yavaşça bıraktım.

Hangi kızın hangi pavyonda kaldığını aklımda tutmuştum ve bu pavyonda artık misafir yoktu.

Rook'un eski evi -kırık mobilyaları ve rahatsız edici cesetleriyle- Marcus'un temizlik ekibi ve kullanışlı krematoryumu tarafından halledilecekti. Ama şimdilik... o burada kalacaktı.

Rook'un uzun saçlarını toplayıp yastığın üzerine koydum ve kızarmış, hafif şişmiş yanağından sarkan saç tellerini kenara ittim. Ona zarar verenleri yeniden diriltmek ve hepsini tekrar öldürmek için ellerimi yumruk yaptım.

Whisper, uzun kuyruğunu sabırsızlıkla sallayarak ileri geri yürüdü. Çenesini şaklattı, burnu donmuş kıpkırmızı bir renkle kaplıydı.

"Susar mısın?" diye tısladım. "Sakinleşemiyorsan defol git."

Yere yüzüstü düştü ve bana öfkeyle baktı.

İnatçı panteri görmezden gelerek, parmaklarımı Rook'un boynundaki kesiğin, kollarındaki morlukların ve bileklerindeki izlerin üzerinde gezdirdim.

Sinirlerim tehlikeli derecede gergindi, kalbim hızla çarpıyordu.

Vitalsync çekirdeğinin alevlerinin arasından geçerek düşmanları öldürmeyi başarmıştım, ama şimdi... Bir başka alev dalgası beni o dayanılmaz uçurumun kenarına doğru ittiğinde inledim.

Rook'un yaptığı için aynısını yapmak için fazla zamanım yoktu.

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle inceldi.

Ne garip bir ikiliydik. İkimiz de baskı altında bilincimizi koruyamıyorduk. İkimiz de durduramadığımız bir acıyla kıvranıyorduk.

En azından yaraları ciddi değildi ve sorumlular ölmüştü.

Yanına oturup hançerimi çıkardım ve kabzasını kavradım.

Çenem kasıldı.

Aptalca davranmışım.

Daha çok zamanım olduğunu sanıyordum. Kaçışımı o kadar uzun zamandır planlıyordum ki, artık gerçeklikten çok bir hayale dönüşmüştü.

Ama... ben artık işimi bitirmiştım.

Ya şimdi ya da asla.

Ve bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum.

Bir yandan, yirmi yıldır bu anı yalvararak bekliyordum. Ama diğer yandan, dış dünyayla ve onunla birlikte gelecek tüm yıkımla yüzleşmeye hazır değildim.

İntikam alma isteğim şiddete dönüşürken parmaklarım bıçağı sıkıca kavradı.

Eğer önümüzdeki birkaç günü atlatabilirim, katliam başlayacak.

Hakkım olanı alırdım.

Her seferinde çığlık atan bir canı kurtarıyoruz—

Bakışlarım Rook'un yüzüne kaydı ve her şey birden söndü.

Bu kahrolası kız.

İntikamımda onun yeri yoktu. Beni etkilememesi gerekiyordu. Balo salonunda diğerleri gibi sinip kalmasına rağmen, bir şekilde diğerlerinden tamamen farklı olmasından beri, uyandırdığı duygularla mücadele ediyordum.

O, diğerlerinden sıyrıldı.

O farklıydı.

Ve sanki zehirlenmiş kalbim, o yanımdayken her seferinde sessizce beni terk ediyordu, ama şimdi... şimdi gözlerim de hainlik etti.

Ona gerçekten, dikkatlice baktığımda nefesim kesildi.

Kabuslarım kadar simsiyah saçları, ışıқта neredeyse parıldayan kusursuz teni. Hayatımda ilk kez, şimdiye kadar hiç önemsemediğim küçük şeyleri fark ettim: yanağının yumuşaklığı, kirpiklerinin kıvrımı, mükemmel pembe dudaklarının hafifçe büzüşmesi.

Önemsiz gibi görünen ama bir şekilde beni büyüleme gücüne sahip küçük şeyler.

Bundan nefret ettim.

Sadece onun öfkemi yatıştırıp beni tehlikeli derecede hassas hale getirebilmesinden nefret ediyordum.

"Uyan," diye emrettim. "İyi olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Kıpırdamadı.

Elimle yanağını okşayarak, onun varlığının verdiği o açıklanamaz rahatlamayı hissederken, ona dokunma isteğime direndim. "Seni yalnız bırakırsam, yarın normal işlevine dönebilecek misin?"

Hiçbir tepki yok.

Whisper dişlerini gıcırdattı.

Ona dokunmaktan parmaklarım yandı.

"Güçlü olmanı istiyorum," diye mırıldandım, avucum onun güzel yüzünden çekilirken. "Tek bir şansım olacak ve bunu mahvetmemelisin."

Hâlâ bir şey yok.

Geri çekildim, içimde öfke kabarıyordu.

Bu kafesi açmanın anahtarı oydu.

Şimdiye kadar onu kullanmak konusunda hiçbir tereddütüm yoktu ama...

Ya hayatta kalmazsa?

Ya yarın ölseydi ve onu kaybetseydim?

Elimdeki hançere şöyle bir baktım.

Yarın başarılı olma şansım tamamen ona bağlıydı.

"Bu senin iyiliğin için... ve benim iyiliğim için." Dişlerimi sıkarak, hançerin ucunu sayısız gümüş yara izinin bulunduğu bileğimin üzerinde gezdirdim.

Ashfall'ın kanı parlak ve kırmızı bir şekilde kabardı, tüm mutsuzluğumun sebebi buydu.

Bıçağı Rook'un baygın bedeninin yanına koydum, bir elimle çenesini kavradım ve kanayan bileğimi ağzına bastırdım.

"Yutursan seni bırakacağım."

Hiçbir şey yapmadı.

Yanaklarından süzülen kızıl kan, solmuştu.

İyileştirmek için zahmet ettiğim tek kişi oydu. Kanımı gönüllü olarak verdiğim tek kişi de oydu.

İşte bu yüzden yarın çok önemliydi.

Şimdi olması gerekiyordu, yoksa çok geç olacaktı.

Whisper yaklaştı ve ikimizi de kokladı.

Kale yerinden kıpırdamadı.

"Bunu kabul etmiyor." Ona baktım. "Onu nasıl ikna edebilirim?"

Panter dudaklarını yaladı.

Kaşlarımı çattım, bileğimi ağzından çekip kendi bileğime bastırdım.
"İyi fikir."

Kendimi toparlayarak, sıcak ve tuzlu bakırdan bir yudum aldım. Kanımı değiştirmek için bana ne yaptılarsa, bende işe yaramamıştı. Ağrı çok şiddetlendiğinde kendi kendime ilaç kullanmayı denemiştim. Marcus'un laboratuvarında gösterdiğini söylediği şeyi yapabileceği umuduyla, dua ederek, itiraf etmek istemediğimden çok daha fazla kendi yaşam enerjimi yutmuştum, ama o kadar şanslı değildim.

Ama onun için...işe yarardı.

Dilimdeki koyu kıvamlı sıvıyı tutarak, onu hareketsiz tutmak için çenesini kavradım ve üzerine eğildim.

Dudaklarımız birleştiğinde kalbime yediğim o yumruğa hazırlıklı değildim.

Öpücük bile değildi, ama yine de kendimi tutma gücümü tırmaladı ve hırpaladı.

Üzerine doğru kaydım ve dudaklarımı onun dudakları arasına aldım. Hareket etme ihtimaline karşı parmaklarımı çenesinin etrafına sıkıca kavradım.

Ağzımdaki kanı ona aktarırken dudakları soğuk, tatlı ve yumuşaktı.

Sessizce inledi.

Zayıf bir şekilde çırpındı.

Onu bırakmadım ya da öpüşmeyi kesmedim, bekledim...

Boğazı çalışıyordu.

Yutkundu.

Ağzından zar zor duyulabilen küçük bir ses çıktı, ama bu ses alev alev yanan göğsümü bıçakladı.

Başımı yana eğerek bileğimi tekrar ağzıma götürdüm. Kesik yer acıyıp sızlarken bir yudum daha emdim. Sıcak sıvı birikti, boğazımdan aşağı süzülmele tehdit ediyordu.

Tekrar eğilerek ağzımı onun ağzına kapattım ve ikinci dozu diline zorla verdim.

Omurgası hafifçe kavislendi, benim onu hapsedme girişimime karşı koymaya çalıştı.

Dudaklarımızın birleştiği yerde enerji kıvılcımları çaktı. Nabızı parmak uçlarıma değdi. Bacaklarımın arasında ağır ve aç bir sıcaklık toplandı, hayati enerji merkezinden daha sıcak bir şekilde yanıyordu.

Ona kanımı ne kadar uzun süre verirsem, öz kontrolümü o kadar çok korumaya çalıştım.

Daha fazlasını istedim.

Daha fazlasına ihtiyaç vardı.

Homurdanarak uzaklaştım.

Dudakları kıpkırmızıya bulaşmıştı, yanağındaki kan izleri onu benim olduğumu işaretliyordu. Başparmağımla alt dudağını okşadım. Özümün onda olduğunu görmek—yaşam gücümün onun içinde olduğunu bilmek...

Kendimi durduramadım.

Elim, içgüdüsel bir dürtüyle ağzından boğazına kaydı. Şehvet, ömür boyu süren inkârımı paramparça ederek içimde kükredi.

Parmaklarım titreyerek onun nabzında oyalandı, sonra da sıcaklığın izini takip ederek aşağı doğru ilerledi.

Kan lekeli dudağımı ısırdım ve her çarpıştığımızda bana bastırıldığını hissettiğim o bölgesini avuçlarımın arasına aldım.

Hazırlıklı değildim.

Hiç beklemiyordum—

Ham, vahşi bir çaresizlik parmaklarımı sıkmaya zorladı.

Eğilip üzerine doğru eğildim ve ağzımdan bir homurtu çıktı.

Göğsünün ağırlığı. Teninin yumuşaklığı. Sıcaklığı, şekli ve bağımlılığı

Ona dokunmak beni tamamen mahvetti.

Ona ihtiyacım vardı.

Çıplak ve yayılmış halde—

Ayağa fırladım ve sendeleyerek uzaklaştım.

Vitalsync çekirdeği kırmızı renkte yanıp sönerken elim yumruk oldu.

İnlerken içimden bir ateş demeti geçti.

Ne yapıyordum ben?

Bana ne yapıyordu böyle?

Gitmem gerekiyordu.

Şu anda.

Dışarıdaki taş köprüde ayak sesleri duyuldu.

Whisper, istenmeyen ziyaretçiye doğru dönerek patilerine yapıştı.

Küçük nehri geçerken kızın fare rengi kahverengi saçlarının bir anlık parıltısını yakaladım.

Adını bilmiyordum ama Rook'la yeterince vakit geçirdiğini ve arkadaş olduklarını biliyordum. Diğerleri gibi beni yatağa atmaya ya da öldürmeye

çalışmıyordu. Rook gibiydi: bana verilen bir başka şans oyunu, eğitilmiş fahişelerden daha çok ilgimi çekebilecek bir sivilin şansını denemek için verilmiş bir fırsattı.

“Gidiyoruz.” Bıçağımı kaparak arka cama doğru ilerledim.

Panter itaatkâr bir şekilde onu takip etti, ancak hâlâ baygın olan Rook'a baktığında bıyıkları kabardı.

Hâlâ ne yaptıklarını ve son derece insani olan kanımın neden son derece insani olmayan bir şey yaptığını bilmiyordum. Acıyı dindirebilmesinin veya iyileştirebilmesinin hiçbir açıklaması yoktu ama... ilk defa minnettar hissediyordum.

Uyandığında iyi olacaktı.

İhtiyacım olan şeyleri yapabilmek için güçlü olurdu.

"Gel," diye emrettim, pencereden dışarı tırmanıp onun için açık tutarak. İri cüssesinin yumuşak sesi altındaki orkideleri ezdi.

Rook'un yanında kaldığım süre boyunca dinmiş olan kanımdaki alevler tüm şiddetiyle geri döndü. Terler sırtımdan aşağı aktı. "O kız ona bakabilir, ben bakamam."

Hızlı adımlarla yürümeye başlayınca, kemiklerimdeki korlar alev aldı.

Her nefes alışımında, ciğerlerimdeki kül beni boğuyordu—

"Ghh." Erimiş işkencenin bir başka dozu beni bayıltma tehdidi oluştururken iki büklüm oldum.

Rook'a geri dönme isteğine karşı koyarak yumruğumu karnıma bastırdım. Bilincimi kaybetmiş olsam bile, acımı dindirme gücüne sahip gibiydi.

Ama ona tekrar dokunmayacağımdan emin değildim.

Bana yaptıklarından sonra kendimi bile tanıyamadım.

Dişlerimi sıkarak, sendeledim ve paramı biriktirdiğim yere doğru ilerledim.

Kalp atışımı sakın tuttuğum sürece yapabilirdim—

AĞRI.

Göğsümü bembeyaz bir ateş sardı, neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Whisper, alçak ve huzursuz bir şekilde inleyerek, tüm gücünü bana bastırdı.

"Yapma," diye hırıltılı bir sesle karşılık verdim. "İyiyim."

Bana inanmadı, yanımdan hiç ayrılmadı; bu kadar kötüleştiğimde yapmaya alıştığı şeyi yapmaya devam etti.

"Sana göre bu kadar mı güçsüzüm?" Gülmeye çalıştım—

Sonraki dalga beni tamamen altüst etti.

Gözlerim daraldı, kenarlarında lekeler belirdi. Kendimi onun kadifemsi omzuna yasladım, parmaklarımı güçlü kaslarına sapladım.

Whisper yürümeye başladı, kürek kemikleri elimin altında dalgalanıyordu. Ben de onunla birlikte hareket ettim, ağırlığımın çoğunu ona vererek onu bir baston gibi kullandım.

Yanıp kavrulmuş kalbimin üzerine diğer elimi bastırdığımda, dünya yana doğru eğildi—

Whisper tekrar tısladı ve beni evime doğru yarı itti.

Onu itip uzaklaştırmak, biraz olsun onurumu korumak istedim ama yer yine sarsıldı ve tartışmayı kaybettim.

"Ahmak hayvan," diye mırıldandım.

Şiddetli bir şekilde hapşırды ve bana acınası varlığım hakkında ne düşündüğünü açıkça söyledi.

Yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde başımı öne eğdim. "Beni eve götürün yeter. Sonra istediğiniz kadar sevinebilirsiniz."

Uyuyakalmayı ancak yatağıma yüzüstü düşüp bayılacak kadar başardım.

Kırk Sekizinci Bölüm

HER YERE KAN SAÇILIYOR.

Bir panterin hırıltısı. Bir çığlık—

Gözlerim faltaşı gibi açıldı, olan bitenin tekrarını izlemeyi bıraktım.

“Aman Tanrım, sonunda uyandın!” Laura’nın güzel, hafif çilli yüzü görüş alanımı doldurdu. “Uzun zamandır baygındın. Bak.” Pencerelelerden içeri dolan gece ışığını işaret etti. “Karanlık.” Ayağa fırlayarak ellerini ovuşturdu. “Aç mısın? Sana bir şeyler hazırlayabilirim—”

“Bekle.” Baş dönmesinin yarattığı hafif sersemliğe lanet ederek doğrulup oturdum ve elini tuttum. Odanın etrafına titreyen fenerlerden altın sarısı bir ışık yayılıyordu, düzen tanıdıktı, yatak benimki gibi yumuşaktı, mobilyalar neredeyse aynıydı ve yine de... benim değildi.

“Neredeyim... neredeyim?”

Laura donakaldı, dokunduğum yere baktı. Yavaşça tekrar yatağa oturdu ve koluma hafifçe vurdu. "Burası Evelyn'in köşkü."

"Ne?" Battaniyelerin arasında kıpırdanarak kalkmaya çalıştım.

Whisper'ın Evelyn'in boğazını parçaladığı anılar gözlerimi kapattı.

"Buraya nasıl geldim?"

“Lucien Ashfall seni getirdi.” Elini elimden çekti ve kucağında yumruk yaptı. “Seni taşıdığını gördüm. Hareket etmiyordun ve düşündüm ki... sana zarar vermiş olabilir.” Yüzünü buruşturdu. “Onunla yüzleşemedim, bu yüzden nasıl yardım edebileceğimi anlamak için senin evine gittim ve... neredeyse halının üzerine kusacaktım.” Yutkundu. “Evelyn ve Lydia... şey.” Başını salladı. “Şimdilik burada kalmak daha iyi diyelim.”

Bıçakla kesme.

Kan fişkırması—

İrkilerek karşılık verdim. "Onları gördün mü?"

Gözlerime baktı ve sertçe başını salladı. "Ne oldu böyle?"

Onlarla mücadele ederken ellerimde oluşan kesiklere baktım.

Başparmağım ile bileklerimdeki Lydia'nın tırnak izlerinin üzerinden geçtim. Kollarımı kastım ve Evelyn'in verdiği morluklara bastırdım... ve pek bir şey hissetmedim.

Onların istismarı yüzünden acı çekmem gerekirdi.

Eğer bir şey olmazsa, kaskatı kesilmiş, şişmiş ve berbat bir halde olurum.

Lucien.

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirince, ağzımı topraksı bakır tadı doldurdu.

Tekrar.

Bana yine kendi kanını içirmişti.

Ve...işe yaradı.

Tekrar.

Ama nasıl?

"Rook...?" Laura daha da yaklaştı. "Rook...iyi misin?"

"Ne?" Başımı salladım. "Evet, tabii ki. İyiyim. Neden iyi olmayayım ki?"

Neden onun kanıyla tedavi edildiğim için suçluluk duydum? Neden Lucien'in tüm sırlarını saklama ihtiyacıyla kaskatı kesildim?

Bana inanmış gibi görünmüyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra mırıldandı, "Lucien Evelyn'i öldürdüğüne göre, onu öldürmek için burada olduklarını iddia eden tüm kızları da ortadan kaldırdı." Battaniyeyle oynadı. "Geriye kalan tek kızlar, onunla birlikte olmak isteyenler ya da bizim gibi üç hata yapanlar."

Onun korkusu bana düşünecek başka bir şey verdi.

"Merak etmeyin, bize zarar vermeyecek," dedim ses tonumda büyük bir inançla. "Diğerlerini öldürdüğüne göre, artık sıra sizde değil."

"Ama nasıl emin olabilirsin?" diye ürperdi. "Senin evinden ayrılırken oldukça memnun görünüyordu. İşinin yarısına gelmişken neden şimdi dursun ki?"

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım, baş ağrımın bile neredeyse hissedilmeyecek kadar hafiflemiş olmasına şaşırdım. "Eminim çünkü sırf kan dökmek için kana susamış değil." Nereye gittiğini merak ederek kapıya baktım.

Neden beni uyandıran o olmamıştı?

Acıyı yalnız başına mı çekiyordu?

Onu bulmalıyım.

Laura gözlerini benden ayırmadı, sesi biraz tizdi. "Bunu sanki ona güveniyormuşsun gibi söylüyorsun."

"Evet," dedim sansürlemeye fırsat bulamadan, yalan uydurmaya fırsat vermeden. "Yani... görüldüğü gibi biri değil hiç."

"Böylece."

Onun meraklı ses tonu karşısında irkildim. "Bunun anlamı ne?"

Kadın kaskatı kesildi ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Laura?" Kaşlarımı çattım. "Sorun ne? Ne gördün?"

Bana söylemekten kaçınmaya çalışır gibi alt dudağını ısırdı.

"Lucien mi?" Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Yaralandı mı? Ona ne olduğunu biliyor musun—?"

"Eğer zarar görmediyse, görmeyi hak ediyor." Çenesi gökyüzüne doğru kalktı. "Bilinçsiz kadınlarla başı dertte olan erkeklere ne olduğunu seve seve öğreteceğim. Bir kızın içeceğine ilaç katıp tecavüz eden bir pislikten farksız o—"

"Vay canına, ne?" Elini tuttum. "Ne demek istiyorsun?"

Dokunduğum yere baktı. İtiraf gerçekten canını yakmış gibi titredi, sonra da omuzlarını düşürdü. "Onu gördüm." Bakışları benimkilerle buluştu, hafif bir panik vardı. "Seni öperken gördüm. Baygındın Rook, ama seni öptü. O... o—" Bakışları açık mavi pijamalarım ve altındaki göğüslerime indi. "Sana dokundu."

Bütün vücudumda tüyler diken diken oldu.

Ve doğru sebeplerden dolayı değil.

Benden faydalandığı için değil, çünkü...

Sonunda pes etmişti.

Aramızdaki çekime bunca zamandır direndikten sonra, sonunda dayanamayıp pes etmek için benim komaya girmemi beklemişti.

Böyle bir şeyi hangi adam yaptı?

Neden benim kendime gelip bundan zevk alabilecek duruma gelmemi ya da en azından karşılık verebilecek duruma gelmemi beklemedi?

Avucumun topuğunu sol göğsüme, tam kalbimin üzerine sürdüm.

Bana burada mı dokunmuştu?

Hoşuna gitti mi acaba?

"Sen..." Kaşlarını çattı. "Bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyorsun."

Yutkundum, yanaklarım kızardı ve elimi indirdim.

Bir cevap bulmakta zorlandım ama o benden önce davrandı. "Ona karşı hislerin var."

Şakaklarımda hafif bir sızı hissettim, nefesimi tuttum. "Ah, evet, duygular varmış."

Derin bir iç çekti. "Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Hayır." diye güldüm.

İstemsizce gülümsedi.

Konuşmadan önce mırıldandı: "Şey, ona karşı hislerin ne olursa olsun, onun sana karşı kesinlikle hisleri var. Sana nasıl baktığını görmeliydin. Seni nasıl öptüğünü. Sanki azgın bir Prens Charming gibi, Uyuyan Güzel'i 'kılıcıyla' dürterek uyandırmaya niyetliymiş gibi, kıyafetlerini yırtıp atmaya saniyeler kala gibiydi. Ve kılıç derken, penisini kastediyorum."

Burun kıvırdım. "Bu gerçekten de çarpıcı bir tablo çiziyor."

Böyle bir fotoğraf bana çok fazla baş belası olurdu.

Başını geriye doğru eğerek inledi. "Aman Tanrım, mahvoldun. Bilincini kaybetmişken onun seninle sapıkça şeyler yaptığını düşünerek gözlerin doldu. Bu normal değil. Ayrıca senin çadırında iki kızı öldürmesi de normal değil."

Kalbim aptalca bir şekilde tekledi.

Gerçek sessizce ağzımdan döküldü: "Beni öldüreceklerdi. Lucien tam zamanında yetişti."

"Ah..." Omuzlarını düşürdü. "Yani demek istediğin, o sana delicesine aşık ve biz diğerleri artık eve gidebiliriz, öyle mi?"

Neredeyse hüzünlü bir şekilde gülümsedim. "Ah, harika olmaz mıydı?"

"Sana aşık olma kısmı mı, yoksa eve dönebilme kısmı mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, cevap vermemek için kendimi zor tuttum ama yine de tek bir kelime ağzımdan döküldü: "İkisi de."

Tanrım, bu nasıl oldu?

Hoşlandığım kişi nasıl bu hale geldi?

Bu durum beni kabul edilemez olanı kabullenmeye zorladı çünkü birincisi, rahatsızlık seviyem önemli ölçüde azaldı; bu da bir şekilde, Lucien'in kanının hepimizden farklı olduğunu bir kez daha kanıtladı.

İkincisi, benim için geldi, beni korudu, benim için öldürdü...

Ve üçüncüsü... gerçek duyguları ne olursa olsun, ben ona karşı kesinlikle yoğun duygular besliyordum ve tüm bunların nasıl sonuçlanacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Çatıda durdum, yıldızlara öfkeyle baktım.

Özgürlük.

Yirmi yıldır bunu istiyordum, ama şimdi eşiğinde dururken hayatta kalıp kalamayacağımdan emin değildim.

Aşağıda, Rook'u bıraktığım pavilyondaki ışıklar söndü ve sonunda uykuya daldığı anlaşıldı. Avlusundan simsiyah bir çizgi geldi, gecenin büyük bir bölümünü yanında geçirdikten sonra bana geri döndü.

Ağrılarım dindiği anda buraya gelmiştim.

Onu uzaktan takip etmiştim; arkadaşının gidişini izlemiş, Whisper'ın ziyaretini görmüş ve ben karanlıkta yalnız kalmıştım.

Uyuyor ve yarına hazırlanıyor olmam gerekirdi ama... Onu düşünmeden duramadım.

Elimde tuttuğum göğsünün hissini, başka hiçbir şeye benzemeyen o nefis dolgunluğu tekrar tekrar zihnimde canlandırabiliyordum.

Canım acıyor.

Ama bu sefer suç onundu, vitalsync çekirdeğinin değil.

Bütün duvarlarımı aşan, şiddetle bastırılmış dürtüler yüzünden, tırabzana tutunmadan ayakta durmakta bile zorlanıyordum.

Ergenliğe girdiğimden beri, cinselliğime dair her türlü kıvılcımı bastırmıştım. Vücudumun bir rahatlamaya ihtiyacı olduğunu açıkça belli etmesine rağmen, kendime dokunmayı reddetmiştim. Marcus'un tabletime yüklediği pornografik filmleri asla izlemedim. Hatta kitaplardaki erotik sahneleri bile şöyle bir gözden geçirdim; kendimi teslim olup hata yapma şansına bile izin vermedim.

Bu ihtiyaçlarımı ne kadar uzun süre bastırırsam, onlara sahip değilmişim gibi davranmak o kadar kolaylaştı.

Bana verdikleri kızlardan hiçbiri ilgimi çekmedi.

Onlardan hiçbirini çekici bulmamıştım.

O gelene kadar.

O, içimde bir şeyin çatlamasına neden olmuştu ve içinden bir canavar çıkmıştı.

Onun izni olmadan ona dokunduğum için suçluluk duymalıyım.

Ben yapmadım.

Kanımla onu ptuğum için iğrenmeliydim.

Ben değildim.

Acıkmıştım.

Başlamadığım bir şeyi bitirmek için çılgınca bir arzu. Sahip olduğum tek kontrolu bırakıp sonunda biriyle birlikte olmak.

Bu yuğden tüm bunlarla resmen işim bitmişti.

Yarın her şey sona erecekti.

Artık lm, acı veya kan yok.

Özgür olurdum—

Arkamdan kapı gıcırtyla açıldı. Avcı pençelerinin yumuşak sesleri duyuldu.

Boğazıma takılan dayanılmaz bir özlemle, "Sonunda geri döndün, hain!" diye mırıldandım.

Zarif panter yanıma geldi ve homurdandı.

Ay ışığının gözlerine vurduğu altın rengi gözlerine bakarak, vücudumun aldığı karmakarışık görüntüyü görmezden gelmeye ve dik durmaya çalıştım. "Beni bırakıp yeni arkadaşınla takılmaya mı gittin, ha?"

Kıskançlık duygusu.

Kahretsin, kıskandım.

Bir kediye ait.

Çünkü ben onunla birlikte olamadığım zamanlarda o onunla birlikte olabilişti.

En yakın arkadaşıma bile sinirlerim bozulmuyordu.

Ses tonumdan rahatsız olmuş gibi başını yana eğdi, dişlerinin uçları göründü.

Aşağıdaki alevler içindeki dünyaya geri dönerek, meşalelerin ve mangalların arasından baktım ve keşke duvarların ardını grebilsem ve Rook'un uyuduğunu izleyebilsem diye düşündüm.

Whisper iki ayağı üzerinde doğruldu, pençelerini korkuluğa sapladı. Bıyıkları, sanki onu rüzgârda koklamış gibi kabardı, gözlerindeki keskin özlem içimi burdu.

Bu özlemi tanıdım.

Bu durum beni de felç etti.

İşte onun yüzünden ortaya çıkan bir başka duygu daha.

İçim giderek daralıyordu ve daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

Ama tüm bu fanteziler ve tüm bu ihtiyaçlar yarın acı bir şekilde sona erebilir, çünkü onu muhtemelen asla affetmeyeceği bir şey yapmaya zorlamak üzereydim.

Ve her şey bittiğinde, muhtemelen benimle hiçbir ilgisi olmasını istemezdi.

Ama bu bile beni durduramadı.

Şimdi değil.

Hayatımı bitirmeye bu kadar yakınken hayır.

Elliinci Bölüm

“LUCIEN?” Kapısının etrafından yavaşça ilerleyerek, neredeyse hiç dışarı çıkmadığı geniş odasına girdim. “Lucien?” Her zamanki yerlerine göz gezdirirken, ondan hiçbir iz yoktu. Pencere kenarında, avluda, şöminenin yanındaki kanatlı koltukta yoktu—

"Geç kaldın."

“Tanrım, bunu yapmayı bırak!” Koltuktan fırlayınca geriye doğru sıçradım. Hızla atan kalbime elimi bastırarak kaşlarımı çattım. “Bundan sonra bana mutlaka haber vermen gerekecek.”

“Neden yapayım ki? Seni korkutmak bu kadar kolayken?” Oturduğu yerden bacaklarını yere doğru sallayarak ayağa kalktı ve bana doğru sinsice yaklaştı. “Seni tepki vermeye zorlama gücüne sahip olmaktan hoşlanıyorum.”

Hareketsiz kaldım.

Söyleyiş biçiminden, beni korkutmaktan bahsetmediğine dair bir ipucu aldım.

Vücudum birden canlanırken ağzım kurudu.

Dün gece onu rüyamda gördüm.

Uyanık olduğum sırada bana dokunması. Ve ben de ona karşılık dokundum—

"Yine bana bakıyorsun," diye sertçe söyledi.

"Öyleyim." Başımı salladım ve açıkça doyasıya içtim.

Siyah pantolon, siyah gömlek, ama bugün siyah palto yoktu. Kalın siyah saçları asi bir şekilde alına dökülüyordu, elmacık kemikleri sanki yeterince yemek yememiş ya da acıdan kıvranıyormuş gibi belirgindi.

Gümüş disk, gömleğinin açık yakasından parıldayarak onu hem tehlikeli hem de kapana kısılmış, tasmayla bağlanmış ve bu yüzden vahşi biri gibi gösteriyordu.

Kimsenin bu kadar güzel olma hakkı yoktu. Kimse sadece varlığıyla tüm ruhumu etkilememeliydi.

"İşin bittiyse," diye mırıldandı, "önünde yoğun bir gün var."

"Evet?"

Başını salladı.

"Biliyorsun... beni bu kadar çok çalıştırmak beni hasta edebilir." Ona olan hayranlığımı dizginlemek için elimden geleni yaptım. "O zaman sen nerede olacaksın? Benim sana bakmam yerine sen bana bakmak zorunda kalacaksın."

"Sana göz kulak olmamı mı istiyorsun?"

Bu düşünceyi ne kadar rahatsız edici bulduğunu görünce tüylerim diken diken oldu. "Sakin ol. Senden benim sorumluluğumu üstlenmeni istemiyorum."

"Senden sorumluyum." Kaşlarını çattı ve öne eğildi. "Kültürümüzde bunun ne kadar yüklü bir ifade olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır." Yutkundum. "Ne anlama geliyor?"

Hafifçe sırtıttı. "Benden senin sorumluluğunu üstlenmemi istemen, kendini bana ömür boyu sunmak kadar açık bir şey."

"Öyle mi?"

"Bu, 'Seni diğer herkes için mahvettim ve ben seni sahiplenmedikçe hayatta kalamazsın' diyen açık ve duygusal bir yalvarış."

"Ama..." Baş ağrım, kanının mucizevi özelliklerini aşarak zonklamaya başladı. "Senden benim sorumluluğumu üstlenmeni istemedim."

"Yazık." Nefesini verdi. "Evet diyebilirdim."

Halının üzerine neredeyse bayılacaktım. "Bekle. Bunu gerçekten yapar mıydın?"

Konuşmanın nereye vardığını yeni fark etmiş gibi irkildi. Geriye doğru adım atıp boğazını temizlerken gözleri donuklaştı. "Bunun için vaktim yok. Şunları yapmamız gerekiyor..."

"Bu arada teşekkür ederim." Sözü nü kestim, bu anın büyüünün kaybolmasına izin vermek istemiyordum. "Dün beni kurtardığınız için teşekkür ederim. Acımı dindirdiğiniz için teşekkür ederim. Ve sonrasını görmek zorunda kalmamam için beni farklı bir pavyona yerleştirdiğiniz için teşekkür ederim."

Minnettarlığım karşısında rahatsız olmuş gibi çenesi kasıldı. "Rica ederim." Bakışları dudaklarımda bir an durduktan sonra, dudaklarımı, boynumu ve sonunda göğüslerimi inceledi.

Alevler beni sardı, bacaklarımdan arasından ok gibi saplandı.

Tanrım, bunu nasıl başardı?

Dünyada beni tek bir bakışıyla etkileyebilen tek erkek o nasıl olmuştu?

Hafifçe titreyerek elim, onun baktığı yere, kalbimin üzerindeki şişliğe gitti. "Beni iyileştirirken... başka bir şey yaptın mı?"

Donakaldı.

Sanki ona vurmuşum gibi vücudundaki her kas kasıldı. "Affedersiniz?"

Boğazındaki tendonlar, suçluluk ve inkâr duygusundan boğuluyormuş gibi belirginleşmişti. Çenesi kasılıyor, itiraf etmeyi reddediyordu.

Aramızdaki hava alev alev yanıyordu.

Laura'nın gördüklerini ona anlatmak istedim. Ona beni öptüğünü, okşadığını... isterse tekrar yapabileceğini bildiğimi söylersem tepkisini görmek istedim.

Fakat benim can sıkıcı durumum, kanının uyuşturucu etkisini aşarak yavaş yavaş bir migrene dönüştü.

Hava hâlâ dumanlı ve dumanlıydı, dayanılmaz bir gerginlik hakimdi.

"Bilinçsizdin." Geriye doğru sendeleyerek, titrek bir nefes aldı. "Sana yardım ettim, hepsi bu." Saç çizgisinde ter damlaları parıldıyordu. "Ben yapmadım—"

Hafif bir bip sesi.

Kırmızı bir parıltı.

Sadece bir şey hissettiği için vücudu korkunç bir cezayı devreye sokarken göğsünü tuttu. Eli kalbinin üzerine düştü, metal parçayı tırmaladı.

İleri atıldım—

Diğer elini de savurarak, Whisper gibi hırladı. "Benden uzak dur. Yakınımda olamam—" Acı vücudunda yayılırken tıslayarak sözünü kesti ve koltuğun arkasına çarptı.

Onu tamamen görmezden gelerek aramızdaki mesafeyi kapattım ve avucumu o iğrenç cihazın üzerindeki avucunun üzerine koydum. "Sorun yok. Buradayım. Seni koruyorum."

Donakaldı.

Gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Bana bakış şekli—sanki beni öldürmek ve aynı anda öpmek istiyormuş gibi. Dişlerinin gıcırdatması ve göğsünün elimin altında inip kalkması.

Bir an için dünya çok, çok küçük geldi.
Sadece o ve ben, başka hiçbir şey yok.
Ama sonra elini benimkinin altından çekti ve beni geriye doğru itti.
İçimde bir şeyler burkuldu ama ona karşı koymadım.
Boğazını temizlediğinde garip hisler dağıldı. "Kendimi daha iyi hissediyorum."

Ona dokunmamdan mı yoksa nabzının benimkinden çok daha hızlı sakinleşmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordum ama strese duyarlı sistemimden zaten çok fazla şey istemiştim.

Başım biraz döndü.

Pencerelerden sızan cılız güneş ışığı, çenesindeki hafif bir yara izinde parılıyordu. Dik durmaya çalışarak, o yara izine tutundum.

"Bu yara izini nasıl aldın?"

Kaşları birden yukarı kalktı. "Ne?"

Yüzüm kızardı ve bakışlarımı kaçırdım. "Özür dilerim, ben... sizi incelemiyordum. Sadece... biraz dengesiz hissediyorum ve dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum."

Uzun süre kıpırdamadı, sonra boğazını temizleyip parmağını gümüş rengi çizginin üzerinde gezdirdi. "Sanırım bu, vitalsync çekirdeğinin beni ilk kez bayılttığı anlardan biriydi. Yere düşerken bir masaya çarptım."

Bana geçmişinden küçük bir parça vermiş olması kalbimi sıkıştırdı. "Seni iyileştirmek için orada kimse var mıydı?"

"Ne düşünüyorsun?"

Bence inanılmaz derecede yalnız, trajik ve korkunç bir hayat yaşamıştı ve ellerindeki tüm kana rağmen onu yargılayamadım.

"Kaç yaşındaydın?"

"Kimin umurunda?" Omuz silkti ve yürümeye başladı. Onun istekliliğinin sona erdiğini kabul ettim, ama sessizce ekledi, "On, on bir? Önemli değil. Gel. Zaten yeterince zaman kaybettik."

Hem o küçük çocuk halini hem de dönüştüğü vahşi adamı düşünerek onu takip ettim.

"Bugün neyi temizlememi istersiniz?"

"Temizlik yapmıyorsun."

"Değil miyim?"

Cevap vermedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Sorularımı bir kenara bırakıp gittim, artık onun emirlerini yerine getirmek için oldukça iyi eğitilmiştim.

Beni yatak odasına götürüp bana dönene kadar konuşmadı. "Başka bir dersin vakti geldi."

Midem alt üst oldu. "Ne dersi?"

Kollarını kavuşturarak beni görmezden geldi. "Sana verdiğim bıçağı getirdin mi?"

Şakaklarımda daha şiddetli bir ağrı zonkladı. "Hayır."

"Nerede?"

"Eskiden yaşadığım köşkün içinde—" Sözümü kestim. "Eskiden yaşadığım köşte."

"Ah." Başını salladı, ikimiz de cesetleri ve kanı hatırladık.

Bana gidip onu almamı söyleyeceğini, cesetlerin üzerinden atlayıp kullanmaya hiç niyetim olmayan bir hançeri geri getirmemi isteyeceğini bekliyordum, ama o sadece elini belinin arkasına uzattı ve dün öldürmek için kullandığı bıçağı çıkardı.

Kulaklarımda beyaz gürültü uğultusu vardı.

Avucunun içinde düz bir şekilde tutarak bana uzattı. "Al."

Bunun yerine geri çekildim. "İyiyim. Teşekkürler."

Yavaşça ve hayal kırıklığıyla nefes verdi. "Al dedim."

"Neden?"

"Çünkü ben sana öyle söyledim."

"Ama..." Kaygım artarken yutkundum. "Bana birine vurmak için en iyi yerlerin neresi olduğunu zaten gösterdin. Bu yeterli."

Eli hafifçe titreyerek hançeri uzattı. "Bir kere yetmez. Bana itaat edip pratik yaptığından şüpheliyim... şu anda pratik yapıyorsun."

"Ancak-"

İleri atıldı, bileğimi yakaladı ve tahta kabzayı avucuma sertçe yerleştirdi. Büyük, sıcak eli elimi kavradı, parmaklarımı sıkıca sardı ve bırakmadı.

Onun yakınlığı, sertliği; havayı kıvılcımlarla dolduruyor, kanı kaynatıyordu.

Üşüdüm, tepkimi gizleyemedim.

Evelyn'in gardırobundan ödünç aldığım siyah elbisenin altından sesi kayıp giderken, "Titremeyi bırak," diye homurdandı.

Tüylerim diken diken oldu çünkü anlaşılan delirmiştım ve artık kontrol edemediğim bir ihtiyaçla enfekte olmuştum.

Kurtulmaya çalışırken zoraki bir kahkaha attım. "Anladım. Anladım. Bıçak tutmayı biliyorum."

Beni daha sıkı tutarken çenesi kasıldı.

Aptalca bir şey yapmadan önce beni bırakmasını umarak nefesimi tuttum.

Hafif bir iniltiyle, ben tepki veremedi hareket etti.

Diğer eli kalça kemiğime indi, beni döndürdü ve geriye doğru çekti, böylece omurgam onun ön tarafına çarptı. Bu dönüş dünyayı dengesizleştirdi; bedeni benimkini bir tuğla duvar kadar sağlam bir şekilde dengeledi.

Lydia bir anda aklıma geldi.

Dün onu işte böyle yakalamıştı. Onu öldürürken de böyle tutmuştu.

“B-Bekle—” Kolu belime dolanıp beni daha da sertçe kendine doğru çekerken, onun her santimini hissetmemi sağlarken, kollarının arasında gerindim. Her güçlü, erkeksi, kaya gibi sert santimini.

Tamamen hareketsiz kaldım.

O... etkilendi.

Benimle aynı.

Bu çılgınlıkta yalnız değildim.

İhtiyaç denizinde yalnız başına boğulmuyordu.

Göğsü sırtıma sürtündü, burnu saçlarıma değdi ve kalçaları... belimin alt kısmına doğru kıpırdadı, bana açıkça hissedilen bir cinsel uyarılma hissi verdi.

Kalbim çılgına döndü.

Kalp atışlarım, hassas sistemimi sinirlilik, ihtiyaç ve acıyla doldurdu.

Koşmam gerekiyordu.

Yıkılmadan ya da muhtemelen ölümümü getirecek bir şey yapmadan önce ondan çok, çok uzaklaşmalıydım.

Kalçaları tekrar sallanırken eli bıçağı kavradı, kolu belimden aşağı kayarak karnımın dibinde kilitlendi ve beni kaskatı kesti. Parmakları kalça kemiğimin üzerine yayıldı, beni bırakma düşüncesine katlanamıyormuş gibi sıkıştırdı.

Burnu, gevşek saçlarımı yana itip boynuma değerken, ağızımdan hafif bir inilti çıktı.

Beni daha da sıkıca kendine çekerken, pazı kası göğsümün yanına iyice yaslandı, bizi birbirimize kenetledi. Bu yakınlık nefesimi kesti. Tenime değen nefesi yıpranmış ve sığdı.

Whisper aniden kapıdan içeri girince dizlerim titredi. Panter, ikimize birden yapışmış halde, kulaklarını geriye doğru yatırarak donakaldı. İleri

doğru sinsice ilerleyerek bizi kokladı, salgıladığımız feromonlara hapşırıldı, sonra Lucien'in yatağına doğru yürüdü ve kendini oraya bıraktı.

Onun gelişi, büyüyü biraz olsun bozdu ve ben de zar zor bir ses çıkarabildim. "N-Ne yapıyorsun?"

Lucien'in parmakları benimkileri daha sıkı kavradı ve bıçağın kabzası avucumu morarttı.

"Size değerli hayat dersleri veriyorum," diye hırıltılı ve boğuk bir sesle söyledi.

Cinsel zevkler üzerine dersler mi?

Evet, lütfen.

Zihnimde, beni duvara yaslayıp döndürdüğü, kalçasını sırtım yerine önüme bastırdığı, beni yukarı kaldırıp bacaklarımı etrafına dolamamı ve o etkileyici...

"Sana geçen gün de söylemiştim," diye inledi, sesi kulağıma boğuk ve samimi bir şekilde fısıldadı. "Birini öldürecekse... boğaz en kolay ve en kesin yoldur." Ağzı kulağımın kenarına değdi ve omurgamdan aşağıya doğru elektrik çarpması gibi bir his gönderdi.

Bıçağı ve elimi yönlendirerek ucunu gırtlığıma bastırdı.

Konuyu düşününce, inanılmaz derecede tahrik oldum ve ürperdim.

"Çok fazla güce ihtiyacın yok. Onları doğrudan öldürmeyi başaramasan bile, kan kaybından ölmelerine yetecek kadar hasar verebilirsin." Vücudu benimkinin üzerine kıvrıldı, kalçaları tekrar sırtıma bastırdı.

Nefes alışındaki ani kesiklik, dudaklarının kulağıma değmesine neden oldu. Kokusu temiz ve keskin, hafif narenciye ve o kalıcı metal kokusu.

Beni etkilememesi gereken bir tarif, içimi imkansız bir özlemle doldurdu.

Elimi ve hançeri boğazımın çukuruna, sol göğsümün şişkinliğini takip ederek aşağıya doğru yönlendirirken sesi kalınlaştı.

Uç kısmı elbisemin kumaşına değdi ama delmedi. Nefesimin hızla iniş çıkışlarını takip eden en yumuşak, en yaramaz öpücüğü vermekten başka bir şey yapmadı.

Vücudum ısındı. Başım döndü. Her yerim ağrıdı.

Kısmen korku, kısmen acı, kısmen de beni paramparça eden, titreten ve çok, çok aç bırakan başka bir şey.

Parmaklarım onun parmaklarının altında kıvranıyor, kurtulmaya çalışıyordu. Bıçak aramızda zonkluyor, tüm arzularımızın kanalı oluyordu.

"Dur," diye fısıldadım, nefes almaya, kalbimin geri gelmesine ihtiyacım vardı. "Zaten bana gösterdin. Bırak beni gideyim."

Eli itaat edencesine seğirdi, sonra kolu vücudumun boyunca yukarı doğru uzandı. Avuç içi tenimde gezindi, kasıtlı ve sahiplenici bir şekilde göğsümü kavradı.

Onun kollarında irkildim.

Gözlerim aniden kapandı.

Sanki vücudumun o bölgesine dokunmak -bir kadına asla dokunmamak kuralını çiğnemek- ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi homurdandı.

Göğsündeki metal parçadan hafif bir bip sesi geldi. Acısı şiddetlenirken dişlerinin arasından bir hava tıslaması yükseldi. Ama eli gevşemedi, aksine sıkılaştı. Sanki kendini durduramıyormuş gibi beni yoğuruyordu.

"İtiraf etmemi mi istiyorsun?" diye fısıldadı kulağıma. "Dün gece sana burada dokunduğumu mu itiraf edeyim?" Başparmağı yavaş ve bilinçli bir şekilde meme ucumun üzerinden geçti. "Dokunmamalıydım. Şimdi sana dokunmamalıydım. Ama eğer her şey berbat giderse... senin ne hissettiğini bilmeden ölmek istemiyorum." Eli kasıldı, sahiplenici ve ateşli. "Korktuğun için mi titriyorsun yoksa..." Ağzı tekrar kulağıma değdi. "Benim kadar berbat durumda olduğun için mi?"

Beni tekrar bayıltacaktı.

Beni bir şeyle öldürecekti—

"Konuşmayacaksan, istediğimi alacağım," diye inledi. "Aksi yönde bir şey söylemediğin sürece, sessizliğin benim iznimdir."

Elinin göğsümden kayıp havai fişekler gibi vücudumda aşağı doğru kaymasıyla tüm vücudum ürperdi. Aşağıya doğru, gittikçe aşağıya.

Parmak uçlarımda yükselerek ona doğru bastırdım, dünyam karanlık, titrek ve günahkar bir hal alırken tüm dengemi ona verdim.

Konuşmaya çalıştım.

Ne yapmayı planladığını sormak istedim ama parmakları kasıklarımaya değip elbisemin kumaşını topladığı anda konuşma yeteneğimi kaybettim.

Bileğini her yukarı doğru büküşü, tam da ihtiyacım olan yere değme tehlikesi yaratıyordu.

Avucunun topuğu aşağı doğru bastırıp son dikişleri toplarken ve elini altına sokarken inledim.

"Lanet olsun, sen de benim gibi burada sıcaksın." Sesini artık tanıyamıyordum. Kaba ve boğuk, şeytan kadar kara.

Sadece titremedim, resmen sarsıldım.

Elinde tutmaya zorladığı bıçağı sıkıca kavradım; eli hâlâ sıkıca elimi tutmuş, nefesini içine çekerken bizi birbirimize bağlıyordu. Elimi kendi eline aldı, kolunu etrafıma dolayarak beni aynı anda bağladı, bıçak elimizin arasında parıldıyordu.

Omuzları düştü. Üzerime eğildi. Kulağıma hafif bir küfür fısıldadı ve inleyerek, "Ne yapmam gerektiğini bana öğretmeni isterdim ama... zamanımız tükeniyor," dedi. Alnını şakağıma yaslayarak ekledi, "Bugünü atlatırsak, pratik yaparız."

Sonra eli bacaklarımın arasına girdi.

Kesin bir şekilde. Şiddetle. Ateşli ve tutkulu bir şekilde, iddialı bir biçimde.

Kasılmalar geçirdim.

Kalçaları sırtıma sürterek, cinsel uyarılmasını bana bastırdı. "Siktir."

Göğsünden gelen hafif bir bip sesiyle birlikte, vücudunun alışılmadık ısısı içime işledi. Biraz sendeledi ama bacaklarını açarak beni kendine bağladı, sanki acısını dindirebilecekmişim gibi.

Parmakları klitorisime hafifçe dokunup bastırınca ağzım açık kaldı.

Üç taneydiler. Düz, kararlı ve güçlüydüler. Beni okşadı. Bir, iki. Dokunuşu biraz daha aşağıya kayd, parmaklarının tüm uzunluğunu bana verdi, uçları ise akıl almaz bir şekilde içime girmeye çok yaklaştı.

Keşke iç çamaşırı giymiyor olsaydım.

Keşke bugün bunu yapmayı seçeceğini bilseydim ve—

"Aman Tanrım." O mükemmel noktayı bulduğunda kasıldım.

Konuşmadan, tamamen parmaklarının nerede olduğuna odaklanmış bir şekilde, kulağıma ağır ağır nefes verdi.

Beni ritmik bir şekilde, adeta cezalandırırçasına okşadı.

O günler, o haftalar boyunca hiç şansım yoktu.

Patlattım.

En keskin, en hızlı orgazm bedenimi kasıp kavurdu, vahşice kasılma dalgaları halinde boşaldı.

Arkadan dişlerini boynuma geçirdi, parmaklarını bana dolayarak beni yerden neredeyse kaldıracakmış gibi davrandı; her dalgayı, her zonklamayı, her titremeyi, sarsıntıyı ve ürpermeyi hissetmek istiyordu.

Ardı ardına gelen, saf ve delici zevk dalgaları elini ıslattıkça çığlık attım.

Her şeyi kaydetti, beni bırakmadı.

Ve sonunda her şey bittiğinde, beni yavaşça, yumuşakça, yapabileceğini düşündüğünden çok daha nazık bir şekilde bıraktı. Elini çektiğinde elbisem aşağı doğru kayd ve hafif nemli avucunu karnımın alt kısmına bastırarak beni geriye çekti, böylece her kıvrımını, her atan santimini hissedebildim.

Karşılığını vermek için onun emrini bekledim.

Aynı kötülüğü karşılık vermek için yanıp tutuşuyordum, ama beni paramparça eden aynı el yavaşça vücudumda, göğüslerimin üzerinden kayd ve boynuma yerleşti.

Sesi paramparça ve yırtık pırtık bir halde, hafifçe sıklı. "Öldürmeyi nasıl yapacağını öğrendin mi yoksa..." Bir an alnını omzuma yasladı, hâlâ içini kemiren acıyı veya şehveti bastırmaya çalıştı. "Sana tekrar öğretmem mi gerekiyor?"

Bundan sonra konuşmamı mı bekliyordu?

Sanki az önce kıyafetlerimi çıkarmadan benimle seks yapmamış gibi davranmak mı?

Hâlâ bilincimin yerinde olması onun için bir şanstı. Bana hissettirdiği şeyin yoğunluğunun, kafamda zonklayan baş ağrısından daha güçlü olması onun için bir şanstı.

"Peki?" Parmakları biraz gevşedi, başparmağı nazıkçe beni okşadı.

Kanımda daha da fazla bir sıcaklık dalgası yarattı.

Bir damla daha alsam ya kendiliğinden alev alırdım ya da tekrar boşalırdım... bu noktada ikisi de aynı derecede olasıydı.

Dudaklarımı yalayarak, vücuduma uslu durması için yalvardım ve boşta kalan elimi arkama doğru iterek, sıkıca birbirine yapışmış bedenlerimizin arasına soktum.

Kasıldı. "Bekle...ne yapıyorsun—ghh."

Avucumu onun zonklayan uzvuna bastırırken, birden bana doğru kasıldı.

Gözlerim gökkuşaklarıyla aydınlanırken kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Daha önce hiçbir erkeğe böyle dokunmamıştım.

Onun ne kadar sert ve ne kadar inanılmaz derecede çekici olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Pozisyon zordu, tekniğim deneyimsizdi ama bana gösterdiklerini aynen kopyaladım. Çalışkan bir öğrenci olduğum için dersini aldım ve onu tereddüt etmeden, sahiplenici bir şekilde sıkıca kavradım.

İstediğim türden zihin ele geçiren baskıyı sağladım.

Sanırım doğru tahmin ettim çünkü neredeyse yere düşüyordu.
"Kahretsin," diye homurdandı. "Aman Tanrım, bu çok kötü hissettiriyor..."

Onu olabildiğince sert bir şekilde yumruklarken bacakları titredi.
Beni duvara çarpana kadar ileri doğru sürükledi. Beni döndürmeye zahmet etmedi. Kalçaları elime doğru bastırırken beni durdurmadı. Elim kasılırken hançer yere düştü, beni bırakıp kollarını bana doladı ve alnını omzuma gömdü.

Avucuma yaptığı sert hareketler karşısında hiçbir kontrolüm yoktu.
Onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu, beni kendi kişisel rahatlaması için kullandı.

Onun kontrolünü kaybetmesinden ve dağılmasından büyük zevk aldım.
Güç ve gururla dolup taşım, aynı zamanda tehlikeli bir umutsuzluk hissiyle de doldum.

Ve geldiğinde, Whisper kadar yüksek sesle kükredi.
Titredi ve irkildi. Sanki az önce orgazm olmamış, yeniden doğmuş gibi tüm vücudu kasılmalarla sarsılıyordu.

Duvara yapışmış, nefes nefese kalmış bir halde birbirimize yapışmış dururken ikimiz de tek kelime etmedik.

Kendi acılarımızla boğuşurken, zevkin artçı şoklarını yaşarken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Sonunda, keskinlik yerini ağırlığa bıraktı ve fırtınanın ardından gelen dینگinlik üzerimize çöktü.

Boğazından gelen hırıltılı bir iniltiyle beni itti, kollarını etrafımdan çözdü ve ellerini parlak siyah saçlarının arasından geçirdi.

Ona doğru döndüğümde dizlerim su gibi titreyerek beni yere yığmakla tehdit ediyordu.

Gözlerine bakarken nefesim kesildi.

Daha önce nefes alamadığım tüm hava ciğerlerime doldu, görüşüm bulanıklaştı ve oda dönmeye başladı. Oturmam gerekiyordu. Başımı bacaklarımın arasına koymam gerekiyordu.

Asla.

Daha önce hiç kimse bana onun hissettirdiği gibi hissettirmemişti.

Bir insanın başka birinin sinir sistemi üzerinde bu kadar güce sahip olabileceğini, böylesine bir zevk uyandırabileceğini, tüm varlığımı yok edebileceğini hiç düşünmemiştim.

Zihnim bu fikre takılıp kaldığında donakaldım.

Beklemek.

Acaba bu şekilde onun acısını dindirebilir ve onun kanı da benim acıma iyi gelebilir miydi?

Herkesin kendine ait mükemmel bir yapboz parçası olduğu ve birbirinizi bulduğunuzda bütünleştiginiz doğru muydu? Onun bedeni benimkini, benim bedenim de onunkini iyileştirebilecek kadar kaderde yazılı mıydık?

Zorlukla yutkunurken boğazı kasıldı. Elini ağzının üzerinden geçirerek, sanki yaptığımız şeye hala inanamıyormuş gibi başını salladı.

Hafif bir hırıltıyla Whisper yerinden kıpırdadı ve efendisine doğru sessizce ilerledi. Lucien'i nazikçe dürterek, benim göremediğim şeyleri hissetti.

Lucien, omuzları düşük bir halde elini dev kedinin üzerine koydu.

Ağrıları yine dayanılmaz hale mi gelmişti?

Yanılmış mıydım?

Onu daha iyi hale getirmek yerine daha da kötü hale mi getirmiştım?

"Git ve ortalığı temizle." Kapıda çenesini yukarı kaldırdı. "Zamanımız azalıyor."

Bunu daha önce de söylemişti.

"Zamanımız tükeniyordu" derken ne demek istedi?

Burada kapana kısılmış halde, bolca zamanımız vardı.

Ama ben sormaya fırsat bulamadan dişlerini gösterdi ve emretti: "Git. Bir daha sormayacağım. Kan alma odasında buluşalım."

Reddetme fırsatı bulamadan, odasından hızla geçip özel banyosuna girdi ve gözden kayboldu.

Elli Birinci Bölüm

Kapıyı kapattığım anda duvara yaslanıp sendeledim.

Kalp atış hızımı kontrol edemedim.

Lavaboyu tutarak eğildim ve aynada kendime öfkeyle baktım.

Bu da neydi öyle?

Biz ne halt ettik böyle?

Parmaklarım soğuk mermerle saplandı, kanımda mutluluk verici artçı şoklar yankılanmaya devam ediyordu.

Vitalsync çekirdeğinin beni cezalandırmasını bekledim.

Marcus'un nabzımın ne kadar düzensiz olduğunu görmesi ve her zamanki gibi beni yere sermesi için.

Buna hazırlıklıydım.

Lanetledim onu.

Kendi isyanım sırasında uyuyakalma düşüncesi beni ulumaya, hırlamaya ve...

Hiçbir şey olmadı.

Ya da etkilediyse de beni etkilemedi.

Dikkatlice doğrulup gömleğimi kenara çektim.

Kırmızı bir ışık yanıp söndü.

Her şeye rağmen, yerde kıvranarak dayanılmaz bir acı çekiyor olmalıydım.

Ama ben değildim...

Nefret ettiğim o metal parçasına gözlerimi kısarak baktım, beni kandırmasını bekliyordum. Ama o sadece yanıp sönmeye devam etti, zararsız ve hissizdi.

Nasıl?

Neden?

İnanmaz bir kahkaha ağzımdan kaçtı. "Bu kadar mı?" Başımı salladım. "Püf noktası bu muydu?"

Yirmi yıl boyunca acı çektim, ama bir kez olsun zevk almamıştım. Gerçek, saf, cinsel zevk.

Şimdiye kadar.

Bu gerçek beni derinden sarstı.

O işkenceyle mücadele ettiğim onca gece, umutsuzluk içinde dizlerimin üzerine çökmek zorunda kaldığım onca zaman... Eğer gerçekten mastürbasyon yapmaya razı olsaydım, bu kadar büyük bir rahatlama yaşar mıydım?

Yoksa onun yüzünden miydi?

Onu düşündüğüm anda, her dokunuşu, her kıpırtıyı, her sıkışmayı ve her kasılmayı yeniden yaşarken vücudum gerildi.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Hiç istemedim.

Ama şimdi, bunu tekrar tekrar yapmadan hayatta kalabileceğimi düşünmüyordum.

Kahretsin, onu istiyordum—

Kapıyı tırmalayan fısıltı, beni tekrar aceleye getirdi.

Eğer onu istiyorsam, odaklanmam gerekiyordu.

Vakit kaybetmeye niyetim yoktu.

Bunu sonuna kadar götürmeye kararlıydım ve diğer her şey beklemek zorundaydı.

Çünkü bugün o gündü.

Bu geceye kadar ya özgür olacağım... ya da öleceğim.

Ve benim bu kaçışımın gerçekleşmesi tamamen kalbimi altüst eden, kanımı kaynatan ve varlığımı paramparça eden o kadına bağlıydı.

Bir kıza asla yaklaşmamak kuralı hâlâ geçerliliğini koruyordu.

Bir daha benim gibi birini lanetleme riskine girmemek için bakire olarak öleceğime dair verdiğim tüm sözler geçerliliğini korudu.

Ve yine de...

Bu gece buradan çıkmayı başarabilirsem.

Eğer yirmi yıllık köleliğin ardından bir şekilde kazansaydım?

Pekala o zaman...

Ödülüm o olurdu.

O beni istediği sıklıkta.

Elli İkinci Bölüm

"İYİ MİSİN?" diye fısıldadım, kelepçeli bileğinden son kan torbasını çıkarıp üzerine basılı barkodu yapıştırırken.

Bugün onu kanını akıtarak tedavi etmek için zihinsel kapasitem gerçekten yoktu.

Aramızda yaşananlardan sonra asla.

Yaptıklarımızdan sonra olmaz.

Ama sanki hâlâ ihtiyaç sarhoşluğuna kapılmış tek kişi benmişim gibi görünüyordu, çünkü Lucien yeniden soğuk ve duygusuz birine dönüşmüştü.

Onda beni rahatsız eden bir şey vardı. Daha önce hiç olmadığı kadar gerginlik hissediyordum.

"İyiyim." Yeni bir Ashfall kan partisinin toplanmaya hazır olduğunu bildiren bilgisayarların yanındaki uzanma koltuğuna başını yaslayarak derin bir iç çekti. Dudakları tekrar maviye boyanmıştı ve yorgunluk onu susturmuştu, bu da kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Elimin tersini alnına yaslayarak, onun bu çelişkili tavrına lanet ettim.

Gözleri kocaman açıldı ve gözlerime kilitlendi. "Ne yapıyorsun?"

Elimi indirdiğimde bile gözlerimi ondan alamadım.

Dudakları mavi olabilirdi ama teni ateş gibiydi.

Yüzü sert ışık altında neredeyse ölü gibi görünüyordu, ama aynı zamanda bir alt akım da vardı. Onu her zamankinden daha canlı, daha tehlikeli gösteren bir şey.

"Peki?" diye sordu.

"Ateşinizin olup olmadığını kontrol ediyordum. Hastalanmaya başlamış gibi görünüyorsunuz."

"Ben ne tür bir hastalığa yakalanmış olabilirim ki?" diye sordu, zoraki bir gülümsemeyle. "Burada virüs yok ve senden başka kimse bana yaklaşılamaz."

Karnım kasıldı, ona dokunan, onu zevklendiren tek kişinin ben olmam inanılmaz bir mutluluktu.

"Kendinizi her üç günde bir kanatmak sürdürülebilir bir durum değil. Sizi öldürüyor—"

"Beni güçsüz mü diye nitelendiriyorsun?" Enerjisi birden keskinleşti, sanki acısını yüzüne vurmam için bana meydan okuyordu.

Tanrım, bunu çok istedim.

Onunla kavga etmek istedim.

Onu sahiplenmek, yatak odasında başladığı işi bitirmesini istemek istiyordum ama... baş ağrım geçmemişti ve banyoda yüzüme ne kadar su serpersem serpeyim, onun neden olduğu ateşli sıcaktan kurtulamıyordum.

Eğer yaşananlar hakkında konuşmak istemiyorsa, sorun değil.

Yarın yeni bir gündü.

"Sana hiçbir şey demeyeceğim," diye mırıldandım, korkunç derecede soğumuş kanını buzdolabına taşıırken. Sallanan rafa koyduğumda, bir vampir için atıştırmalık gibi görünüyordu.

Ani bir mide bulantısı dalgası tenimde karıncalanmaya neden oldu.

Cam kapıyı çarparak kapattım ve ona doğru döndüm. "Hepsi bu kadar mı? Gidebilir miyim?"

"Hayır, yapamazsın." Kolçaklardan tutarak sendeleyerek ayağa kalktı. "Bugün henüz bitmedi."

Kaşlarımı çattım çünkü genellikle kanını akıttığım günlerde günün geri kalanını yatakta geçirirdi.

Bu, benimle yatağa girmek istediği anlamına mı geliyordu?

Umutsuzluğa kapılarak yutkundum—

"Benimle gel." Adımları, iğrenç aletler, iğneler ve şişelerle dolu dolaba doğru ilerlerken, Whisper'in panter pençeleri kadar ölümcül sesler çıkarıyordu. Sesler yankılandı—plastik yırtılması, metalin şıkırtısı, ardından erkeksi bir tıslama.

O, bir başka kan torbasını daha bağlarken yüzüm bembeyaz oldu ve parlak koyu kırmızı kan boş mesaneyeye akarken dişlerimi sıktım.

"Ne halt ediyorsun?!" Ona doğru koşarak kolundan yakaladım ve gümüş bilekliğindeki ipi çözmeye çalıştım. Çıplak kolu parmak uçlarımı yakıyordu. Siyah gömleğinin kıvrılmış manşeti fazla seksiydi.

Boşta kalan eliyle beni iterek homurdandı, “Bana bir şişe getir.” Kalçamın yanındaki çekmeceye doğru çenesini kaldırdı, sesi kül gibi kuruydu. “Hadi yap şunu.”

Onun ne yaptığını bildiğim için reddetmeyi çok istedim, ama bu durum göğsüme bir kaya gibi çöken suçluluk duygusuna neden oldu.

Sonradan pişman olacağım bir şey söylememek için dişlerimi sıktım ve onun istediğini yaptım; Evelyn ve Lydia'nın benden çaldığı türden bir şişeyi aldım.

“Beni kancadan kurtar ve torbayı şişeye boşalt.” Kolunu uzattı, kan hala akıyordu. Tartışmak istedim. Geri çekilmek istedim. Ama zaten yeterince kan kaybetmiş olan adamın daha fazla kan kaybetmesine izin vermeyecektim.

Artık iyice alışmış ellerimle, kalın manşetini kavradım ve steril bağlantıyı sıkıştırdım. Saat yönünün tersine çevirerek, conta hafif bir tık sesiyle açıldı. Birkaç damla kan gümüşü lekeledi, ama onları gazlı bezle sildim.

O geriye doğru sendelerken ve elini sehpayaya dayarken midem bulanmaya başladı. Kendimi oyalamak için -kollarımı ona dolamamak için- aklıma gelen her türlü aptalca soruyu sordum. Esas olarak, onunla konuşması için yalvarmaktan kendimi alıkoymak için. şimdi ne olduğumuzu, her şeyden sonra... biliyorsunuz işte, bilmek istemekten kendimi alıkoymak için.

“Damarlarınızdaki kalıcı erişim noktaları. Bunlar nasıl çalışıyor?”

Yorgunluktan neredeyse sarhoşmuş gibi kısık sesle kıkırdadı. "Neden? O şişe yetmedi mi? Bir dahaki sefere bayıldığımda daha fazlasını nasıl temin edeceğini mi düşünüyorsun?"

Ona kaşlarını çatacak ya da kızacak gücüm bile yoktu. Kan torbasının üstünü kesip kanını küçük cam şişeye sıkarken kusmamak için tüm irademi kullandım. "Boş ver."

Acaba yine bilerek aramıza mesafe mi koyuyordu? Çünkü işe yarıyordu.

Kan transferimi izlerken, eli o iğrenç kelepçenin üzerindeki ön koluna masaj yapıyordu. Sessiz kalmasını, her zamanki gibi o rahatsız edici sessizliğı uzatmasını bekliyordum, ama mırıldandı, "Çoğı kalıcı port göğüste, kalbe yakın yerde bulunur." Dudakları büküldü. "Ancak kalbim zaten farklı bir tür cihaza ev sahipliğı yapıyor." İki elini de havaya kaldırarak omuz silkti. "Bileklerimde ve ön kollarımda birden fazla damar

var. Sabitleyici kelepçeler, erişimlerini çıkaramayacağım veya yanlışlıkla yerinden oynatamayacağım anlamına geliyor." Kollarını indirdi. "İstedikleri zaman kalbimin kanını boşaltabilirler ve ben buna hiçbir şey yapamam."

Sesi buz gibi oldu, elleri yumruk haline geldi.

Ürperdim. "Bunu sorduğuma birden çok pişman oldum."

"Çok hassassın." Sanki benimle aynı baş ağrısını çekiyormuş gibi burnunun köprüsünü çimdiklemeden önce tekrar güldü. "Ne ironik."

Bunun neresinin ironik olduğunu anlamadım.

Ve artık bu berbat yerde daha fazla kalmak istemiyordum.

Kapağını sıkıca kapatıp, koyu kırmızı sıvıyla dolu şişeyi önüne koydum. "İşlem tamam. Artık gidebilir miyim?"

Kolunu indirip doğruldu ve gözleriyle bana baktı. "İç şunu."

Ağzım açık kaldı. "İç şunu. Ne yani, şimdi mi? Hala... sıcakken mi?" Kusma isteğine karşı direnerek, şiddetle yutkundum.

"Dün gece size doğrudan kaynağından bazı bilgiler verdim. Bu da farklı değil."

"Dün gece bana biraz verdiysen, neden daha fazlasına ihtiyacım olsun ki?" Yutkundum. "İyiyim."

"Yalancı. Her yere sendeliyorsun. Ve sana güçlü olman gerekiyor."

"Ben iyiyim."

"İç şunu," diye soğuk bir sesle emretti.

"Olamaz." Geri çekildim, başımı salladım. "Yapamam."

"Başka herhangi biri bunu hiç düşünmeden kabul ederdi ya da en yüksek teklifi verene satardı."

"Öyleyse sende kalsın." İsraf olup olmayacağını umursamadan lavaboya doğru baktım. "Ben—"

Üzerime doğru eğildi, beni dolaba doğru sıkıştırdı. "Zaten bildiğin gibi, yaşadığın her türlü soruna iyi geliyor. Ayrıca sana sunabileceğim tek ağrı kesici olduğunu da biliyorsun." Onu kapıp zorla elime tutuşturdu. "İç şunu."

"İyiyim." Geri vermeye çalıştım. "Yine de teşekkürler."

İki elini de dolaplara sertçe vurdu, beni vücuduna sıkıştırdı. "Ya ısrar edersem?"

Küçük şişeyi sıkıca tuttum, onun bu kadar yakın olmasından irkildim. "Hâlâ kabul etmiyorum."

Başını öne eğdi, alnı neredeyse alnıma değiyordu. "Ya seni yere yatırıp boğazına dökersem?"

Onun varlığı beni diri diri yakıyordu, ben de dolabın içine karışmaya çalıştım. "O zaman muhtemelen onu sen giyersin, çünkü ben hepsini geri kusardım."

Bakışları dudaklarıma indi.

Kalbim durdu.

O an uzadıkça uzadı, ama sonunda başını salladı, itti ve yorgun bir şekilde geri çekildi. "Pekala." Kalın saçlarını eliyle düzeltti. "Seni zorlamayacağım çünkü bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum." Gözleri birden gözlerime dikildi, yüzü sert bir emir ifadesiyle doldu. "Ama onu her zaman yanında taşıyacaksın. Eğer neredeyse katatonik bir duruma gelersen, onu alacaksın. Beni duyuyor musun?"

Kalbim onun emrini endişe olarak yorumladı, oysa sağduyum beni hizaya sokmaya çalışıyordu. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Bir şeylerin ters gittiğini neden hissediyorum?"

Kendini güçlendirmek istercesine derin bir nefes aldı. "Bir sorun yok. En azından henüz yok."

"Bu, bir şeylerin ters gideceği anlamına mı geliyor?"

"Olabilir. Bu yüzden senin bir engel olmanı istemiyorum."

"Bir engel mi?" Kaşlarımı çatarak onu inceledim. Bugün çok farklı görünüyordu ve bu sadece kan kaybının etkileriyle boğuşmasından kaynaklanmıyordu. Sanki bir şeye boyun eğmiş gibiydi ama aynı zamanda savaşa gidiyormuş gibi gergindi. "Artık bunu yapamıyorum. Bana neyi söylemiyorsunuz? Neler oluyor Allah aşkına?"

Bana bir bakış attı ve olabildiğince sakın bir şekilde bu garip hastane odasının ofis tarafına yerleştirilmiş masaya doğru ilerledi. Tek kelime etmeden eğildi, alt çekmeceyi açtı ve masanın üzerine koydu. Yanlamasına eğerek elini altına soktu ve aradığı şeyi bulduğunda dişlerini sıktı.

Odanın her yerinde bant yırtılma sesi yankılanırken, alt kısımdan küçük bir ipek keseyi çekip cebine koydu.

Hızla artan stres yüzünden kulaklarım çınlarken ona doğru yaklaştım. "Bu ne?"

"Önemli değil." Masanın çekmecesini bırakıp dosya dolaplarından birine yöneldi. Bakışları bir an benimkine takıldı. "Whisper'in o ilk gece sana verdiği gümüş hapi aldın mı?"

"Hangi hap...?" Aklıma teneke bir kutu ve kocaman, parlak gümüş bir hap geldi. "Hayır..." Başımı salladım. "Ben almadım."

"Yanınızda mı?"

“Yatak başı komodinin üzerinde—”

“Boş ver.” Lucien üst çekmeceyi açıp sırt çantamı çıkardı.

“Hey.” Gözlerim faltaşı gibi açıldı. “Çantam sende—”

"Yakala." Bana attı.

Kapıya doğru hızla ilerlerken onu yakaladım.

"Gel bakalım," diye bağırdı.

“Nereye gidiyoruz?” Tanıdık, yıpranmış askıyı omzuma attım ve kan şişesini küçük yan cebine yerleştirdim.

“Birini öldürmek.”

Ayaklarım birbirine takıldı. "Şey... yatman gerekmez mi? Burada geçirdiğin bir öğleden sonradan sonra her zaman yaptığın gibi uyuman lazım."

"Daha sonra dinlenebilirim."

"Cinayet sizin için bu kadar önemli mi?"

Kapıyı hızla açıp koridorda ilerlerken bana baktı. "Cinayetin en sevdiğim hobim olduğunu artık öğrenmiş olmalısın sanıyordum."

Whisper'ın nereden geldiğini bilmesem de ortaya çıkıp Lucien'e yapışmasıyla ürperdim.

İkisinin de peşinden koştum, burnumu buruşturdum. Onun enerjisini gerçekten hiç sevmedim. Genel gerginliği ya da Whisper'ın sanki bunu o da hissediyormuş gibi aramızda bakışlarını kaçırmamasını hiç sevmedim.

Lucien neden eşyalarımı bana geri vermişti?

Kimi öldürecekti?

Suikastçılardan çoktan kurtulmamış mıydı?

Bugün başka bir kadının ölümüne şahit olmak gerçekten istemiyordum.

Üstelik gün ışıdıydı.

O, rutinlerine bağlı bir insandı.

Yatağa gitmeyecekse, pencere kenarındaki koltuğuna dönüp güzel bir kitap okumalıydı.

Ancak bunların hiçbirisi mantıklı değildi.

Benim hatam mıydı?

Eline boşalıp sonra da aynı şekilde boşalmamı sağlayarak onu bu kadar mı rahatsız etmişim?

Çünkü...bu tamamen benim hatam değildi.

Oynamak için iki kişi gerekmişti—

Pişman oldu mu?

Sınırı aştığım için benden nefret mi etti ve bulduğu huzuru mu bozdum?

Görkemli giriş holüne adım attığımızda, perişan haldeydim. Başım ağrıyordu, gözlerimden yaşlar akıyordu ve gerçekten bir uykuya ihtiyacım vardı.

Lucien, çift kanatlı kapıları hızla açarken inledi ve gök gürledi. Bulutlar üst üste yığılarak beyazdan fırtınalı griye dönüştü.

"Kahretsin," diye mırıldandı kendi kendine. "Yağmur yağamaz. Henüz değil."

"Neden yağmur yağmıyor?" diye sordum, verandada duran adamın yanına yaklaşarak. Whisper, yaklaşan kötü hava nedeniyle tüyleri diken diken olmuş bir halde bahçeye doğru sessizce ilerledi.

Lucien, sanki bizzat hava tanrısını cezalandırabilecekmiş gibi gökyüzüne öfkeyle baktı. "Yağmur yağıyorsa insansız hava araçlarını uçurmazlar."

"İnsansız hava araçları mı?" Kaşlarımı çattım. "Zaten yaptıkları gibi sizi daha fazla gözetlemelerini neden istiyorsunuz?" Omurgamdan korkunç bir ürperti geçti. "Ne halt ediyorsunuz siz?"

Bana doğru dönerek bileğimi kavradı ve beni kendine doğru çekti. Bedenlerimiz birbirine çarptı. Dengeyi sağlamak için boşa kalan avucum göğsüne yaslandı, o da acımasızca gülümsedi. Üzerime eğilerek kulağıma fısıldadı, "Endişeli görünüyorsun, Rook. Sorun ne? Yine bayılacak mısın?"

Kale.

Bana ikinci kez Rook diye seslendi.

Bu beni bu kadar heyecanlandırmamalıydı.

Kalbim çılgıncasına çarparken, onun kollarında çırpındım.

Bu herifin üzerine atılmaya saniyeler kalmıştı.

Onunla olan ilişkimin ne durumda olduğunu bilmem gerekiyordu.

Onun beni öpmesine, acılarına son vermesine ve her şeyin yolunda olacağını söylemesine ihtiyacım vardı.

"Beni bırak."

"Sana söylemiştim, kanımı almalıydın." Sıkı bir sırtışıla beni bıraktı, sanki göremediğim bir şeye hazırlanmak için tüm duygularını bastırmış gibiydi. "Hâlâ zaman var."

Merdivenlerden olabildiğince yavaş bir şekilde inerken, aklıma dehşet verici derecede korkunç bir düşünce geldi. Dehşet içinde sersemlemiş bir halde arkasından yürüdüm.

Yapmazdı.

Yapamadı.

Öyle yapar mıydı?

"Sen..." Yutkundum. "Beni öldürecek misin? Bu yüzden mi bu kadar tuhaf davranıyorsun ve acı çekmememi istiyorsun? Öldüreceğin kişi ben miyim?" Dilim tutuldu. "Eğer olanlardan dolayıysa, bir daha asla olmak zorunda değil. Sadece arkadaş kalabiliriz. Her şeyi unut, tamam mı? Beni öldürmek zorunda değilsin."

Merdivenlerin dibinde durup gülümsedi ve farklı bir hanedandan gelen yakışıklı bir talip gibi elini uzattı. "Buraya gel."

Kendi kontrolüm dışında ona gittim—sanki başka seçeneğim yokmuş gibi. Sanki motor kontrolümü ele geçirmiş ve beni tamamen manipüle etmiş gibiydi.

Elim onun eline kaydı. Soğuktan sıcağa. Titrekten vahşiye. Karanlık gözleri kısıldı, derinlikleri sefalet ve kaosla doluydu. "Haklısın, bugün biri ölecek."

Yutkundum.

Kim olduğunu sormaya cesaret edemedim.

Parmaklarını sıkıca benimkilerin etrafına dolayarak beni saraydan uzaklaştırdı. Çakıllı patikadan, gül çalılıklarının ve uyuyan meşalelerin yanından, çeşmelerin etrafından ve şirin köprülerin üzerinden geçtik. Whisper, hiçbir kadın görmemesine rağmen, bizi koruyarak, adımlarımızı takip etti. Sanırım hepsi kuru bir çatının altında saklanmış, fırtınayı atlatmaya hazırlanıyorlardı.

Gökyüzünde sivrisinek vızıltısına benzeyen dron sesleri yankılanana kadar yürümeye devam ettik.

Uzaktaki duvarda dört siyah leke, ağır bulutların altından sanki yağmura karşı yarışıyormuş gibi hızla geçip gitti.

"Ne... neler oluyor?" diye fısıldadım, akçaağaçların beşgen şeklinde dikildiği, kıvılcıllı güzel yapraklarıyla beyaz çakılları çerçeveleyen küçük alanda durduğunda. "Çıldırmadan önce bana anlatmalısın."

Başım korku, panik ve stresten zonkluyordu.

Beni görmezden gelen Lucien, Whisper'a baktı. "Ben aksini söyleyene kadar çalılıkların içinde kalacaksın." Gözlerini kedinin gözlerine dikti. "Ne olursa olsun, müdahale etmeye kalkışma."

"Müdahale mi edecek?" diye sordum, insansız hava araçları doğrudan bize doğru nişan alırken. "Neden müdahale etsin ki?"

"Soru sorma," diye tersledi. "Tek görevin uyanık kalmak." Beni baştan aşağı süzdü. "Bu senin için mümkün olacak mı?"

"Bana böyle kötü davranmaya devam edersen işler zorlaşabilir. Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

"Sesini kıs," diye emretti. "Ve kaba mı?" diye homurdandı. "Daha başlamadım bile."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sorunlarınızı kontrol altına alın ve söylediklerimi yapın." Pantere işaret etti. "Sen de. Ne yaptığımı biliyorum."

Drone'lar çok hızlı uçuyordu, tüylerim diken diken oldu. Lucien sessizce, "Sakin kalırsan acımı dindirirsin. Nasıl işlediğini bilmiyorum ama... Gerçekten sakın kalman gerekiyor, tamam mı?" diye mırıldandı.

Sırt çantamın ağırlığı dağ gibi üzerime çökerken, ağzımdan bir kahkaha kaçtı. "Bunu yapmayı öğrenmek için yıllarca uğraştığımı düşünmüyor musun? Bunda çok beceriksizim."

"Evet, artık zamanınız tükendi, o yüzden yapın gitsin."

İnsansız hava araçları, küçük uzaylı gemileri gibi başımızın üzerinde havada asılı duruyordu.

Onlara ters ters baktım çünkü fırtına öncesi yürüyüşe çıkmamız onları neden bu kadar ilgilendiriyordu ki?

Lucien'in gündüzleri neredeyse hiç dışarı çıkmamasından mı kaynaklanıyordu?

Görünüşü bir yenilik olduğu için mi?

Yoksa onları kullanan adamlar benim ne yaptığımı sezdikleri için mi?

Bir şeylerin ters gittiği belliydi.

Fena, feci derecede yanlış.

Lucien'in parmakları benimkileri sıkıca kavradı ve kan akışımı kesti.

Ve ancak dört makine her kirpiğimi inceleyebilecek kadar alçaldığında beni kollarına çekti ve kulağıma fısıldadı: "Yorgunum, Rook. Acıdan bıktım ve ömür boyu böyle yaşadıktan sonra, sen gelip her şeyi mahvettin. Beni ne kadar baştan çıkardığına dayanamıyorum. Sonunda seninle birlikte olacağım ve burada hapsedüğüm sürece bunun olmasına asla izin vermeyeceğim."

Geri çekilirken, yüzü ilk tanıştığım adama döndü. Katliam yapan ve umursamayan adama. Yanaklarımı avuçlarken, parmakları hafifçe titreyerek beni öne çekti ve çok sessizce fısıldadı: "Seni kabusuma attılar, ama bilmedikleri şey şu ki... sen, uzun zamandır beklediğim anahtarsın. Eğer bu işe yararsa, bana olan tüm borçlarını tahsil edeceğim. Benden aldıkları her damla kanı çalacağım. Onları cezalandırmanın zamanı geldi artık."

Dudaklarını yanağımda gezdirirken, kolunu belime doladı ve beni tıpkı bu sabah olduğu gibi tamamen kendine bağladı. "Evet, bugün biri ölüyor ama... o kişi sen değilsin..."

Geri çekilerek alnını benimkine dayadı ve fısıldadı, "Benim."

Elli Üçüncü Bölüm

“N-NE?” diye sendeledim geriye doğru.

O da benimle geldi, kolunu tekrar belime doladı ve beni kendine doğru çekti.

Neyden bahsediyordu?

Neler oluyor?!

Gözlerime bakıp beni kendine doğru çekerken dudaklarında çılgın bir gülümseme belirdi.

Onunla dövüştüm.

Anlamak için, benimle konuşmasını sağlamak için yumruklarımın göğsüne vurdum.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sordum, bakışları dudaklarıma kilitlenmişti. "Ne yapıyorsun—"

"İş bittiğinde seni öldürmeyeceklerinden emin oluyorum." Parmakları enseme kavradı ve gevşek saçlarımı çekiştirdi.

"Bitti mi?" Kalbim boğazıma geldi. "Ne bitti?"

Dudakları benimkine yapıştı ve beni bir öpücükle susturdu.

Nazikçe değil.

Hiç de nazik değil.

Gökyüzü üzerimize düşecekmiş gibi, iri yağmur damlaları da tam zamanında üzerimize düşecekmiş gibi beni öptü. Boynumun arkasını sıktı ve beni inanılmaz derecede sıkıca kucakladı, başını çevirip dudaklarımızı sanki en tutkulu öpüşmeyi paylaşıyormuş gibi morarttı.

Ama gerçek değildi.

Bu sahteliğe hayıflandım.

Abartılı ve duyarsız performans.

Ondan adeta nefret fıskırıyordu.
Onun kollarında kaskatı kesildim.
Beni öpmesinin sebebi kendi isteği değildi.
Beni insansız hava araçları için, ekranlarından bizi izleyen muhafızlar için öptü. Beni hâlâ anlamadığım bir amaç uğruna öptü. Ulaşmaya kararlı olduğu bir hedef için.

Belini tırmaladım, sesi kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu: "Benim. Benim. Benim."

Eğer bugün ölmeyi planladıysa, intikamını nasıl tamamlayacaktı?
O nasıl kurtulacaktı?
Bekçilerinin ondan yapmasını istediği tek şeyi yaparak onları nasıl kızdırmayı planlıyordu?

Onun cinsel olarak aktif olmasını istiyorlardı. Hamileliğin sonuçlarını görmek istiyorlardı—

Eli elbisemin yakasına değdi. Narin kumaş onun sert çekişine dayanamadı, omzumdan aşağı kayd ve göğsümün üst kısmını açığa çıkardı.

"Bekle—" diye nefes nefese kaldım onun sert dudaklarına doğru.

Buna karşılık, parmakları saçlarımı daha sıkı kavradı. Dudakları biraz yumuşadı. Hâlâ izlenip izlenmediğimizi kontrol etmek için gözlerini aniden açtı, ardından göğsünden kısık bir hırıltı yükseldi ve beni acı verici bir şekilde kendine çekti.

Beni ezdiğinde nefesim kesildi.

Canımı acıttıkça inledim.

Dili aralanmış dudaklarımın arasından geçerek ağzımın derinliklerine daldı.

Ve dünya paramparça oldu.

Belki de gösteriş için öptü ama... dili...

Onun zevki.

Onun ateşi, gücü ve şiddeti.

Sinirlerim bozuldu.

Tırnaklarımı beline geçirerek, kendi dilimle dilini okşadım.

Tepkisi anında oldu.

Pantomim paramparça oldu, beni kucaklayıp öptüğü anda gerçekliğe dönüştü.

Düzgün bir şekilde.

Tutkuyla.

Çektiğimiz tüm acı ve zevklerle birlikte.

Eliyle ensemi kavradı, ağzını sonuna kadar açtı ve beni adeta yuttu.

Bana asla dokunmayacağına yemin eden bir adamdan, beni canlı canlı yemek niyetinde olan bir canavara dönüştü.

İhtiyacı, nefesi ve öfkesi imkansız bir çarpışmaya dönüştü. Dünya dönüyordu; akçaağaç yaprakları kan kırmızısı çizgilere büründü. Nabzım onunkiyle aynı ritimde atıyordu, iki vahşi kalp o hain an için senkronize olmuştu.

Öpüşünün etkisiyle nefesim kesildi ve kalbim damarlarımda hızla çarpmaya başladı. Ağzını bana doğru çevirip, daha derin ve sert bir şekilde öperken, acıyı doğrudan içime akıtmaya çalışırken inledim.

Bana yaşattığı orgazm yeterli değildi.

Bu sadece bir aldatmacaydı; ona ne kadar ihtiyacım olduğunun gerçek şiddetine yönelik bir ayartmaydı.

Dilinin kaygan, sıcak dokunuşu, bedeninin baskısı ve istemsiz küçük iniltisi karşısında varlığım adeta küçüldü.

O, kontrolden çıkmış kalbimi ateşe verdi.

Beni şımarık, çılgınca öptü; sanki bu onun için de benim için olduğu gibi bir ilkmiş gibiydi.

Ve bu bilgi—yani onun öptüğü, dokunduğu veya güvendiği tek kız olmamın tarihi—tüm duvarlarımı yıkmakla tehdit ediyordu.

Parmaklarım gömleğinin yakasını buldu, sıkıca kavradı ve can havliyle tutundum, bir yandan da onu kendime çekip daha fazlasını istedim.

Onu yaladım.

Nefesi kesildi, omurgasından aşağıya doğru bir ürperti geçti.

Beni daha sert öptü.

Gökyüzü açıldığında kendimizi kaybettik.

Yağmur üzerimize şiddetle yağdı.

Ne bir ritim vardı, ne de merhamet; sadece ateş, dil ve dişlerin acımasızca sürtünmesi vardı.

Drone'ların hiçbir önemi yoktu. Fırtına dikkatimizi dağıtmadı. Sadece bu çılgınlık vardı. Bu delice, kaotik bir bütünleşme.

İçimde bir şey çatladı ve erimiş dalgalar gibi beni sular altında bıraktı.

Parmaklarım gömleğini, boynunu tırmalıyordu, ihtiyaç duyuyordum, ihtiyaç duyuyordum, ihtiyaç duyuyordum.

Ağzıma doğru alçak ve çaresiz bir hırıltı çıkardı.

Midem alt üst oldu. Karın kaslarım kasıldı.

Ve-

Sonra gitti.

Geriye doğru sendeledi, nefes nefese kalmıştı. Elini kalbinin üzerindeki diske vurdu, sanki acımasız bir yumruk yemiş gibi öne doğru eğildi. Bir anlığına bana baktı; dudakları parıldıyordu, göğsü kabarıyordu, göz bebekleri sanki beni yere fırlatıp becermeye saniyeler kala gibiydi.

Aramızda zaman askıda kalmış gibiydi.

Dişlerini sıkarak, acı ve güçsüzlükle boğuşarak doğruldu, sonra cebine uzandı. Gözleri anlaşılma perdeleri gibi kapandı, öfkeyi, şehveti, özlemi söndürdü.

Bana çarparak sendeledi, elimi yakaladı ve hançeri elime sapladıktan sonra parmaklarımı kabzanın etrafına sıkıca sardı.

Şaşkın ve dehşete kapılmış bir halde aşağıya baktım.

Bıçağın ağırlığı tanıdıktı ve korkunç derecede keskindi.

Anlama yeteneği birdenbire aklıma yattı.

Onu yere atmaya çalıştım ama o fısıltıyla hırlayarak, "Bırak onu, yoksa boynunu burada kırarım," dedi.

Bakışlarım onun gözlerine kilitlendi. "Ne... ne yapmamı bekliyorsun?"

Parlak, ıslak dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı.

Az önce neredeyse ölümüne öptüğü aynı kalbi paramparça etti ve "Elbette beni öldürün" diye emretti.

Devamı BURNING BLOOD'da... birkaç hafta içinde çıkıyor!
BURADAN ÖN SİPARİŞ VERİN

*Lucien ve Rook'un öyküsünü okuduğunuz için çok teşekkür ederim.
Piyasada bu kadar çok harika kitap varken, bu öyküyü okumak için
zaman ayırdığınız için gerçekten minnettarım. Umarım keyif almışsınızdır
ve aşklarının geri kalanını da merakla bekliyorsunuzdur...*

*Alev almak üzereler.
Hem de çok büyük ölçüde.*

*Lütfen BURNING BLOOD'un ne zaman yayınlanacağını öğrenmek için
bültenime abone olun ve 'Yeni Kitap' uyarılarını alın.*

Kaydolduğunuz için teşekkür olarak, Lunamare'nin sesli kitabını ve The
Boy and His Ribbon'ın e-kitabını anında ücretsiz olarak alacaksınız.

Umarım harika bir gün geçirirsiniz ve tüm dilekleriniz gerçekleşir.

So many books to binge!

Teşekkürler

Bu kitabın düzenlenmesinde, kapak tasarımında ve yayınlanmasında bana yardımcı olan herkese sonsuz minnettarım!

Beta okuyucularıma teşekkür ederim: Laura, Linda, Charli, Betül, Danielle, Selena, Rochelle, Rowan ve Melissa.

Bu eserleri mükemmel bir şekilde çizen Christley Creatives'ten sanatçı Rachel'a teşekkürler.

Son düzeltmelerdeki titizliği için Christina'ya teşekkür ederiz.

Sevgili arkadaşım ve yardımcım Danielle'e teşekkür ederim.

Bu karakterleri sesli olarak hayata geçirdikleri için Alexa ve Noah'ya teşekkür ederiz.

Kiki'ye ve Next Step PR ekibine tüm yardımları için teşekkür ederim.

Ön okuma kopyasını okuyan ve bu duyuruyu paylaşan herkese teşekkür ederim.

Sensiz bunu başaramazdım.

Sevgili okuyucum, bunu sizsiz de başaramazdım.

TEŞEKKÜR EDERİM

xxx

Pepper Winters'ın diğerk alışmaları

Pepper'ın şu anda dokuz dilde yayınlanmış kırıktan fazla kitabı bulunuyor. USA Today, New York Times ve Wall Street Journal gibi yayınların en çok satanlar listelerine neredeyse kırk kez girdi. Karanlık Romantizm, Büyüme Hikayeleri, Fantastik ve Romantik Gerilim gibi çeşitli türlerde eserler veriyor.

<https://pepperwinters.com>

QR kodunu takip ederek yeni çıkan ürünler bültenine abone olun.

ATEşLİ BAĞIMSIZ FİMLER

Dr. Stalker'a mesaj atmak

(Yeşil Bayraklı Sapık Aşkı)

Bir Kirli Gece

(Erotik Romantizm)

Yok edildi

(Gri Romantizm)

Buna dokunamazsın

(Romantik Komedi)

Görünmeyen Mesajlar

(Hayatta Kalma Romantizmi)

KARANLIK ROMANTİZM

Mücevher Kutusu Serisi

Yakut Gözyaşları, Zümrüt Morluklar, Safir Yaralar, Elmas Öpücükler

Karanlıktaki Canavarlar Üçlemesi

Tess'in Gözyaşları, Özünde Q, Birbirine Bükülmüş, Je Suis a Toi

Tanrıça Adaları Serisi

Bir kere efsane, iki kere dilek, üçüncüsü öpücük, dördüncüsü yalan,
beşincisi öfke, Jinx'in fantezisi, Sully'nin fantezisi

Borçlu Seri

Borç Mirası, Birinci Borç, İkinci Borç, Üçüncü Borç, Dördüncü Borç, Son
Borç, Borçlu Epilog

Dolar Serisi

Kuruşlar, Dolarlar, Yüzler, Binler, Milyonlar

Mutluluk Masalı Üçlemesi

Mutluluk Masalı Birinci Kitap, İkinci Kitap, Üçüncü Kitap

**YASAK, EROTİK, ERGENLİK DÖNEMİNİ AÇAN ROMANTİK
HİKAYE**

Luna Düeti

Lunamare ve Cor Amare

Kurdele Düeti

Oğlan ve Kurdelesı, Kız ve Ren'i

The Ribbon Duet'in Bağımsız Yan Ürünü

Oğul ve Umudu

Gerçek ve Yalanlar Düeti

Yalanların Tacı, Gerçeğin Tahtı

Hilebazlık Ustası Düeti

Vücut Boyama Sanatçısı, Canlı Tuval

Saf Yolsuzluk Düeti

Yıkım ve Hükümlanlık, Günah ve Acı

İlham Verici / Çocuklar

Pippin ve Mo

(Pepper'ın kendi tavşanından esinlenerek yazılmış resimli kitap)

YAKINDA ÇIKACAKLAR

YANAN KAN

TERK EDİLMİŞ KADER

2026 ve sonrası için lütfen www.pepperwinters.com adresini ziyaret edin.

YAYIN GÜNÜ UYARILARI, ÖN İZLEMELER VE BÜLTEN

Yakında çıkacak yeni ürünlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın bültenine abone olun (size asla spam göndermeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'ın Bülteni

SOSYAL MEDYA VE WEB SİTESİ

Facebook: Peppers Books

Instagram: @pepperwinters

Facebook Grubu: Peppers Playground

Web sitesi: www.pepperwinters.com

TikTok: @pepperwintersbooks

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM